

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK STATE OF MAFIA BOOK ONE

EMPIRE OF *Temptation*

MILA FINELLI

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

İmparatorluğa Hoş Geldiniz....

İHTİRAS İMPARATORLUĞU, Mafya Metresi ve İtalya'nın Kralları
serilerinin yazarından yepyeni bir serinin ilk kitabı.

Küçük bir New York kasabasının sessizliğinde, sırlar kandan daha derindir.

Valentina

Luca Benetti gibi bir adama aşık olacağımı hiç düşünmemiştim. Güçlü.
Tehlikeli.

Ama onda karşı koyamadığım bir şey var. Ona ne kadar yaklaşırsam, o kadar
çok sorum oluyor.

Ona güvenmek istiyorum ama içten içe bir şeyler sakladığı hissinden
kurtulamıyorum ve bundan kurtulabileceğimden emin değilim.

Luca

Hayatımı büyük bir imparatorluk kurarak geçirdim, ellerim kan ve terle
kaplandı. Ve ailemi güvende tutmak için her şeyi yaparım.

Buna genç bir kadını kaçırıp İtalya'ya geri dönmeye zorlamak da dahil,
borcumu ödedim.

Ama Valentina'ya yaklaştıkça kontrolümü kaybediyorum. Güçlü ve bağımsız
ama bir o kadar da masum. O yapmaz
Hikâyemi biliyorum ve bunu daha uzun süre böyle tutabileceğimden emin
değilim... ya da bunu isteyip istemediğimden.

Onu korumak için ne gerekiyorsa yapacağım - her şeyi riske atmak anlamına
gelse bile.

Mila Finelli tarafından da

İTALYA KRALLARI SERİSİ MAFYA

METRESİ MAFYA

MAFYA MAFYA

HEDEFİSEVGİLİSİ

DELİSİ

MAFYA

ŞEYTANI

MAFYA

BAKİRESİ

Günah İmparatorluğu
Küçük Bir Kasabada Mafya Romantizmi

Mafyanın New York
Eyaleti Kitap 1

Mila Finelli

AYARTMA İMPARATORLUĞU

Telif Hakkı© 2025 Mila Finelli tarafından

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz veya satılamaz. Bu kitabın oluşturulmasında hiçbir yapay zeka kullanılmamıştır ve yapay zekayı eğitmek için de kullanılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. Tüm isimler veya karakterler, işletmeler veya yerler, olaylar veya olaylar hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak: Letitia Hasser, RBA Designs

Düzenleme: Jennifer Prokop

İçindekiler

Mila'dan Bir Not

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38 Sonsöz](#)

[Baştan Çıkarma İmparatorluğu'na Bir](#)

[Bakış Yazar Hakkında](#)

Mila'dan Bir Not

Amici! *Günah İmparatorluğu* ile yeni bir küçük kasaba mafya serisine başladığım için çok heyecanlıyım!

Bu kitabın içine serpiştirilmiş birçok İtalyanca kelime ve deyim var. Neden mi? Çünkü bu karakterler İtalyan. Bunun hikaye boyunca açık olmasını istiyorum. Ayrıca, sadece eğlenceli.

Her bir İtalyanca kelimenin ilk kullanımı (umarım) dikkat çekmek için italik yazılmıştır. O andan itibaren italik değildirler. Neden mi? Ben de dahil olmak üzere pek çok kişi, yabancı kelimelerin italik yazılmasının İngilizceye öncelik verdiğine ve diğer dil ve kültürlerin değerini düşürdüğüne inanıyor.

İtalyanca kelimelerin çoğunun bağlam içinde anlaşılabilirliğini umuyorum. Eğer değilse, umarım onları ararken eğlenir ve başka bir dilden biraz öğrenirsiniz. [Web sitemde](#) bir sözlük hazırladım.

İyi eğlenceler!

"Yapmadığım şeyler için pişman olmaktansa, yaptığım şeyler için pişman olmayı tercih ederim."
- Lucille Ball

Birinci Bölüm

Luca

Sant'Onofrio

Provincia di Vibo Valentia, Calabria

Arabanın kapısı açıldı ve yanımdaki arka koltuğa bir adam oturdu. Don Rossi kapıyı çarparak, "Ciddi bir sorunuz var, Don Benetti," dedi. "GDF sizi tutuklamayı planlıyor."

Rossi bölgemizdeki 'Ndrangheta'nın şu anki lideriydi ama abartmayı severdi. Tutuklanma ihtimalim yoktu.

Guardia di Finanza İtalya'daki mali suçları denetlerdi. Başımıza sürekli bela olurlardı ama çoğumuz onları uzak tutmanın yollarını bulurduk. Sadece aptal ve tembel patronlar hapse girerdi ve ben ikisi de değildim.

"Cazzata," dedim sakince. "Bunu yapmamaları için onlara para ödüyorum." "Bu Colonnello Palmieri'nin karısını becermeden önceydi."

Palmieri mi? Bu neden şimdi ortaya çıkıyordu? Sinyora Palmieri ile bir yıl önce bir restoranda bana yaklaştığında yatmıştım. Genelde güzel de olsa yabancı kadınlarla yatmazdım ama o çok ısrar etmişti. Çok unutulmaz olmasa da eğlenceli bir karşılaşmaydı. "O zamanlar kim olduğunu bilmiyordum. Evli olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu."

"Önemli değil. Senin kim olduğunu biliyor ve bu karşılaşmayı Palmieri'nin yüzüne vurdu. Ödeşmek için seni hedef alıyor, sessizce bir dava hazırlıyor."

"Bunu ilk kez duyuyorum. Elinde önemli bir şey olamaz." "Ama olacak. Kuzenin Niccolò bir teslimat sırasında Lucerne'de tutuklandı. Roma'ya geri getiriliyor ve Palmieri bunu kullanmayı planlıyor. onun yararına. Sana sırtını dönmesini istiyorlar."

Merda! Tüm bunlar hakkında beni uyarmadığı için GDF bağlantımı öldürecektim - tam da kuzenimi öldürdükten sonra. "Ben hallederim."

"Evet, halledeceksin. Ama buna gerek kalmayabilir. Palmieri sana bir can simidi atıyor."

Pencereden dışarı bakıp düşündüm. Palmieri hakkımda bilgi toplamış olabilirdi ama ben de onun hakkında bilgi sahibiydim. Tüm düşmanlarımı araştırdım. Beni yatağa atanın Palmieri'nin karısı olduğunu öğrendikten sonra nedenini anlamaya çalıştım. Hâlâ bilmiyordum ama albayın hayatının diğer tüm yönlerini öğrenmiştim. Eğilip bükülmediği iki şey vardı: İtalyan mafyasına olan nefreti ve rüşvet kabul etmek istememesi.

Bu yüzden bana yardım etme teklifini anlamamıştım. "Neden?"

Don Rossi kaşlarını sertçe çattı, ağzının etrafındaki çizgiler derinleşti. "Bunun bir önemi var mı? Bu hepimizi beladan uzak tutabilir."

"Benim için önemli. Ona güvenmiyorum. Benden ne yapmamı istiyor?" "Flavio Segreto'yu bulup Roma'ya getirmeni istiyor."

Bu daha da kafa karıştırıcıydı. Güney İtalya'da bir efsane olan Flavio Segreto bir zamanlar acımasız bir patrondur, ancak on yıl önce birkaç 'ndrine'den para çaldıktan sonra ortadan kayboldu. O zamandan beri onu arıyoruz. "Neden Segreto?"

"Palmieri'nin kızının iki yıl önce öldürüldüğü zamanı hatırlıyor musun?"

"Tabii ki." Yedi yaşındaki kız bomba yüklü bir araçla havaya uçurulmuştu.

okula giderken. O zamanlar büyük bir haberdi. Palmieri olayı saplantı haline getirmiş, her boş anını araştırmak için kullanıyordu ve tüm işaretler olayı mafyanın üzerine attığını gösteriyordu. "Ve?"

"Suikastı Segreto gerçekleştirdi."

"Che cazzo? Bu mümkün olamaz. Segreto neden Palmieri'nin kızını öldürmek için saklandığı yerden çıksın ki?"

"Bilemem, ama Palmieri Segreto'nun yaptığına dair kanıt olduğunu söylüyor," dedi Rossi.

dedi. "İmkânsız. Segreto yeniden ortaya çıksaydı bilirdim."

"Evet, muhbirleriniz efsanevi. Ama biz bunu yapabilecek durumda değiliz. GDF ile tartışmak. Niccolò karşılığında ona Segreto'yu verelim, sonra da ellerimizi yıkayalım. Çünkü Niccolò konuşursa sen hapse girersin ve hepimiz risk altında oluruz. Bu iş için kötü olur."

Beynim tüm bunları evirip çevirdi, her yönden seçeneklere baktım. Ben düşünmeden hareket eden bir adam değildim. Planlar, planlar yapar ve mantığımı kullanırdım. Güçlü bir suç ailesinin reisi olarak beni başarılı kılan şeylerden biri de buydu. Duygular tehlikeliydi ve ben duyguları olmayan biri olarak yetiştirilmiştim.

Sessizlik içinde Rossi, "Segreto'nun nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordu. "Tam olarak değil."

"Ne demek istiyorsun?"

"New York'ta yaşayan bir kızı olduğunu duydum."

Rossi avucuyla arabanın kapısına vurdu. "Porca puttana! Bunca zamandır kızını nerede bulacağını biliyor muydun? Neden onu bulmak için kızını kullanmadık?"

"Çünkü ikisi yakın değil. Üç yıl önce ondan haberdar olduğumdan beri aralarında bir temas olduğuna dair hiçbir rapor yok."

"Yani onu GDF'ye getirmek zaman kaybı."

"Tam olarak değil," dedim. "Eğer onu Palmieri'ye götürürsek, Segreto bunu öğrenecek ve onu geri almak için her şeyi yapacaktır." Bir baba olarak bunun doğru olduğunu biliyordum. İki oğlum vardı ve ikisi için de cehenneme kadar yol giderdim.

"Bunu sevdim." Rossi kelepçelerini düzeltti ve kapının kolunu tuttu. "Bittiğinden emin ol."

"Göndereceğim. Onu bulması için New York'a bir adam göndereceğim."

"Hayır! Bu işi bizzat sen halledeceksin. Hataya yer yok."

Saatimi ayarladım ve sakinleşmeye çalıştım. "Bu işi benim yapmam hem aptalca hem de tehlikeli. Yerini öğrendikten sonra teslim edeceğim ve Palmieri'nin adamlarından biri onu Roma'ya getirebilir."

"Hayır. GDF'nin bilmesini istemiyor. Bu kişisel bir mesele, resmi değil. Bunu gizli tutmak zorundayız yoksa kuzenin için anlaşma iptal olur." Derin bir iç çektim. Mutsuzca.

Rossi bastırdı. "Niccolò parmaklıklar arkasındayken bu riski almak istiyor musun? Akıllı ol Luca. Güvende kalmak için ihtiyacın olan kadar adam al ve New York'a git, sonra da bu kızı olabildiğince çabuk bir uçağa bindir."

Hay sikeyim. Görünüşe göre bu gece Amerika'ya uçuyordum.

İkinci Bölüm

Valentina

Paesano, New York
Trattoria Rustico

İşler kesattı.

Ama Salı geceleri işler hep kesat olurdu. Perşembe günü ve hafta sonu işler açılırdı, en azından ben öyle umuyordum.

Trattoria Rustico ailemin elli yıllık restoranıydı ve ayakta kalmasını sağlamak bana bağlıydı. Yönetici ve işletme sahibi olarak, gerekli yerlerde görev alıyordum ve bugünlerde bu, mutfakta olmak anlamına geliyordu.

Mutfak personelini bir aydan daha uzun süre tutmak imkansızdı. Baş aşçım Tony'nin suçlu olduğundan şüpheleniyordum ama bu başka bir günün sorunuydu. Bu gece akşam yemeği servisini halletmemiz gerekiyordu.

En iyi servis elemanım Anne Marie, yüzünde endişeli bir ifadeyle içeri girdi. "Tony, şu parmesanlı tavuktan almalıyım. Orada neler oluyor?"

Tony arkamdan, "Gömleğini çıkarma," diye seslendi. "Geliyor."

Biletteki saate baktım. "Neredeyse kırk dakikadır bekliyorlar. Neden bu kadar uzun sürüyor?"

"Dondurucudan tavuk göğsü almak zorunda kaldım Val. Hiç hazır yoktu."

Ne oluyor lan? Akşam yemeği servisi için nasıl olur da hiç tavuk göğsümüz olmaz?

Yine de şimdi bu konuya girmenin sırası değildi.

Anne Marie nefesinin altından "Dangalak," diye mırıldandı ve yemek odasına geri döndü.

Tony iki tabağı bir çırpıda önündeki panoya yerleştirdi. "Siparişinizi verin! Spagetti ve köfte ile penne alla vodka."

Tabakların kenarlarını sildim ve her birinin üzerine birer dal maydanoz yerleştirdim. Sonra sıradaki bileti buldum. Dördüncü masa. Tam yemekleri masaya kendim götürmek üzereyken Christina mutfağına geldi. Benden daha gençti ve berbat bir alışandı. Ama babası belediye başkanıydı ve kimse belediye başkanına hayır diyemezdi.

Ellerimden makarna tabaklarını aldı. Yüzündeki ifadeden bir şeylerin ters gittiğini anlayabiliyordum. "Ne oldu?"

"Yedinci masadaki adam tam bir pislik."

Harika. Tek ihtiyacım olan sorunlu bir müşteriydi. "Sarhoş mu?" Ne kadar alkol aldıklarını dikkatle takip etmediğimizde ara sıra böyle bir durumla karşılaşırdık.

"Hayır, yabancı. Sanırım İspanyol olabilir. Sürekli menü hakkında sorular soruyor ve bana her şeyin ne kadar yanlış olduğunu söylüyor. Sanki umurumdaymış gibi."

"Neden sana zorluk çıkarıyor?"

"Hıyarın teki olduğu için mi?" Tabakları aldı ve mutfaktan ıktı.

Müşterilerin alışanlarıma kötü davranmasından hoşlanmıyordum. Burada çalışmak isteyen insanları bulmak yeterince zordu. Sıranın karşısındaki Tony'ye baktım. "Birkaç dakikalığına iyi misin? Neler olduğunu görmek istiyorum."

"Evet," elini bana doğru salladı. "Burada her şeyi hallettim."

Bundan emin değildim ama daha büyük sorunlarım vardı. Yemek salonuna doğru ilerlerken topuklarım yere vuruyordu. Akşam yemeğinin en yoğun olduğu saat olmasına rağmen yedi masa doluydu. Kahretsin. Hiç iyi değil.

Bunu şimdilik görmezden gelerek yedinci masaya baktım ve neredeyse takılıp düşünüyordum.

Oh, vay canına. *Merhaba efendim.*

Çok yakışıklı, yaşlı bir adam yuvarlak kabinin arkasında tek başına oturuyor, bir kolunu deri sırtlığın üst kısmına uzatıyordu. Pahalı görünen gri bir takım giymişti ve bileğindeki kocaman gümüş saat tepedeki yumuşak ışıktaki parlıyordu. Neden böyle büyük saatler erkeklerde bu kadar seksi duruyordu?

Koyu dalgalı saçlarını, güçlü yüz hatlarını ve yüksek elmacık kemiklerini incelediğimde göğsümde garip bir çarpıntı hissettim. Temiz tıraşlıydı, bu yüzden dolgun dudakları ya da çenesindeki küçük yarık gözden kaçmıyordu. Çenesi bir sanat eseriydi.

Sanat. Bazı erkekler trafiği durdurmak için doğar, yaşı ne olursa olsun kadınları çılgına çevirmek için ilahi bir güç tarafından şekillendirilir.

İşte onlardan biri şimdi benim restoranımda oturuyordu.

İyi. Tamam. Tamam. Onunla başa çıkabilirim. Seksi ya da değil, hıyarlık yapmaya hakkı yoktu. Benim restoranımda olmaz.

Yedinci Masa masadaki dolu kırmızı şarap bardağını kaldırdı ve yüzüne götürdü. İçmesini bekliyordum ama onun yerine içindikileri kokladı. Sonra üst dudağı kıvrıldı ve bardağı test etmeden beyaz masa örtüsünün üzerine geri koydu.

Ensem gerildi ve tenim ısındı. Şarabımın kötü olduğunu mu ima ediyordu?

Sakin olun. Kontrollü ol. Bunu yapabiliyordum. Burası benim alanımdı.

Masasına doğru yürüdüm. "İyi akşamlar, efendim. Şarabınızla ilgili bir sorun mu var?"

Derin kahverengi gözler benimkilerle buluştu. Sert kahve rengine olan bu gözler zekâ ve güven doluydu. Ve bolca küçümseme. "*Sorun*, bu şarabın Toscana halkına bir hakaret olması."

İtalyanca. O uzun sesli harfleri ve yuvarlanan r'leri nerede olsa tanırdım. Bana babamı hatırlattı ve içimden mantıksız bir öfke dalgası geçti. Babamla ilgili düşünceler günümü mahvetmekle tehdit ettiğinde her zaman yaptığım gibi yutkundum. "Size yeni bir bardak getirmekten mutluluk duyarım. Ya da isterseniz başka bir şarap."

"Bana sunduğunuz en iyi şarabın bu olduğu söylendi."

"O zaman belki bir bira tercih edersiniz. Ya da bir bardak viski."

"Benim istediğim, sinyorina, iyi bir kadeh şarap."

Evet, bu adam tam bir pislikti. Müşteri olsun olmasın, hayatımda böyle bir kedere ihtiyacım yoktu. "Paesano'da bir sürü başka restoran var. Belki onlardan birinde sizin standartlarınızı karşılayacak bir şarap vardır."

Gözlerini zorlukla kırıştırdı, bakışları o kadar yoğunlu ki yüksek topuklu ayakkabılarımdan parmak uçlarında hissettim. "Müşteriyi memnun etmeniz gerekiyor, değil mi? Onları kovmak değil. Belki de sahibiyile konuşmalıyım."

"Sahibiyle konuşuyorsun."

Sanki bu bilgi onu memnun etmiş gibi dudakları kıpırdadı. Ki bu hiç mantıklı değildi. "Anlıyorum. Demek benim dilimi biliyormuş gibi davranan sensin."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Sen neden bahsediyorsun?" "Restoranınızın adı yanlış."

"Bak-" Göz ucuyla, parmesanlı tavuklarını bekleyen masanın kalkmak için ayağa kalktığını gördüm, yüzlerinde hem kızgın hem de sinirli bir ifade vardı. Lanet olsun.

Kalmalarını sağlayıp sağlayamayacağıma bakmak için aceleyle yanlarına gittim.

"Bayan Taylor, Bay

Taylor. Lütfen gitmeyin. Yemeğiniz neden gecikmiş bir bakayım."

"Oh, Val." Bayan Taylor yüzünü buruşturdu ve kocasıyla bakıştı. "Tatlım, gerçekten daha fazla bekleyemeyiz. Bay Taylor'ın kan şekeri düşük ve eğer yemek yemezse ..."

Ellerimi kaldırarak onlara yalvardım. "Uzun zamandır yemeğinizi beklediğinizi biliyorum. Çok özür dilerim. Sizi oyalayacak bir şeyler getirmeme ne dersiniz?"

"Gitmemiz gerek," dedi Bay Taylor. "Bu akşam bir maç var."

"O zaman sizi eve yiyecek bir şeylerle göndereyim. Salata ya da tatlı belki."

Yaşlı çift kapıya doğru ilerleyerek benden uzaklaşmaya başladı. "Sorun değil tatlım," dedi Bayan Taylor. "Buzdolabında biraz tavuk tetrazzini var."

Kahretsin, bu bir felaketti. Onları takip ettim. "Yeterince makul. Ama bir dahaki ziyaretinizde yemeğiniz benden."

"Elbette, Val," dedi Bayan Taylor, ama sesi pek samimi gelmiyordu. Buradan çıkmam için beni yatıştırmaya mı çalışıyorlardı?

El salladım ve gitmelerine izin verdim, omuzlarım yenilgiyle çökmüştü. Yedinci masayı şimdilik unutarak, kelimelerle ifade edilemeyecek kadar kızgın bir halde mutfağa doğru yürüdüm.

Bu senin sorumluluğun. Yetki sende. Ve başarısız oluyorsun. Kendine gel Val.

İçeri girdiğimde beni kaos karşıladı. Anne Marie ve Tony birbirlerine bağıyorlardı. Konuşmanın parçaları beynimde şekillenmeye başladı.

"-Biletler geldikçe yemek yap, sürtük," diye tersledi Tony. "Favorilere oynamıyorum."

"Saçmalık," diye bağırdı Anne Marie. "Onun biletlerini ilk sıraya koyuyorsun çünkü onu beceriyorsun - bu bana müşteri kaybettirirse bile."

Bekle, Tony ve Christina hakkında mı konuşuyorlardı? Ve onlar . . . ? Tanrım, belediye başkanı beni öldürecekti.

"Sen delisin," dedi Tony. "Kocanın seni terk etmesine şaşmamalı."

Anne Marie, "Az önce bana ne dedin lan sen?" diye hırılınca, yasal olarak nefesim kesildi.

Tony hiç geri adım atmadı. "Beni duydun."

Anne Marie bir tabak kaptı ve Tony'nin kafasına fırlattı. "Seni pislik!" Tony eğildi ve tabak arka duvara çarparak paramparça oldu.

"Durun bir dakika!" diye bağırdım. İkiniz de!"

"Gördünüz mü?" Tony kırık tabağı işaret etti. "Lanet olası deli!"

Anne Marie başka bir tabağa uzandı ama takım elbiseli bir çift kol aniden etrafını sararak onu hareketsiz tuttu.

Kalbim duracak gibi oldu. Masa Yedi'ydi. Çok kızgın görünüyordu, kara kaşları aşağıya çekilmişti, Anne Marie'yi tutarken çenesi gergindi.

"Bırak beni!" Dönerek kurtulmaya çalıştı.

"Basta, signora," dedi adam, erkek, kadın ya da çocuk hiç kimsenin karşı çıkamayacağı buyurgan bir ses tonuyla.

Sessizlik çöktü.

Ne söyleyeceğimi bilemedim. Korku ve utanç dilimi ele geçirmişti. Müşterilerimden biri mutfağımdaki bir kavgayı ayırmıştı. İşler daha da kötüleşebilir miydi?

Yedinci Masa Anne Marie'ye, "Seni serbest bırakıyorum," dedi. "Bir daha tabak fırlatmak yok, lütfen."

Başını salladı ve Masa Yedi onu bıraktı. Sonra Anne Marie ellerini kaldırdı. "Biliyor musunuz? Sikerim böyle işi. Benden bu kadar." Anahtar kartını tezgâhın üzerine fırlatması sadece bir saniye sürdü. "Bu pislikle iyi şanslar Val. Kimsenin burada çalışmak istememesinin sebebi o. Sözlü tacizde bulunuyor ve tamamen beceriksiz."

Onu durdurmaya çalıştım, "Bekle, Anne Marie. Gitme." diye seslendim.

Ama çoktan gitmişti, mutfak kapısı arkasından çırpılıyordu. Tony'nin üzerine yürüdüm. "Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?"

Omuz silkti. "Eh, o bir sürtük. Bu konuda ne yapacaksın ki? Ayrıca, sen daha iyisin."

Bu Anne Marie'ye ikinci kez kaltak deyişiydi ve her ikisinde de hoşuma gitmemişti. Ve Anne Marie'nin onun hakkındaki değerlendirmesine yüzde yüz inanmıştım. Şimdi her şey anlam kazanmıştı. "Kovuldun."

Çenesi düştü. "Beni kovuyor musunuz? Burayı bir arada tutan tek şey benim. Bensiz sıçtın Val."

"Umurumda değil. Geç gelen biletlerden, özensiz tabaklardan, talimatlara uymamaktan bıktım. Bana hem müşterilere hem de iyi personele mal oluyorsun."

Avucuyla metal tezgâha vururken yüz ifadesi öfkeyle çarpıldı. "Beni kovmak mı? Siktir git! Burada çalışmak isteyen tek kişi benim. Başka bir şef bulamazsınız."

"Tony'yi kovdun mu?" Gözleri Tony ve benim aramda gidip gelirken mutfak kapısı Christina'nın arkasından kapandı. "Onu kovamazsın Val."

"Neden? Çünkü birlikte yatıyorsunuz ve babanın bunu onaylamayacağını biliyorsun, bu yüzden bunu gizlice yapmanın tek yolu bu mu?"

Masa Seven'ın "*Madre di dio*" diye mırıldandığını duydum ama bakışlarımı Christina'dan ayırmadım. O da kavgacı bir genç kız gibi çenesini kaldırdı. "Bu kadar sürtük olma. Kalmamın tek sebebi o. Bahşişler tam anlamıyla boktan."

"Eğer onsuz burada çalışmak istemiyorsanız, o zaman gidin. İkiniz de gidin lan."

Tony önlüğünü çıkarıp yere fırlattı. "Buna pişman olacaksın Val. Hadi bebeğim."

Kalan son garson sipariş defterini ve anahtar kartını Anne Marie'ninkinin yanına, pasonun üzerine fırlattı. "Evet, sıçtın Val."

İkisi birlikte arka kapıdan çıktılar ve kapının arkalarından çarparak kapanmasına izin verdiler. İki aşçıdan biri olan Mike yanlarına geldi ve gaz ocağındaki brülörleri kapattı. "Ne yapmalıyız Val?"

"Bu gece sen ya da Pete işi devralabilir misiniz?" Belki garsonluk yapabilirdim. Tanrı biliyor ya, daha önce pek çok vardiyada çalışmışım. O zaman akşam tamamen kayıp olmazdı.

Mike ve Pete birbirlerine baktılar. İkisi de işi devralma konusunda pek hevesli görünmüyordu. Sanırım onları suçlayamazdım, burada uzun süredir çalışmadıklarını düşünürsek.

Mike boynunun yan tarafını kaşıdı. "Bilmiyorum. Tony hâlâ bize öğretiyordu."

Tüm bunların adaletsizliği hakkında çılgılık atmak istememe rağmen başımı salladım. Ama hazır olmamaları Mike ve Pete'in suçu değildi. Sanki burası lanetlenmiş gibiydi.

Bir şeyler yap. Bu senin sorumluluğun.

Derin bir nefes aldım ve yavaşça dışarı verdim. Bu gece kapatmam gerekiyordu. Belki de başka bir şef ve daha fazla garson tutana kadar tüm hafta boyunca. "Neden siz ikiniz gitmiyorsunuz? Müşterileri evlerine göndereceğim ve tüm bunları yarın çözeceğiz."

Her nedense hâlâ mutfakta duran Masa Yedi'yi görmezden gelerek arka tarafa gittim. Bulaşıkçım John, kirli bulaşıkları doldurmakla meşguldü.

tabakları rafa yerleştirdi, kulaklığından gelen müzikle kafasını salladı. Onu ölümüne korkutmadan dikkatini çekmek için ışıkları yaktım.

Kulaklıklarını çıkardı ve omzunun üzerinden sırttı. "Hey, Val. Her şey yolunda mı?"

John yirmili yaşlarının sonlarındaydı. Birkaç yıl önce araba çaldığı için hapse girdiğini biliyordum ama onu yargılamadım. Bu hayatta hiçbirimiz mkemmek değildik. Mkemmek bir alışandı ve aylarca onu garson olarak sahaya çıkması için zorlamıştım. Bulaşık yıkamayı daha çok sevdiğini, çünkü burada kimsenin onu rahatsız etmediğini söylüyordu.

"Bu gece erken kapatıyoruz. Ve muhtemelen birkaç gün kapalı kalacağız." Kolumu mutfağa doğru salladım. "Neredeyse herkes işi bıraktı."

"Oh, kahretsin. Ne kaçırdım?"

"Açıklamaya değmez. Sonuç olarak, Tony'yi uzun zaman önce kovmalıydım."

"Evet," diye onayladı John ellerini havluya silerken. "Christina'yı becermesinin sonu hiç iyi bitmeyecekti."

Benden başka herkes biliyor muydu? "Neden bana söylemedin?" "Herkesin bildiğini sanıyordum."

"Yeni bir şef bulana kadar sana ödeme yapılmasını sağlayacağım."

"Teşekkürler Val. Minnettarım." Bulaşık yığınını işaret etti. "Ben bu gecelik bu işi bitireyim. Yıkanması gereken her şeyi geri getir."

"Getiririm, teşekkür ederim."

Aceleyle arka kapıyı kilitledim, yeni kovulmuş bir çalışanın geri dönme ihtimaline karşı. Sonra ofisime gidip hem online sipariş sistemini hem de telefonu kapattım. Karşılayamayacağımız siparişleri almanın bir anlamı yoktu.

Mutfağa döndüğümde Masa Yedi'yi yeni bir şişe şarap açarken buldum. Neredeyse takılıp düşüyordum. Bu da ne böyle? Evet, İtalya'nın En Seksi İş Babası adlı reality şovdaki bir yarişmacıya benziyordu. Ama daha fazla aşağılanmama tanıklık etmesine ihtiyacım yoktu. "Hâlâ burada ne yapıyorsun?"

Adam sanki cevap belliymiş gibi elini yuvarladı. "Sana bir içki dolduruyorum."

"Bunun için zamanım yok. Gidip müşterilerle ilgilenmem gerekiyor."

Bir kadehi yarısına kadar kırmızı şarapla doldurdu. "Ben onu çoktan yaptım. Bir içki alın, sinyorina."

Yapmış mıydı? Mutfak kapısındaki küçük pencereden yemek odasına baktım. Tabii ki boştu. "Ne oldu? Herkesi nasıl bu kadar çabuk dışarı çıkardınız?"

"Her masaya yüz dolar verdim ve defolup gitmelerini söyledim. Kirli masaları temizleyen adamınla birlikte."

Onun masasından başka altı masa daha vardı. Ve otobüsçümü de eve mi gönderdi? Yanlarında 700 dolar nakit para taşıyan kim?

Bunu daha sonra düşünecektim. Şimdi yanımda duruyordu, pahalı kolonyası kafamı dolduruyordu. Neden bu kadar güzel kokuyordu? Yüzümün önünde bir bardak şarap belirdi. "İç."

"Gerçekten içmemeliyim. Bu gece yapmam gereken binlerce şey var."

"Hayır, yok. Nefes al ve bir içki iç. Sorunların devam edecek."

Kulağa çok kolaymış gibi geliyordu. Ama hayatımda nefes alacak zamanım olmamıştı, annem hastalandığından beri. Bu yabancı da kimdi ki bana emirler yağırdırıyordu?

Yalnız o bir kadeh şarap inanılmaz güzel görünüyordu.

Ona baktım, kendimi zayıflamış hissettim. Rahatlamaya ihtiyacım vardı. Arkadaşım Maggie hep böyle demez miydi? Ve bu gerçekten çok boktan bir geceydi.

Yine de hediye getiren erkeklere güvenmezdim.

Ona baktım. "Benim için üzüldüğün için mi böyle yapıyorsun?"

"Hayır, çünkü iki gündür bu ülkedeyim ve hâlâ iyi bir kadeh şarap arıyorum. Belki bu o olur."

Tüm sıkıntılarıma rağmen dudaklarım eğlenerek kıpırdadı. "Şarap züppesi misin?"

"Ben İtalyan'ım," dedi omuzlarını zarif bir şekilde kaldırarak. "Kadehi alın, sinyorina. Bunu hak ettiniz."

Gerçekten hak etmiştim. Siktir et.

Şarabı kabul ederken parmaklarımız birbirine değdi ve içime dolan küçük heyecanı görmezden geldim. "Sana borcumu ödeyeceğim," diye mırıldandım uzun bir yudum almadan önce. Şarap zengin ve lezzetliydi, dilimde koyu meyvelerin lezzetli bir patlaması vardı. "Vay canına, bu çok iyi. Hangisi bu? Pinot Noir mı?"

"Hayır. Yandaki dükkândan iyi bir şişe aldım." Tezgâha gitti ve kendi bardağını doldurdu. Bardağı burnuna götürdü ve kokladı.

gözleri konsantrasyonla kapanıyor. "*Bellissimo*."

Onun alçak ve memnun ses tonuyla söylediği bu İtalyanca kelimeyle içimde bir sıcaklık dalgası oluştu. Yanaklarım kızardı, ben de bir kadeh şarap daha içerek yüzümü sakladım. Onun da aynısını yapmasını izledim, yutkunurken boğazının kalın telleri çalışıyordu. Bu çekici adam neden buradaydı?

"*Allora*, bu gerçek bir şarap," dedi.

"Sen neden buradasın?" Ağzımdan kaçırıldım. "Mutfağımda yani."

Koyu kahverengi bakışları yüzümde gezindi ama ne düşündüğünü anlayamadım. Onda tehlikeli ve esrarengiz bir şeyler vardı. "Çünkü senin için üzülüyorum," diye cevap vererek daha önceki şüphelerimi doğruladı.

Oh, Tanrım. Bu iç karartıcıydı.

Parmağımı bardağıma vurdum. "Masanıza geldiğimde restoranın adının yanlış olduğunu söylediniz. Ne demek istediniz?"

Şarap kadehini dikkatlice tezgâhın üzerine koydu. "Trattoria Rustica. Değil *rustico*. Trattoria kadınsıdır."

Nasıl söylenirse söylensin, bu isim onun dilinden dökülürken kulağa son derece seksi geliyordu. Seksi ya da değil, yine de bu aşağılayıcıydı. Sesim buz gibi oldu. "Ailem elli yılı aşkın süredir bu restoranın sahibi. Hiç kimse bu ismin yanlış olduğunu söylemedi."

"Ma dai," diye mırıldandı ve bir elini yüzünde gezdirdi. "Mirasın hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"Evet, şey. Biz burada yaşıyoruz, orada değil." Ve bazılarımız İtalya'yı da hiç ziyaret etmemişti. Babamla ya da memleketiyle ilgili hiçbir şey yapmak istemiyordum.

"Bu bir mazeret değil."

Şarabımın geri kalanını içtim. "Bunun için teşekkürler. Ama sakıncası yoksa şimdi temizlenmeliyim ki eve gidip dünyanın en uzun duşunu alayım, sonra da yatağa girip sabah buraya dönmeden önce üç saatlik bir uyku çekeyim."

Saçmalamalarım karşısında iç geçirdi ve başını salladı. Sanki gülünç bir çocukmuşum gibi. "Sen daha iyisin. Bu insanlar korkunçtu."

"Doğru, ama kimse burada çalışmak için kapımı çalmıyor."

Şarap şişesine uzandı ve kadehimi doldurdu. "Bir içki daha iç ve bana nedenini söyle."

Muhtemelen içmemeliydim ama ne olacaktı ki?

Bardağı kaldırıp derin bir yudum aldım. Omuzlarım hafifçe gevşedi ve tezgâha yaslandım. "Çünkü görünüşe göre bu işte berbatım."

Oh, kahretsin. Elimle ağzımı kapattım. Bunu gerçekten söylemiş miydim? Normalde, güvensizliğimi göstermeye başlamam için çok sarhoş olmam gerekirdi.

Belki de şarap konusunda biraz yavaşlamalıyım.

"Anladığım kadarıyla yemekler ve servis berbattı. Ama bunlar tamamen senin suçun değil."

Uzun bir süre ona bakarken dudaklarım aralandı. "Vay canına. Canın ne isterse onu söylüyorsun, değil mi?"

Ağzının kenarı yukarı kalktı ve onu yüz kat daha ateşli gösterdi. Bu adamı neden bu kadar çekici buluyordum? Baba sorunlarım mı vardı?

Tabii ki baba sorunlarım var. Babamı çok az tanıyorum. Ve hâlâ annemin yasını tutuyorum. Her şeyle ilgili sorunlarım var.

Masa Yedi zarif elini salladı. "Korkarım genç yaştan gelen bir alışkanlık. Söyle bana, neden burada yetkilisin? Belli ki gençsin. Neden üniversiteye gitmiyorsun, arkadaşlarınla parti yapmıyorsun?"

Gerçekten bir yabancıyla hayat hikâyemi konuşmak istiyor muydum?

Cennet gibi kokan ve bir İtalyan film yıldızına benzeyen bir yabancıyla. Peki ne için eve koşuyordum? Boş bir ev, bir reality şov ve bir kutu dondurma için mi? Ayrıca John hala arkada bulaşık yıkıyordu, yani Yedinci Masa ve ben yalnız değildik.

Bir kadeh şarabın daha zararı olmazdı.

Üçüncü Bölüm

Valentina

"Tamam, bir içki daha alacağım," dedim. "Ama önce bana adını söylemelisin. Seni Masa Yedi olarak düşünmeye devam edemem."

Elini uzattı. "Luca DiMarco." "Val Montella."

Elimi onunkine koydum ve iri parmakları benimkini sardı. Sıcak, pürüzlü ten beni sardı. Güçlü bir tutuşu vardı, bir *erkeğin* tutuşu. İçimde bir sıcaklık yuvarlandı ve bacaklarımın arasına yerleşti.

"Val?" diye sordu.

"Valentina'nın kısaltması."

"Ah. Bu çok güzel bir isim."

"Her zaman nefret etmişimdir. Kulağa çok fazla 'valentine' gibi geliyor."

Kafası karışmış gibi kaşlarını aşağıya çekti. "Latince *valens* kelimesinden türeyen Romalı Valentinus isminden geliyor. 'Sağlıklı' ya da 'güçlü' anlamına gelir. Bu İtalya'da onurlu bir isimdir."

Vay be. Seksi ve zeki mi? Vücudum alev almak üzereydi, bu yüzden elini bırakmak için kendimi zorladım. Yine de dokunuşu tenimde kaldı.

İstenmeyen çekiciliği bir kenara ittim ve ondan bir kadeh şarap daha kabul ettim. Bu sefer parmaklarımızın birbirine değmemesine dikkat ettim.

"Peki, ne bilmek istiyorsun?"

"Okula gitmek yerine neden buradasın?"

Paslanmaz çelik tezgâha yaslanarak kadehimi elime aldım. "Büyükbabam öldükten sonra burayı annem işletti. Ama üç yıl önce ölünce ben devraldım."

"Bunu duyduğuma üzüldüm. Ama başka kimse yok mu? Bir kuzen ya da amca?"

Gözlerimi ona diktim. "Bir erkek mi demek istiyorsun?" "Yani bir yetişkin."

"Ben bir yetişkinim."

Şarabını yudumladı ve ağzının üzerinden bana baktı. "Zar zor. Ne olursa olsun, personeline karşı daha sert olmalısın. Seninle patronmuşsun gibi değil, arkadaşmışsın gibi konuşmalarına izin veriyorsun."

"Olabilir. Ama insanları etrafta tutmak zor oldu. Bunu göze alamam-" Düşüncelerimi bastırmak için dudağımı ısırdım. "Başka kimseyi kaybetmeyi göze alamayacağımı söyleyecektim. Ama bir gecede neredeyse herkesi kaybettim."

"Bu iyi olabilir, değil mi? Yeni bir başlangıç."

Ağzımdan acı, yüksek sesli bir kahkaha kaçtı. "Elbette. Çünkü burada insanları işe almak çok kolay." Ve param tükenmek üzereydi. Restoran son sekiz aydır zarar ediyordu ve annemin hayat sigortasından kalan parayı da tüketmişti. Daha ne kadar ayakta kalabileceğimi bilmiyordum.

"Yemekler ve ücretler iyiyse insanlar gelecektir."

Lafı evirip çeviriyordu ve ben de hiç havamda değildim-

Midem korkunç bir ses çıkarmak için tam o anı seçti. Dondum kaldım ve yerin beni yutması için dua ettim. Sonra elimi karnımın üzerine koydum, sanki orada her ne oluyorsa engelleyebilmişim gibi. "Özür dilerim. Görmezden gel."

Durakladı, bardak ağzına doğru geliyordu. Sonra kaşlarını çattı. "En son ne zaman yemek yedin?"

O günü tekrar düşündüm. Özellikle kötü bir sebze tedarikçisiyle uğraşmak için çalışan yemeğini atlamıştım. Masamda bir power bar mı yedim? Hayır, kahvaltıydı. Bir simit, oldukça emindim.

Luca ağır bir iç çekti, sesi kederli geliyordu ve bardağını yere bıraktı. Takım elbisesinin ceketini çıkardı, sonra katlayıp tezgâhın üzerine koydu. Birden, bembeyaz bir gömleğin sardığı geniş omuzlar dikkatimi çekti. Kravatı yoktu, bu yüzden göğsünün bir kısmını ve tenini tozlayan saçlarını görebiliyordum. Onunla ilgili her şey çok erkeksiydi, benim yaşımdaki herhangi bir erkekten tamamen farklıydı.

Etrafımda dolaştı, geçidin arkasından gaz ocağına doğru yürüdü. Yolda gömleğinin kollarını kıvırmaya başladı, güçlü kolları ve bronzlaşmış zeytin teni ortaya çıktı. Sandığımdan daha fazla şarap içmiş olmalıydım, çünkü parmaklarımı o kolların üzerinde gezdirmek, oradaki damarları ve tendonları izlemek için kaşındım.

Ocağın üzerinde duran tavalara göz atıp onları itti, ardından mutfak eşyalarını ve tencereleri karıştırdı. Temiz bir sote tavası buldu ve ocağın üzerine koydu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum. diye sordum.

Elinde temiz bir önlük belirdi ve o n u beline sardı. "Sana yemek hazırlıyorum."

Akşam yemeği mi?

Bana yemek pişirmesine imkan yoktu. Onu yanlış duymuş olmalıyım.

"Pardon, ne dedin?"

Kendini tekrarlamak yerine, önceden kalan su dolu tencereye baktı. Luca gevşek eriştelere dürttü ve başını salladı. "Mamma mia," diye mırıldandığını duydum, sonra tencereyi çöpe götürüp ters çevirdi, makarna ve suyu çöpe gönderdi.

Lavaboya yeni bir tencere götürdü, içine su doldurdu ve bileğinin bir hareketiyle yaktığı ocağın üzerine koydu. Mutfakta rahat biri gibi hızlı ve verimli bir şekilde hareket ediyordu. Neredeyse gözlerime inanamayacaktım. Böyle görünen ve yemek yapan seksi bir İtalyan adam mı? Bu hiç adil değildi.

Neredeyse bu restoranda büyümüşüm ve yemek hazırlama konusunda umutsuzdum.

Yemek.

"Sarımsağın nerede?" diye sordu baharatları karıştırırken.

"Şurada." Tezgâhın etrafında yürüdüm ve sarımsak tozu kabını buldum.

"İşte burada."

Elimdeki kaba baktı ve üst dudağı alaycı bir ifadeyle kıvrıldı. "Taze sarımsağı kastetmiştim." Tuzu seçti ve ocaktaki tencereye biraz döktü.

"Taze sarımsak soğutucuda olmalı."

"Bana bir baş getir."

"Getirir misin?" ya da "Getirebilir misin?" değil. Sadece malzemeleri getirmesi için açık bir emirdi. Yine de soğutucuya doğru yürümemi engellemedi.

"Başka bir şey var mı?" Omzumun üzerinden ağır bir alaycılıkla sordum.

"Üç acı biber. Ve biraz maydanoz."

Soğutucunun içi darmadağınktı. Sebzeler sebepsiz yere yerleştirilmişti ve bugünkü teslimat daha yerine bile konulmamıştı. İçimi çektim. Yarın için başka bir proje.

Luca'nın istekleri için rafları araştırdım. Ne yazık ki acı biber bulamadım, sadece yeşil dolmalık biber vardı, ben de taze maydanozla birlikte üç tane aldım.

Elimdeki ürünlere ters ters baktı. "Bunlar acı biber değil." "Hiç bulamadım, o yüzden bunları aldım. İşe yaramazlar mı?"

İtalyanca mırıldandı ve maydanozu aldı. "Biberleri geri koy."

Emredileni yaptım. Döndüğümde tahta bir kesme tahtasının üzerinde maydanozları ustalıkla doğruyordu. Bıçağı profesyonel bir şef gibi kullanıyordu ama çalışırken kollarındaki kaslar beni büyülemişti. Güçlü görünüyordu. Ve işinin ehli.

Dur. Benim için çok yaşlı. Ve ilgilenmiyorum.

Tamam, belki o ön kollar biraz ilgimi çekmişti.

Eğilerek aşağıyı aradı. İki parmağındaki dev zeytinyağı kabını ölü bir fareyi tutar gibi sallıyordu. "Bu *Teksas*'ta yapıldı."

Kendimi savunmaya geçmiş hissederek kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Bu iyi bir zeytinyağı."

Kabın kapağını açtı ve içeri kokladı. "Bok gibi."

"Elimizdeki tek şey bu."

"Bu senin sorunun," dedi, yağın bir kısmını sote tavaasına gezdirerek. "Gerçek yemek nedir bilmiyorsun. Söyle bana, en sevdiğin yemek hangisi?"

Bu kolaydı. "Chicken Parm."

Homurdandı. "İtalya'dan değil.

Sıradaki?" Değil miydi? "Spagetti ve köfte." "Yine İtalya'dan bir yemek değil."

Artık sinirlenmeye başlamıştım. "O zaman neden dünyadaki her İtalyan menüsünde bu yemekler var?"

Kızgın yağa maydanoz sapları ve sarımsak dişleri ekledi. "Otantik restoranlarda yok." Sapları ve sarımsakları metal bir kaşıkla karıştırdı.

Bu çileden çıkarıcı ve güzel adama bakmaktan başka bir şey yapma ihtiyacı duyarak şarap kadehime uzandım. "Amerika'da biz tavuk parmağı, spagetti ve köfte severiz."

"Bunu daha çok seveceksin." Kaynayan suya bir avuç spagetti ekledi, sonra sote tavaasına döndü. Sarımsak parçalarını ve saplarını çıkarıp çöpe attı, sonra iki diş daha sarımsak ve rendeye uzandı. Dünyanın en kolay işiymiş gibi sarımsakları ılık yağın içine rendeledi.

İçtim ve hayranlıkla izledim. Sarımsak rendelemek mi? Nasıl bir sihirdi bu? Kıyılmış maydanoz, kırmızı pul biber ve bir kepçe makarna suyu ekledikten sonra hepsini karıştırdı. "Peyniriniz var mı? *Gerçek* peynir. toz halinde."

"Evet, *gerçek* peynirimiz var."

"Va bene. Bana pecorino getir. Ya da Parmigiano-Reggiano." "Bir avuç parmesan var."

Hayal kırıklığı içinde iç çekişine bakılırsa, köftelerimizde et yerine başka bir şey kullandığımızı söylediğimi düşünebilirsiniz. Parmesanın büyük bir indirim zincirinden geldiğinden bahsetmesem iyi olur.

Peyniri ona teslim ettim ve tezgâha yaslandım. "Sen bir yemek züppesisin. Ve bir şarap züppesisin."

"Bunu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun." Maşayla makarnayı çıkardı ve hepsini sote tavasına ekledi. "Ama bunun tadına bakacak ve basit kaliteli malzemelerin neden en iyisi olduğunu öğreneceksin."

Bir kepçe daha makarna suyu koyduktan sonra peynire ve rendeye uzandı. Peyniri eriştinin üzerine rendelerken daha fazla ön kol kası pornosunun tadını çıkardım. "Bana iki tabak bul," dedi.

Tencerenin sapından tutup kaldırdı ve bileklerinin küçük hareketleriyle erişteleri sosun içine atmaya başladı. Orada durmuş, donmuş, izliyordum. Ne bir sıçrama ne de bir damla dökülme oldu. Güçlü elleri hem becerikli hem de seksiydi ve bu ellerin bir kadının vücudunda da aynı derecede becerikli ve güçlü olacağından hiç şüphem yoktu. Bunu düşünürken bile kalbim göğsümde hızla çarpıyordu.

"Tabaklar, Valentina," diye tekrarladı ve ona çok uzun zamandır baktığımı fark ettim.

Başımın üstündeki raftan iki tabak aldım, sonra Luca iki porsiyonu döndürerek tabaklara koydu ve daha fazla sos eklediğinden emin oldu. Üzerine biraz daha peynir rendeledikten sonra iki tabağı da kaldırdı. "Şarabımızı getirin ve beni takip edin."

Başka bir emir. Bu adam *lütfe*n kelimesini bilmiyordu. Şarap kadehlerini ve şişeyi kaptığım gibi onu boş yemek odasına kadar takip ettim. Ben yetiştiğimde tabakları çoktan temiz bir masaya yerleştirmiş ve önlüğünü çıkarıyordu. Bana bir sandalye uzattı.

Onunla bir restoranda yalnız olmak garip bir şekilde samimi hissettiriyordu. Neredeyse bir randevu gibi.

Hayır, o sadece eski kafalı. Centilmen. Benim için üzülüyor.

"Teşekkür ederim," dedim otururken.

Luca karşımdaki koltuğa oturdu ve peçeteyi kucağına koydu. "Buon appetito."

"Harika kokuyor."

"Tadı da harika olacak."

Ben ilk lokmamı alırken şarabımızı doldurdu. Sos biraz baharatlıydı ama ağzımda kremisi, ipeksi bir yumuşaklıkla dağıldı. Sarımsak aroması mükemmel miktardaydı. Hemen bir ısırık daha aldım. "Oh, Tanrım. Bu çok güzel."

Luca tabağına dokunmamıştı. Onun yerine, elinde şarap kadehiyle sandalyesine yaslandı ve ben yerken beni inceledi. "Böyle düşünmene sevindim."

"Hayır, cidden," dedim bir lokma daha yemek yerken. "Bu kadar güzel, bu kadar lezzetli bir şeyi beş dakikada nasıl yapabiliyorsun? Bu hiç adil değil."

"Daha çok on beş gibi, değil mi? Ve bu yemek doğru peynir ve gerçek biberle daha iyi olurdu."

Tartışamayacak kadar açtım. Birkaç lokma daha yedikten sonra sordum: "Yemek yapmayı nasıl öğrendin? Aşçılık okuluna mı gittin?"

Şarabını yudumladı. "İzleyerek öğrendim. Benim ülkemde bir ailede yemek çok önemlidir."

"Büyük bir aileniz var mı?"

"Evet. Üç erkek kardeşim var ama en büyükleri benim. Onlar her zaman benim sorumluluğumdaydı."

"İtalya'nın neresindensiniz?" "Catanzaro."

Neresi olduğunu biliyor musun?" "Hayır."

Roma'ya yakın mı?"

"Yakın bile değil. Eğer İtalya'yı bir çizme gibi düşünürsen, Catanzaro çizmenin ayağıdır."

"Bu mantıklı. Sanırım baba tarafım Napoli yakınlarından ama tam olarak emin değilim."

Hiçbir şey söylemedi, sadece şarabını içti ama ben yemeye devam ederken gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Makarnamı bitirdiğimde boş tabağımı kendi dokunulmamış tabağıyla değiştirdi. Ona kaşlarımı çattım. "Aç değil misin?"

"Hayır, sinyorina. Siz yiyin." Elini salladı ve kendine biraz daha şarap doldurdu.

Yemek konusunda utangaç değildim. Eğer o istemiyorsa, makarna serbestti. Ve ziyan olmasına izin veremeyeceğim kadar güzeldi.

Yemeğe yumuldum, bir çatal dolusu daha çevirdim. "Neden Paesano'dasın? Burada ailen var mı?"

"İş için buradayım."

Takım elbise şimdi anlam kazanmıştı. "Ne tür bir iş?" Yemek yemeye devam ettim, rahat görünmeye çalıştım, sanki bilgi almaya çalışmıyormuşum gibi.

oldu.

"Toplantılar." Elini tekrar salladı, bileğindeki gümüş saat yumuşak tepe aydınlatmasında parlıyordu. "Korkarım heyecan verici bir şey yok." "Nerede kalıyorsun?"

"Nehir kıyısında bir ev kiraladım."

"Vay canına, harika olmalı. Orada gerçekten güzel evler var. Sanırım kasabadaki Anne's Bed and Breakfast'ta kalmaktan daha iyidir."

"Mahremiyetimi tercih ederim."

Bunu söyleme şekliyle ilgili bir şey, alçak, boğuk, müstehcen bir ton, ona bakmama neden oldu. Gözlerimiz buluştu ve aramızda küçük bir sıcaklık yayının sıçradığına yemin edebilirim. Nefesim kesildi ve onun yoğun karanlık bakışlarından gözlerimi alamadım. Şu anda beni sanki lezzetli bir makarna tabağıymışım gibi izliyordu. Ağzım kurudu ve nabzımın hızlandığını hissettim.

Bana asılıyor muydu?

Bu fikir çok saçma görünüyordu. Ama o bakışlar... odanın öbür ucundaki buzları eritebilirdi.

Hiç soğukkanlı olmadığım için aklıma gelen ilk şeyi ağzımdan kaçırdım. "Bu gece seninle eve gelmiyorum."

Dördüncü Bölüm

Luca

Valentina Montella tam bir afetti.

Koyu renk parlak saçları omuzlarına dökülüyordu ve göğüsleri giydiği beyaz ipek bluzu dolduruyordu. Uzun kalem eteği ve topuklu ayakkabıları uzun bacaklarını sergiliyordu. Pelüş dudaklı geniş bir ağız ve makyaj gerektirmeyen kusursuz yüz hatları vardı. Bu, hem toplum içinde gösteriş yapmak isteyeceğiniz hem de yatağınızdan çıkmasına asla izin vermeyeceğiniz türden *bir* kadındı.

Bunu beklemiyordum. Flavio Segreto hakkında hatırladıklarımaya dayanarak, kızının bundan daha az çekici olacağını düşünmüştüm.

Peki ya bana bakışı? Meraklı. İlgiliydi. Ülkemdeki çoğu kadın tehlikeli bir adamı tanıyacak kadar bilgiliydi ama Valentina ona şarap ikram etmeme ve onu yalnız bırakmama izin veriyordu. Ma dai, bu Amerikalılar. Hiç mantıklı değil. Benim kadınımlı olsaydı, benim gibi bir adam ona beş metre bile yaklaşmazdı.

Bu gece onu eve götürmek istiyor muydum? Kahretsin, evet.

Ama birçok nedenden dolayı yapamazdım. Bu yüzden bu güzel kızı nasıl kirletebileceğimin hayalini kurmayı bırakmalıydım.

"Kalmamın ve sana yemek hazırlamamın nedeni bu değil," dedim sakince. "Ah." Yere baktı ve bir çatal dolusu makarnayı daha çevirdi.

"Ve sen benim için çok gençsin," diye ekledim. Dürüst olmak gerekirse, ondan çok kendim için.

"Neden, kaç yaşındasın?"

"Çok yaşlıyım."

Otuz sekiz, ama söz konusu yaş olduğunda rakamın hiçbir önemi yoktu. Önemli olan hayat tecrübesiydi ve ben Don Benetti olarak yüz yıl yaşamıştım. Bir katildim, uyuşturucu kaçakçısıydım. İtalya ve Avrupa'ya yayılmış bir suç imparatorluğunun başıydım. Yaptığım ve gördüğüm şeyler çoğu sıradan insanı dehşete düşürürdü. Bir eşe hesap vermek istemedim.

kimseyi riske atmak istemedim. Bu yüzden *evlenmedim*, bu yüzden Evlenmek.

"Evet, bazı günler ben de öyle hissediyorum," dedi peçeteyle ağzını silerken. Gözlerindeki perili bakış, dudaklarındaki hüzün? Göğsümün derinliklerinde bir şeylere dokundu - tıpkı daha önce çalışanlarının onu terk etmesini izlediğim zamanki gibi. Bu genç kadının denizde kaybolduğunu, çok ince bir halata tutunarak su üstünde kalmaya çalıştığını hissettim.

Babamın ölümünden sonra ailenin başına geçtiğimde sık sık böyle hissettiğimi hatırlıyorum. Kardeşlerim yardım etmek için oradaydı, Tanrı'ya şükür. Peki Valentina Montella'ya kim yardım ediyordu?

Şarabımdan bir yudum daha aldıktan sonra onu inceledim. "Senin yaşında bir kızın okulda olması gerekir. Partilerde. Eğlenmeli."

Homurdandı. "Tabii. Boş zamanlarımda bu işi hallederim."

Bu beni babasına karşı daha da öfkeliendirdi. Dolaylı yoldan bile olsa Segreto bunu düzeltebilirdi. Bu bok çukurunu yönetmesi için başkalarını işe alabilir, Val'in kendi hayatını yaşamasına izin verebilirdi. "Annenin hasta olduğunu söylemiştin."

Şarabına uzandı ve içti. "Ben on altı yaşındayken yumurtalık kanseri teşhisi kondu" dediğinde sesi yumuşak ve acı doluydu. Omuzlarını hafifçe kaldırarak omuz silkti. "İki yıl sonra öldü."

"Üzgünüm, Bella."

Ben de öyleydim. Benim annem de babamın kuklasıydı, her zaman onu çocuklarına tercih etmişti. Küçük yaştan itibaren sevgi dahil hiçbir konuda ona güvenmemem gerektiğini öğrenmiştim. Ama Gabriele ve Leonardo'yu doğuran kadınlar da dahil olmak üzere pek çok iyi anne tanıyordum. İki eski metresimle de evlenmemiştim ama çocuklarım her iki ebeveyn tarafından da çok sevilerek mükemmel bir çocukluk geçirdiler.

"Teşekkür ederim," dedi. "Onu hâlâ çok özlüyorum ama restorana sahip olmak kendimi ona bağlı hissetmeme yardımcı oluyor."

"Peki ya baban?"

Yüzündeki ifade değişti. "O pek ortalarda görünmüyor." Kadehindeki şarabı boşalttı. "Neredeyse hiç ortalarda görünmeyen bir baba. Bir ya da iki günlüğüne kasabaya uğrar, sonra da on yılın yarısında tekrar gider." Şişeye uzanırken neredeyse bir su bardağını deviriyordu. "Kahretsın!"

İkimiz de boş bardağı sabitlemek için uzandık. Parmaklarımı onunkilere doladım ve karıncalanmalar kalçalarımı yaktı. Gözlerini ellerimizden ayırmıyordu ama hızlı nefes alışını fark ettim.

İkimiz de hareket etmek istemiyormuşuz gibi birkaç saniye boyunca ellerimiz birbirine değerek öylece kaldık. Sonra nihayet parmaklarını benimkilerin altından çekti ve ellerini kucağına koydu. Şarap kadehimi dudaklarıma götürdüm, aniden şaraptan daha güçlü bir şey diledim. Kafamı toparlamam gerekiyordu.

Mutfak kapısı açıldı. "Val?"

Başında kasketi, belinde kirli önlüğüyle genç bir adam orada duruyordu. Bakışları odayı taradı ve Valentina'yla oturduğum masanın üzerine geldi. Sonra bana baktı, gözleri hafifçe kısılmıştı. Onu tanımadığım halde geri adım atmadım. Bakışlarına eşit ve sakın bir şekilde karşılık verdim. Sanki burada olmaya hakkım varmış gibi.

"John!" Val arkasını görebilmek için sandalyesine doğru eğilerek konuştu. "Orada işler nasıl gidiyor?"

"Daha yeni bitirdim. Ama belki biraz daha kalmalıyım. Sen yemeğini bitirene kadar."

"Oh, bitirdim." Arkasına yaslandı ve ellerini kaldırdı. "Daha fazla yiyemem."

John masaya geldi ve tabaklarımızı toplamaya başladı. "Bu tabakları geri götüreceğim. Seni eve bırakmamı ister misin?"

Val onun koluna dokundu ve çenem sıkıştı. Onun için bu adam kimdi? Erkek arkadaşı değil, çünkü eve nasıl gittiğine dair bir soru olmayacaktı. Bir erkek arkadaş onu eve götürür ve bütün gece boyunca becerirdi.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diyordu. "Ben temizlerim."

"Zahmet değil," dedi adam, tabakları ve çatal bıçak takımlarını üst üste koyarken.

"Benim için sorun değil.

Bunları yıkayacağım, sonra seni eve bırakabilirim."

İma ettiği şey açıktı; onun yanında bana güvenmiyordu. Onu suçlayamasam da, bu hoşuma gitmemişti. Kollarını ve boynunu işaretleyen dövmelelere dikkat ettim, bazıları elle yapılmış gibi kabaydı. Demek ki hapisane. Parmaklıklar ardında zaman kazanmak için ne yaptığını merak ettim. Bana azılı bir suçlu gibi gelmedi. Benim gibi.

"John, değil mi?" Dedim, sandalyemde rahatlayarak. "Ne zamandır burada çalışıyorsun?"

Hemen cevap vermeyince Val sessizliği şöyle doldurdu: "John, bu Luca DiMarco. Luca, bu John Natale. Son bir buçuk yıldır benim bulaşıkçım."

Natale. İtalyan kökenli o zaman. Adamlarıma onu kontrol ettirirdim. "*Piacere, John Natale,*" diye mırıldandım. *Tanıştığımıza memnun oldum, orospu çocuğu.*

Bir kez başını salladı, sonra elindeki tabak yığınının mutfağa götürdü. Tekrar yalnız kaldığımızda Val, "Onu böyle korkutmana gerek var mıydı? O iyi bir çalışan."

"Gözünü korkutmak mı? Çok arkadaş canlısıydım."

"Dostça, elbette. Bak . . ." Uzun bir nefes verdi ve hafifçe eğildi. Masaya bakarken parmakları şarap kadehinin sapıyla oynuyordu. "Sen burada, Paesano'da, benim restoranımdasın. İtalyan'sın ve bu beni meraklandırıyor. Babamla ilgili bir şey yüzünden mi buradasın?"

Bu kız zekiymiş. Sormak için iyi bir soruydu -doğru soru-.

Hazırladığım yalanlar dilimin ucuna kadar geldi. Onu çabucak uçağa bindirecek bir hikâyeye uydurup Palmieri'ye teslim etmek niyetindeydim. Bundan sonra ne olacağı benim sorunum değildi. Eğer o ya da Segreto ölürse, öyle olsun. Benim kendi sorunlarım vardı. Niccolò tüm imparatorluğumu yıkmadan önce onu hapisten çıkarmam gerekiyordu.

Ama bu, onun buraya tırnaklarıyla tutunduğunu görmeden önceydi. Kendinden önce herkesle ilgilendiği için midesinin guruldadığını duymadan önceydi. Gözlerinde, mümkün olan her şekilde yardım etmek istememe neden olan bir yorgunluk fark etmeden önceydi.

Az önce Segreto'nun arada sırada buraya geldiğini itiraf etmişti. Bu, şüphelendiğim gibi kızını takip ettiği anlamına geliyordu.

Belki de Flavio Segreto'yu Valentina'yı kullanmadan doğrudan Palmieri'ye verebilirdim.

Bunu düşünmem gerekiyordu.

Bakışlarını dürüstçe karşılayarak yalan söyledim. "Hayır, iş için buradayım."

"Oh, iyi," dedi usulca, neredeyse hülyalı bir şekilde, sonra yanakları ısındı ve dudaklarını en sevimli şekilde ısırды. "Yani, babamla ilgili olmaması iyi. Onun hakkında pek bir şey bilmiyorum ve bilmek de istemiyorum."

"Onu en son ne zaman gördün?"

"Sanırım annemin cenazesinde bir anlığına görmüştüm." Beyaz masa örtüsünün üzerinde cilalı bir tırnağını gezdirdi. Tırnakları koyu kırmızıydı, benim çok seksi bulduğum bir renk. "Ama benimle konuşmadı."

Çünkü Segreto onunla görünmenin tehlikeli olduğunu biliyordu. Ama yakınlarda olduğuna ya da en azından onu izlediğine bahse girerim.

Ben yorum yapamadan sordu: "İtalya'da ailen var mı? Bir eş? Çocukların?"

Balık mı tutuyordu? "Hiç evlenmedim ama iki oğlum var. On altı ve on sekiz yaşındalar."

Kaşları kalktı. "Annelerine aşık değil miydin?"

Neredeyse gülecektim. Bir metresi sevmenin imkânsız olduğunu düşündüğümde değil, kendimin bu duyguyu yaşayabileceğine inanmadığımdan. On üç yaşında sevişmeye başladığımdan beri bir kez bile romantik aşk yaşamamıştım. Ve evlilik dışı çocuklar 'Ndrangheta'da yaygındı. Tanıdığım her Don'un karısı olmayan bir kadından en az bir çocuğu vardı. "Anneler, çoğul ve hiçbirini benimle evlenmekle ilgilenmedi."

"Buna inanmakta zorlanıyorum. Çocuk sahibi olmak çok zahmetli bir iş."

"Paranız varsa değil. İkisine de ihtiyaç duydukları kadar yardım ettim ve oğullarım her şeyin en iyisine sahip oldu."

Yüzünde bir şey - hayal kırıklığı mı? - parladı ama benim çözemeyeceğim kadar hızlıydı. "Yani sen buralarda değildin."

Ah. Beni kendi babasıyla kıyaslıyordu. "Onları büyötmeye yardım ettim. Doğduklarından beri ikisini de görmediğim tek bir gün bile olmadı." Leo ve Gabriele benim varislerim, mirasımdı. Baştan aşağı Benetti'ydiler. Geleceklerinin getirecekleri için onları düzgün bir şekilde şekillendirmek benim sorumluluğumdu. Devralma zamanı geldiğinde hiçbir zayıflık ya da tereddüt olamazdı.

Cep telefonum cebimde tekrar çaldı ama duymazdan geldim. Muhtemelen adamlarım dışarıda kontrol ediyorlardır. Paesano'ya giderken yanımda yedi muhafız getirmiştım ama kardeşlerim daha fazlasını istemişti. Burada uzun süre kalmayacağımı düşünerek onlara karşı çıkmıştım. Şimdi bu benim açımdan aptalca görünüyordu.

Valentina dirseğini masaya dayadı ve çenesini avucunun içine aldı. Dudakları bir sırıtışla kıvrıldı. "Bana ısmarlama takım elbisenizle bebek bezi değiştirdiğinizi mi söylüyorsunuz?"

"Bez değiştirmesi için bir dadı tuttum."

"Elbette tuttun." Gözlerini göğö doğru yuvarladı.

"Gabriele üzerime iki kez kustu. Bu seni daha iyi hissettiriyor mu?" "Aslında iyi hissettiriyor."

Kendimi ona gülümserken buldum. "Sana yemek yapıyorum ve sen beni bu kadar az mı düşünüyorsun? Ma dai, signorina."

Bana baktı, bakışları biraz bulanıktı. Şehvetten mi yoksa şaraptan mı bilemiyordum ama içkiden olduğunu umuyordum. Zaten ona karşı koymaya çalışıyordum. Eğer beni cesaretlendirirse, kendimi kaybetmişim ve onu becermek kötü bir fikirdi. Aletim zaten yeterince sorun çıkarmıştı. Leo'dan çok da büyük değildi, Tanrı aşkına.

Mutfak kapısı tekrar açılarak o anı bozdu ve ikimiz de başka tarafa baktık. John bir parmağında takım elbise ceketim sallanarak yaklaşırken sikimin sakinleşmesini diledim. Benimle ilgili ipuçları için cepleri kontrol etmiş miydi? Eğer öyleyse, onu hayal kırıklığına uğrattığım için mutluydum. O kadar aptal değildim.

Sandalyemde geriye doğru itildim ve tam boyuma yükseldim. Bulaşıkçıyla aramda en az üç santim vardı ve bunu onu korkutmak için kullanmaktan çekinmiyordum. Ceket için elimi uzattım ve o da uzattı. "Grazie, John."

Beni görmezden geldi. "Eve gitmeye hazır mısın Val?"

"Evet, sanırım öyle." Sandalyesinden ayağa kalktı. "Tüm ışıkları kapatayım ve kapıyı kilitleyeyim."

"O zaman iyi geceler dileyeceğim," dedim, ceketimi koluma asarak. Sonra masanın etrafından dolaşarak Val'in yanına gittim. Eğilerek her iki yanağını da öptüm ve fırsat bulmuşken tatlı parfümünü içime çekmeyi ihmal etmedim. "Memnun oldum, sinyorina."

"Yemek için teşekkürler Luca. En son ne zaman birinin benim için böyle yemek pişirdiğini hatırlamıyorum."

Ne yazık. Bu güzel yaratık şımartılmayı ve özen gösterilmeyi hak ediyordu.

Yapmamam gereken sözler vermeden önce sadece "Prego, bella" dedim. Ve kendimi ön kapıdan çıkmaya zorladım.

Beşinci Bölüm

Valentina

Ertesi sabah uyuyakalmışım.

Ayrıca regl olmaya başlamıştım, bu da başarısız bir restoranın üzerine tüm gün kramplar anlamına geliyordu. Neden evren şu anda bunu üstüme yığıyordu? Yeterince katlanmadım mı?

Saat dokuz civarında kışımı sürükleyerek restorana giderken her zamanki durağım olan Leaning Tower of Pastries'e girdim. Kafedeki masalarda dizüstü bilgisayarlarında yazı yazan birkaç kişi vardı ama tezgah boştu. Bu da kafe sahibi Bev'in içeri girer girmez beni gördüğü anlamına geliyordu. "Hey, Val," diye seslendi. "N'aber?"

Güneş gözlüklerimi başıma taktım ve tezgâha yaklaştım. Bev'in torunu Sam, benim iyi arkadaşlarımdan biriydi ve Bev'in fırını işletmesine yardım ediyordu. Ben yaklaşırken ikisi de merakla bana bakıyordu. "Günaydın. Her zamankinden alabilir miyim?"

Sam bana bakarken kaşlarını kaldırdı. "İyi misin? Bu sabah biraz sert görünüyorsun kızım."

"Kötü bir gece, kötü bir sabah. İyi olacağım."

Sam çift shot yulaf sütlü buzlu mocha latteyi yapmaya başlamak için döndü ama Bev ağzını büzerek oyalandı. "Bunun dün gece senin mekânında nane şekeri dağıtır gibi para dağıtan yakışıklı beyefendiyle bir ilgisi var mı?"

Kahretsin. Herkes bunu duydu mu?

Sam espresso makinesinin gürültüsü arasında, "Evet, herkes duydu," diye seslendi. "Paesano'nun nasıl olduğunu bilirsin."

Evet, biliyordum. Başparmağımla işaret parmağım arasında burnumun köprüsünü ovuşturdum. Karnım beni öldürüyordu. "O zaman herkesin beni bıraktığını da duymuşsundur."

Bev elini salladı. "Sen daha iyisin. Tony'nin yemekleri berbattı tatlım. Başka birini bulacaksın."

Keşke onun iyimserliğini paylaşabilseydim. "Tavsiye edebileceğin bir İtalyan aşçı tanıyor musun?"

"Peki ya Bay Yüz Dolarlık Banknot? O bir şef mi?"

"Maalesef şef değil." Yine de o makarna yemeği harikaydı. Ve bunu çok çabuk başarmıştı.

Sam içkimin üzerine fazladan çikolata şurubu gezdirdi, sonra da kapağını kapattı. "Bu muhtemelen en iyisi. O kadar çok para taşıyan biri kötü haber demektir."

"O bir İtalyan," dedim, sanki bu kadar çok parası olmasını açıklıyormuş gibi.

Bev çantanın içine uzandı ve benim için çikolatalı bir kruvasan paketledi. "Tatlım, hepimiz İtalyan'ız."

"Hayır, yani o İtalya'da yaşıyor. Kalın aksanlı. Her şeyiyle."

"Ohhhh." Sam içkimi uzattı. "Peki Bay İtalya'yla konuşmak için çok zaman harcadın mı?"

Ben cevap veremedim Bev kruvasanı tezgâhın üzerine koydu. "Portofino McMansion'ı kiralayan adam olmalı."

Duraksadım, kahve içeceğim ağzıma doğru geliyordu. O ev Paesano'daki en büyük evdi ve mafyayla bağlantılı olduğu söylenen bir aileye aitti. Yedi ya da sekiz yatak odasıyla, altın varaklarla süslenmiş bir BBC Jane Austen uyarlamasından fırlamış gibiydi. "Nehir kıyısında bir yer kiraladığını söyledi."

"Bingo." Bev toplam tutarı kasaya yazdı. "Portofino'lara reddedemeyecekleri bir teklif yaptığını duydum."

"Dur. Bir dahaki sefere yatakta bir at kafası olduğunu söylersin." Telefonumla ödeme yaptım ve kruvasanımı aldım. "Hemen sonuca varıyorsun."

"Çok büyük bir sıçrama değil Val. Ondan uzak durmalısın. Annen-"

Bev söyleyeceği şeyi ağzından kaçırınca, "Annem, ne?" diye sordum.

Bev tezgahın üzerinde duran boştaki elimi okşadı. "Annen o tür adamlarla takılmanı istemezdi."

Annem ve Bev iyi arkadaşlardı, annem çok hasta olana kadar her hafta kıyasıyla bir mahjong grubunda oynarlardı. Annem öldüğünden beri Bev neredeyse bir büyükanne gibi bana göz kulak oluyordu.

Sam konuştu. "Büyükanne, onu korkutmayı bırak. Val'in biriyle çıkmak için zamanı olmadığını biliyorsun."

Bev'in yüzünde suçluluk ifadesi belirdi. "Özür dilerim Val. Son birkaç yıldır çok meşgul olduğumu biliyorum."

Hafif bir ifade. Romantizm ve hatta ilişki için zamanım olmadı. Annem ben on altı yaşındayken hastalandı ve ondan sonraki tüm zamanım okul, onun bakımı ve restoran arasında bölündü. Şimdi, beş yıl sonra, aşırı çalışan, bitkin bir bakireydim ve bu çok utanç vericiydi. Benim yaşımdaki çoğu kız üniversiteyi bitirip eğlenirken, benim gecelerim garsonlar ve şeflerle tartışarak geçiyordu. Ve uzaktan da olsa flört etmeye çalıştığım her erkek programımı duyunca ilgisini hemen kaybediyordu.

Üzgünüm, her gece çalışıyorum. Saat dokuzdan önce olursa belki bir sabah kahvesi randevusu yapabiliriz?

Lanetlenmişim. Üzgün, kızgın ve lanetliydim.

Ödemeyi bitirdim ve eşyalarımı aldım. "Lafı açılmışken, oraya gitmem gerek. Bu durum kendi kendine düzelmeyecek."

"Bekle," dedi Sam, tezgâhın kenarına doğru ilerleyerek. "Seninle yürüyeceğim. dışarı."

"Tamam. Güle güle, Bev!" Veda etmek için kahveyi tutan elimi kaldırdım ve Sam'i beklemeye gitti. Arkadaşım bana katıldığında yavaşça kapıya doğru ilerledik.

"Bev'in seni korkutmasına izin verme," dedi Sam sessizce. "Endişeleniyor, bu hepsi."

"Biliyorum. Her şey yolunda."

Bana dirsek attı. "Bana ondan bahset. O öldükten sonra ne oldu? para dağıttınız ve kapattınız?"

"Bir şey olduğunu nereden biliyorsun?"

"Bilmiyorum ama şu anda kıpkırmızı olman büyük bir ipucu. Lisede kimya öğretmenimizin Joey Brooks'a bakmayı kesmeni söylediği zamanki gibi görünüyorsun."

Dudağımı ısırdım. "Yemin ederim, o çocuk çok iyiydi."

"Katılıyorum. Şimdi Bay Yüz Dolarlık Banknotlar'a dönelim lütfen."

"Sen de mi? Ugh." Bazen Sam ve Bev birbirlerine çok benziyorlardı. "Ve anlatacak pek bir şey yok. Bana yemek yaptı ve sonra-"

"Sana yemek mi yaptı?" Sesi odadaki herkesin dikkatini çeken bir çığlıktı.

Bir masanın altına sürünmek istedim. "Sakıncası var mı? Tüm kasabanın öğrenmesine gerek yok."

"Özür dilerim. Oops, üzgünüm." Dirseğimi tuttu ve beni dışarıya, yürüyüş yoluna çıkardı. "Bekle, detaylara ihtiyacım var."

Kendimi tutamadım. Midemin guruldamasını, makarna yemeğini, Luca'nın ne kadar çekici olduğunu anlattım.

"Aman Tanrım. Ona aşık olmuşsun." "Kes şunu. O bir yabancı. Ve benim için çok yaşlı."

"Ne kadar yaşlı?"

"Sam," dedim derin bir iç çekerek. "Bu ızgara bekleyebilir mi? Daha kahve bile içmedim."

"Çok kötü, Montella. Soruya cevap ver."

"Sanırım otuzlu yaşların sonunda."

"O kadar da yaşlı değil!" Elleri çırpı. "Bunu senin için sevdim. Bence teşekkür olarak ona biraz parmesanlı tavuk yapmalısın."

"Yemek yapamadığımı biliyorsun. Ve hiç çalışmam yok. Bunu nasıl yapacağım?"

"Bilmiyorum, ama bu öğleden sonra biraz boş vaktim var."

"Teşekkürler. Teklifin için minnettarım." Ben de öyle yaptım. Sam tanıdığım en iyi kalpli, en yüce gönüllü insanlardan biriydi. Arkadaşlarının doğum günlerinde her biri için özel bir pasta yapardı. Benimki mascarpone kreması ve beyaz çikolata talaşı ile limoncello pastasıydı. Bütün yıl dört gözle bekledim. "Sonra görüşürüz çocuklar."

Restorana gitmek sadece birkaç dakika sürdü. Annemin yıllar önce, sivilceli bir çocukken beni beyzbol ve futbol maçlarına götürmek için aldığı güvenilir mavi minibüsü saklamıştım. Onu hâlâ direksiyon başında, bana gençliğinin erkek gruplarını dinletirken hayal edebiliyordum. Belki de bu yüzden ondan kurtulmak istemiştim.

Trattoria Rustico'nun önüne geldiğimde, ön kapının dışında bekleyen iki adam vardı. Biri beyaz bir şef önlüğü giymişti ve elinde küçük bir çanta tutuyordu. Diğeri ise kruvaze güzel bir takım elbise giymiş ve deri bir portföy taşıyordu.

Bu da ne böyle?

Park edip dışarı çıktım, sonra arka kapıdan girmek yerine ön tarafa doğru yürüdüm. "Alo?" diye seslendim. "Üzgünüm ama bu hafta kapalıyız."

Adamlar yüzlerini bana döndüler. İkisi de benim hissettiğim kadar yorgun görünüyordu. Takım elbiseli olan, "İş başvurusu için buradayız, sinyorina." dedi.

Başka bir İtalyan. Bu günlerde suyun içinde ne vardı? "Hiç iş ilanı yayınlamadım."

"İçeri girip sizinle konuşabilir miyiz?"

Bu tuhaftı ama aynı zamanda tesadüfi miydi? Yani, bir şefe ihtiyacım vardı. Ve en az bir de garson. Bu işler için mi buradalar? Eğer öyleyse, onları geri çevirmeyi göze alamazdım. "Tabii. Kapıyı açayım."

Anahtarımı soktum ve kapıyı açtım. Önce ben içeri girdim ve ışıkları yakarak boş yemek odasını aydınlattım. Burada başka kimse yoktu, bu da ürkütücüydü. Normalde mutfak personeli öğle yemeğini hazırlamak için çoktan içeri girmiş olurdu.

Kaybettiğim onca parayı düşünmek bile istemiyordum.

"Oturun." Masaları işaret ettim. "Eşyalarımı ofise bırakayım, hemen dönerim."

Mutfağın ışıklarını yaktım ve küçük ofise gittim. Beni bekleyen kâğıt ve fatura yığınları midemi daha da çok ağrıttı. Kahvem dışında her şeyi bıraktım ve yemek odasına döndüm. İki adam aynı masada oturuyordu. Beyaz çarşafların üzerinde özgeçmişlerini görebiliyordum.

Oturup kahvemi masanın üzerine bıraktım. "Ben Val Montella." Her ikisine de elimi uzattım.

"Sinyorina Montella, memnun oldum. Ben Roberto Ferrara," dedi takım elbiseli adam elimi sıkarken.

"Giovanni Peruzzi," dedi şef ceketli adam elimi sıkarken. "Sinyorina."

Şef de İtalyan aksanıyla konuşuyordu. Kafamın içinde alarm zilleri çalmaya başladı.

Roberto iki özgeçmişin üzerinden geçti. "Restoranınızda çalışmak için buradayız sinyorina. Çok nitelikli olduğumuzu göreceksiniz."

"Evet, ama açık pozisyonları nereden biliyorsunuz?" Luca'nın bu işle bir ilgisi var mıydı?

Roberto cevap olarak, "Bir arkadaşım restoranınızda yardıma ihtiyacınız olduğunu söyledi," dedi.

Evet, kesinlikle Luca. İç çektim. Ondan daha fazla yardım almak istiyor muydum? Almamayı göze alabilir miydim? Zaten kıt kanaat geçiniyordum ve bu hafta kapatmak ayakta kalma becerime ciddi zarar verecekti. Ne kadar erken açabilirsem, o kadar erken gelir elde edebilirdik.

"Yardıma ihtiyacım var," diye itiraf ettim ilk özgeçmişini kaldırırken. Giovanni'nindi ve çok uzun değildi. Toplam bir restoranda çalışmıştı ama orada on beş yıldan fazla kalmıştı. Okumaya devam ettim. Restoran Roma'daydı ve bir Michelin yıldızı vardı. Vay anasını!

Çenemi açarak ona baktım. "Neden *burada* çalışmak istiyorsun ki?"

"Ben şef yardımcısıydım. Burada çalışmak kendi mutfağıma sahip olmamı sağlayacaktı."

Bunu anlayamadım. Zihnim inançsızlık içinde kendi kendine çelme taktı. "Nerede olduğunuzun farkındasınız, değil mi? New York Eyaleti'nde küçük bir kasaba? Manhattan'da değiliz."

Ağzının kenarı ince tüylerinin arasından kıvrıldı. "Anlıyorum sinyorina."

Kahvemi elime aldım ve pipetinden büyük bir yudum emdim. Belki de hâlâ rüya görüyordum? Giovanni'nin özgeçmişini bir kenara bıraktım ve Roberto'nunkini okumaya başladım. Onunki daha uzundu ama okumaya başladığımda, çok prestijli restoranlarda şef garson olarak çalıştığını anladım. Bazı isimleri sosyal medyadan tanıyordum. "Sen bir şef garsonsun."

Roberto bir kez başını salladı. "Ben evin ön tarafındayım, sî. Ama ihtiyacınız olan hemen her şeyi yapabilirim sinyorina. Hesapları dengelemek, personeli denetlemek, yemek siparişlerini vermek, müşterileri karşılamak. Çok deneyimliyimdir."

Özgeçmişine bakarak bundan şüphe etmemiştim ama bu gerçek olamayacak kadar iyiydi. Paesano'da böyle çalışanlar gökten zembille inmiyordu. Bir bit yeniği olmalıydı. "Bu arkadaş, bu sabah buraya gelmenizi söyleyen kişi. Ona ulaşmanın bir yolu var mı?"

İki adam birbirlerine bakarken gözle görülür bir şekilde soldular. "Sinyorina," dedi Roberto. "Yardım etmekten mutluluk duyarız. Kimse bizi buraya gelmeye zorlamadı."

Ne tuhaf bir şeydi bu.

Şimdi Luca'yla konuşmak için daha da istekliydim. "Bunun doğru olduğuna eminim ama yine de onunla konuşmak istiyorum."

Roberto dudaklarını yaladı. "Senin için onu arayacağım. Müsait olup olmadığını soracağım."

"Lütfen öyle yap."

Roberto masadan kalktı ve telefonunu çıkarmadan önce epeyce uzaklaştı. Telefonun diğer ucunu açan kişiyle sessizce konuştu. Bir süre sonra telefonu bana doğru uzattı. "Bay DiMarco, sinyorina."

Telefonu aldım ve kulağıma götürdüm. "Alo?"

"Ciao, Valentina."

Derin aksanlı sesiyle söylediği o iki kelime ... kutsal Noel. Ayağa kalktım ve odanın diğer tarafına doğru yürüdüm. "Ne oldu?"

ne yaptın?"

"*Che cosa?* Ne demek istiyorsun?"

"Luca, bu adamlar burada çalışmak için gereğinden fazla kalifiye. Onları karşılayabileceğimden bile emin değilim. Gelmeleri için onları zorladın mı?"

"Saçmalama." Sanki bir fincanı tabağa koyuyormuş gibi porselen şingirtısı duydum. "Çalışanlara ihtiyacınız var ve ben de size en iyisini buldum. Bu fırsatın üzerine atladılar. Kendini hafife alma, güzelim."

Aptal değildim. Kimse benim restoranımda çalışma fırsatına balıklama atlamıyordu. "Bu delilik. Sen delisin. Yani, daha yeni tanıştık. Neden bana böyle yardım ediyorsun?"

"Çünkü edebilirim. Restoran sektöründe iş arayan insanlar tanıyorum, bu yüzden onlara ve sana yardım etmeye karar verdim. Bunu daha karmaşık hale getirme."

Servis istasyonunun arkasındaki soluk duvar kağıdına baktım. Şikâyet ettiğim için deli miydim? Luca bana sorunlarıma bir çözüm sunuyordu, belki de bunu kabul etmeli ve art niyet aramayı bırakmalıyım.

Ama birinin yönetimi bu şekilde devralmasına alışık değildim. Annemin hayat sigortası fonuna el atarsam, onlara öncekilerden biraz daha fazla ödeme yapabileceğimi düşündüm. Ve eğer hızlıca yeniden açarsak, belki o kadar da kötü olmazdı. "Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Bir şey söylemene gerek yok. Yardım etmekten mutluluk duyarım." "Kalbindeki iyilikten dolayı."

İçimi ısıtan yumuşak bir kıkırdadı. "Sì, signorina. Kalbimin iyiliğinden."

İçimi çektim, bunu net bir şekilde düşünemeyecek kadar akşamdan kalmaydım. Ama kabul etmek de istemiyordum. Yanlış hissediyordum, sanki biri benim seçeneklerimi elimden alıyormuş gibi.

"Valentina," dedi telefonda sessizce. "Bunu çok uzun zamandır tek başına yapıyorsun. Bu takdire şayan bir şey. Ama ihtiyacın olduğunda başkalarının yardımını kabul etmekte utanılacak bir şey yok. *Anladın mı?*"

Sertçe yutkundum. Elbette haklıydı. Biri yardım teklif etmeyeli uzun zaman olmuştu. Bunun uzun sürmeyeceğini biliyordum ama belki de bu bana yerime uygun birini bulmam için zaman kazandırırdı. "Tamam. Teşekkür ederim. Teşekkür ederim. Gerçekten minnettarım."

"Bir şey değil."

Orada oturduk, saniyeler geçiyor, ikimiz de konuşmuyorduk. Tuhaftı ama rahatsız edici değildi. Rüzgârın sesini hafifçe duyabiliyordum, bu yüzden dışarıda oturduğunu varsaydım. Birden onu görebilmeyi diledim. O da

Muhtemelen ipek pijama giyyordu, daha önce hiç duymadığım bir marka gibi.

"Yeniden aıldığımızda akşam yemeğine gelir misin?" diye sordum.

"Elbette." demeden önce bir duraksama oldu. Bunu kaıramam."

"Güzel. O zaman sanırım yeni çalışanlarımı resmen işe almalıyım."

"Va bene. *A presto*, Valentina." Sonra telefonu kapattı.

Altıncı Bölüm

Luca

Aldo, kalın ellerinde bir portakalla ofisine girdi. "Bir dakikan var mı?"

"Kameralar yerinde mi?"

"Evet." Masanın karşısındaki sandalyeye oturdu ve portakalı soymaya başladı. "Dört tanesi evinde, altı tanesi de restoranda, aynen emrettiğiniz gibi. Segreto ortaya çıkarsa haberimiz olur."

"Güzel. Niccolò'dan haber var mı?" Bağlantılarımız sayesinde kuzenimin polis tarafından nerede tutulduğunu öğrenmeye çalışıyorduk. Şansımız yaver giderse, onlara herhangi bir bilgi vermeden önce onu GDF'nin burnunun dibinden çıkarabilirdik.

"Sergio henüz bir şey söylemedi."

Çenemi sıvazladım. Bu alışılmadık bir durumdu. Maaşlı polislerimiz vardı ve yaşlı kadınlardan daha kötü dedikodu yaparlardı. Parmaklıklar ardındaki bir Benetti Calabria'da büyük haber olmalıydı. Akla yatmayan bir şeyler vardı. Polis yalan mı söylüyordu? Niccolò ölmüş müydü?

Aldo devam etti: "Sergio onu uçağa bindirip hemen geri dönmediğin için çok kızgın."

Parmaklarım kalemi çeviriyor, ensemde bir öfke birikiyordu. Küçük kardeşime cevap vermiyordum, bu yüzden ne düşündüğü umurunda değildi.

Ayrıca, bir şeyler ters gidiyordu. Rossi'yle görüştüğümden beri durumu kafamda evirip çeviriyordum. Segreto neden Palmieri'nin kızını öldürmek için saklandığı yerden çıkmıştı? Ve eğer Palmieri Segreto'nun suçlu olduğunu biliyorsa, neden Segreto'yu kendisi bulmamıştı? Niccolò'yu bana karşı kullanmak İtalya'daki en büyük mafya imparatorluklarından birini yıkacakken neden kuzenimi satmıştı?

Belki de Palmieri bunu gerçekten gizli tutmak istiyordu. Ama şu anda cevaptan çok sorum vardı ve bu beni şüphelendiriyordu.

Kalemi masanın üzerine fırlattım. "Sergio kendi işini yapmalı, yani kuzenimizi bulmalı ve Segreto'yu bana bırakmalı."

Aldo kıpırdamadı, ben de "Başka bir şey mi vardı?" diye sordum.

O cevap veremedi cep telefonum çaldı. Ekranı kontrol ettim. Leonardo. Telefonda iş konuşmazdık, bu yüzden bunun kişisel bir arama olduğunu biliyordum. Parmağımı Aldo'ya doğru kaldırarak kabul etmek için düğmeye bastım. "Pronto."

"Ciao, Papà," dedi en büyük oğlum. "Dün gece gelmemişsin. Her şey yolunda mı?"

Leo doğuştan endişeliydi, bunu annesinden öğrenmişti. Ve bu yolculuğa benim çıkmamdan hoşlanmamıştı. "Ciao, *figlio mio*. Ben iyiyim. Geç bir gece."

"Orada bana ihtiyacın var mı? Gelmeli miyim?"

"Hayır, buna gerek yok. Burada fazla kalmayacağım." "Çok şükür."

Ses tonundaki rahatlama beni endişelendirdi. "Neden? Che cosa?"

"Muhtemelen bunu size söylememeliyim ama Gabi yeni bir araba almak istiyor. Dün onu sürmeye gitti."

Mamma mia, başka bir spor araba. Sanki bana hakaret etmiş gibi masaya kaşlarımı çattım. "Kardeşinin yeterince arabası var ve henüz ehliyeti yok." İki çocuğa da fazla hoşgörölü davranıyordum ama Leo temkinli ve sorumluluk sahibiydi. Son derece zeki ama inatçıydı. Gabriele ise kaygısız ve vahşiydi, daha umursamazdı. Tıpkı benim onun yaşındaki halim gibi.

"Onunla konuşmalısın," dedi Leo. "Beni dinlemez."

"Dinleyeceğim. Söyle bana, nasılsın? Bilmem gereken bir şey var mı?"

"İyiyim," dedi Leo. "İşimi bitirdim ve anneme gidiyorum."

"İş", amcalarından birinin peşinden gitmek ve ondan ne istenirse yapmaktı. "Antonia'ya selam söyle," dedim annesini kastederek. Birkaç yıl önce evlenmişti, bu da Leo'nun benimle birlikte yaşamasından memnun olmamın bir başka nedeniydi. Başka bir erkeğin çocuklarını etkilemesini istemiyordum.

"Oradaki kadınlar nasıl?" Leo sordu.

Genç. Güzel, siyah gözlü ve siyah saçlı. Biraz utangaç. Büyük memeli. Valentina'yla ilgili düşüncelerimi bir kenara ittim. "Bu o tür bir yolculuk değil."

"Dai, Papà. Her yolculuk böyle bir yolculuktur."

"Senin Bianca böyle mi derdi?" Leo kızla neredeyse altı aydır görüşüyordu. Yeterince hoş bir kızdı ama evleneceği kişi değildi. Zamanı geldiğinde bu kararı ben verecektim.

"Korumaları yanında mı tutuyorsun?" diye sordu sorumu duymazdan gelerek.

"Bu işi uzun zamandır yapıyorum, figlio mio. Benim için endişelenmene gerek yok."

"Uzun zamandır böyle uzaklara gitmemiştin. Bu çok garip."

Doğru, çok fazla uzak kalmamıştım, özellikle de son birkaç yıldır. Kuzenim hapiste olmasaydı şimdi de uzakta olmazdım. "Sadece birkaç günlüğüne gittim."

"Ne zaman dönüyorsun?"

Kelimeler boğazımda düğümlendi. Verecek bir cevabım yoktu. Yakında diyebilirdim ama bunun doğru olduğundan emin değildim.

En son ne zaman birinin benim için böyle yemek yaptığını hatırlamıyorum.

"Baba," dedi Leo kulağıma. "Hâlâ orada mısın?"

"Yakında döneceğim," diye cevap verdim. "Ama endişelenmene gerek yok, anladın mı?"

"Endişelenmeden edemiyorum. Sanki bir şeyler oluyor gibi hissediyorum ama kimse bana bir şey söylemiyor."

Bunu düşündüm. Belki de onu korumak artık gerekli değildi. Bir noktadan sonra her gün uğraştığım sorunlarla ilgili olarak çocuklarıma güvenmeye başlamalıydım. "Döndüğümde bunu tartışırız."

"Tamam. Gitmem gerek. Annem beni bekliyor. *Ti voglio bene.*"

"Ti voglio bene, figlio mio."

Bağlantıyı kestikten sonra Aldo sırtıttı. "Çocuklar mor olduğunu söylüyor." "Neymiş o?"

"Gabi'nin almak istediği spor araba."

Ağzımı ovuşturdum, aniden bitkin düşmüştüm. "Madre di dio, bu çocukta hiç akıl yok."

"Eh. On altı yaşındaki hiç kimse anlamaz."

Şu anda Gabriele'i düşünemezdim. Aklımda çok fazla başka şey vardı. "Sergio'ya Gabriele'i hizaya getirmesini söyle." Kardeşim en küçük oğlumun sözünü dinlediği tek kişiydi. "Bu bulaşık makinesi hakkında ne buldun?" Adamlarıma John Natale'nin geçmişini araştırmaları talimatını vermiştim. Valentina'ya karşı bu kadar korumacı olmasından hoşlanmamıştım.

"Hiçbir şey."

"İmkansız."

"Bu doğru. O bir hayalet. Herhangi bir kaydı yok. Ben de sana bunu söylemeyi bekliyordum."

Biraz daha dik oturdum. "Vergi yok, internette hiçbir şey yok mu? Banka hesabı yok mu?" "Hayır. Sanki hiç var olmamış gibi. Kimliği sahte olmalı."

Bunu beklemiyordum. "Hapishane kaydı mı? Kollarındaki mürekkep profesyonelce değildi."

"Bulabildiğimiz kadarıyla yok."

Öfkeyle işaret parmağımı masaya sapladım. "Onun takip edilmesini istiyorum. Sahte kimlikli bir adamın neden onun restoranında çalıştığını bilmek istiyorum."

"Elbette, Don Benetti." Aldo dudaklarını büzdü ve masayı inceledi. "Çok güzel, değil mi? Onun gibi genç kadınlar biz yaşlı erkekler için ıslak bir rüya gibidir, değil mi?"

Bu sözler öfkemi bir kibrit gibi alevlendirdi. Ben dahil kimsenin ona bakmasını istemiyordum. "Seni yumruklamadan önce ağzına dikkat et."

"Onun burada olduğunu düşünürsek, bu akıllıca olmaz."

Durakladım, kaslarım şaşkınlıkla dondu. Valentina burada mıydı? "Neden bana sadece şimdi söylüyorsun?"

Ellerini çaresiz bir hareketle kaldırdı. "Onu göndereyim mi?"

Evet demeliydim. Onu görmemeliydim. Bundan iyi bir şey çıkmaz. "Ne istiyor?"

"Sana yemek getirdi."

Ne oluyor lan?

Aldo'nun ağzı benim bariz şaşkınlığımı karşısında kendini beğenmiş bir gülümsemeye dönüştü. "Ama senin yabancılardan yemek yemediğini biliyoruz," dedi. "Bu yüzden senin adına seve seve yerim."

Ayağa kalktım ve masadan cep telefonumu aldım. "Nerede o?"

"Mutfakta. Ona bir bardak maden suyu verdim ve beklemesini söyledim."

"Yalnız mı?"

Ağzına bir dilim portakal attı. "Çocuklardan birini onu."

Ofisten aceleyle çıktım. Konağın içinde hava serindi. Mutfaka doğru yürürken, odadaki tek ses klimanın uğultusuydu. Onu duymasam da Aldo'nun arkamda olduğunu biliyordum. Elimdeki en sessiz soldattı, bu da onu benim için mükemmel bir muhafız yapıyordu.

Mutfakta Valentina'yı bir taburenin üzerinde gergin ve rahatsız görünüyordu, Carlo ise tezgâha yaslanmış onu izliyordu. I

ona kaşlarını çattı. "Çık dışarı."

Başını eğen Carlo arka kapıdan çıkıp çocukların toplandığı yere giderken, Aldo mutfak girişinde durakladı. "Benden bir şey ister misin?"

Başımı salladım. "Ben iyiyim. Sonra görüşürüz."

"Yakında olacağım," diye devam etti bizim dilimizde. Valentina'ya, "Çav, sinyorina," dedi.

Taburenin üzerinde kayarak küçük bir el salladı. Önündeki mermer tezgâhın üzerinde büyük kahverengi bir kâğıt torba duruyordu. Yavaşça yanına yürüdüm. "Valentina. Sizi beklemiyordum."

"Biliyorum." Alt dudağını dişlerinin arasına aldı ve oturduğu yerde kıpırdandı; ben de onu kıpırtabileceğim başka yollar hayal etmeye başladım. Yüzüme oturması gibi.

"Kendimi aptal gibi hissediyorum," dedi ve beni kirli düşüncelerimden uzaklaştırdı. "Burada bu kadar çok insan olduğunu bilmiyordum. Yalnız olduğunu sanıyordum."

"Boş ver onları. Çantada ne var?"

"Giovanni'ye sana yemek hazırlattım. Teşekkür olarak. Bana yardım ettiğin için." Başını salladı. "Özür dilerim, kelimeleri bir araya getirebiliyorum, yemin ederim."

Sesimi yumuşak tuttum. Güven verici. "Gergin olman için bir neden yok. Ben minnettarım. En son ne zaman birinin bana akşam yemeği sürprizi yaptığını hatırlamıyorum."

Ve yapamadım. İstedigimi sipariş ettim, her ihtiyacımı ve arzumu yerine getirmek için yüz adam hazırды. Sürprizler benim dünyamda iyi bir şey değildi.

Görünüşe göre bu kadın hariç.

Dolaba gittim ve iki tabak çıkardım. Sonra bıçakları ve çatalları buldum ve her şeyi adaya koydum. "Bir kadeh şarap ister misiniz?"

"Hayır, teşekkürler. Trattoria'ya geri dönmem gerekiyor."

Bir maden suyu daha çıkardım ve adaya dönüp onun yanındaki koltuğa oturdum. O kadar yakındık ki bacaklarımız neredeyse birbirine değiyordu. Hareket etmedi, ben de sonunda "Açabilir miyim?" diye sordum.

Bu onu harekete geçirdi. "Tanrım, özür dilerim." Çantayı aldı, kapalı kalmasını sağlayan zımbaları söktü ve ardından kapları açmaya başladı. "Giovanni'nin büyükbabamın parmesanlı tavuğunu pişirebileceğinden emin olmam gerekiyordu. Fazladan vardı, ben de sana biraz getireyim dedim. Umarım beğenirsiniz - İtalyan yemeği olmasa da."

Son kısmı öyle bir tavırla söyledi ki gülümsemekten kendimi alamadım. "Bayılacağım. İtalyan olmasa bile."

Az sonra peynir kaplı tavuk göğsü ve domates soslu spagetti ile dolu bir tabak bana baktı. Ağır ve iştah açıcı görünmüyordu.

"Nefret ediyorsun."

"Henüz tadına bakmadım."

"Yüzünden anlayabiliyorum. İyi görüldüğünü düşünmüyorsun." Genelde tepkilerimi saklamakta daha iyiydim.

Yüzümü silerek çatal ve bıçağı elime aldım. "Öyle bir şey düşünmüyordum," diye yalan söyledim ve tavuktan küçük bir ısırık aldım. Kalın peynir, etin üzerinde dağınık bir karmaşa gibi kayıyordu. Et ve peyniri çatalın üzerinde dengelemek ve ağzıma götürmek için kendimi zorladım.

Tam da düşündüğüm gibi. Ağırdı. Hepsi yanlış. Tek seferde çok fazla şey oluyordu. ısırık.

Yutkundum ve kâğıt peçeteyle ağzımı sildim. "Bu iyi." Başını arkaya attı ve güldü. "Sen en kötü yalancısın."

Yanıştı. Ben mükemmel bir yalancıydım. Hayatım, pozisyonum buna bağlıydı. Yorum yapmak yerine bir lokma daha kestim ve çatalı ağzına doğru tuttum. "Şimdi, sen."

Onu kendim beslememe gerek yoktu ama damarlarıma karanlık bir arzu yerleşmişti. Benim ağzımın olduğu yere onun ağzının da dokunmasını istiyordum. Görevini yerine getirerek öne doğru eğildi ve ısırığı kabul etti, dudakları dişlerin arasından geçti. Çiğnerken gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı, boğazında küçük bir mutluluk iniltisi gümbürdüyordu. Bu manzara o kadar erotikti ki sikim seğirdi, kan kasıklarına doğru yol aldı.

"Çok güzel," dedi. "Büyükbabamınkinden bile daha iyi. Giovanni bir dahi."

Daha sonra spagettiyle uğraştım, ona bakmamak için her şeyi yaptım. "Onu bunu pişirmeye ikna edebilmene şaşırdım."

"Bu konuda mutlu değildi. Bana peynirin mahvettiğini söyledi, oysa herkes peynirin en iyi kısım olduğunu bilir."

Yorum yapmadım. Spagetti korkunç değildi. Sosu biraz hantal olsa da mükemmel pişmişti. Bir ısırık daha aldım.

Tekrar yer değiştirdi, dizi kalçama sürtündü. Her hareketinin, her nefesinin farkındaydım ve bu beni endişelendiriyordu ama iyi anlamda. Aramızdaki bu çekimi o da hissediyor olabilir miydi?

Birden boğazını temizledi. "Şey, gitmeliyim. Sadece teşekkür etmek istedim, bilirsin işte. Geçen akşamki yemek ve Roberto ile Giovanni'yi bana gönderdiğin için."

Gitmesini istemiyordum. Kalmasını ve bana eşlik etmesini istiyordum. "Onları sevdin mi? İşe yarayacaklar mı?"

"Harikalar. Roberto nasıl gelişebileceğimiz ve büyüyebileceğimiz konusunda önerilerde bulunuyor. Giovanni de mutfakta bir dinamo gibi. Ondan hem etkilendim hem de korkuyorum."

"Sana zarar vermez."

"Hayır, bunu biliyorum. Demek istediğim, onun yoluna çıkmaktan korkuyorum."

"Burası sizin restoranınız, sinyorina. Kimsenin gözünüzü korkutmasına izin vermeyin." "Siz bile mi?"

Gülümsemek için kendimi zor tuttum ve gözlerinin içine baktım. Ona bir lokma makarna uzattım. "Gözünüzü korkutuyor muyum?"

Başını eğerek lokmayı kabul etti. "Evet," dedi bir lokma makarnanın içinden.

"Neden?" Gerçekten merak ediyordum. Ona yemek hazırlamaktan ve onunla birlikte yemek yemekten başka bir şey yapmamıştım. Beni en kötü halimde bile görmemişti.

"Saatin."

Başımı kaldırdım. "*Saatim* mi?"

Elleriyle yüzünü kapattı. "Kulağa çok aptalca geliyor. Bunu söylediğime inanamıyorum."

Bileğimdeki titanyum saate baktım. Pahalı bir satın almaydı ama bunu neredeyse hiç düşünmemiştim. Her zaman yanımda telefon taşımadığım için bu aksesuarı zamanı söylemek için kullanıyordum. "Açıkla."

"Pahalı ve seksi." Seksi mi?

Aklım bu kelimeye takıldı. Ne yapacağımı bilemiyordum, saniyeler geçtikçe konuşma yetimi kaybediyordum. On dört yaşımdan beri kadınlar benim için kolay ulaşılabilir olmuştur. Birini isteyip de ona sahip olamadığım hiçbir zaman olmadı.

Şu ana kadar.

Kahretsin, bu hiç adil değildi. Olmamam gerektiği halde bir sebepten dolayı bu kıza çekildim. Ve bu his karşılık buldu. Başka bir durumda, şu anda onu üst kattaki yatağa atmak için uğraşıyor olurdum.

Ama yapamadım.

Kafamı toplamak için uzun bir içki aldım. "Saatimin seksi olduğunu düşünüyorsun."

"Bu ılgınlık mı? Sadece metal ve dişliler. Ama bir şekilde zarif ve olgun. Kol düğmeleri gibi. Ya da okuma gözlüğü gibi." Burnunu kırıştırdı. "Beni görmezden gel. Ben gidiyorum."

Kol düğmelerim şu anda sarılıydı ve gözlüklerim ofisimdeydi ama bunların hepsini takıyordum.

Ben onu durduramadan koltuğundan kalktı. "Yardımanın için tekrar teşekkürler Luca. Gerçekten minnettarım."

Söylemek istediğim çok şey vardı ama zihnim karmakarışık. "Rica ederim Valentina."

Tabureye çarptı, dengesini kaybedince kolları biraz savruldu. Onu sabitlemek için bileğini tuttum ve parmaklarım onu bırakmadan önce birkaç saniye boyunca sıcak, yumuşak tenini okşadı.

"Tamam, güle güle." Bana garip bir el salladı ve arka kapıya yöneldi.

"Çav, güzelim," dedim usulca, gözlerimi ondan ayırmadan.

O gitti ve ben yalnız kaldım. Akşam yemeğı. Bana yemek getirmişti. Başımı salladım ve tabağıımı inceledim. Saatimin seksi olduğunu düşünüyordu.

Onun nesi vardı? Çok gençti, çok masumdu. Amerikalıydı. Babasını tuzağı düşürmek için kullandığı bir kızdı. Onu takip etmek aptallığın zirvesi olurdu.

Ve ben aptal değildim.

En son ne zaman birinin benim için böyle yemek yaptığını hatırlamıyorum.

Bu kadar basit bir hareket için beni bir kahraman gibi görüyordu. Ve bana teşekkür etmek için, karşılığında bana yemek getirdi. Para vermediğim biri en son ne zaman benimle böyle ilgilenmişti?

Hatırlayamadım.

Cazzo, bu kız. Basılacak tüm doğru düğmeleri biliyordu.

Bir şey istediğimde kendimi inkar etmeye alışık değildim. Patron bendim. Dünya benim kaprislerime boyun eğdi, tersi değil. Babamın söylemeyi sevdiği gibi, *Chi nasce lupo, non muore agnello*. Kurt olarak doğan, kuzu olarak ölmez.

Ona karşı kuzu rolü oynamaktan bıkmıştım.

Şarabın yemeğın tadını iyileştirebileceğini umarak kalktım, bir bardak doldurdum, sonra tekrar oturdum. Zihnim çalkalanmaya, incelemeye başladı. Komplo kurmaya.

Bu karmaşık değildi. Valentina'nın babası ve Palmieri ile olan işim, onunla olan herhangi bir fiziksel ilişkimden ayrıydı. Evindeki ve restoranındaki kamera kayıtlarını herhangi bir işaret için izleyecektik.

Segreto ortaya çıkarsa onu yakalamaya hazırđı. Onu kullanmamız gerekmeden önce Niccol'yu hapisten çıkarma şansımız yüksekti.

Ve sonunda onu İtalya'ya giden bir uçağa bindirmem gerekirse, bana güvenirse bunu daha kolay yapabilirdim.

Ona sahip olmamı engelleyen hiçbir şey yoktu. Aslında, bu benim avantajıma olabilirdi.

Düşünmem gerekiyordu. Dikkatimi tavuk yemeğine verdim. Yememi mi istiyordu? O zaman yerdim. Beni ldrse bile.

Yedinci Bölüm

Valentina

Çok meşguldük. Roberto ile birlikte yeni personel alımı, yemek odasının yeniden düzenlenmesi ve dekorun güncellenmesi için bir plan üzerinde çalıştık. Giovanni ile de menü vizyonunu tartışmak için bir araya geldik. Bu işi tek başına yapabilecek kapasiteden çok daha fazlasına sahip olduğunu söyleyebilsem de bana güveniyordu. Hatta muhtemelen daha iyi bir iş çıkarırdı.

Ama burası benimdi. Kimsenin ele geçirmesine izin veremezdim.

Roberto'nun arkadaşımın şaraplarını şarap listesinden çıkarmak istemesi gibi. Roberto, New Yorkluların doğru dürüst kırmızı sofr şarabı üretemediğini savunuyordu ama Maggie'yle aynı okula gitmiştik. Ailesi Fiorentino'lar Hudson Vadisi'ndeki en büyük şarap imalathanelerinden birini işletiyordu. Şarap listesinde onların şaraplarını bırakıyorduk, nokta.

Roberto dışarıda benim için bir sürprizi olduğunu söylediğinde hemen temkinli davrandım.

Sürprizleri pek sevmezdim.

"Roberto, neler oluyor?"

"Bunu seveceksiniz, sinyorina."

O kadar emin değildim ama onu ön kapıdan geçip yürüyüş yoluna kadar takip ettim. Büyük beyaz bir teslimat kamyonu kaldırımın kenarına park etmişti. Bir adam arkaya bir merdiven koyuyordu.

"Ne düşünüyorsun?" Roberto yukarıyı işaret ederek sordu. Bu da ne böyle? Hayır. Bekle. Gözlerimi birkaç kez kıptım.

Tabela. Restoranın tabelası değiştirilmişti. Sadece bu da değil, *restoranın* adı da değiştirilmişti.

Trattoria Rustica.

Ne diyeceğimi bilemedim. Bu tabela zarif ve güzeldi. Beyaz zemin üzerine siyah blok serif harfleriyle göz alıcı ve şıktı.

Ama bu eski tabela değildi.

Eski tabela kendimi bildim bileli oradaydı. 1970'lerden kalma bir yazı tipi ve İtalyan bayrağı gibi renkleri vardı. Büyükbabam burayı açtığında asıldığına şüphe yoktu.

Dilim tutulmuştu, duygular boğazımı sıkıyordu. Ağlayamadım. Yanlış ismi ve modası geçmiş yazı tipiyle bir tabela için üzölmek aptalcaydı. Tanrı biliyordu ki tabelayı saklamak annemi geri getirmeyecekti. Ama orada durmuş, bu güzel yerine bakarken, başarısız olduğumu hissediyordum. Sanki onu hayal kırıklığına uğratmışım gibi.

Göğsümdeki ağrı katlanarak artıyor, keder bir dalga gibi toplanıyor, içimde birikiyor ve dönüyordu. Konuşamıyordum. Hareket bile edemiyordum.

"Sinyorina," dedi Roberto, gözleri yüzümü ararken. "Hoşunuza gideceğini düşündük."

Beğenmeliydim. Her aptal bu yükseltme için minnettar olurdu. Görünüşe göre ben hariç herkes.

Bekle, *biz mi?*

Roberto bu kararı tek başına vermemişti. İşin içinde başka kimlerin olduğunu hemen anladım.

İhtiyacın olduğunda başkalarının yardımını kabul etmekte utanılacak bir şey yok.

Lanet olsun. Bunu neden yaptı ki? Teknik olarak doğru olmasa da eski tabela gayet iyiydi. Küçük bir harfti. Kimin umurundaydı ki?

Bu restoran benimdi, benim mirasımdı. Annem ve ailesiyle, Hudson Vadisi'nde yaşamış Montellas nesliyle olan bağlantımdı. Ve şimdi tamamen farklı, tanınmaz bir şeye dönüşüyordu. Onaylamadığım bir şeye.

Gözyaşlarım göz kapaklarımla arkasında yandı. Tanrım, bir tabela için ağlayacak mıydım? Tırnaklarımı avuç içlerime geçirdim ve kendimi tutmaya çalıştım. Kendimi kırılğan ve çaresiz, fırtınalı sularda ayakta kalmaya çalışan küçük bir kız gibi hissediyordum.

"Sinyorina," diye tekrar denedi Roberto. "Bir şeyler söyleyin."

Söyleyemedim. Konuşursam asfalta düşüp parçalanacağımdan korkuyordum.

Arkamızda bir korna çaldı ve ben otomatik olarak döndüm. Tanıdık kırmızı bir kamyonet kaldırımında yavaşladı, direksiyonda arkadaşım Maggie vardı. Dün gece restoranda olup bitenleri ona anlatırken kısa bir süre sohbet etmiştik.

"Şuna bakın!" Kamyonetinin önüne geldiğinde yeni tabelayı işaret etti. Dar bir Yeah, Yeah, Yeahs tişörtü, İspanyol paça bir kot pantolon ve Chucks ayakkabı giymiş, omuz hizasındaki kahverengi saçlarını beyzbol şapkasının altına sıkıştırmıştı.

Bu onun her zamanki kıyafetiydi. Sanırım onu sadece bir kez elbise içinde görmüştüm, o da annemin cenazesindeydi.

Roberto ve benim durduğumuz yere geldi ve bir kolunu omuzlarıma doladı. "Vay anasını Val! Çok şıksın."

Yutkundum ve normal görünmeye çalıştım. "Bu çok mu fazla? Eskisi iyiydi, değil mi?"

"Eskisi disko ve anahtar partileriyle birlikte gitti. Bu tabela gerçekten güzel bebeğim."

"Ama ..." Emin değildim. "Uyuyor mu?"

"Val." Maggie beni kendisine doğru çevirdi, elleriyle omuzlarımı tuttu. "Her şeyin aynı kalmasını istiyorsun. Bunu anlıyorum ve nedenini de anlıyorum. Ama geçmişe işaretler ve parmesanlı tavukla tutunamazsın."

Gözlerimin yeniden yanmaya başladığını hissettim. Çaresizce Maggie'ye baktım ama arkadaşım kaya gibi sağlamdı. Her zamanki gibi. "Aptalca davranıyorum."

Gülümsemesi nazikti. "Hayır, ama sana neredeyse her restoran sahibinin uğruna cinayet işleyeceği bir hediye veriliyor, özellikle de son birkaç yıldır senin kadar yorulmadan çalışan birine. Bunu kucaklayın. Değişim senin için iyi olabilir."

İçimi çektim. "Haklısın."

"Elbette öyleyim. Şimdi beni ısmarlama arkadaşınla tanıştır."

Roberto'yu unutmuştum. Gözlerimin kenarlarını silerek Maggie'nin yanına geçtim. "Roberto, çok iyi bir arkadaşım ile tanış, Maggie Fiorentino."

"Fiorentino şaraplarından mı?"

"Evet."

Başını eğdi. "Buongiorno, sinyorina. Memnun oldum."

Maggie gülümsemedi. "Kırmızı sofraya şarabımın berbat olduğunu düşünen sensin."

"Margaret!" Tısladım. "Söz vermiştin."

Roberto yılmamış görünüyordu, ifadesi soğuktu. "Saygısızlık etmek istemedim, Sinyorina Fiorentino."

"Ama hoşunuza gitmiyor."

Roberto'nun tartışmaya girmeyecek kadar kibar olduğunu düşündüysem çok yanılmışım. Dedi ki, "Asidik bir omurga yok. Belki de bu kişisel bir tercihtir." Omuz silkti, bu bir şekilde pislik gibi görünmek yerine çekici görünmeyi başardı.

"Sana hiç omurga göstermeyeceğim," diye mırıldandı nefesinin altında, sonra döndü ve kamyona doğru yola koyuldu.

"Bekle, nereye gidiyorsun?" diye seslendim. Gidiyor muydu? "Kitap kulübü için şarap alacağım."

Oh, kahretsin. Kitap kulübünü unutmuşum! Yarın akşamdı. "Kitap kulübü mü?" Roberto sordu.

"Evet, her ayın ilk cumartesi gecesi. Her zaman burada düzenleriz. Her şey olup biterken, tamamen aklımdan çıkmış."

"Restoran Cumartesi geceleri açık, değil mi?"

"Evet, ama genellikle akşam yemeği telaşından sonra dokuz gibi başlarız. Yarın fark etmez çünkü hâlâ kapalıyız."

Kırışmış kaşları ve düz ifadesiyle onaylamadığı belliydi. "Bu iyi bir fikir mi? Tadilat henüz tamamlanmadı."

"Bir şey olmaz. Neredeyse hiç bir şeyi kırmıyoruz." Roberto'nun zeytin rengi teni solgunlaştı, gözleri büyüdü, ben de aceleyle, "Şaka yapıyorum! Altı ya da yedi kadın oturmuş dedikodu yapıyor ve şarap içiyor. Ve işaret sürprizinden sonra, sen ve gizli yatırımcım bana borçlusunuz."

Avuçlarını havaya kaldırdı. "Ben içeri dönüyorum sinyorina. Öğleden sonra sunucu mülakatlarımız başlamadan önce okumam gereken daha çok CV var."

Roberto ön kapıya doğru yürüdü ve restoranın içinde kayboldu. Tabelaya tekrar bakmak için yer değiştirdim.

Korkunç değildi. Aslında güzeldi.

Ama Yatırımcı Baba ve benim ciddi bir konuşma yapmamız gerekiyordu. Çok fazla şey çok hızlı oluyordu. Yeni şef, yeni mutfak personeli. Bir şef garson. Annemin sevdiği ve emek verdiği restoran, onun mirası, *büyükbabamın* mirası elimden kayıp gidiyordu. Alışmak için zamana ihtiyacım vardı.

"Korkmayı bırak da şu şarabı taşımama yardım et." Maggie bir sandığı kollarıma itti.

İçimi çektim ve sandığı düşürmemeye çalıştım. "Korkmuyorum."

"Lütfen. Seni tanıyorum ve yüzündeki o ifadeyi biliyorum. Hadi ama. Bu şarabın aşırı ısınmasını ve asidik omurgasını kaybetmesini istemiyorum."

Yumuşakça güldüm. "Konu yemek ve şarap olduğunda İtalyanların züppe olduğunu öğreniyorum."

"Bunu sana Bay Gece Makarnası mı öğretti?"

Luca'nın restorana yaptığı ziyaretin tüm hikâyesini Maggie'ye anlatmıştım. İki kez, çünkü bana tekrar ettirdi. "Dur. Uydurma.

Ona lakap tak." Kendi takma adlarımı çoktan uydurmuş olmam yeterince kötüydü ve her birinin içinde "baba" kelimesi vardı.

İçeri girdik ve durduk, gözlerimizin alışması için bir dakikaya ihtiyacımız vardı. "Vay anasını," diye haykırdı Maggie. "Burası gerçekten senin evin mi?"

Değişiklikleri arkadaşımın gözlerinden görmeye çalıştım. Yeni kat boya, Roberto'nun ucuza bulduğu yeni uzun bar masaları ve sandalyeleri. Duvarlardaki dağınıklık gitmişti ve daha az yemek masası vardı, bu da mekânı daha büyük, daha az sıkışık hissettiriyordu. "Henüz bitmedi," dedim. "Duvarlara asılacak parçalar için Hudson Vadisi'ndeki bazı yerel sanatçılarla temasa geçtik. Eski ahşap masaları zımparalayıp boyayacak adamlar tuttuk, böylece çiftlik masaları gibi görünecekler."

"Artık masa örtüsü yok mu?" "Artık masa örtüsü yok." "Vay canına. Bu büyük bir şey."

Sandığı bir sandalyenin üzerine koydum. "Bu çok fazla, değil mi?"

"Şaka mı yapıyorsun?" Maggie etrafına bakınırken ağzı açık kaldı. "Muhteşem bir yer. New York ya da Boston'da görebileceğiniz bir yer gibi."

"Ama insanlar burada yemek yemek ister mi?"

"Bebeğim, bütün vadi burayı konuşuyor. Etrafında kuyruklu oluşacak."

Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım. Restoranın yararına olsa bile herkesin benim hakkımda dedikodu yapmasından hoşlanmıyordum. "Ne diyorlar?"

"İlk başta Tony ve Christina hakkındaydı. Ama şimdi iş ilanları yayınlandığına göre, bazı insanlar restorani bir yatırımcı grubuna sattığını düşünüyor."

Bu, eve biraz fazla yaklaşmıştı. "Neden bana yardım ediyor?" Maggie'ye en derin korkumu dile getirerek fısıldadım.

Maggie duyulmaması için yaklaştı. "Neden ona sormuyorsun?"

"Çünkü cevaptan korkuyorum."

"Belki de senin çok ateşli olduğunu ve yakacak parası olduğunu düşünüyordur." Omuz silkti. "Keşke muhteşem bir İtalyan peri vaftiz babası üzüm bağına gelse ve tüm sorunlarımı ortadan kaldırsa."

"Ya karşılığında onunla yatmanı bekliyorsa?" "O zaman kendimi çok şanslı sayardım."

Ön kapı açıldı ve gün ışığı giriş yolunu kesti. Yüzünü göremiyordum ama takım elbise giymiş uzun boylu bir adamdı ve kalbim göğsümde zıpladı. Her parçam yüksek alarm durumuna geçti.

Sonra kapı kapandı ve tuttuğum nefesi dışarı verdim. Belediye Başkanı Lombardi. Christina'nın babası.

Kahretsin.

Başkan beni bulmadan önce etrafına bakındı, bakışları restoranı taradı. Yaklaşırken gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. Takım elbise ceketinin düğmeleri açıldı, bu da çok küçük gömleğinin orta kısmını nasıl gerdiğini görebildiğim anlamına geliyordu. Ağır değildi ama zayıf da sayılmazdı. Yine de yemek yemeyi sevdiğini biliyordum, çünkü Christina çalışırken genellikle haftada bir kez gelirdi. Ona ilk kez hesap götürdüğümde bana "Belediye başkanının burada yemek yemesi senin için bir ayrıcalık tatlım" demişti ama kızına her zaman birkaç yüz dolar bahşış verirdi.

Ne olursa olsun, tavuk piccata'sının üzerinden bana bakmasından nefret ediyordum.

Sanki buna hakkı varmış gibi içeri girdi. "Merhaba Val. Meşgul olduğumu görüyorum."

"Merhaba, Başkan Lombardi. Öğle yemeği için geldiyseniz kusura bakmayın ama kapalıyız."

"Buraya yemek yemeye gelmedim." Maggie'ye bir kez başını salladı, sonra bakışlarını bana çevirdi. "Kızımı nasıl kovduğunuzu konuşmak için geldim."

Teknik olarak Christina istifa etti. Yine de söylemeye zahmet etmedim.

"Ve" diye devam etti, "personelinizden biriyle ilişkiye girmesine izin verdiniz." Durakladı. "Arkadaş olduğumuzu sanıyordum Val."

Maggie'nin yanıma yaklaştığını hissedebiliyordum. O da belediye başkanından hiç hoşlanmamıştı.

"Neden bahsettiğinden emin değilim," diye yalan söyledim.

"Bütün kasabada bu konuşuluyor. Christina'yı ve şefini, çıktıklarını öğrendiğin için nasıl kovduğun."

"Çıkmak" biraz abartılıydı. İçimden bir ses Tony'nin kızı akşam yemeklerine ve sinemaya götürmediğini söylüyordu.

"Bu doğru değil," diye teklif ettim. "Aralarında bir şeyler oluyorsa bile ben bilmiyordum."

Ellerini pantolonunun ceplerine soktu. "Margaret, Val'le yalnız konuşmamın bir sakıncası var mı?"

Maggie yerinden kıpırdamadı. "Val mi?"

Belediye başkanı bana dikkatle baktı.

Arkadaşımın söylemek istediği her şeyi hissedebiliyordum ama onun burada bir işi, bir geçim kaynağı vardı. Dört kez yeniden seçilen belediye başkanını kızdırmak

akıllıca değildi, eğer ayakta kalmak istiyorsa. "Sorun değil Mags. Neden şarabı arkaya koymuyorsun?"

Maggie sandalyeden şarap kasasını aldı ve mutfığa doğru yürüdü. Sallanan kapı arkasından kapandığında, Belediye Başkanı Lombardi yaklaştı. "Val, kızım daha on yedi yaşında. Bu çalışanınız yirmi altı yaşındaydı."

"New York'ta rıza yaşı on yedidir. Hiçbir yasa çiğnenmedi."

Gözlerini kısarak bana bakarken gözlerinin etrafındaki çizgiler derinleşti. "Haklısınız, elbette. Ama burada çalışmasını istediğimde ona göz kulak olmanı bekledim. Bana verdiğin sözü tutmadın."

"Özür dilerim, bunun olacağından haberim yoktu. Bilseydim, buna bir son verirdim."

Kusur arar gibi beni inceledi, bir polis dedektifi gibi şüphelinin çözülmesini bekliyordu. Yine de sağlam durdum. Hiçbir şey kanıtlayamazdı.

Dayanılmaz bir andan sonra rahatladı ve kıkırdadı. Gülüşü zoraki gibiydi. "Çocuklar, sanırım. Ne yapacaksın?"

Gülümsemeye çalıştım ama yüzümde bir gariplik vardı. Kaskatı.

Küçük bir adım geri attı ama yemek odasına bakmadan önce bakışları göğsüme kaydı. "Şimdi, Val. Dışarıdaki yeni tabela da dahil olmak üzere bazı tadilatlar yaptığınızı görüyorum. Sanırım gerekli izinleri falan almışsındır."

Midem bulandı. Ama yasaları biliyordum.

"İzne ihtiyacımız olduğunu düşünmemiştim. Yapısal bir şey yapmıyoruz ya da elektrik veya gaz hatlarını taşımıyoruz."

"Bu tür şeyler çoğu zaman Belediye'nin takdirine bağlıdır. Bak ne diyeceğim. Yarın İnşaat Departmanı'ndan birini buraya getirteceğim ve bu işi çözeceğiz."

Bunun nedeni kızıydı. Bundan emindim. "Buna gerek yok. Bina yönetmeliği-"

"Val." Daha önce olduğundan daha da yaklaştı. "Tartışmaya gerek yok tatlım. Bazı evrak işlerini hallettikten sonra küçük bir ceza kesebiliriz."

Evrak işleri burada asırlar sürüyordu. "Ben yanlış bir şey yapmadım."

"Bunu söylemek bana düşmez." Başını eğdi. "Ama istersen bu konuyu konuşabiliriz. Yarın akşam yemekte belki? Woodstock'ta harika bir yer biliyorum."

Woodstock neredeyse bir saat uzaklıktaydı. Orada yemek yemek, kimsenin, yani karısının bizi birlikte görmesini istemediği anlamına geliyordu ve bu bir iş yemeği değildi. İçimden bir tiksinti dalgası geçti.

İçimdeki her şey hayır demek istiyordu.

Ama Roberto ve Giovanni'yi, Maggie'yi ve şaraplarını düşündüm. Annemi, büyükbabamı. Kitap kulübünü. Ön taraftaki aptal tabelayı.

Beni kapatmasını ya da ceza kesmesini göze alamazdım. Tadilatlar, yeni maaşlar ve bu hafta kapalı olmam nedeniyle mali durumum zaten uçurumun kenarındaydı. Annemin hayat sigortasından kalan her kuruşa ihtiyacım vardı.

Bir akşam yemeği. Zamanında açmak anlamına geliyorsa, bunu yapabilirsin.

Evet demek zorundaydım.

Ama kelimeler ağzımdan çıkmıyordu. Dudaklarımın çalışmasını diledim. *Söyle Val!* Bir öğün yemeği kabul etmek ne kadar zordu?

Yine de sessizlik uzadı.

Arkamdaki mutfak kapısının tokadını duydum. Roberto yüksek sesle, "Buongiorno, signore," diye seslendi ve içimi bir rahatlama kapladı. Onu buraya Maggie mi göndermişti?

Başkan Lombardi anında bir adım geri çekildi ama gözleri bir süre daha benimkilerle kilitli kaldı. Sonra bize ön tarafta katılan Roberto'yu coşkuyla selamlamak için döndü. "Günaydın. Ben Belediye Başkanı Lombardi."

"Belediye Başkanı!" Roberto usulca elini uzattı. "Sonunda sizinle tanışmak ne güzel. Ben Sinyor Ferrara, Sinyorina Montella'nın işletme müdürüyüm." İki adam el sıkıştı.

Derin bir nefes aldım ve sakinleşmek için kendimi zorladım. Kurtarılmış olma, belediye başkanıyla tek başıma baş edememe hissinden hoşlanmıyordum ama en azından bu bana biraz zaman kazandırdı. Belediye başkanının tehditleriyle nasıl başa çıkacağımı daha sonra düşünebilirdim.

Belediye Başkanı Roberto'ya, "Burası harika görünüyor," dedi. "Çok etkileyici." "Grazie, signore. Sonuçlardan çok memnunuz. İçeri geleceksiniz

yeniden açtığımızda, değil mi?"

"Elbette, elbette. Her zaman burada yiyorum, değil mi Val?"

Bana anlamlı anlamlı baktı, ben de başımı salladım. "Evet."

"Va bene," dedi Roberto. "Size yardımcı olabileceğimiz bir konu var mı sinyor? İsterseniz size burayı gezdirebilirim."

"Hayır, buna gerek yok. Burada her şey kontrolünüz altında gibi görünüyor. Benim ofise dönmem gerekiyor." Ceketinin cebinden güneş gözlüklerini çıkardı. "Sonra görüşürüz Val, olur mu?"

"Elbette."

Arkasını döndü ve ön kapıdan çıkarak gözden kayboldu. Tahta kapandığında ve yalnız kaldığımızda Roberto beni dikkatle inceledi. "Size sorun çıkarıyor muydu, sinyorina?"

"Kızı eskiden burada çalışıyordu. Şefimle yatıyordu, onu kovduğum geceye kadar bunu bilmiyordum."

"Ah. Sizi mi suçluyor?"

"Nasıl tahmin ettin?" Tırnaklarımı kafa derimde gezdirdim, sonra at kuyruğumu düzelttim. "Sorun değil. Onunla sonra ilgilenirim."

"Onunla anlaşmak ne demek?"

"İzne ihtiyacımız olduğunu söylüyor." Elimi salladım. "Evrak işleri. Ama açılışı geciktirmesine ya da bize ceza kesmesine izin veremem. Bu yüzden onunla konuşacağım."

"Onun yanına yalnız gitmeyin, sinyorina. Annem onun *bir lupo* olduğunu söylerdi, kapiş? Bir kurt."

Cevap vermedim. Haklı olduğunu biliyordum ama başka ne seçeneğim vardı ki? Bu benim sorunumdu ve ben çözecektim.

"O sürüngen gitti mi?" Maggie mutfak kapısının aralığından seslendi. "Dışarı çıkmak güvenli mi?"

"Evet," dedim. "Sanırım Roberto'yu buraya sen gönderdin." "Evet. Sence o adama seninle yalnızken güvenebilir miyim?"

Rimelime rağmen gözlerimi ovuşturdum. Bugün öyle bir gündü. "İçmeye başlamak için çok mu erken?"

Maggie "Hayır," derken Roberto da aynı anda "Evet," dedi.

Maggie kolunu bana doladı. "Hadi gel. Asidik omurgamızı bulalım ve öğle yemeğinde bir şişe açalım."

Sekizinci Bölüm

Luca

Kullan-at telefonumu çıkarıp Sergio'yu aradım. Bir güncellemeye ihtiyacım vardı. Kardeşlerim bu gece Niccolò hakkında bilgi almak için muhbirlerimizden birini terletiyorlardı ve bu çok uzun sürüyordu.

Sergio aramama hemen cevap verdi. "Pronto."

"Ne öğrendin?"

"Ciao, fratello," dedi. "Hiçbir şey. Bu adam hiçbir şey bilmiyor."

"Cazzo!" Avucumu masaya vurdum. "Bir Benetti kaybolmaz Bunun gibi. Birileri tutuklama ya da suikastla övünürdü."

"Biliyorum, bu yüzden garip. Ama ondan hiç iz yok. Eğer Niccolò tutuluyorsa, kimse nerede tutulduğunu söylemiyor."

"Ve hâlâ telefonunu açmıyor mu?" "Hayır."

Diğer kardeşlerim Dante ve Enrico'nun, en küçük kardeşlerimin, arka planda gülüşüklerini duyabiliyordum. Arka dişlerimi birbirine geçirdim. Bu ikisi mafya hayatını büyük bir parti gibi görüyorlardı. Cinayet, içki, uyuşturucu, kadınlar... Parayı ve gücü seviyorlardı. En azından Sergio işleri ciddiye alıyordu.

"Allora, onu uçağa mı bindiriyorsun?" diye sordu Sergio. "Yoksa hâlâ babasının geleceğini mi düşünüyorsun?"

"Ona birkaç gün vermek istiyorum. Segreto yakınlardaysa burada olduğumu öğrenir ve ortaya çıkar."

"Nereden biliyorsun?"

"İçgüdülerimden." Benim dünyamda bunu çok ciddiye alırdık. İçgüdülerimiz bizi hayatta tutardı, bu yüzden onlara güvenmeyi öğrenmiştik.

"Ve eğer gelmezse, onu bir uçağa bindireceksin."

"Eğer Niccolò'yu bulamazsak, o zaman evet. Ama hâlâ oyuna gelmediğimizden emin değilim."

"Hazırlıklı olduğunuz sürece sorun yok."

Sandalyemi döndürerek pencereden nehre doğru baktım. Rahatlatıcı manzara hissettiğim rahatsızlığı hafifletmek için hiçbir şey yapmadı. "Ailem için ne gerekiyorsa yapmaya neden hazır olmayayım ki?"

"Yapmazsın demiyorum." Durakladı. "Sana yemek getirdiğini duydum."

Kahretsin, bu dedikoducu adamlar. Konuyu değiştirdim. "Gabriele'le konuştun mu?"

"Konuştum. Ona kadınların böyle araba kullanan erkeklerin aletlerinin küçük olduğunu düşündüklerini söyledim."

Ağzımı bir sırıtış kapladı. "Sonra?"

"Ve o da bayinin siparişini iptal etti."

Tanrıya şükür. "Grazie, Sergio. Ben yokken yaptığın her şey için minnettarım."

"Sen de hepimiz için aynısını yapardın. Ben de yeğenlerimi seviyorum, küçük pislikler." Bana dayanmamı söyledi, sonra bağırdı, "Siz ikiniz, bir işe yarayın. Gidip temizliğe yardım edin."

Demek muhbir ölmüştü. Eve döndüğümde onun yerine başka birini bulmamız gerekecekti.

"Başka bir şey var mı?" Kardeşime sordum.

"Rossi aradı. Kız hakkında bilgi istedi."

Beni aramamış olması ilginç. "Peki ona ne söyledin?" "Yalan söyledim ve onu henüz bulamadığını söyledim."

"Güzel. Ben her şeyi çözene kadar ona hiçbir şey söyleme."

"Tamam, ama Segreto'nun kızını teslim etmek bize zaman kazandırır."

"Olabilir. Ama bir *ihtimal* üzerine GDF'ye yardım etmekten hoşlanmıyorum. Ben gerçekleri istiyorum." Sergio hiçbir şey söylemedi, sessizliği yargılayıcı bir ağırlıktaydı.

Kullan-at telefonu daha sıkı kavradım. "Söyleyecek bir şeyin var mı, kardeş?"

"Onu beceriyor musun?"

"Bu seni hiç ilgilendirmez."

"Luca, sana burada ihtiyacımız var, orada değil. Ve acelen yok gibi görünüyor. Sebebi o mu diye merak ediyorum."

En son ne zaman birinin benim için böyle yemek pişirdiğini hatırlamıyorum.

O boktan restorana girdiğim andan itibaren ona çekildim. Ve onun huzurunda geçirdiğim her saniyede özlemim daha da artıyordu. Bunun acıma duyusundan kaynaklandığını iddia edebilirdim.

benim çocuklarımdan biri olurdu. Ama aletimin ona verdiği tepkinin babacan bir yanı yoktu, sanki onu parçalamak, yarmak ve tamamen mahvetmek istiyor gibiydi.

Ve eğer onu becermeye karar verirsem, kimsenin tek kelime etmeye hakkı yoktu. Ben Don'dum, ailemizin reisiydim. Kimseye cevap borcum yoktu. "Sana kendimi açıklamama gerek yok."

"Hadi ama Luca. Bu benim. Beni kandırmaya çalışmayı bırak."

Kardeşim olsun olmasın, beni kızdırıyordu. "Bu bir aile meselesi, kardeş ve ben de ailenin reisiyim. Bu da kuralları benim koyduğum anlamına gelir. Kızı ve New York'u bana bırak. Anladın mı?"

"Öyle mi?"

"Sì, certo. Eğer bir şey öğrenirsen, hemen beni ara." Bağlantıyı kestim, sonra ocağı ellerimle parçaladım, yok ederken plastik kırıldı.

Bir vuruş sesi.

"Prego!" Hırladım. Aldo göründü ve bir şeylerin ters gittiğini hemen anladım. "Ne oldu?"

"Roberto aradı. Sanırım belediye başkanı restorana uğramış ve Valentina'nın ödünü koparmış. Kızının kovulmasıyla ilgili bir şey. Hıncını Valentina'dan çıkarıyor, tadilat için izinlerin alınmadığını iddia ediyor ve onu kapatacağını söylüyor. Sanırım çok korkmuş."

"O, ne?"

"Sonra belediye başkanı Valentina'yla bunu konuşmak için bir akşam yemeği yemesini önerdi."

Çok sinirlendiğimde olan bir şey var. Sessizleşirim. En ufak bir şeyde avazı çıktığı kadar bağırıp çağırın babamızın tam tersi. Görevi devraldığım da asla gözü dönmüş bir deli gibi davranmayacağıma yemin etmiştim.

Bu yüzden öfkeyi içime çektim ve enfeksiyon kapmış bir yara gibi içimde iltihaplanmasına, çürümesine ve yok olmasına izin verdim. Bunu kararlar almak, normal bir insanın yapmaya cesaret edemeyeceği intikam planları yapmak için yakıt olarak kullandım.

Belediye başkanı ölü bir adamdı.

* * *

Karanlıkta bekledim.

Ev bekleneceği gibiydi, tatsız ve kendi önemiyle doluydu. Amerikalılar zenginliklerini gösterme konusunda hiç utanma duygusuna sahip değillerdi. Gerçek zenginliğin aileniz için geride bıraktıklarınız, mirasınız olduğunu ve sade yaşımanın daha uzun yaşamak anlamına geldiğini anlamıyorlardı.

Aldo bu işin benim için çok riskli olduğunu söyleyerek karşı çıktı ama ben ısrar ettim. Bu benim için kişiseldi. Belediye başkanıyla kendim ilgilenecektim, halka göstermeden. Ve onu öldürmeden. Ne yazık ki. Ama Amerikan polisinin güçlük çıkarmasına ihtiyacım yoktu. Bu da yaratıcı olmam gerektiği anlamına geliyordu.

Endişelenmedim. Mesajımı çok net bir şekilde alacaktı.

Çan.

Çok geçmeden garaj kapısı gıcırdayarak açılmaya başladı. Kontrol ettim Saati me baktım ve dokuz buçuk olduğunu gördüm.

Eve girdiğinde cep telefonuyla konuşuyordu, alarm sisteminin bağlantısını keserken sesi kibir doluydu. "Hayır, biraz daha bekle. Daha fazlasını bulabilirler." Bir duraklama. "Herif tam bir pislik. Söylediği tek kelimeye bile inanmayın. Dinle, gitmem gerek. Az önce içeri girdim ve onu uyandırırsam karım beni öldürür." Diğer uçtaki kişinin söylediklerine kıkırdadı. "Evet, ben de onun bunu öğrenmesini istemiyorum. Yarın sabah görüşürüz. Maç saati altı buçuk. Sakın geç kalma."

Buzdolabını açtığını duydum, mutfaktan bir parça ışık parlıyordu. Şişeler tıkırdadı, sonra kapı tekrar kapandı. Metal bir kapak tezgâha çarptı. Gürültülü bir geçirme. Sonra ayak sesleri yaklaştı.

Yanımdaki lambayı yaktım.

Kafasını kaldırdı. Beni görünce elindeki cam şişe bir gümbürtüyle yere düştü. "Siktir!" diye tısladı. "Sen de kimsin be? Evime nasıl girdin?"

Sakin ve sessizdim, kontrol bendeydi, kucağımda ağır bir golf sopasıyla koltukta otuyordum. "Sesinizi alçaltmanızı öneririm." Sopyayı parmaklarımın arasında döndürdüm. "Ve söyledिđim her kelimeyi dinle."

Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Kimsin sen?"

"Valentina'nın bir arkadaşıyım. Bilmeniz gereken tek şey bu." Belediye başkanının kaşları havalandı. "Val'le mi ilgili?"

Sanki çok yakınlarmış gibi Valentina'nın lakabını kullanması, içimde beyaz bir öfke şimşeginin çakmasına neden oldu. "Sinyorina Montella'dan size, stronzo."

"Dinle, kim olduğunu sanıyorsun bilmiyorum-"

"Sana ondan uzak durmanı söyleyen adam benim."

Yutkundu ama cesaretini toplayarak şöyle dedi: "Burası benim şehrim. Bana ne yapacağımı söyleyemezsin. Ben belediye başkanıyım."

"Senin kim olduğunu biliyorum - sen aletini ıslatmak için savunmasız kadınları avlayan bir adamsın. O yüzden beni iyi dinle, çünkü bunu sana sadece bir kez söyleyeceğim."

Yavaşça ayağa kalktım, elim sopanın sapında sıkılaştı. Sonra tek bir yumuşak ve hızlı hareketle öne doğru bir adım attım ve sopayı savurdum. Sopa doğrudan belediye başkanının bacaklarının arasına indi; tahta kafa taşaklarına çarptı. Belediye başkanı anında bir inilti ve uzun bir küfürle yere yığıldı.

Eğilerek saçlarından bir tutam yakaladım ve yüzünü kendime doğru çektim. "Onun adını ağzına alma. Onun restoranına uğrama. O senin için yok. Anlatabildim mi?"

Belediye başkanının yüzü solgundu, gözleri acıyla parlıyordu ama başını sallayacak kadar akıllıydı.

Onu bırakarak doğruldum ve sopayı ikiye böldüm, sonra da parçalarını halının üzerine fırlattım. "Hiçbir izne ihtiyacı yok. Para cezası da ödemeyecek, senin küçük zavallı aletini de emmeyecek. Eğer bu boku bir daha denersen, taşaklarını kırmaktan fazlasını yaparım. Anladın mı?"

Ön kapıya doğru ilerledim. Tam koridora ulaştığımda belediye başkanı hırıltılı bir sesle, "Alarm sistemimi nasıl . . . alarm sistemimi nasıl geçtin?"

Homurdandım. Gerçekten de ucuz bir alarm sisteminin benim gibi birini durdurabileceğini mi düşünüyordu? "Ben bir hayalet gibiyim. Ve her zaman izliyorum."

Başka bir şey söylemeden ön kapıyı açtım ve gecenin içinde gözden kayboldum.

Dokuzuncu Bölüm

Valentina

Roberto beni kenara çektikten sonra sessizce, "Sinyorina," dedi. "Bundan hoşlanmadım."

Sorunun ne olduğunu anlamak için etrafıma bakındım. Şu anda genç erkekler bira ve iyi içkiler sipariş etmek için barı dolduruyordu ve kitap kulübümdeki kadınlar kontrol altındaydı. Birkaç gündür ilk kez trattoria'ya para geliyordu. "Ne oldu? Sorun nedir?"

"Personel sayımız az ve tüm bu genç adamları içeri almanın akıllıca olduğundan emin değilim. Herkes içki içerken ve yemek servisi yapılmazken ... "

Sustu ama ben anladım. Ve aldırmadım. Beni ve arkadaşlarımı kollayan birinin olması güzeldi. "Sorun değil. Sarhoş görünen herkes için araba çağırabiliriz."

Roberto'nun yüzü yanlış anladığımı açıkça ortaya koyuyordu. "Bu adamlar etrafta dolanıp bekliyorlar ve ben bunun nedeni konusunda endişeliyim."

Ah. Şimdi anladım. "Kitap kulübü gecesi Paesano'da bir tür tavlama noktası haline geldi. Bu kasabada çok fazla yok, bu yüzden herkes bundan en iyi şekilde yararlanmayı öğrendi."

"Mamma mia." Bir elini yüzüne götürdü ve kendi kendine İtalyanca mırıldandı.

"Ne dedin sen?" "Ne dedin?" diye sordum.

"Keşke yardım etmesi için daha fazla personel alsaydım. Sen ve arkadaşların için sorumlu hissetmek hoşuma gitmiyor."

"Sen sorumlu değilsin. Bu adamları hayatım boyunca tanıdım. Zararsızlar. Herkes uslu duracaktır."

"Yine de." Kaşlarını çatarak kalabalık bara doğru baktı. "Beyefendilerden gitmelerini istesek kendimi daha iyi hissederdim."

"Hayır, yapamazsınız! Bar gelirine ihtiyacımız var. Ve eğer adamlar giderse, arkadaşlarım da gitmek isteyecektir."

"Valentina," dedi ağır bir iç çekişle birlikte. "Bu bela aramaktır."

"Her şey yoluna girecek. Gecenin sonunda herkes için araba sipariş edeceğiz, böylece kimse eve arabayla gitmeyecek. Lütfen Roberto. Bu, oturup takılabildiğim ilk kitap kulübü. Normalde yemek servisi sırasında koşturup dururum. Bırak da sadece bir tanesinin tadını çıkarayım."

Ellerini havaya kaldırdı ve bara dönerek tek barmenimize içki servisinde yardımcı oldu. Evet, muhtemelen daha fazla personel işe almalıydık ama bu gece genel giderleri düşük tutmak istedim. Mali durumumuzun alabileceği her türlü yardıma ihtiyacı vardı.

Masaya döndüğümde Sam bana doğru eğildi. "Bay Süslü Pantolon neye kızdı?"

"Barda takılan, içen ve kitap kulübünün bitmesini bekleyen tüm erkeklerden hoşlanmıyor."

"Bazılarımızın bu kasabada sevişebildiği tek zamanın bu olduğunu açıkladın mı?"

"Dolaylı yoldan, evet. Merak etme, sikinin geçit törenini elinden almadım."

Kıs kıs güldü ve biraz daha şarap yudumladı. "Keşke. Hayal edebiliyor musun? Küçük flamalar ve balonlarla mı sarılmış?"

"Evet, sadece hayal edebiliyorum," diye homurdandım. Benim yaşımdaki çoğu kadının cinsel deneyimi çoktu ama ben herkesin kilometrelerce gerisindeymişim gibi hissediyordum.

"Oh, Val. Özür dilerim. Unutmuşum." Omzuma çarptı. "Şuradakilere bak. Çok kolay. Sadece birini seç ve onunla konuşmaya başla. Gerisi kendiliğinden hallolur."

Diğer tarafımda oturan Maggie, Sam'in tavsiyesi üzerine döndü. "Bu gece Val'e biraz hareket kazandırmaya mı çalışıyoruz?"

"Evet," dedi Sam, aynı anda ben de "Hayır," dedim.

"Bu zaman kaybı, Sam," dedi Maggie. "Bu adamlar *yaşlı* değil. ya da *yeterince İtalyan*."

"Oh, siktir git," dedim ve gülümsememi bir yudum şarabın arkasına saklamaya çalıştım.

"Neden *sırıttıyorsun*?" Sam sordu. "Ne oldu?"

Kendimi daha fazla tutamadım. Onlara anlatmak için can atıyordum. "Portofino malikânesine akşam yemeği götürdüm," diye fısıldadım.

"Hayır, götürmedin!" Sam haykırdı, Maggie ise "Vay anasını!" dedi.

Bu tüm masanın dikkatini çekti. Bu hikâyeyi geniş bir şekilde paylaşmak istemediğim için sohbeti farklı bir yöne çektim. Herkes bizi yine görmezden gelince, "Luca'ya parmesanlı tavuk götürdüm. Ve bu senin fikrindi," dedim Sam'e suçlayıcı bir şekilde.

Maggie yumruğunu Sam'e doğru uzattı ve ikisi yumruk tokuşturdu. "Peki sonra ne oldu?"

"Tadına baktıktan sonra aşkını itiraf etti mi?" Sam sordu. "Çünkü yemin ederim, sosyal olarak kabul edilebilir olsaydı o yemekle evlenirdim."

"Hayır, etmedi. Hoşuna gittiğini bile sanmıyorum."

Maggie'nin ağzı açık kaldı. "Saçmalık. Buna inanmıyorum. O parmesanlı tavuğu herkes sever."

Biraz daha şarap içmeye gittim, sonra bardağımın boş olduğunu fark ettim. Bu benim ikinci ya da üçüncü kadehim miydi? Emin olamadım, bu yüzden biraz Fiorentino roze ile yeniden doldurdum. "Şey, içmedi. Benimle birkaç ısırık paylaştı."

Sam ellerini birleştirdi ve çenesinin altına koydu. "Tıpkı *Lady and the Tramp* tarzı mı?" "Ne?"

"Bilirsin, spaghetti ile. Hadi ama, o filmi herkes izlemiştir."

"Evet, *beş* yaşındayken," dedi Maggie. "Şu samimi yemeğe geri dönelim." Gözlerimin yuvarlanmasını görmezden geldi ve devam etti. "Sonra ne oldu?"

"Hiçbir şey. Bir bahane uydurdum ve ayrıldım."

İfademi sessizlik izledi ve ikisi de şaşkınlıkla bana baktı. "Gittin," diye tekrarladı Maggie. "Yani, çekip gittin."

"Biliyorum." Yüzümü ellerimin arasına aldım. "Umutsuzum. Ama ne yapacağımı bilemedim. Ona saatinin seksi olduğunu söyledim. Çok utanç vericiydi."

"Bir şey denedi mi ya da ilgilendiğine dair herhangi bir ipucu verdi mi?"

Sam bir peçete aldı ve Maggie'ye fırlattı. "Tabii ki ilgileniyor! O Yatırımcı Baba."

Maggie peçeteyi elinin tersiyle itti. "Biliyorum, ama o yaştaki bir adamın en azından biraz oyunu olduğunu düşünürdüm. Gitmene izin verdiğine inanmıyorum Val."

Bu konuşma başımı döndürüyordu. "Ona Yatırımcı Baba deme. Ona kafamda böyle seslenmem yeterince kötü zaten."

"Bu adama bir bakmam lazım," dedi Sam. "Belki de bir sabah kafeden biraz hamur işi almalıyım."

"İyi şanslar." Şarap kadehimi masanın üzerine koydum. "Güvenliği muhtemelen içeri girmene izin vermeyecektir."

"Güvenlik mi?"

"Mülk, ciddi belalılara benzeyen genç adamlarla kaynıyor. Beni içeri almaları için kimlik göstermem gerekti."

"Kahretsin, o kadar zengin olmak isterdim," dedi Maggie.

"Ben de," diye yineledi Sam. "Ama o malikânede bir sürü güvenlik görevlisiyle yaşayan zengin bir İtalyan adam? Portifino'ların bağlantıları vardı. Peki Luca ne iş yapıyor?"

Üçümüz de birbirimize baktık. "Hayır, olamaz," dedim. "Büyükanneni çok fazla dinliyorsun."

Ama şüphe tohumları ekilmiş ve yeşermeye başlamıştı. Luca çok fazla nakit para taşıyordu. Bir de Roberto ve Giovanni'nin Paesano'da aniden ortaya çıkmaları vardı. Luca'nın yörüngesindeki tüm erkekler, sanki o bir imiş gibi ona saygı duyuyorlardı.

"Fark etmez," dedim ikisine de. "Onu bir daha görmeyeceğim."

"Elbette görmeyeceksin," dedi Maggie umursamaz bir tavırla. "Gerilim nasıldı? Cinsel kimya yoğun muydu?"

"Hem de çok yoğun." İkisi de ellerini çırpı ve küçük sevinç çılgınlıkları attı. Tenimin ısındığını, yüzümün kızardığını ve ayak parmaklarıma doğru ilerlediğini hissedebiliyordum, bu yüzden aceleyle "Durun. Size onu bir daha görmeyeceğimi söyledim."

Maggie şarabımı doldurdu. "Dinle, bağlantılı olup olmaması önemli değil. O koca olacak biri değil. Önümüzdeki kırk yıl boyunca bakkalda görmeyeceğin biriyle hayatında bir kez olsun sıradan bir eğlence yaşa." Maggie Paesano'da pek çok erkekle çıkmıştı. Burada eski sevgililerinden en az ikisiyle karşılaşmadan hiçbir yere gidemediğini söylüyordu.

Sam başıyla onayladı. "Evet, iyi bir noktaya değindin. Ve bahse girerim *çok* deneyimlidir. Bunu senin için göstermenin bir yolunu bulmalıyız. Geçici bir seks arkadaşını hak ediyorsun Val."

"İkiniz de delisiniz. Ve bu gece bunu düşünmek istemiyorum." Kadehimi tekrar kaldırdım. "Bu gece sadece içmek ve hepinizle takılmak istiyorum."

"Tamam, ama bunu bırakacağımızı sanmayın." Maggie kadehini kaldırarak kadeh kaldırdı. "Tezahür etmeye!"

Hepimiz kadehlerimizi tokuşturduk ve Sam Maggie'ye göz kırptı. "Tezahür etmeye!"

* * *

Luca

Bilgisayar ekranı bulanıklaşınca gözlüklerimi çıkardım ve gözlerimi ovuşturdum. Yorgun olmama rağmen rahatlayamıyordum. Belediye başkanını ziyaretimin üzerinden bir saat geçmişti ama hâlâ sinirliydim. Val'in o pislikle sikişmek zorunda kaldığını hayal edip duruyordum ve bir şeylere vurmak istiyordum.

Kafamı meşgul ederek her şeyi unutmaya çalıştım. Duş aldım, sonra işe konsantre oldum, para taşıdım ve mali raporları gözden geçirdim. Hollanda'daki bazı distribütörlerimizi bile kontrol ettim.

Ama konsantre olamıyordum, çok gergindim. Belki biraz yemek Yardım edin.

Mutfakta Aldo adada oturmuş bir şeye gülüyordu. Telefonu. Ben buzdolabına giderken başını kaldırmadı.

"Dur tahmin edeyim. Hamster videoları." Aldo hayvan videoları izlemeye takıntılıydı, genellikle de hamster videoları.

"Çok sevimliler. Per favore, bir tane alabilir miyiz?"

Yiyecek bir şeyler ararken başımı salladım. Bir keresinde Aldo'nun bir adamın gözlerini kafatasından çıkardığını görmüştüm ve bir cesedi maaşımla çalışan herkesten daha hızlı parçalara ayırabilirdi. Ve küçük bir kürk topu mu istiyordu?

"Pronto," dediğini duydum, telefonuna cevap veriyordu.

Buzdolabından mortadella ve peyniri aldım. Catanzaro'daki hizmetçimi özlemiştim. En güzel sandviçleri o yapardı. Bir grup gardiyanla birlikte yaşamak ve kendi yemeğimizi kendimiz yapmak beni yormaya başlamıştı.

"Bok yok mu?" Aldo kıs kıs gülerek söyledi. "Kaç tane? Evet, ona söyleyeceğim. A presto."

"Nedir bu?" Sandviç yapmak için ciabatta dilimleyerek sordum.

"Sana kitap kulübüyle ilgili bir şey söyledi mi?"

Tahmin oyunları oynayamayacak kadar yorgun ve sinirliydim. "Çıkar ağızındaki baklayı, stronzo."

"Bu gece restoranda kitap kulübü gecesi var. Bir grup seksi kız bir araya gelip şarap içiyor."

"Ve?"

"Ve şehirdeki tüm bekar erkekler kitap kulübü gecelerinde barda takılmayı bilir."

Parmaklarımda bir parça mortadella sallanırken donup kaldım.

"Restoranın kapalı olduğunu sanıyordum."

"Restoran, evet. Bar, hayır. Valentina bu gece açmak için ısrar etti, böylece kaybedilen gelirin bir kısmını telafi edebileceklerdi. Roberto'ya ayın en çok para kazandıran gecelerinden biri olduğunu söyledi."

Bahse girerim. *Ateşli kızlar. Şarap. Bekar erkekler.*

Erkeklerin sarhoş kadınlardan birini eve götürmeyi umduklarına şüphe yoktu. Valentina'yı düşündüm, çaresiz, istekli olup olmamasını umursamayan bir adamla bir arabada kapana kısılmış. Midem kasıldı ve kırmızı bir sis beynimi kalın bir boya tabakası gibi kapladı.

"Cazzo!" Eti tezgâhın üzerine bıraktım. "Oraya gitmem gerek." "Önce üstünü değiştirmek ister misin?" Aldo taburesinden kalkarak sordu.

Bir tişört ve kot pantolon giymiştim, her zamanki halk kıyafetlerim değildi. Evin içinde giydiklerim bunlardı. "Vakit yok. *Andiamo.*"

Aldo garaj kapısının yanındaki kaseden anahtarları aldı. Az sonra kiraladığım iki arabadan biriyle şehre doğru hızla gidiyorduk. Yolculuk sırasında Roberto'yu aradım ve Valentina'nın hiçbir koşulda ben gelmeden gitmesine izin vermemesini söyledim. Arka planda çok gürültü vardı ama anladığını söyledi.

Yolculuk sonsuza kadar sürecekti gibiydi. Restoranın otoparkı kamyonetler ve SUV'larla doluydu ama biz yer arama zahmetine girmedik. Aldo restoranın hemen önündeki yangın şeridine park etti.

Dışarı çıktım ve kapıya doğru yürüdüm. Sesler kaldırırma taşıyordu, çoğunlukla kadın kahkahaları. Şehirdeki her azgın üniversite çağındaki erkek için bir siren şarkısı.

Aklımdan ne geçiyordu ki? Kapıyı fırlatıp açtım ve içeri girdim. Bakışlarım mekânı bir çırpıda taradı. Büyük yuvarlak bir masada on güzel genç kadın oturuyordu, hepsi de giyinmiş, gülüyor ve içiyorlardı. Bar her yaştan bir düzineden fazla erkekle doluydu, ellerinde bira şişeleri, gizleniyor ve sessizce konuşuyorlardı. Ekranlarda bir spor karşılaşması gösteriliyordu ama erkekler daha çok kadınlardan oluşan masayla ilgileniyordu.

Onu buldum ve kalbim durdu. *Che figa che lei mamma mia.* Çok ateşliydi.

Koyu renk saçları geriye doğru taranmış ve yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanarak yüzüne vurgu yapılmıştı. Yaptığı dramatik makyaj onu daha yaşlı, daha sofistike gösteriyordu ve dudakları parlak kırmızıya boyanmıştı. O kırmızı dudakların sikimin başını kemirdiğini düşündükçe sikim seğiriyordu.

Neden böyle bir çaba? Bir erkeği eve götürmeyi mi umuyordu?

Bunun bir önemi yoktu. Engelleyebildiğim sürece kimsenin ondan faydalanmasına izin vermeyecektim.

Bara doğru yürüdüm. Olay çıkarıp kızların eğlencesini bozmanın bir anlamı yoktu, bu Valentina'yı kızdıırırdı. Bu işi sessizce halledecektim.

Barın sonundaki genç erkek kümesine gittim. Dört kişiden üçü beyzbol şapkalarını ters takmıştı. Birkaç meraklı bakış benimkilerle buluştu. Alçak sesle konuştum, duymaları için eğilmeleri gerekiyordu. "Siktirin gidin buradan. Bar şu anda kapalıdır."

Uzun bir süre konuşmadılar, her biri beni süzüyordu. Sonra biri cesaretini toplayıp, "Gitmiyoruz kardeşim. Bu gece kitap kulübü gecesi."

Elimi omzuna koydum ve sıktım. Sertçe. Yüzünü buruşturup çekmeye çalıştığında, başparmağımı köprücük kemiğinin arkasına bastırarak daha sıkı kavradım. "Şimdi gidiyorsun ve arkadaşlarını da yanında götürüyorsun. Çünkü eğer götürmezsen, dişlerinin her birini kıracağım. *Kardeşim.*"

"Tanrım, tamam. Bırak gideyim!"

Onu serbest bıraktım ve kapıya doğru işaret ettim. "Git buradan. Şimdi."

İçlerinden biri bira şişesini barın üzerine koyarken, "Hesabımı ödemeyeceğim, göt herif," diye homurdandı.

Umursadığımı mı sanıyordu? "Siktir git buradan."

Grup ön kapıdan dışarı çıktı. Bardan aşağıya, diğer erkek kümelerine doğru ilerlemeye devam ettim ve her birine aynı şeyi söyledim. Aşırı dramatik ya da şiddetli bir şey söylemedim ama gitmelerinin onların yararına olacağını açıkça belirttim. Şikayet ettiler, açıkça sarhoş amcığı kaçırdıkları için hayal kırıklığına uğramışlardı, ama gruplar düzenli olarak dışarı çıktı.

Sadece bir adam bana direnç gösterdi. Ben de onun serçe parmağını neredeyse kırılana kadar geriye doğru büküm ve o da hızla gitti.

"Hey, ne oluyor lan?" Barmen son müşteri grubunun kayboluşunu izledi. "Hâlâ hesapta borçları var."

"Ne kadar?"

"En az bin dolar. Ve sen ödemedi gitmelerine izin verdin!"

Cebimden bir para klipsi çıkardım ve iki bin doları soydum. "İşte. Şimdi çık dışarı. Bu gecelik işin bitti."

"Ama benim-"

Ellerimi barın üzerine koydum, eğildim ve ona yetişkin erkeklerin altına işemesine neden olacak bir bakış attım. "Bu pisliklerin sarhoş kadınları avlamasına yardım ettiğini hatırlamadan siktir git. Çünkü eğer hatırlarsam, yüzünü arkandaki aynaya çarpabilirim. Anladın mı?"

El sallayarak önlüğünü çözdü, parayı aldı ve mutfığa girerek gözden kayboldu.

Nefes verdim, döndüm ve sırtımı bara yasladım. Oda ölüm sessizliğine bürünmüştü. Valentina da dahil olmak üzere tüm kitap kulübü kadınları ağızları açık bana bakıyordu.

"Vay anasını," dedi kadınlardan biri nefesinin altından.

Selamlamak için başımı eğdim. "Buona sera, signorine."

"Luca." Valentina ayağa kalktı ve onu tam olarak görebildim. Göğüslerini ortaya çıkaran dar bir kazak ve kalçalarını saran siyah bir pantolon giymişti. Bir an için dikkatim dağılmıştı, ta ki öne doğru bir adım atmaya çalışıp tökezleyene kadar.

"Oha," diye kıkırdadı ve kendini sabitlemek için elini masaya koydu.

Bir anda yanında bitiverdim, dirseğinden tutup sandalyesine geri oturmasına yardım ettim. "Valentina, otur."

Kadınlardan biri diğerine yüksek sesle "Az önce Val'e Valentina mı dedi?" diye fısıldadı.

"Tanrım, şu aksana bak."

"Val, bizi tanıştırmaman gerekmiyor mu?"

Tüm sesleri duymazdan geldim ve Valentina'ya odaklandım. Masada bir düzine şarap şişesi vardı ama yiyecek yoktu. Ya da kitap. "Al, bunu iç." Ona bir bardak su uzattım. "Artık şarap yok."

Gözlerini devirdi. "Evet, Luca."

Dio, bu tavır. Onu becermek, tokatlamak ve isteğime boyun eğdirmek istememe neden oluyordu.

"Val, bu ... değil." İki genç kadın endişeli bakışlar attı. "Bu senin baban mı?"

"Hayır!" Val'in sesi dehşete kapılmış gibiydi. "Tanrım, hayır. Bu Bay DiMarco." "Ooooh, şimdi anladım," dedi Valentina'ya bakan bir kadın ve Ağızlı, Yatırımcı Baba.

Madre di dio. Bir elimi çenemde gezdirdim ve vücudumun sakinleşmesini diledim. Bunun devam etmesine izin verirsem aletim yarı sertleşecekti. "Eşyalarını topla," dedim Val'e. "Seni eve götüreceğim."

"Hayır, kalıp kapıyı kilitlemem gerekiyor." Sandalyesinde sallanıyordu. "Kahretsin, oda dönüyor."

Tereddüt etmedim. Onu buradan çıkarmalı ve ayılmasına yardım etmeliydim. Eğilerek kolumu dizlerinin altından geçirdim ve diğerini arkasına koydum. Onu kolayca kaldırdım ve kollarını boynuma doladı.

Kadınlardan biri "Aman Tanrım," dedi ama ben Valentina'ya odaklanmıştım. "Luca, ne yapıyorsun? Beni yere bırak." Bu emre karşı çıktı

Başını boynumun kıvrımına yaslayarak. "Mmmm, çok güzel kokuyorsun."

Kadınlardan bazıları güldü ve ben yeterince duymuştum. Artık seyirciye ihtiyacımız yoktu.

Roberto aceleyle yemek odasına doğru ilerliyordu. Hızlı bir İtalyanca konuşmaya başladık, ben de ona diğer kadınları evlerine bırakması için araba kiralamasını söyledim. Beni aradığı için özür diledi, ama ben doğru olanı yaptığına dair onu rahatlattım. Onunla yarın konuşacağıma söz verdim.

Bunlar olurken Valentina kollarımda bayıldı.

Onu dışarı taşıdım ve arabama gittim. Aldo benim için kapıyı açtı ve Valentina'yı arkaya yerleştirdim. Doğrulduğumda Aldo kapıyı kapattı ve park yerine doğru işaret etti. "Bir sorunumuz var."

Etrafa baktım. Pinky ve Collarbone boktan bir kamyonun yanında duruyordu, sınıfı dağıttıktan sonra geriye kalan iki okul çocuğu. Pinky tehditkâr görünmek için nafile bir çabayla elindeki sopayı yavaşça avucuna vuruyordu. Bir *sopa*. Neredeyse gülecektim.

"Onları eve göndermemi ister misin?" diye sordu Aldo.

İyi olduğundan emin olmak için Valentina'ya bir kez daha baktım. Hâlâ uyuyordu, her nasılsa her zamanki gibi seksiydi, çok fazla şaraptan sonra bile. "Hayır, bunu kendim halledeceğim. Havamdayım."

"Bunun akıllıca olduğuna emin misin? Çok fazla dikkat çekmek iyi bir fikir olmayabilir -özellikle de restoranının önünde."

"Burada kal," dedim Aldo'nun uyarısını görmezden gelerek. İki yeni arkadaşşıma doğru yürüdüm ama hiçbir şey söylemedim.

"Sen kim olduğunu sanıyorsun, pislik herif?" dedi Collarbone. "Kasabamıza gelip bize horoz mu kesiyorsun? Sonra da saçma sapan bir gangstermişsin gibi bizi tehdit mi ediyorsun? Burada yabancılara nasıl davrandığımızı öğrenmek üzeresin."

Gülümsemekten kendimi alamadım. Bundan zevk alacaktım. "Sana bunun saçmalık olduğunu düşündüren ne?"

Collarbone sırttı ve Pinky'ye baktı. "Kardeşim, bu pisliğe inanabiliyor musun?"

O daha bana doğru bakamadan, sahip olduğum her şeyle suratına bir yumruk indirdim. İyi hissettirdi. Collarbone'un kafası geriye doğru sallandı ve benim yumruğumun yüzüne uyguladığı güçle kamyonetine çarptı ve kaldırıma yığıldı.

Nefes almakta zorlanırken üzerine diz çöktüm ve ona tek bir soru sordum. "Dago?"

Hızla şişen gözlerinin arasından bana bakarken kafası karışmış gibiydi. Şüphesiz sorum onun anlayabileceği kadar açık değildi.

Onu saçlarından tutup kendime doğru çektim, böylece beni görebileceğinden emindim. Onunla sessizce konuştum ama hissettiğim öfkeyi gizlemek için hiçbir şey yapmadım. "Kendini güçlü mü sanıyorsun, *Coglione*? Gerçek güç hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

Simetriyi sevdiğim için diğer gözüne vurdum ve sonra sırf beni memnun ettiği için birkaç kez daha vurdum. Egzersize ihtiyacım vardı. Yumruklarımın şiddetiyle burnu kırıldı ve derisi yarıldı. Sonunda kıyafetlerime kan bulaşabileceğini fark ettiğimde durdum.

Gözleri faltaşı gibi açılmış, beti benzi atmış ve kollarını teslimiyet gösterisiyle havaya kaldırmış olan Pinky'ye baktım ama elinde hâlâ o saçma sopa vardı. Bakışlarımı takip ederek sopayı görünce şaşırılmış gibi göründü ve sanki yanıyormuş gibi yere bıraktı.

"Bu bok parçasını eve götür," dedim, "ve bir daha geri gelme. Ve eğer bundan birine bahsedersen, başladığım işi bitiririm. İkinizle de." Arabaya döndüğümde Valentina'yı huzur içinde uyurken buldum ve öfkem uçup gitti.

Arka koltuğa geçtim ve başını kucağıma koydum, Aldo direksiyona geçti. "Nereye?" "Onu eve götürelim."

Onuncu Bölüm

Valentina

Uyandığımda, hayatımdaki tüm seçimlerimden anında pişmanlık duydum. Kahretsin, başım ağrıyordu.

Ve midem . . . Oh, hayır. Hayır, hayır, hayır.

Kusmamak için top gibi yuvarlandım. Kitap kulübünde neden bu kadar çok şarap içmişim?

Midem burkuldu ve derin nefes almak zorunda kaldım. *Ugh. Şarap hakkında düşünmeyi bırak.*

Birkaç dakikalığına tekrar uykuya dalmış olmalıyım. Kendime geldiğimde biraz daha iyi hissediyordum. En azından mide bulantısı geçmişti. Baş ağrısı da biraz hafiflemişti.

Ayaklarımı çarşafıma sürttüm. Yumuşak kumaş tenimde harika bir his uyandırıyor. Çok şaşırtıcı. Bekle, bunlar benim-

Göz açıp kapayıncaya kadar her şey geri geldi. Kitap kulübü, restoran, şarap. *Luca.* Lanet olsun, Luca. Beni restorandan dışarı taşımıştı.

Gözlerim uçarak açıldı.

Garip bir oda görüşümü doldurdu. Çok yüksek, çok beyaz bir tavan. Altın armatürler. Büyük pencereler. Gri çarşafli ve gri yorganlı kocaman bir yatak. Köşede bir divan ve üzerinde *benim giysilerime* benzeyen katlanmış bir yığın vardı.

Çarşafı etrafımda tuttum. Üzerimde sadece sütyen ve külot vardı. Luca beni böyle gördü mü? Tanrım, lütfen hayır. O adamın gözünde daha ne kadar alçalabilirdim? Restorandaki sorunlar, sonra kitap kulübünde beni sarhoş bulması derken, gerçekten olgun ve sorumluluk sahibi bir yetişkin olduğumu düşünüyor olmalı. Tanrım.

En azından beni tek başıma misafir odasına koydu.

Lütfen burası misafir odası olsun.

Başımı yastıktan hafifçe kaldırdım. *Kahretsin!* Yanımdaki yastıkta kafa şeklinde bir çentik vardı. Benim yanımda mı uyuyordu?

Dün gecenin görüntüleri ağrıyan başıma saplandı.

Ben, onun yatağına düşmüştüm. "Vay canına, burası güzelmiş."

Luca, bana iki hap ve bir bardak su uzattı. "Al bunları." "Neden?"

"Çünkü ben öyle dedim, fiore mio."

"Fiore mio' kışımın ağrısı mı demek?" "Hayır, bella. Anlamı yok. Yorganın altına gir."

"Bu kazak çok sıcak," dedim ve kazağı çıkarıp yere attım.

"Şimdi seni yalnız bırakacağım," dedi ve gitmek için döndü.

"Hayır, Luca. Kalmalısın." Koluna atıldım. "Lütfen. Beni bırakma."

Oh, Tanrım. Benimle yatması için ona yalvarmışım. İtiraz etti ama ben zorladım. *"Ya gecenin bir yarısı hastalanırsam ve burada bana yardım edecek kimse olmazsa?"*

"O zaman arayacaksın ve ben seni duyacağım."

"Hayır, Luca. Sana yatakta ihtiyacım var. Sensiz kendimi güvende hissetmeyeceğim."

Bundan sonra uzun bir süre bana baktı ama sonunda vazgeçti. Kıyafetlerini çıkardı ve o birkaç dakikaya dair her ayrıntıyı hatırlamayı gerçekten çok isterdim. Ama bulanıktı, sanki beynim bana tüm anıyı kaldıramayacağımı söylüyordu. Geniş omuzlar, dar kalçalar. Göğüs kılları. Ve ... boxer külotunun markasını sormuş muydum?

"Bilmiyorum," diye cevap verdi, bana deliymişim gibi bakarak.

"Kıyafetlerimle Roma'daki kişisel bir alışveriş uzmanı ilgileniyor."

Utanç içinde gözlerimi kapattım. Sonunda bir erkekle eve gittim - ama bu çok fazla şarap içip uyumak içindi. Ben çok eziktim, o ise yakışıklı ve sofistikeydi. Ve daha yaşlı. Ve muhtemelen mafyadan.

Eyvah. Kaçmam gerekiyordu.

Dirseklerimin üzerine çıktım, sonra biraz daha derin nefes aldım. Kahretsin, kendimi berbat hissediyordum. Telefonum neredeydi? Yatağın başucundaki tek şey yarısı bitmiş bir bardak suydı. Çantamı yanıma almış mıydım? Kahretsin, telefonum ve cüzdanım hâlâ restorandaydı. Kitap kulübü sırasında onları ofisimde bırakmışım.

İyi iş, Val. Annem çok gurur duyardı.

Yataktan sürünerek çıktım, kıyafetlerimi aldım ve aceleyle banyoya girdim. Hoşuma gitmeyecek kadar çok ayna ve parlak altın rengi armatür vardı ama elimden gelenin en iyisini yapıp şık görünmeye çalıştım. Beni bekleyen yeni bir diş fırçası vardı, bu beni daha da kötü hissettirdi. Belli ki bu Luca'nın çok yaptığı bir şeydi, oysa ben ilk kez bir erkekle eve gidiyordum.

Ve ben bunların hiçbirini hatırlamıyordum. Biz ?

Hayır, hiçbir şey olmadığını hemen anladım. Üzerimde hiçbir iz, ağrı ya da acı yoktu. Dün gece ilk kez seks yapmış olsaydım bir şeyler hissedeceğimden oldukça emindim.

Ama durun, bunu ona sormamış mıydım?

"Benimle seks yapmak istiyor musun Luca?"

"Artık konuşmak yok. Uyumaya çalış."

"Lütfen, evet de. Nasıl bir şey olduğunu merak etmekten yoruldum."

Yatağın onun tarafından büyük bir duraklama oldu. "Benim gibi bir adam senin gibi bir kadını mahveder. Benden uzak dur, fiore mio."

Oh, Tanrım. Tam da daha kötü hissedemeyeceğimi düşünürken.

Avuçlarımı mermer tezgâhın üzerine koydum ve gözlerimi kapattım. Benim tam bir aptal olduğumu düşünüyor olmalı. Buradan *hemen çıkmalıydım*.

Bir dakika sonra yatak odasına dönmüş, ayakkabılarımı arıyordum. Onları bulamadım. Belki aşağıdaydılar? Beni eve bırakacak birini bulma umuduyla üst kattaki koridora çıktım. Bütün odaları kontrol ettim ama ikinci kat boştu.

Aşağı indim ama evde ölüm sessizliği vardı, etrafta kimsecikler yoktu. Geçen geceki güvenlik görevlileri neredeydi? "Ciao, signorina."

Kalın sesle irkildim ve Luca'nın korumasını bulmak için arkamı döndüm. Onu akşam yemeği getirdiğim gecedan hatırlıyordum. İçimi bir rahatlama kapladı. Artık buradan ayrılabilir ve burayı ya da sakinlerini bir daha asla görmeyebilirdim. "Oh, selam. Seni gördüğüme çok sevindim. Seni eve bırakabilir miyim?"

Kaşlarını çatı. "Gelin. Signore DiMarco sizi bekliyor."

"Hayır, buna gerek yok. Eminim meşguldür. Bunu tercih ederdim-"

Beni bir çift Fransız kapısına doğru el sallayarak, anlamadığım hızlı bir İtalyanca ile konuşmaya başladı. Bu adam fazla İngilizce bilmiyor muydu? Tekrar denedim. "Hayır, lütfen. Eve gitmem gerek."

Bana doğru el kol hareketleri yapmaya devam etti, geri geri yürüyordu. Bu adam Luca için çalışıyordu, yani patronunu görmekten kaçış yoktu.

Pes ettim, takip ettim. "Tamam, ama sadece bir dakika. Gerçekten gitmem gerek." "Va bene, va bene. Andiamo!" Beni yemek odasına götürdü ve

başka bir kapıdan çıktık ve kendimizi muhteşem bir terasta bulduk. Hemen ötesinde yemyeşil bir çimenlik ve uzakta yavaşça ilerleyen nehir vardı. Mükemmel bir manzaraydı.

Akşamdan kalma biri için hariç.

Gözlerimi siper ettim ve başımdaki ağrıyla nefes almaya çalıştım. Bir sandalye taşa sürtündü. "Ah, işte buradasın."

Luca bana doğru geldi, siyah tişörtü göğsüne kadar uzanıyordu. Hafif bol pijama altı alt yarısını örtüyordu ve ayakları çıplaktı. Elimde olmadan uzun ayaklarını inceledim, diğer kısımlarıyla aynı zeytin teni tonundaydı. Genel olarak ayaklar iğrençti. Ama Luca'nın ayakları? Tamamen seksiydi.

Benimle seks yapmak ister misin, Luca?

Başka tarafa baktım. Bu adam beni istemiyordu, muhtemelen onun yanında kendimi sürekli aptal durumuna düşürdüğüm için. Şimdi de hakkım varmış gibi ona mı bakıyordum? Kendimi toparlamam gerekiyordu.

"Soyunduğum için özür dilerim." Yüzümü ellerinin arasına aldı ve yanaklarımdan öptü. Kahve ve nane gibi kokuyordu. Yavaşça, "Buongiorno, Valentina." dedi.

Tanrım, şu aksana bak. Eğer bu kadar mutsuz olmasaydım, eriyip yerde bir su birikintisine dönüşebilirdim. "Merhaba."

"Gel, otur. Bir şeyler ye."

"Oh, gitmemeliyim. Gerçekten, gitmeliyim. Zaten çok, çok fazla şey yaptın."

"Saçmalama. Gel, bir kahve ve ekmek al."

Dirseğimi tuttu ve beni masaya doğru götürmeye başladı. Küçük bir çocuk gibi topuklarımı yere vurmaktansa onu takip etmekten başka çarem yoktu.

Benim için bir sandalye çekti, ben de beceriksizce oturdum. Luca kendi koltuğuna doğru yürüdü ve zarif bir şekilde kendini aşağıya bıraktı. "Aldo sana bir cappuccino getirecek. O zamana kadar hamur işleri ve meyve suyu var."

Ne bekliyordum bilmiyorum ama bu bir kutu çörek ve bir karton meyve suyundan oluşan sıradan bir kahvaltı değildi. Porselen tabaklar, minik meyve suyu bardakları ve som gümüş sofr takımları vardı. Kristal bir sürahide portakal suyu duruyordu.

Luca'nın elektronik tabletinin yanındaki masada. Her sabahı böyle mi geçiriyordu?

Meyve suyu bardağımı doldurdu. "Nasıl hissediyorsun?" "Berbat."

"Hiç şaşırmadım. Bir şeyler ye. Yardımcı olur."

Dirseğimin dibinde bir fincan ve fincan tabağı belirdi. Kafamı kaldırdım ve Aldo'yu orada buldum. "Allora, signorina," dedi ve önüme bir cappuccino koydu.

"Teşekkür ederim." Normalde kahveme biraz şeker atar ve tadını çıkarırdım ama bu o tür bir sabah değildi. Bunu çabucak halletmem gerekiyordu. Ne kadar çabuk bitirirsem, o kadar çabuk gidebilirdim.

"Al."

Luca telefonumu tabağımın yanına koydu. Rahatlayarak nefes verdim ve cappuccino'mu bıraktım. "Teşekkür ederim. Onsuz kendimi tamamen kaybolmuş hissettim." Cihazı elime aldım ve kilidini açtım. "Restorandan nasıl aldın?"

"Dün gece Roberto'ya eşyalarını getirmesini söyledim."

Durakladım, parmağım camın üzerinde geziniyordu. Roberto mu? "Restoranı kapatmakla meşgul değil miydi?"

Luca homurdanmaya yakın bir ses çıkardı ve küçük espresso fincanını ağzına götürdü. Bu kadar küçük bir şeyden içerken gülünç görünmesi gerekirdi ama nedense öyle olmadı.

Cevap vermedi ve ben de bunun peşini bırakamadım. "Bekle, restoranı kapatmadığı için mi homurdandın?"

"Birincisi, ben asla homurdanmam." Espressosunun geri kalanını geri fırlattı ve demitasse fincanını yere koydu. "İkincisi, ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok. İnsanlar genellikle ben ne istersem onu yaparlar, Bella."

İçimden sıcak ve soğuk bir ürperti geçti, korku ve çekiciliğin bir karışımı gibiydi. Bu garip bir tepkiydi. Heyecan verici ama aynı zamanda sinir bozucu.

Yine de daha iyi bilmeliydim. Eğer Luca bir gangsterse, ondan uzak durmalıydim. Annem babamın ne iş yaptığından hiç bahsetmezdi ama belli ki karanlık bir işti. Parası vardı, hem de çok. Yıllar boyunca anneme biraz para vermeye çalıştı ama annem kabul etmedi. Paranın bazı şartları olduğunu söyledi ve onu hiçbir şekilde hayatımda istemiyordu.

Seni kontrol etmek isteyen erkeklerden uzak dur, Val.

Annem bunu o kadar sık söylerdi ki, bir yastığa nakşettirmeliydim. Ama şimdi bunların hiçbirini düşünemezdim, bu kadar akşamdan kalmayken olmazdı.

Telefonuma baktığımda Sam'den gelen bir sürü mesajın beni beklediğini gördüm. Dün gece Luca beni buraya getirdikten kısa bir süre sonra başladılar.

İYİ MİSİN

PLS KONTROL EDİN

SENİ DIŞARI TAŞIDI OMG

MEMUR VE CENTİLMEN STİLİ

Kaşlarımı çattım. Ne hakkında konuşuyordu? O bir kitap mıydı?

Başımı kaldırıp Luca'ya baktığımda onu dikkatle bana bakarken buldum. Onun yoğun bakışları altında ağzım kurudu ve muhtemelen "Subay ve centilmen ne demek?" diye geveledim.

Dudakları kıpırdadı. "Bir film. Richard Gere. Debra Winger. 1980'lerden. Romantik bir film. Beğenirsin."

Romantik mi? Bu da ne, Sam!

Diğer mesajlarıma geri döndüm. Bunlar Maggie'den.

GIRRRRRRL

SENDEN HABER ALMAM LAZIM.

EĞER SENİ YARALADIYSA

ROBERTO, LUCA'NIN SAĞLAM OLDUĞUNU SÖYLEDI AMA

FR ... HEMEN MESAJ AT

İkisine de mesaj attım.

BEN İYİYİM. AKŞAMDAN KALMAYIM AMA İYİYİM.

Sam'in kafede meşgul olduğuna şüphe yoktu, bu yüzden bir yanıt beklemiyordum. Ama Maggie ile olan başlığında hemen üç nokta belirdi.

JFC BENİ KORKUTTUN

EVDE MİSİNİZ

HAYIR, LUCA'NIN YERİNDEYİM.

KAHRETSİN.

EVE GIDINCE BENİ ARA.

BÜTÜN ÇAYI İSTİYORUM.

Çay yoktu. Tabii kendimi aptal yerine koymamı saymazsanız.

Ona bir başparmak işareti yaptım ve telefonumu yere bıraktım. "Gerçekten gitmeliyim. Ayakkabılarım ön kapıda mı?"

"Ayakkabıların yıkanıyor." Tabağıma koyduğu nefis görünümlü yuvarlak bir böreği yağlamaya başladı. "*Mangia*, Valentina."

İtiraf etmeliyim ki iyi bir hamur işine bayılıyordum. Ekmeği elime aldım ve bir ısırık aldım. Yumuşacık ve lezzetliydi, vanilya ve biraz da narenciye tadı vardı. Üstünde hafif bir şeker tozu vardı. "Bu brioche mu?" Bir ısırıkla sordum.

Donup kalmıştı, bakışları ağızma kilitlenmişti. "Sì," dedi dalgınca. "*Brioche à tête*."

Yüzümde yemek mi vardı? Ağızımı bir peçeteyle sildim ve bizi tekrar rayına oturtmaya çalıştım. "Bekle, ayakkabılarım neden yıkanıyor?"

"Çünkü dün gece üzerlerine kustun."

Rulo elimden düştü ve bir gümbürtüyle tabağa indi. *Aman Tanrım*. Gözlerimi kapatarak mırıldandım, "Çok üzgünüm. Şarabı bırakıyorum, yemin ederim."

"Saçmalama. Şarap hayatın en büyük zevklerinden biridir. Ama tek seferde daha az içmelisin."

Gözlerinin içine bakamadım. Bu zarif ve muhteşem adam dün gece kusarken beni izlemişti. Ayakkabılarımın üzerine. Ve hiçbir şey hatırlamıyordum. I

Terasın açılıp beni yutması için dua ettim. "Lütfen bana evinde kusmadığımı söyle."

"Hayır, dışarıda kustun. Arabadan çıkmana yardım ederken."

Bunu söyleme şekli başımı kaldırmama neden oldu. Onu inceledim ama yakışıklı yüzü hiçbir şey ele vermiyordu. *Hayır, Yüce Tanrım. Hayır.* "Eğer üzerine kustuğumu söylersen, o nehre atlar ve ortadan kaybolurum."

"O zaman sanırım sana söylemeyeceğim."

Dirseklerimi masaya dayadım ve başımı ellerimin arasına aldım. Vay anasını. Ona bir daha nasıl bakabilirdim? *Üzerine kustum.* Çok utanç vericiydi.

Kıkırdadı. "Bu kadar utanma, bella. Şimdi sen ve Gabriele üzerime kustunuz. Bu bir onurdur."

Onur mu?

Geri çekildim ve ayağa kalktım. "Gerçekten gitmem gerek. Restorana gitmeliyim ama önce duş almalıyım."

Elini salladı. "Roberto'ya bugün gelmeyeceğini söyledim. O yüzden rahatla. Kahvaltını bitir."

"Hayır, gerçekten ..." Derin bir nefes verdim. "Tüm bunlar için teşekkür ederim ama eve gitmem gerek." Telefonuma uzandım. Gelip beni alması için bir araba çağıracaktım.

"Seni ben bırakırım." Peçetesini masanın üzerine koydu ve sandalyesinden kalktı. "Önce giyineyim."

"Sorun değil. Bir araba sipariş edeceğim."

Eli aniden telefonumu kapatıp indirdi. "Valentina."

Sessiz ve hareketsiz bekledi, ben de ona baktım. Yoğun karanlık bakışları beni içine çekti, hapsetti. O kadar yakınımda duruyordu ki sabahki saçlarını, göz kapaklarını çevreleyen uzun kirpiklerini görebiliyordum ve uzaklaşmak için hiçbir isteğim yoktu. Bunun yerine kalbimin her atışı beni daha da yaklaşıtıyordu.

Parmakları çenemde gezindi, sonra yüzümdeki saçları geriye doğru taradı. Bunu o kadar şefkatle, o kadar tatlı bir şekilde yapmıştı ki içimin titrediğini hissettim.

Sonra büyük eli enseme kavrayarak beni yerinde tuttu ve iri bedeninin sıcaklığı kemiklerime kadar işledi. Sanki kendi küçük baloncuğumuzun içindeydik ve direncim vücudumdan tamamen eriyip gitmişti. Bana böyle bakmaya devam ettiği sürece muhtemelen o anda her şeyi kabul edebilirdim.

Derin sesi yumuşaklaştı. Baştan çıkarıcı. "Seninle ilgilenmeme izin ver. Seni eve bırakayım. Va bene?"

"Tamam," diye fısıldadım.

Beni hemen bırakmadı. Onun yerine parmakları tenime bastırarak sıkılaştırdı. Acı verici ya da korkutucu değildi.

Hayır, tam tersi bir etki yarattı.

Kendimi güvende hissettim. Değerli. Önemliymişim gibi. Sanki bırakmak istemediği için bana tutunuyormuş gibiydi.

Sonra her şey bitti.

Gözünü kırttı ve o an sona erdi. Beni bırakarak geri çekildi, yüzü her türlü duygudan arınmıştı. "Aldo sana biraz daha cappuccino getirecek," dedi teras kapısına doğru giderken. "Sadece bir dakika sürecek."

* * *

Luca

Boku yemiştim.

Val'i bıraktıktan sonra malikaneye dönerken, bunu kendi adımla bildiğim gibi biliyordum.

Sana yatakta ihtiyacım var. Sensiz kendimi güvende hissetmeyeceğim.

O kadar tatlı yalvarmıştı ki onun için kurallarımından birini çiğnedim. Bir kadınla aynı yatakta asla gecelemezdim. Bu hem tehlikeli hem de çok samimiydi. Yine de Val ile yatağa girdim ve gerçekten uyudum.

Benimle seks yapmak istiyor musun, Luca? Lütfen, evet de. Nasıl bir şey olduğunu merak etmekten yoruldum.

Madre di dio, bir bakire. Ona yapmak istediğim şeyler için asılıp vurulmalıydım.

"Telefonunu kontrol et." Aldo'nun gözleri dikiz aynasında benimkilerle buluştu. "Leo sana ulaşmaya çalışıyor."

Telefonumun kilidini açtım ve mesajları okumaya zahmet etmedim. Bir tuşa bastım ve en büyük oğlumu aradım.

Hemen açtı. "Baba, o kayıp."

Leonardo'nun sesindeki endişeyi duyabiliyordum.

"Kim?" "Gabi."

Donup kaldım, telefon kulağımdaydı. "Açıkla."

"Bütün gün onu aradık. Bir gecede ortadan kayboldu."

Gabriele nasıl ortadan kaybolabilirdi? Çocuklar asla yalnız kalmazdı, neredeyse her zaman korunurlardı. "Kontrol ettiniz mi?"

"Baba," diye araya girdi. "Her yeri kontrol ettim. Kimse onu görmemiş. Arabaları da burada."

Göğsüm o kadar sıkıştı ki nefes alamadım. Bunun Segreto'yla bir ilgisi var mıydı? Palmieri en küçük oğlumu mu kaçırmıştı?

Yoksa sayısız düşmanımdan biri miydi?

Görüşümün kenarları dalgalanıyor, zihnim allak bullak oluyordu. Bir baba olarak en büyük korkum, çocuklarımdan birini güvende tutmayı başaramamaktı. Ama muhafızların iki çocuğa da göz kulak olması gerekiyordu. Peki, ne olmuştu?

Bunun için birinin canlı canlı derisini yüzebilirdim.

Bir konuşma duydum. Aldo'ydu, ben de ona dik dik baktım ama aynaya bakıp sırtıyor, cep telefonundan biriyle konuşuyordu. Bu kadar mutlu olmasını gerektirecek ne vardı ki?

Dikkatimi tekrar Leonardo'ya verdim. "Onu en son gören kimdi?"

"Bazı çocuklarla kulüpteydi. Kameralar gece yarısı civarında bir korumayla çıktığını gösteriyor."

Leonardo'nun güvenlik kayıtlarını incelemesine şaşırmamıştım. Oğlum çok zekiydi. Kapıya yanaştığımızda aklım başımdan gitti. Hemen bir uçağa binmem gerekiyordu. Kaybedecek zaman yoktu.

Korumalardan biri bize el sallamak yerine arabaya yaklaştı. Bu garipti. Aldo arabanın camını indirdi ve bir kolunu çerçeveye dayadı. "Che cosa?" diye sordu korumaya.

"Baba, hâlâ orada mısın?" Leonardo kulağıma sordu.

"Evet," diye cevap verdim. "Bir saat içinde jette olacağım."

Gardiyan Aldo'ya şöyle diyordu: "Birden ortaya çıktılar. Ne yapacağımızı bilemedik."

Burada biri mi vardı? "Kim geldi?" Ben havladım.

"Orada neler oluyor?" Leonardo kulağıma söyledi.

"Gabriele burada, Don Benetti," dedi muhafız, arka koltuktan bana bakarak. "İçeride. Yaklaşık on dakika önce geldi."

"Bu ne lan!" Leonardo bağırdı, belli ki kulak misafiri olmuştu.

Çenemi sertçe sıktım. Cazzo madre di dio! Gabriele burada, New York'taydı. İçimde rahatlama ve öfke savaşıyordu. Parmaklarım

Elimde cam ve metal bir dikdörtgen vardı. Aldo arabayı sürmeye başladığında, "Gabriele bulundu," diye homurdandım. "Görünüşe göre burada benimle birlikte."

"O stronzo!" diye tısladı en büyük oğlum. "Onun öldüğünü sanıyordum."

"Onunla işim bittiğinde hâlâ ölmüş olabilir," dedim usulca. "Sonra konuşuruz."

Telefonu kapattım, sonra cep telefonumu dalgınca bacağıma vurdum. Bu aptallık, bu pervasızlık. Böyle bir şey yapmış olsaydım, babam ağzımı burnumu kırardı.

"Yanında bir koruma getirmiş," dedi Aldo ön koltuktan. "Takma bir isimle özel olarak uçtular. Bunu akıllıca yaptı."

"Biliyor muydun?"

"Senden bir dakika önce öğrendim. Ona fazla yüklenme. On altı yaşındaki çocukların nasıl olduğunu bilirsin."

Hayır, bilmiyordum. Çünkü on altı yaşındayken babamın bana söylediği her şeyi yapmış, asla çizginin dışına çıkmaya cesaret edememiştim. Zalim ve acımasızdı, en büyük oğlunu güçlü bir don haline getirmeye kararlıydı.

Araba ön kapıya yanaştığında tüm bunları bir kenara bıraktım. Dışarı çıktım ve merdivenleri tırmandım. Giriş boştu, sadece altın meleklerle çevrili her zamanki kuru çeşme vardı.

"Gabriele!" diye seslendim. "Hangi cehennemdesin?"

"Ciao, Papà!" En küçük oğlum merdivenlerin başında belirdi, yüzünde geniş bir gülümseme vardı. Yanında askerlerden biri vardı ve yüzündeki çökmüş ifade endişelenecek kadar zeki olduğunu gösteriyordu.

Askere işaret ettim. "Seninle sonra ilgileneceğim." Oğluma dedim ki, "Ofisime gir. Şimdi."

Gabriele merdivenlerden inerken ağır bir iç çekişle, "Baba," dedi. "Totò'ya kızma. Ona başka seçenek bırakmadım."

Bunu duymak istemiyordum. En azından bu asker Sergio'ya neler olup bittiğini haber vermeliydi.

"Beni takip edin," dedim ve ofisime doğru yola çıktım. Çok öfkeliydim. Zaten uğraşacak çok şeyim varken, şimdi bir de Gabriele'nin rol yapması mı gerekiyordu? Onu koruyacak tek bir adamla buraya gelmek şöyle dursun, evden ayrılmanın bile ne kadar tehlikeli olduğunun farkında değil miydi?

Babamın sesini duyar gibiydim, oğullarıma karşı yaptığım hatalardan dolayı beni azarlıyordu.

Onlara karşı çok yumuşaksın. Sen gittikten sonra bu sorumluluğu asla kaldıramayacaklar.

Ofisin kapısını açtım. Gabriele içeri girdi, suratı asıktı ve bana bu durumdan memnun olmadığını söylüyordu. Ki bu çok kötü bir şeydi.

Genç ve toydu. Benetti olmanın sorumluluğunu anlamıyordu.

Ama anlayacaktı.

Sandalyeye yerleşmesini izledim. Leonardo daha çok annesine benzerken, küçük oğlum o yaşlarda tıpkı benim gibiydi, uzun boylu ve sırık gibiydi. Dalgalı saçları alnının üzerinden gözlerine doğru dökülüyordu. Tam bir amcık mıknaıısıydı ve bunu biliyordu. Gardiyanlar sık sık Gabriele'in üretken seks hayatından şikayet eder, bir çift memesi olan her şeyi becerdiğini söylerlerdi. Leonardo gibi bir metres ya da kız bulmasını umuyordum ama Gabriele tüm bölgeyi sikmeye kararlı görünüyordu.

Odayı geçtim ve masanın arkasındaki yerime oturdum. "Açıkla kendini."

"Kızmayın. Buraya geldim çünkü Niccolò'nun kayıp olduğunu biliyorum. Onu bulmaya yardım etmek istiyorum."

Oğullarımın yanında kimse Niccolò'yu tartışmamalıydı. Onları bundan uzak tutmaya çalışıyordum. "Neden bahsediyorsun sen?"

"Allora, Papà. Ben aptal değilim. Leo da ben de neler olduğunu biliyoruz." Merda! Oğullarım Niccolò ile yakındı ve onların bu işe karışmasını istemiyordum. Çünkü Niccolò GDF ile konuştuysa, benim için tek bir yol vardı.

böyle bir ihanetle başa çıkabilirdi. "Kim söyledi sana?"

Oğlum çenesini kaldırdı. "Söylemiyorum. Başlarının belaya girmesini istemiyorum."

Dirseklerimi masaya dayayıp parmaklarımı birleştirdim ve birkaç nefes aldım. "Kuzenimiz kayıp ama muhtemelen hâlâ İtalya'da. Buraya gelmek onu bulmamıza nasıl yardımcı olacak?"

"Çünkü amcalar beni dinlemiyor. Niccolò'nun iyi olduğunu, sadece tatilde olduğunu iddia ediyorlar. Ama yardım edebileceğimi söylediğimde bana inanacağınızı biliyorum."

"Peki nasıl yardım edebilirsin?"

"Onunla Leo'dan ya da başka herhangi birinden daha fazla zaman geçirdim. Ve o tatilde değil."

Sandalyemde arkama yaslandım. Bilmesini istememiştim ama şimdi ona söylemekten başka seçeneğim yokmuş gibi hissediyordum. "Niccolò'nun tutuklandığı söyleniyor. Belçika'ya mal götürüyormuş. GDF onu aileye karşı kullanmayı umuyor."

Yüzünün rengi soldu. "Hayır. İmkânsız."

Sessiz kalarak bu bilgiyle oturmasına izin verdim. Bunun ne anlama gelebileceğini hepimiz biliyorduk.

"Baba, Niccolò asla yapmaz. O sadıktır."

"Bir adamı iradesi dışında zorlamak çok kolaydır, özellikle de hayatı tehdit altındayken."

"Niccolò değil. O bunu yapmaz."

O kadar emin değildim. Bunun imkânsız olduğunu düşünmek için çok fazla erkeğin ruhunu kırmıştım.

Gabriele cebinden telefonunu çıkardı ve kaydırmaya başladı. "Ne zaman tutuklandı?"

"Ben ayrılmadan önceki gece."

"İşte bana attığı son mesaj. Tatilde olmadığını buradan biliyorum." Cep telefonunu bana uzattı.

Ertesi gece kulübe gitme planları yapmakla ilgili olan mesajları taradım. Bir sürü şeftali emoji'si vardı. Gabriele sonraki günlerde Niccolò'ya ulaşmak için defalarca girişimde bulundu ama cevap alamadı.

"Yani hapiste olabilir," diye izin verdim. "Bu da telefonuna erişimi olmadığı anlamına gelir."

"Konum servislerini kapatması dışında. Yani sanırım telefonu yanında."

"Ne?" Gabriele'e telefonunu uzattım. "Göster bana. Ve lütfen bana konumunu tüm dünyanın görebileceği şekilde açacak kadar aptal olmadığını söyle."

"Dai, Papà. O kadar aptal değilim. Niccolò ve ben bu uygulamayı kullanıyoruz ve konumlarımızı sadece birbirimiz için açık tutuyoruz." Başparmakları hızla hareket etti, sonra bana ekranı gösterdi. "Bunu görüyor musun? Hayalet moduna geçirmiş."

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum ama Gabriele'in söylediklerine inanmıştım. "Ne zaman?"

"Bilmiyorum ama en son senin gittiğin sabah aktıftı. Bu da hapiste olmadığı anlamına geliyor."

Hemen Sergio'yu aramam gerekiyordu. Ama önce Gabriele'e bir özür borçluydum. "Senden şüphe ettiğim için özür dilerim. Bu çok yardımcı oldu, figlio mio."

Arkasına yaslandı, yüzünü bir sırtıış kapladı. "Yani bu New York'ta seninle kalabileceğim anlamına mı geliyor?"

"Korkarım hayır dersem seni geri getirmek için başka bir uçak kiralayacaksın."

"Muhtemelen. Grazie, Papà."

Elimi kaldırdım. "Bu sadece bana bağlı değil. Anneni aramalı ve ondan izin istemelisin. Eğer evet derse, kalabilirsin."

"Kalacağım."

"Ve kardeşini ara. Ortadan kaybolarak onu ölümüne korkuttun." "Peki, baba. Sen ne dersen, ne zaman dersen yapacağım. Yapmayacağım. biraz sorun çıkarabilir."

"Ne dersem yapacak mısın? Seni eve ve araziye hapsedsem bile mi?"

Heyecanı önemli ölçüde azalmıştı. "Ama bu kasabada kimse bizim kim olduğumuzu bilmezken neden bilsin ki? Bana DiMarco adını kullandığınızı söylediler."

"Çünkü daha güvenli. Ve emirlerimi sorgulamıyorsun, figlio mio."

"Bana neden burada olduğunu söyleyecek misin?"

"Hayır ama sana güvenmediğim için değil. Önce bazı şeyleri çözmem gerekiyor."

"Tamam, ama yardım etmek için buradayım. Niccolò için ben de endişeleniyorum."

Annesini ve kardeşini araması için onu gönderdim, sonra pencereden bakıp düşündüm. Eğer Niccolò hapiste değilse, Rossi neden bu konuda yalan söylemişti? Rossi'nin Palmieri'den yanlış bilgi almış olması mümkündü ama daha olası senaryo Rossi'nin bana yalan söylemiş olmasıydı. Ama neden? Flavio Segreto'yu bulmak için mi?

Kullanılmaktan hoşlanmıyordum. Yalan söylenmesinden daha da az hoşlanıyordum.

Bu parçaların birbiriyle nasıl bağlantılı olduğunu bulmam gerekiyordu. Ve içimden bir ses anahtarın Flavio Segreto olduğunu söylüyordu.

On Birinci Bölüm

Valentina

Hastalık izni almak için yapacak çok şey vardı.

Luca beni bıraktıktan sonra kendimi işe gitmek için hazırlanmaya zorladım, bu sırada kraker atıştırıp zencefilli gazoz yudumladım. Tabii ki eve gider gitmez "fiore mio "nun ne anlama geldiğini araştırdım. İtalyanca'da bir sevgi sözcüğü olan *çiçeğim* anlamına geliyordu.

Benim çiçeğim.

Hem güzel ve tatlıydı hem de tamamen rahatsız ediciydi. Gerçekten sevgi aşamasında değildik, değil mi? Benimle dalga geçiyor olmalı. Belki de İtalyanca'da "çiçek" çok içip üzerine kusan aptal bir kız anlamına geliyordu?

"Vay canına, çok görünüyorsun. " Saat bir sularında trattoria'ya girdiğimde Roberto dudaklarını birbirine bastırdı.

"Biliyorum," dedim. "Bok gibi görünüyorum." "Ben de hasta diyecektim."

Giovanni beni incelerken kaşları çatıldı. Onu sohbete dahil etme çabalarımın rağmen fazla konuşkan olmadığını öğrenmiştim. "Çok fazla şarap içtin," dedi yeni şefim. "Size bir şeyler hazırlayayım."

"Bunun için size zahmet vermem mümkün değil." Elimi karnımın üzerine koydum. "Ayrıca, midemde tutabileceğimden emin değilim."

"Saçmalama. Yemek, hayattaki çoğu rahatsızlığın ilacıdır." Çoktan bir sote tavasını ısıtmaya başlamıştı, ağır dövmeli kolları hızla hareket ediyordu. "Oturun, sinyorina."

"Evet, oturun. Per favore, Val," dedi Roberto, benim için bir tabure çekerek. "Beklerken konuşacağız."

Çantamı temiz hazırlık masasına fırlattım, sonra tabureye uzandım ve bacak bacak üstüne attım. Roberto'ya "Dün gece o kadar çok içtiğim ve seni kilitlemen için bıraktığım için özür dilerim," dedim. "Kitap kulübü biraz kontrolden çıktı."

"Ma dai," dedi Roberto, kahverengi gözleri beni incelerken nazikti. "Genç kadınlar böyle yapar. Biraz eğlenmeyi hak ediyorsun. Allora, Sinyor DiMarco'yu aradığım için bana kızacağını düşünmüştüm."

Luca'nın restorana gelişini hatırladım, beni görene kadar gözlerini kaçırmıştı. Sonra bar bölümünü dolaşarak oradaki adamların her biriyle konuştu ve bir şekilde hepsini gitmeye ikna etti. Sesini yükseltmemiş ya da olay çıkarmamıştı. Bunun yerine, sessiz ve kontrollü kaldı, ancak odayı boşaltacak kadar da güçlüydü. Normalde, bir kitap kulübü gecesinde barı boşaltmak için tehdit etmem ve bağırمام gerekirdi.

"Sana kızgın değilim," dedim. "Ama onu neden aradığını anlamıyorum. Bir şey mi oldu?"

Roberto başını salladı. "Sinyorina, olabilecek bir şeydi. Bardaki o adamlar sırtlanlar gibi etrafta dolanarak bekliyorlardı. Çok fazla içen genç kadınlar böyle durumlarda risk altındadır."

"Ama biz her ay bunu yapıyoruz. Kimse zarar görmüyor ve bar çok para kazanıyor." Aklıma bir şey geldi ama hafızam çok bulanıktı. "Kahretsin, adamlar bar hesaplarını ödediler mi?"

"Signore DiMarco hesabı ödedi."

"Hepsi için mi?" Şaşırarak taburede sallandım ve kendimi sabitlemek için bir elimi paslanmaz çeliğe koymak zorunda kaldım. "Bin dolardan fazla olmalı."

"On iki yüz dolar. Chase'e bir de bahşış verdi."

Luca geçen gece masalarımın her birine yüzer dolar verdikten sonra buna şaşırmamalıyım. Yanında her zaman çok para taşıyor olmalıydı. "Dün gece üzerine kustum," diye geveledim, çılgınca bir nedenden ötürü utancımı paylaşma ihtiyacı duyuyordum.

Sobanın yanından bir kahkaha sesi geldi, Roberto gözlerini kaçırdı, gözleri kahkahalarla dans ediyordu. "Devam et," dedim ona. "Senin de bana gülmek istediğini anlayabiliyorum."

"Size gülüyorum sinyorina," dedi nazikçe. "Daha çok Signore DiMarco'nun üzerine kusulması fikrine gülüyorum."

"Alo?" diye seslendi bir ses mutfak girişinden.

Omzumun üzerinden baktım ve Bev'in arka kapıdan içeri adım attığını gördüm. Elinde, üzerine çikolata dökülmüş donmuş bir kahve vardı. *Yüce Tanrım, lütfen bu benim için olsun.*

"Merhaba," dedim. "Ne yapıyorsun burada? Saat bir bile değil." Kafesi üçe kadar açıktı.

"Seni kontrol etmeye geldim." Güneş gözlüklerini kısa gri saçlarına doğru kaydırđı. "Ve bu sabah uğramadığın için sana bir ikram getirdim."

"Oh, Tanrım. Seni seviyorum." Hevesle fincana uzandım.

"Bunun seni daha kötü hissettirmeyeceğinden emin misin?" Roberto mırıldandı, dudağı hoşnutsuzlukla kıvrılmıştı.

"Bu meşe sütü," diye açıkladı Bev.

Bir yudum aldım ve soğuk tatlılık saf cennet gibiydi. "Bu çok güzel."

"Benim ikramım nerede, sinyorina?" Roberto Bev'e sordu, ağzının kenarında küçük bir gülümseme oynaşıyordu.

"Espressonuz mu demek istiyorsunuz?" Bana döndüğünde Bev'in yanakları hafifçe kızarmıştı. "Bir insanın sıcak bir içeceği bu kadar çabuk yuttuğunu hiç görmemiştim. Sanırsın her sabah kafede yangın çıkıyor."

Bekle, bu ikisi arasında bir şeyler mi oluyordu? Birbirlerine verdikleri tepkiler çok anlamlıydı ve Roberto belli ki Bev'in kafesinde çok zaman geçiriyordu. "Her sabah mı?" Kaşımı anlamlı bir şekilde kaldırarak sordum.

Başını yemek odasına doğru eğdi. "Adamlar yeni espresso makinesini kurana kadar."

"Lafı açılmışken, tadilat nasıl gidiyor?" Bev dikkatimi yeniden toplayarak sordu.

Tereddüt ettim. Belediye Başkanı Lombardi beni evrak işlerine boğmakla tehdit ederken, bunun ne kadar sürebileceğı konusunda hiçbir fikrim yoktu. Henüz İnşaat Departmanı'ndan kimse gelmemişti ama bu ihtimal hâlâ vardı. Onunla bir an önce ilgilenmem gerekiyordu ve bu düşünce midemin altüst olmasına neden oldu.

Kahve içeceğimi pasonun üzerine koyarak, "İzinlerle ilgili bir sorun olabilir," dedim.

Roberto umursamaz bir ses çıkardı. "Hiçbir sorun olmayacak, sinyorina."

Ses tonundaki güven beni duraksattı. "Nereden biliyorsunuz? Belediye başkanı size bir şey mi söyledi?"

"Tabii ki hayır." Elini salladı. "Beni görmezden gel."

Benden daha çok şey biliyormuş gibi görünürken nasıl bilebilirdim ki? "Bana söylemediğın şey ne?"

"Hiçbir şey! Ama bu kendini beğenmiş adamların nasıl olduğunu bilirim sinyorina. Onlar zorbadır. O geri adım atacaktır, *te lo prometto*."

Roberto'nun bakışları kaygılı ve kaçamaktı. Tam bilgi almak için sıkıştıracaktım ki Bev, "Belediye başkanı bugün sizi rahatsız etmeyecek. Duyduğuma göre bu sabah Albany'den bir güvenlik şirketi çağırmış, gelip mevcut alarm sistemini değiştireceklermiş. Evinin önünde dört ya da beş minibüs var."

"Neden acaba?" Kahve içmek için elimi uzattım. "Kimse belediye başkanının evine girmeye cesaret edemez."

"Bir şey diyemem." Bev omuz silkti. "Ama öğreneceğimden emin olabilirsiniz."

Bundan hiç şüphem yoktu. Kasabada daha iyi bağlantıları olan kimse yoktu. Bev bütün iyi dedikoduları bilirdi. "Öğrendiklerini bana bildir." Giovanni'nin pişirdiği şeyin kokusu mutfakı doldurdu ve karnım guruldadı. "Harika kokuyor," diye seslendim ona.

"Biliyorum," dedi basitçe. "Şimdiye kadar tattığın en iyi kuşkonmaz risotto olacak."

Bundan hiç şüphem yoktu. Luca'nın dün gece bana makarna yapması ve benimle ilgilenmesinden, Roberto ve Giovanni'nin restoranda bana yardımcı olmasına kadar, son zamanlarda kendimi çok şımartılmış hissediyordum. Bunları hak edecek ne yapmıştım ki?

İhtiyacınız olduğunda başkalarının yardımını kabul etmekte utanılacak bir şey yok.

Evet, ama bunun da bir sınırı olmalıydı. Kendime güvenmem gerekiyordu. Babam yanımda kalmaya hiç zahmet etmedi ve kanser annemi benden çaldı. Başkalarına bağımlı olmak kalp kırıklığına ve başarısızlığa yol açtı.

"Kafeye geri dönmeliyim," dedi Bev, elimi okşamak için uzanarak. "Sonra görüşürüz Val."

"Tekrar teşekkürler. Yarın görüşürüz."

Gitmek için döndü, sonra durakladı. "Bu arada, kitap kulübünde olanları duydum. Bence kulağa romantik geliyor. Tıpkı *Bir Subay ve Bir Centilmen* gibi."

"Ugh," dedim başımı paslanmaz tezgâhın üzerine düşürerek. "Harika."

"Klasik bir film," diye ekledi Roberto yardımcı olmadan. "Ve karşılaştırmayı görebiliyorum."

"Luca'yla aramızda romantizm falan yok. Ve bu konuda başka bir şey duymak da istemiyorum." İkisi de sinirlerime dokunan hızlı bir bakış attılar. "Ne? O bakış neyle ilgiliydi?"

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," diye cevap verdi Bev, şimdi arka kapıya doğru aceleyle ilerliyordu. "Sonra görüşürüz!"

"Çav!" Roberto arkasından seslendi ve ben de ona ters ters baktım. Adam bana göz kırpmaya cüretini göstermişti.

"Seni hâlâ kovabilirim," dedim huysuzca, ikimiz de kovmayacağımı bildiğimiz halde.

"Doğru, ama gelecek hafta yeniden açmak için benim yardımına ihtiyacınız var. Bu arada, hâlâ iki barmen işe almamız gerekiyor."

"Dün görüştüğümüz adama ne oldu?" "Geçmiş kontrolünde başarısız oldu."

Geçmiş kontrolü mü? "Her çalışanın geçmişini kontrol ettiğimizi bilmiyordum. Bunun maliyeti nedir?"

"Bu resmi bir süreç değil sinyorina." Ayaklarını kaydırды ve ellerini pantolonunun ceplerine soktu. "Bir arkadaşım aracılığıyla."

Roberto'nun cevabı ketum ve açıklayıcıydı. Çok net konuştum, "Bu arkadaş Luca mı?" dedim.

"Tam olarak değil."

"Hmm." Bunu sevmedim. Tabela, bar adisyonlarını kaplıyordu. Geçmiş kontrolleri. Belediye Başkanı Lombardi'ye olanlardan bahsetmiyorum bile. Tüm bunları ilk fırsatta Luca'yla konuşmak için aklıma bir not aldım.

Giovanni risottoyu önüme koyduğu için beklemem gerekecekti. Bir ısırık aldım ve soğuması için üzerine üfledim. Ağzıma attığımda neredeyse ölüyordum. "Aman Tanrım. Bu yediğim en güzel şey. Teşekkürler Giovanni."

"Parmesanlı tavuktan daha iyi," diye mırıldandığını duydum. "Parmesanlı tavuk hariç," diye karşılık verdim.

Başını salladı ama ocağa dönerken gülümsüyordu.

Roberto ben yemek yerken etrafta dolanıyordu, ben de arayı kapatmak için iyi bir zaman olduğunu düşündüm. "İnşaatçılardan henüz bir fatura gelmedi mi?" Bugün mali konular üzerinde çalışmam gerekiyordu. Annemin hayat sigortası bu tadilatları karşılıyordu ama dikkatli olmalıydım. Elimde fazla para kalmamıştı. Yakında açmamız gerekiyordu.

"Hayır," dedi Roberto. "Henüz bir tane almadım."

"John dışarıda mı?" İnşaat şirketinin başındaki adamı kastederek sordum. "Gidip ona sorayım." Kaşığı bıraktım ve ayağa kalktım.

"Bekleyin, sinyorina-" Roberto söyledi ama ben çoktan kapıdan girmiştım. Yemek odasına girdiğimde işçiler aydınlatma armatürlerini değiştiriyorlardı. "Hey! John buralarda mı?"

Barı işaret ettiler. Üstten baktım ve John'un yeni bir su hattı döşemekle uğraştığını gördüm. "Selam, John. Bir dakikan var mı?"

"Elbette, Val." Bazı tesisat parçalarını vidaladı, sonra ellerini kuruladı. "Ne var ne yok?"

"Benim için bir fatura hazırlayıp hazırlamadığınızı merak ediyorum. Sonuna kadar beklemektense borcumun bir kısmını şimdi ödemek istiyorum."

"Henüz bir fatura hazırlamadım ama sanırım beş yüz dolar borcunuz var."

"Beş yüz mü? Bu hiç mantıklı değil." Tahmini rakam sekiz bin dolardı. Neden bu kadar ucuzdu?

"Fiyatlar düştü."

"Yedi bin beş yüz dolar mı?" Roberto'ya baktım. "Bundan haberin var mıydı?"

Roberto başını salladı. "Hayır, ilk kez duyuyorum."

John ayağa kalktı ve ayaklarının üzerinde kaydı. "Val, annenin ölümü ve diğer şeyler yüzünden uzun zamandır bu işi tek başına yapıyorsun. Bazen hepimizin biraz yardıma ihtiyacı olur ve bunu kabul etmekte utanılacak bir şey yoktur."

Kelimeler çok yakındı.

Ve fiyat düşüşü çok sert, çok uygundu. Kafamın içinde alarm zilleri çaldı, kalbim göğsümde sertçe çarpmaya başladı.

Müteahhidime baktım. "John, eskiden bakıcılık yaptığım küçük kardeşin Daniel'in hayatı üzerine bana doğruyu söyle. Bay DiMarco aradaki farkı ödüyor mu?"

Uzun bir duraklama oldu. "Hadi ama Val. Beni kardeşimin üzerine yemin ettirme."

Bu benim için yeterli bir onaydı.

"Geri döneceğim," dedim Roberto'ya. "Yapmam gereken bir iş var."

* * *

Luca

"Kapıda."

Dizüstü bilgisayarımdan başımı kaldırdım. Aldo'nun kimi kastettiğini sormaya gerek yoktu. Roberto, kızgın Valentina restorandan ayrılır ayrılmaz beni aramıştı.

"Onu geri çevirmemi ister misin?" Aldo sordu, sonra elindeki elmadan bir ısırık aldı.

"Hayır. Bu işi bir an önce bitirsem iyi olacak."

"Onu buraya getireyim mi?"

Bunu düşündüm. Gabriele arazide bir yerlerdeydi ve oğlumun Valentina'yla karşılaşmamasını tercih ederdim. Bu konuşmayı özel olarak yapmak en iyisiydi. "Evet."

Aldo gitti ve ekranımdaki rakamlar önümde bulanıklaştı, konsantrasyonum bozuldu. Bütün gün onu düşünmüştüm, dün gece o yumuşak ve gür kıvrımlarıyla yatakta bana nasıl yaslandığını, nefesinin tenimi nasıl ısıttığını. Tek istediğim sikimi amına sokmakken, bu sabah kalkıp onu uyumaya bırakmak çok zor olmuştu.

Kapı çalındı. "Dai, entra!" Ben seslendim.

Aldo kapıyı açtı ve Valentina odaya süzüldü. Kızarmıştı, saçlarını at kuyruğu yapmış, gözleri vahşi ve öfkeliydi. Erkek gömleğine benzeyen bir elbise giymişti, göğsünü sarıyor ve uzun, bronz bacaklarını gösteriyordu. Kahretsin, muhteşemdi. Kalbim göğsümde hızla çarpıyor, sanki koşuyormuşum gibi pompalanıyor, tenim farkındalıkla cızırdıyordu.

Aldo kapıyı kapattı ve bizi yalnız bıraktı. Sesimi eşit tutmaya çalıştım. "Seni bu kadar çabuk görmeyi beklemiyordum, fiore mio."

Bakışları daralarak beni işaret etti. "Bana öyle hitap etme. Ne anlama geldiğini biliyorum."

Şimdi kafam karışmıştı. "Bu seni üzüyor mu, bu sevgi ifadesi?"

"Sevgi aşamasında değiliz. Seni çok az tanıyorum, bu yüzden buradayım." Kollarını göğsünde kavuşturdu, bu da dikkatimi sadece muhteşem göğüslerine çekti. "Restoranımla uğraşmayı bırak."

"Karışmak mı?"

"Aptalı oynama Luca. Tabela ve geçmiş kontrolleri? Şimdi de tadilat masraflarını senin karşıladığını öğrendim!" Ellerini havaya kaldırdı ve bıraktı. "Bu çok saçma. Seni çok az tanıyorum ve sen *benim* restoranım olması gereken yeri ele geçirdin."

Benimle konuşma şekline -bu kadar tavır ve saygısızlıkla- öfkelenmeliydim ama küstah ağzı hoşuma gitmişti. Bu bende onu öpme ve bana karşı eriyene kadar ısırma isteği uyandırdı. Peki ya parfümü? Tanrım, beni deli ediyordu. Üst kattaki çarşaflarımda hala aynı koku vardı.

Benimle seks yapmak istiyor musun, Luca? Lütfen, evet de. Nasıl bir şey olduğunu merak etmekten yoruldum.

Şehvet tenimin altında pençelerini gezdiriyor, keskin ve talepkâr, nefes almamı zorlaştırıyordu. Valentina yumuşak ve savunmasız bir karışımdı ama aynı zamanda taşak gibi sertti. Başka kim buraya gelip beni böyle azarlamaya cesaret edebilirdi ki? Bu onu daha çok istememe neden oldu.

Bir anda bir karar verdim.

Bununla savaşmaktan yorulmuştum, bu da onu becermeyi planladığım anlamına geliyordu. Ama ona gerçek adımları ve ne iş yaptığını söylemeden onu beceremezdim. Zalim bir adamdım ama Valentina'yı bu kadar basit bir konuda kandıramazdım.

Kararımı verdim, yavaşça ayağa kalktım ve ellerimi ceplerime soktum. "Buraya gel."

Öfke ve inançsızlık dolu bir sesle ofladı. "Hayır. Cevap istiyorum Luca. Haddini aşırıyorsun ve nedenini bilmek istiyorum."

"Öyle bir şey olmayacak. Şimdi buraya gel."

"Hayır. Tüm bu yaptıklarınla dikkatimi dağıtacaksın..." Elini bana doğru salladı. "Sen-lik."

Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama basit talimatlara uymasını istiyordum. "O seksi kıcını hemen buraya getir."

Dudaklarını yaladı ama kıpırdamadı. "Neden?"

"Çünkü seni öpeceğim ama önce konuşmadan yapamam. Ve bunu yaparken ellerimin vücudunda olmasını istiyorum."

Bakışları karardı ve boğazının derisi donuk bir kırmızıya döndü. "Önce sorman gerekiyor," dedi nefes nefese bir sesle. "Rıza diye bir şey duymadın mı sen?"

Madre di dio, bu kız sikimi kaldırdı. "Şimdi, fiore mio."

"Bekle." Başını sallayarak avuçlarını havaya kaldırdı. "Her şey çok hızlı geliyor."

Hayır, değildi. Bu iş sonsuza kadar sürecekti. Genelde bir azizin sabrına sahiptim ama bu kız tüm sınırlarımı zorluyordu.

Masanın arkasından çıktım ve ona doğru yaklaştım. Omuzlarını kaldırdı ama hareket etmedi, sadece bilmem gereken her şeyi anlatan kapüşonlu gözlerle yaklaşmamı izledi. Gergin ama heyecanlıydı. Meraklı ama tereddütlüydü. Hevesli ama utangaç. O anda bunun onun için çok iyi olacağına yemin ettim.

Aramızdaki mesafeyi kapattığımda, odadaki tek ses ayakkabılarımın halıdaki boğuk gümbürtüsüydü. Ona ulaştığımda durdum ve ona baktım. Boynunun kenarında zonklayan nabzını görebiliyordum, benim bakir küçük çiçeğim.

Elimi kolunda gezdirdim ve içinden geçen minik ürpertiği hissettim. Çenesini avucumun içine alana kadar devam ettim, önce omzuna, sonra boğazına doğru ilerledim. Diğer elim kalçasında duruyordu, bedenim onu çevreliyordu. "Seni öpmek istiyorum. Sen de istiyor musun?"

Başını salladı ve bana doğru hafifçe sallandı.

Neredeyse gülümseyecektim, zafer çok tatlıydı. "Kelimeleri söylemen gerekiyor. Neye rıza gösterdiğin konusunda çok net olmalıyız."

"Sen bir pisliksin." Ama ellerini göğsümde birleştirirken gülümsüyordu. Uzun boyluydu ama topuklularla daha da uzundu, alnı ağzıma kadar geliyordu. Madonna, onu her yönden altıma almak için sabırsızlanıyordum.

"Evet, öyleyim," diye kabul ettim. "Ama bunu benden istediğini duymak istiyorum."

Bana baktı ve bakışlarındaki kararsızlığı görebiliyordum. "Sana hâlâ kızgıyım."

"Kızmanı istiyorum, Bella. Beni pençelemeni, tırmalamanı ve ısırmanı istiyorum. Çünkü bu sikimi daha da sertleştiriyor, anladın mı?"

"Sen imkansızsın. Seninle kazanamam, değil mi?"

"Eğer seni öpersem, ikimiz de kazanırız. Şimdi sor bana Valentina." Yutkundu. "Lütfen, beni öper misin Luca?"

İçimi bir tatmin duygusu kapladı ama üzerine atlamadım. Benim yarı yaşındaki bir çocuk olsa böyle yapardı, salyalarını akıtır ve deneyimsiz bir köpek yavrusu gibi her yerini mıncıklardı. Ama ben bir köpek yavrusu değildim ve ona aramızdakinin nasıl bir şey olduğunu göstermem gerekiyordu, yavaş ve tatmin edici, hayal ettiği hiçbir şeye benzemeyen. Beni öldürse bile, bu bakirenin vücudundan her damla zevki almak için kendimi tüketecektim. Acele etmeyecek ve ikimiz de tatmin olana kadar doğru şekilde yapacaktım.

Başımı eğerek yaklaştım, parmak uçlarım tenine değiyor, beni hissetmesine izin veriyordu. Sonra dudaklarımı en hafif okşamayla onunkilerin üzerinde gezdirdim, göz kapaklarımı kapatarak etinin her milimetresine konsantre oldum. Yavaşça hareket ettim, dudaklarının kenarlarını öğrendim, tepesindeki narin yayı haritaladım. Sıcak nefesini içime çektim. Bu kız çok tatlıydı. Onu tepeden tırnağa yalamak istiyordum.

Kolları boynuma dolandı, ben de elimi sırtının küçük kısmına götürdüm. Parmaklarımın kıç yanaklarının üst kısmında oyalanmasına izin verdim, elbisesinin ince pamuğunun arasından tenini okşadım, çıplak olsaydı yapacağım her şeyi hayal ettim. *Çok yakında.*

Çenesini öpmek için eğildiğimde boğazından bir hayal kırıklığı sesi yükseldi. "Benimle alay ediyorsun."

"Seni bekletiyorum," dedim kadifemsi tenine. "Beklemek istemiyorum."

"Bu çok kötü, çünkü benden seni öpmemi istedin ve ben de acele etmiyorum." Boğazının bir çizgisini öptüm, nabızı dilime çarpıyordu. Bana verdiği her tepkiyi hissetmek hoşuma gidiyordu. Şu anda amının sırlıslıkla olduğuna dair imparatorluğum üzerine bahse girerdim.

Boynunun omzuyla birleştiği hassas noktayı yaladım. "Seni tam buradan ısırmak için sabırsızlanıyorum."

"Oh, Tanrım," diye nefes aldı, parmakları saçlarımın arasında kayıyordu. "Luca, lütfen."

Bir saniye daha kaybetmedim. Başımı kaldırarak ağzımı onunkinin üzerine kapattım. Yumuşak ve ıslak dudakları benimkilerle buluştu ve sanki bunun için ölüyormuş gibi beni hevesle, açlıkla öptü. Kendimi tutmadım, ağzımı her çekişimde onu ne kadar çok istediğimi hissetmesine izin verdim. Sonra açığı ayarladım ve dilimi dudaklarına değdirdim ve anında içeri girmeme izin verdi. Sıcak ve kaygan dili benimkiyle buluştu ve ben memnuniyetle hırladım. Cazzo, o mükemmeldi.

Yüzünü ellerimin arasına aldım ve öpücüğün sürmesine izin verdim. Bir kadını ne zaman bu kadar uzun süre, tüm çabam ve dikkatimle, daha fazlasını yapmaya niyet etmeden öptüğümü hatırlamıyordum.

Yine de onu boşaltabilirim.

Bana izin verir miydi?

Geri çektim ama gitmesine izin vermedim. "Amının tadına bakmak istiyorum." İnledi ve beni tekrar öpmeye çalıştı ama onu sıkıca tuttum. "Valentina. Ben ciddiym."

Nefes nefese kalmıştı, iri gözlerini kırıştırtarak bana bakıyordu.

"Şimdi mi?" "Hemen şimdi."

"Ama ..." Başını avucumun içinde sallamaya çalıştı. "Günün ortasındayız ve biri içeri girebilir."

"Benim iznim olmadan kimse giremez, peki ne? Gün ışığında seni orgazm edemeyeceğimi mi sanıyorsun?"

"Bu utanç verici."

Yüzündeki saçları düzelttim, ipeksi telleri omzunun üzerinden ittim. "Benim gibi bir adam, senin için diz çökmüş, sadece senin zevkine mi odaklanmış? Bunun neresi utanç verici, fiore mio?"

"Buraya sana bağarmaya geldim, seks yapmaya değil."

"Seks yapmıyoruz. Boşalana kadar klitorisini dilime sürtüyorsun."

Göz kapakları sıkıca kapandı. "Tanrım, konuşma şeklin. Hiçbir şeyi saklamıyorsun."

Yanlış, kesinlikle saklıyordum. Ama tüm sırlarımı itiraf etmeden önce onun rahatlamasına ve tatmin olmasına ihtiyacım vardı. Avucumla kıkına bir tokat attım. "Kendine bir iyilik yap ve masaya otur Valentina."

Dudaklarını birbirine bastırdı ve masaya şüpheli bir bakış fırlattı. "Bunu yaparsak hiçbir şey değişmez. Seni hâlâ restoranımda istemiyorum."

Kıkına bir tokat daha attım ve en yumuşak, en tahrik edici iniltiyi çıkardı. "Kuralları ben koyarım, güzelim. Şimdi git uzan ve bacaklarını benim için aç."

On İkinci Bölüm

Valentina

Bunun kötü bir fikir olması için yüzlerce neden vardı.

Öncelikle restorana geri dönmem gerekiyordu ve günün ortasındaydık. Ayrıca hâlâ biraz akşamdan kalmaydım. Luca ve ben neredeyse birbirimize yabancıydık. Ve daha önce hiç kimse bana oral seks yapmamıştı.

Hayır demek istedim. Ama kelimeler dudaklarımdan çıkmıyordu. İçim yanıyor, tenim ihtiyaçtan sürünüyordu. Öpüşme şekli? Bana dokunma şekli? Mutlak bir odaklanma ve konsantrasyonla, sanki dünyada önemli olan tek kişi benmişim gibi. Önceki deneyimlerimden çok farklıydı, ne kadar sınırlı olsalar da. Luca da beklenmedik şekilde nazikti. Kaba ve sabırsız olacağını düşünmüştüm ama tam tersiydi.

Güvende hissettiriyordu.

Düşüncesizce hareket eden biri değildim ama son üç yıldır kıcıımı yırttıktan sonra bir ikramı hak etmiyor muydum? Anneme bakmak için bu kadar çok şeyi bir kenara bıraktıktan sonra? Bir aile restoranını devralmak için seyahat ve parti hayallerinden vazgeçtikten sonra?

Luca'ya güvenebileceğimden emindim. Bana zarar vermezdi ve bahse girerim bir kadının vücudunu nasıl kullanacağını biliyordu.

Masaya doğru yürüdüm. Sonra eşyalarını taşıdım, yukarı tırmandım ve bekledim. Bana dikkatle baktı, koyu kahverengi gözleri neredeyse siyahtı, dudaklarında bir gülümsemenin izi vardı. Kendimi onun ilgisinden sarhoş olmuş gibi hissediyordum, dünyanın en güzel ve seksi kadınıydım, yirmi bir yaşında deneyimsiz biri değil. Pantolonunun önü, kumaşı iten ereksiyonu ortaya çıkardı ve bana olan arzusunun kanıtını görmeye bayıldım. Bu muhteşem adam beni *istiyordu*.

Bir avucunu pantolonundaki çıkıntının üzerinde gezdirdi. "Beni ne kadar sertleştirdiğini görmek hoşuna gidiyor mu, fiore mio?"

Dudaklarımı yaladım. "Evet. Çok seksi."

Kolunu bırakarak bana doğru gelmeye başladı. "Benim aletim mi seksi, yoksa bana yaptığın işkence mi?"

Masanın kenarını kavradım, göğsümde sinir ve heyecan savaş halindeydi. "İkisi de mi?"

"Aletim son derece seksi," dedi küstahça, sonra eğilip ağzını kulağıma yaklaştırdı. "Yakında sana göstereceğim ve kabul edip etmeyeceğini göreceğiz."

Dudaklarım aralandı ve nefes nefese kalmıştım, neredeyse ihtiyaçtan titriyordum. Uyluklarımın arası çoktan uyarılmışlıkla dolmuştu ve o henüz bana dokunmamıştı bile. "Bugün mü?"

"Hayır, bugün değil." Sadece dizlerinin üzerine çökmek için doğruldu. İri elleriyle kalçalarımı ayırdı ve beni incelemek için aşağıya baktı. "Şu ıslak noktaya bak, hepsi benim için. Mamma mia, sen çılgılık atana kadar bu amcığı yiyeceğim."

"Oh, Tanrım."

Parmak eklemlerinin arkasını bacaklarımın arasındaki ıslanmış ince kumaş şeridi boyunca sürükleyerek klitorisimin üzerinde gezdirdi. Titreyerek, acele etmesi için yalvarmamak için dudağımı ısırdım. Külotumu kalçalarımın arasından sıyrıp bacaklarımdan aşağı indirirken boğazından bir erkek memnuniyeti sesi çıktı. Sonra önünde çıplak kaldım. "Bütün tüylerini ağdayla alıyorsun," dedi derin bir gürültüyle. "Hoşuma gitti."

"Öyle mi?"

"Beğendim. Cazzo, harikası."

Parmak ucuyla labialarımın kenarlarında hafifçe gezindi, dudaklarından bir dizi İtalyanca mırıltı döküldü. Bu alay çok fazlaydı. Derimden sürünerek çıkmaya hazırdım. "Luca, lütfen."

"Arkana yaslan Valentina. Bırak da bu amcığın icabına bakayım."

Geniş masanın üzerine eğildim, teşhir edilmekten tedirgindim ama Luca dudaklarını etime yumuşak bir şekilde bastırmaya başladı ve tüm şüphelerimi çabucak sildi. Çabucak gitmesini bekliyordum ama sonra öpüşmemizi hatırladım. Bana yine işkence mi edecekti? Görünüşe göre adam bir azizin sabrına sahipti.

Koyu renk kafası bacaklarımın arasında son derece uygunsuz görünüyordu, dudaklarımı ağzıyla keşfederken gözleri kapalıydı. Kahretsin, bu adam çok ateşliydi. Bu ve onun sıcak nefesi ile en hassas tenime nazik dokunuşunun birleşimi beklentiyle titrememe neden oldu.

Dilinin ucu giriş yerimde gezindi. İnledi. "Mmmm. Çok tatlı." Tekrar tadıma baktı, sonra elleriyle beni iyice araladı. "Kızıma bak, çok ıslak ve kaygan. *Madonna*, sana yapacağım şeyler."

O kadar tahrik olmuşum ki "kızım" yorumunu zar zor fark ettim. Kıpırdandım, neye ihtiyacım olduğundan emin değildim ama daha fazlası için çaresizdim. "Luca, lütfen."

Dilini yarığımın içinde gezdirdi, sonra tekrar. "Kıvrınmaya devam et, bella. Hoşuma gidiyor."

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum ama beni bir dondurma külâhı gibi yalıyordu ve zevk vücudumun her yerine yayılıyordu, içimde kıvrılan küçük şehvet dalgaları. İnanılmazdı. Bunu yapmaya devam ederse yirmi dakika sonra boşalabilirdim.

Dili klitorisimle buluştu ve neredeyse masadan fırlayacaktım. Vücudum şok geçirmiş gibi sarsıldı ve boğazımdan bir inilti döküldü. Bir dakika, oral seks böyle bir şey miydi?

"Rahatla Valentina," diye fısıldadı, elleri beni açık tutmak için iç uyluklarıma bastırıyordu. "Seninle ilgileneceğim."

Sonra ciddiyetle başladı, dikkati sadece klitorisime odaklanmıştı. Dil, dişler, dudaklar; üçünü de zevk ve acının bir karışımı olarak kullandı, bana ziyafet çekerken hızını ve emişini değiştirdi. Kaslarım gerildikçe sırtım kamburlaştı, hissedebildiğim tek şey ağzıydı, mutluluk dalgaları beni daha da yukarı çekiyordu. Dakikalar mı yoksa saatler mi geçtiğinden emin değildim ama bunun bitmesini hiç istemiyordum.

Titriyordum, titriyordum, vücudum bir yay gibi gerilmişti. Yaklaşmışım, çok yaklaşmışım. Orgazm tam oradaydı, alt yarımında inşa ediliyordu.

"Göğüslerini çıkar," diye emretti Luca tenime karşı. "Onları görmek istiyorum."

Sanki bir tür sersemlik içindeymişim gibi elbisemin üst düğmelerini açtım ve sütyenimi ve göğüs dekoltesini ortaya çıkarmak için kenarlarını ayırdım. Luca'nın eli yukarı uzandı, sütyen kaplarından birini aşağı çekti, sonra çıplak bir göğsümü avuçladı. Homurdandı -gerçek bir homurdanmaydı bu- ve sonra dilini klitorisimin üzerinde gezdirmeye devam etti. Aynı zamanda göğsümü şekillendirdi ve kalıba soktu, sıktı, meme ucumu çimdikledi. Nefesim kesildi ve iç duvarlarım sıkıştı. "Daha fazla," diye fısıldadım. "Çok yaklaştım."

Luca'nın zeki parmakları klitorisimi emerken meme ucumu çekiştiriyor, çimdikliyordu. Bu kombinasyon bir keşifti, kontrol edilemeyen bir yükselişti ve beni iliklerime kadar sarstı. Onun merhametine kalmışım, masasının üzerinde şehvetle gerilmiştim,

Burada yatmaktan ve vücudumla istediği gibi oynamasına izin vermekten başka bir şey yapamıyordum. *Onun oyun şeyi.*

İşte bu oldu. Ayak parmaklarımda durdurulamaz bir elektrik akımı başladı ve klitorisime doğru ilerledi. "Oh Tanrım!" Başımı arkaya attım, amım kasılırken boğazımdan bir çığlık koptu, orgazm beni Luca'nın dili dışında her şeye kör etti. Orgazm devam etti, görüşüm birkaç atım boyunca beyaza döndü.

Sonunda sona erdiğinde masanın üzerine yığıldım ve nefesimi toplamaya çalıştım. Sonra gevşedi, girişime doğru burnunu sokarken ağzı nazikleşti.

Orada uyarılmışlığımla yaladı, dilinde topladı.

"Siktir," diye nefes aldı. "İşte tam ihtiyacım olan şey bu. Çok lezzetli."

Sonra ayağa kalktı ve göğsüme doğru hamle yaparak meme ucumu ağzına çekti. Beni emerken parmaklarımı saçlarının arasından geçirerek mutlu bir şekilde süzıldüm. Beni bıraktıktan sonra diğer göğsümü açtı ve ellerinin arasında tuttu. "Bellissima. Hayal ettiğimden daha iyiler."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

"Onlarla oynamamı seviyorsun, değil mi?" Başımı salladım ve o da boğazından mırıldandı. "Güzel, çünkü onlara çok dokunacağım."

"Dokunacak mısın?" Bugün mü demek istedi?

"Sì, fiore mio. Birlikte çok eğleneceğiz."

"Eğlenecek miyiz?" Beynim doğru çalışmıyordu.

"Tabii ki." Doğruldu ve sütyenimin kaplarını göğüslerimin üzerine çekerek beni örttü.

İşimiz bitmiş miydi?

"Bekle," dedim o elbisemi iliklemeğe başlarken. "Ben de karşılık vermek istiyorum."

Sanki bunu düşünüyormuş gibi durakladı ama sonunda derin bir nefes verdi. "Bunu ben de istiyorum ama bugün değil." Parmakları her bir düğme boyunca ilerledi, hızlı ve etkili bir şekilde iki tarafı kapattı ve kumaşı yumuşattı.

"Neden olmasın?"

"Sikimi arzuluyor olman hoşuma gidiyor, piccolina. Ama önce konuşmamız gerek."

"Ben-" demedim, ağzımı sıkıca kapattım. Söylemek üzere olduğum her şey yalandı. Onu gerçekten istiyordum. En azından istediğimden oldukça emindim. Ama belki de orgazm yüzünden böyle konuşuyordum. "Ne hakkında?"

"Her zaman bu kadar çok soru sorar mısın?" Elimi tutarak oturmama yardım etti. Yüzümdeki gevşek saç tellerini düzeltti, yüzümü okşadı.

Kendimi yeni doğmuş bir kedi yavrusu gibi hissediyordum, ilgiyi utanmadan içime çekiyordum. En son ne zaman biri bana bu kadar şefkat göstermişti?

Ve böyle bir şefkatin hiç tanımadığım bir adamdan gelmesi üzücü değil miydi?

"Allora," dedi usulca, sesi boğuk ve sertti. "Sana bir şey söylemem gerekiyor. Kim olduğumla ilgili."

"Öyle mi?" Parmaklarını saçlarımda gezdirmeye devam ederken göz kapaklarım kapandı. Tanrım, bu ilahi bir histi.

"Benim soyadım DiMarco değil. Benetti."

Bunu sanki bana bir şey ifade etmesi gerekiyormuş gibi söyledi. Bir omzumu kaldırdım ama gözlerimi açmadım. "Tamam."

"Peki hayatımı nasıl kazanıyorum? Sana ilk söylediğim gibi basit bir iş adamı değilim."

"Peki, nesin sen?"

"Kalabriyalı bir suç ailesinin reisiyim."

Şaşırmamıştım. Bunu itiraf etmesini beklemiyordum ama şaşırmadım da. "Mafya."

"Ndrangheta, ama evet."

Ne diyeceğimi bilemedim. İçimde sayısız duygu çalkalanıyordu - öfke, korku, pişmanlık, merak ... ve evet, incinmişim. Bana yalan söylemişti.

Ama içten içe bunu başından beri biliyordum. Ya da en azından şüphelenmişim, tıpkı Maggie ve Sam gibi. Ama şüphelerimin doğrulanması beni heyecanlandırmamıştı.

Az önce bir mafya babasının bana kafa atmasına izin verdim.

Annem olsa gurur duyardı.

Ben tepki vermeyince Luca, "Şaşırmış görünmüyorsun," dedi. "Çünkü biliyordum. Ya da şüpheleniyordum."

"Bu aramızda hiçbir şeyi değiştirmez ama bilmeni istedim. Bütün metreslerime karşı açık sözlü olmaya çalışırım."

Oh, vay canına. Bu ... vay canına. Beni masa başında yemesinden, parasını ödediği bir dairede yaşamama atlamıştık. "Bunu daha sonra konuşsak iyi olur." Masadan aşağı atlayarak ellerimle yüzümü ovaladım, makyajımın bozulmasını umursamıyordum. "Gitmem gerekiyor."

"Bana ne düşündüğünü söyle."

"Şu anda bunun çok fazla olduğunu!" Ondan uzaklaştım ve aramıza biraz mesafe koydum. "Kasabaya geldin ve hayatımı ele geçirdin."

Metres olmaya ya da başka bir şey düşünmeye hazır değilim. Eğer bana bu yüzden yardım ediyorsan, o zaman dur!"

"Valentina, sana hiçbir şey karşılığında yardım etmiyorum. Müteahhitleri ya da geçmiş kontrollerini öğrenmeni hiç beklemiyordum."

"Ya da belediye başkanını?"

Kıpırdamadan durdu, gözünü bile kırpmadı. Demek büyük Luca DiMarco'yu, yani Benetti'yi hazırlıksız yakalamıştım. "Evet, bunu ben de biliyorum," dedim.

"O orospu çocuğunu korkuttuğum için özür dilemeyeceğim. O yüzden bunu bekleme."

Ellerimi birbirine bastırdım ve sabır için dua ettim. "Luca, burası küçük bir kasaba. *Benim kasabam*. Haydutların gelip herkesi korkutmasına alışık değiliz."

Yüzünün düzlemleri keskinleşti, sertleşti, göğsü genişledi. "Benim hakkımda böyle mi düşünüyorsun, bir haydut olduğumu mu?"

"İtiraz ettiğin kelime mi, yoksa tanım mı? Çünkü istersen başka bir kelime bulabilirim."

"Onun yerine bana teşekkür etmeye ne dersin?" diye tersledi.

Topuklarımın üzerinde sallandım, öfkem o kadar hızlı ve şiddetliydi ki ona bir şey fırlatmak istedim. "Her şeyden önce sana teşekkür ettim. Ve eğer mücadele etmeden hayatımı ele geçirmene izin vereceğimi sanıyorsan siktir olup gidebilirsin."

Luca aramızdaki mesafeyi kapattı ve ben de geri çekilmeye başladım. Ondan korkmuyordum ama daha önce bir gangsterle tartışmamıştım. Mantıklı olmalarıyla bilinmezlerdi.

Sonra omurgam ofis kapısının sert yüzeyine çarptı.

Luca gelmeye devam etti, kaslı gövdesi beni tahtaya hapsederken daha da irileşti ve beni bir böcek gibi kıstırdı. Sıcak nefesi kulağımın dibinde gezinirken karanlık bir sesle fısıldadı: "Benimle istediğin kadar savaşıyorsun, fiore mio. Ama benim yatağında uyudun ve benim dilimle boşaldın. Artık benimsin ve ben ne dersem onu yapacaksın. Capisce?"

On Üçüncü Bölüm

Valentina

Dehşete kapılmalıydım. Korkudan aklım başımdan gitmeli ve merhamet için yalvarmalıydım.

Ama korkmadım.

İçten içe bana zarar vermeyeceğini biliyordum. Sarhoşken benimle bu kadar ilgilenen adam değil. *Kusmuğumu* temizleyen adam. Korkunç bir şey yapacak olsaydı, o gece onu durduramazdım.

Annem, babamın şiddet dolu dünyası hakkında, *kadınlar ve çocuklar hakkında kurallar* olduğunu söylerdi. Çocukken ondan korkardım, geceleri geri dönüp onu ya da beni öldürecek diye dehşete kapılırdım ama annemin güvenceleri her zaman kendimi daha iyi hissetmemi sağlardı.

Luca'nın da aynı kurallara uyduğuna inanmak zorundaydım.

Kıpırdamadan bekledim, kalp atışlarımın sesi kulaklarımda gümürdüyordu. Hareket etmedim ama onun sıcaklığını ve gücünü etrafımda hissedebiliyordum. Kas yığınları ve uzun uzuvlar. Kapana kısılmıştım ve sanki bedenim buna hiç aldırmıyordu. Masayı, sert dokunuşunu ve bacaklarımın arasındaki ağzının verdiği mutluluğu hatırladım. Ona karşı yumuşadım. Kabul ettim.

"İşte bu," dedi, şimdi daha sessizdi. Baştan çıkarıcı. Kalçalarını öne doğru bastırdı ve çok kalın ereksiyonunun her santimini karnımda hissedebiliyordum. "Molto bene, piccolina."

Çok iyi, bebeğim.

Alt tarafım sıkıştı, arzu tekrar içime doğru kayıyordu. Büyük avuçlarından biri kalçama inerken, diğeri başımın üstündeki kapıya dayandı. Hafifçe eğildi, kalçalarını bir kez salladı, shaftı tümseğime doğru kaydı.

Vay anasını.

Damarlarımda ısı parıldadı ve şişmiş klitorisim zonkladı. Birdenbire sanki az önce onun masasına boşalmamışım gibi geldi. Onu daha fazla hissetmek için kalçalarımı eğerken dudaklarımdan bir inilti döküldü.

Boğazından mırıldandı. "Gördün mü? Birlikte çok iyi olacağız, bella. Seni becermeme izin vereceksin, o muhteşem amcığın içindeki ilk horoz olmama izin vereceksin."

İşleyen az sayıdaki beyin hücrelerime tutunarak, "Müdahale etmeyi bırakacak mısın?" diye sordum.

"Asla."

Pislik. "O zaman bana neden New York'ta olduğunu söyle."

"İş için."

"Mafya işi."

"Benim gibi bir adam için başka bir iş türü yoktur."

Kravatını yakaladım ve sıkıca tuttum. "Daha açık konuş. Paesano'da ne tür bir mafya işiniz var?"

"Sana gerçekten söyleyeceğimi düşünemezsin. Kurallar var, fiore mio." Aletini tekrar vücuduma soktu ve keskin bir nefes almama neden oldu. "Ve inan bana, bilmemen daha iyi."

Annem işte bu yüzden babamla hiç evlenmedi, işte bu yüzden onunla hiçbir şey yapmak istemedi. Yalanlar, hileler, kaçamaklar. Ve Luca yaşamak için insanları *öldürüyordu*. Kalçalarım ona yaklaşmak için sallanırken bile hızlı bir karar verdim. "Birbirimizi bir daha göremeyiz. Ve senin de restoranıma bulaşmanı istemiyorum."

"Bunun bittiğini mi düşünüyorsun? Şu anda sikime sürtünmesen bile sana inanmazdım." Utanarak geri çekilmeye çalıştım ama gidecek hiçbir yer yoktu. Beni tuzağa düşürmüştü.

Eli kalçama kaydı ve elbisemin eteğini yukarı doğru itti. Külotumu giyme zahmetine girmemiştım -onlar Luca'nın ofisinde bir yerdeydi- bu yüzden parmakları çıplak tenimi kolayca buldu. Dudakları enseme gezinirken, iki küt parmağını yarığımdan geçirdi. Bacaklarımın arası kaygan bir karmaşaydı, giriş yerimde uyarılma birikiyordu ve Luca tenime karşı derin, boğuk bir sesle İtalyanca kelimeler mırıldandı.

Bu çok fazlaydı.

"Dur. Konuşmayı. İtalyanca," diye nefes nefese kaldım, dizlerim arzumun gücüyle titriyordu. Başım dönüyordu, etrafımda ördüğü sihirden başka her şeyi göremiyordum.

"O zaman sana İngilizce anlatayım mı? Bu şimdiye kadar gördüğüm en güzel amcık dedim, çok olgun ve saf, yumruk gibi sıkı. Yarağımın gelip onu tüm döllerimle doldurmasını sabırla bekliyordu."

Tanrım, bu daha kötüydü. Utanmalıyım. Bu adamın ellerinde macun olmuştum, tüm bağımsızlığım ve omurgam onun dokunuşuyla eriyip yere düşüyordu. "Bu fikrimi değiştirmeyecek," demeyi başardım.

"Hayır mı? O zaman tekrar deneyelim."

Göz açıp kapayıncaya kadar dizlerinin üzerine çöktü. Bacaklarımdan birini omzunun üzerinden yukarı kaldırdı ve ağzı klitorisime yapışmadan önce beni araladı. Diliyle sinir yumağını yuvarlayarak emmeye ve kırbaçlamaya başlamadan önce itiraz edecek zaman yoktu. Önceden beri hassas ve şişmişim, bu yüzden kaldığımız yerden devam etmek gibiydi, vücudum zaten zirveyi yarılamıştı.

"Oh, kahretsin," diye fısıldadım.

Bir parmak ucu girişimi okşadı, sonra yavaşça içeri kayd, istila etti. Basınç, oh tanrım. Ağzım açıldı ve nefes nefese kaldım, daha fazlasına ihtiyacım vardı. Hızla atan kalbimin her atışında onu arzuluyordum. Daha önce hiç bu kadar çılgınca, bu kadar çıldırmış hissetmemiştim. Düşünce yoktu, sadece his vardı. Sonunda beni tek parmağıyla doldurdu, gerdi ve ben daha fazlası için istekli bir şekilde kalçalarımı salladım. Daha önce küçük vibratörler yerleştirmiştim ama bu farklı hissettirmişti. Luca sıcak ve katıydı, içimde çok derindi.

Orgazm tam oradaydı, kaslarımda kıvrılıyordu. Patlamaya hazırды.

Islak bir sesle klitorisimi serbest bıraktı. "Benim için iyi olacaksın, Valentina." Bir yalama. "Seni yalamama, becermeme, zevkten aklını kaçırmama izin vereceksin." Bir yalama daha. "Söyle, fiore mio."

"Luca," diye sızlandım.

Klitorisimi öyle bir emdi ki gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "Dimmi, piccolina. Söyle bana bebeğim, boşalmana izin vereyim."

Başımı salladım, vücudum gerilmişti. "Neden umursuyorsun ki? Bu kasabada bir sürü kadın var."

Cevap vermek yerine klitorisimi emmeye devam etti. İnanılmaz derecede iyi hissettiriyordu.

Parmağını hafifçe geri çekti, sonra derinlere itti. Yüksek sesle inlemem üzerine, "Kelimeler. Onları duymam gerek."

Çok ileri gitmişim, çok akılsızdım. Benden ne söylememi istemişti?

Dudakları klitorisimi ısırdı ama bu dokunuş beni uçuramayacak kadar hafıftı. "Senin için çok iyi olacağım Luca" diye geveledim.

Homurdandı, sonra beni hoyratça yemeye başladı. Çılgınca, ele geçirilmiş bir adam gibi ve orgazm bir tren gibi içime çarptı. Kapıya doğru sallanırken dik durmaya çalıştım, vücudum titriyor, sarsılıyordu.

Kaslarım sıvıya dönüşüyordu. Masasının üzerindekiinden daha güçlüydü, sonunda sarkana kadar devam eden dalgalar vardı. Güçlü kolları yere yığılmamı engelledi.

Luca beni geniş göğsüne çekerek kendine yakın tuttu. Bana sarılıyordu. *Sarılan bir mafya babası. Kim tahmin edebilirdi ki?*

Ona ıslak bir erişte gibi yapıştım. Sürdüğü parfüm her neyse harika kokuyordu. Sert ve iriydi, vücuduna gömüldüm, yüzüm boğazına gömüldü. Utanmam gerekirdi ama utanmadım. Luca'da çok rahatlatıcı bir şey vardı ama ne olduğunu anlayamıyordum.

Uzun bir dakikadan sonra yüzümü görmek için geri çekildi. Yüz hatlarımı incelerken koyu renk gözleri yumuşaktı. "İyi misin?"

Kına yakabilirdi ama yapmadığı için rahatlamıştım. Ona yarım bir gülümseme verdim. "Evet. Bunun için teşekkür ederim. Tekrar."

"Şimdi birbirimizi anlıyor muyuz?"

Yanlış anlamış gibi davranmadım. "Bu konuda, evet."

Cevabıma kızacağını düşündüysem çok yanılmışım. Başını arkaya attı ve boğazındaki güçlü kasları çalıştırarak güldü. "Oh, piccolina. Birlikte çok eğleneceğiz."

Beni bıraktı ve geri çekildi, sonra pantolonunu düzeltmek için aşağı uzandı. "Cazzo, beni çok sertleştiriyorsun. Bu çok dikkat dağıtıcı."

Bu yaşlı, sofistike adamın beni istemesi gerçeküstü görünüyordu. Gezegendeki neredeyse her kadına sahip olabilirdi. Ve onunla yatmak istesem de -tanırım evet, lütfen- Trattoria Rustica'yı yönetmesini istemiyordum. "Luca, restoran konusunda ciddiylim. Karışmayı bırak."

Ellerini pantolonunun ceplerine soktu. "Uzun saatler boyunca ve diğer insanlarla yakın çalışıyorsun. Bir de sen içerken barda takılan yabancılar var. Senden faydalanmak isteyen insanlar." Başını iki yana salladı. "Tek dileğim güvende kalmanız."

Bu şekilde söylediğinde kulağa neredeyse tatlı geliyordu. "Müteahhitlerime ödeme yapmana ya da çalışanlarımı soruşturmana ihtiyacım yok. Uzun zamandır kendi başımayım ve gayet iyi idare ediyorum."

Bakışlarını üzerimde yoğunlaştırırken gözlerinin etrafındaki çizgiler derinleşti. "Mutfağındaki kavgayı ayırdığım gece de iyi miydin?"

Şimdi beni kızdırmaya başlamıştı. "Evet, idare ediyordum. Kadınların her zaman gelip onları kurtaracak büyük ve güçlü bir erkeğe ihtiyacı yoktur."

Ağzının kenarı öyle bir kıvrıldı ki nabzım yeniden fırladı. "Büyük ve güçlü mü?"

"Oh, Tanrım." Döndüm ve kapının tokmağını tuttum. "Ben ciddiym Luca. Karışmayı bırak."

Hiçbir şey söylemedi, sadece gitmeme izin verdi. Kapıyı arkamdan bir çırpıda kapattım. Sinir bozucu adam. Seksi ama sinir bozucu. Ağzıyla *son derece* yetenekli ama sinir bozucu.

Onunla yatmayı gerçekten kabul etmiş miydim? Ne düşünüyordum ki?

O bir mafya babasıydı. Ondan kaçmalıyım, onunla yatmayı kabul etmemeliydim. Belki beni unutturdu. Şüphesiz her gün yapması gereken binlerce yasadışı iş vardı ve bunların hepsi beni takip etmekten çok daha önemliydi. Yani Luca'nın benim için yanıp tutuşması fikri gülünçtü. Yatağında benim yerimi alacak birini bulmakta hiç zorlanmazdı.

Devam etmeli ve asla arkama bakmamalıyım. Ve eğer olabilecekler için küçük bir hayal kırıklığı hissedersen, bunu kimseye söylememeliyim.

Giriş yolu sessizdi. Ön kapıya yaklaşırken pürüzsüz mermer zemin üzerinde akşamüstü gölgeleri uzanıyordu. Merdiven sahanlığına çıktığımda, bir sedan araba durdu. Muhteşem koyu mavi bir Maserati'ydi ve içinde iki adam vardı. Luca'nın "çalışanlarından" herhangi biriyle karşılaşmak istemediğim için cebimden fobumu çıkardım, başımı eğdim ve aceleyle annemin minibüsüne doğru ilerledim.

"Ho! Güzelim! Bekle!" Derinden gelen ses İtalyan aksanıyla kalınlaşmıştı.

Bu iltifata karşılık vermem mümkün değildi. Zaten bir İtalyan'ı savuşturuyordum. İki tanesiyle uğraşmama gerek yoktu.

Elim tam kapı koluna uzanmıştı ki biri kolumu yakaladı. "Dur bir dakika," dedi beni kendisine doğru çekerek. "Acelen ne, güzelim?"

Çenemin düştüğünü hissedebiliyordum. *Aman Tanrım*. Luca'nın daha genç bir versiyonu karşımda duruyordu. Aynı derecede yakışıklı, aynı keskin hatlara sahip, zeytin rengi tenli, siyah saçlı. Gözlerinde sadece inanılmaz derecede çekici insanlarda bulunan bir güven vardı, sanki herkesin onlara baktığını biliyorlardı. "Sen onun oğlusun," diye ağzımdan kaçırđım.

Genç adam birkaç kez göz kırptı. "Öyleyim. Adım Gabriele."

Tabii ki. Babasının üzerine kusan kişi. "Senin hakkında çok şey duydum." "O zaman beni dezavantajlı duruma düşürüyorsun. Bana adını söyle, bambina." "Ben Val."

Şaşkınlık mükemmel yüzünü gölgeledi, ama bana sırtımdan önce sadece bir saniyelğine. "Ah. Va bene, va bene. Sen o kızsın, hani şu

restoran. Valentina."

Luca oğluna benden bahsetmiş miydi? Bunu daha sonra düşünmem gerekecekti. "Evet, o benim. Şimdi izin verirsiniz, trattoria'ya dönmem gerekiyor."

Kıkırdadı ve bir adım geri çekildi. "Buraya babamı görmeye gelmişsiniz. Bu neden bu kadar kızarmış görüldüğünüzü açıklıyor."

Kahretsin! Az önce iki kez orgazm olmuş bir kadın gibi mi görünüyordum? Arabanın yan aynasına bakmak için eğildim, bu sadece Gabriele'in daha çok gülmesine neden oldu. "Merak etme," dedi. "Kasabaya girdiğinde kimsenin haberi olmayacak."

Doğrudum ve iç çektim. Belki de işe dönmeden önce eve gidip temizlenmeliydim. "Tanıştığımıza memnun oldum. Görüşürüz, Gabriele."

"Herkes bana Gabi der." Elimi tuttu ve dudaklarına götürerek arkasından öptü. "Seni tekrar görmek için sabırsızlanıyorum Val."

Gözlerindeki büyüleyici ama bilmiş pırıltı sinirlerimi bozdu. "Birbirimizi bir daha görmeyeceğiz. New York'ta geçirdiğin zamanın tadını çıkar."

Arabanın kapısını açtım ve bindim. Ama "Dai, bella" dediğini duymadan önce değil. Ben olsam o kadar emin olmazdım."

* * *

Luca

Oğlum eve girdiğinde kaşlarımı çattım. Valentina ofisimden ayrıldıktan sonra, güvenli bir şekilde ayrıldığından emin olmak için onu sessizce takip ettim, bu da Gabriele'i dışarıda yakaladığım anlamına geliyordu.

Ona özellikle yapmamasını söylediğim halde evden çıkmıştı.

Daha geleli bir gün bile olmamıştı ama oğlum şimdiden sorun yaratmaya başlamıştı. "Neredeydin lan sen?" İçeri girdiğinde havladım.

Sarsıldı, belli ki irkilmişti ama sonra kendini toparladı ve kapıyı kapattı. "Bir şeyler atıştırmak için dışarı çıktım."

"Sana gitme demiştim." "Ama burada yemek yok."

Benimle tartışıyor muydu? Sakin olmaya çalışarak arka dişlerimi birbirine geçirdim. "Mutfak boş değil. Bir şey istiyorsan, hazırlarsın."

Gabriele Maserati'nin anahtarlarını girişteki masanın üzerine fırlattı. "Yani ocakta pişirmek gibi mi? Dai, Papà. Bunu yapamayacağımı biliyorsun."

Ne yazık ki bunu biliyordum. Catanzaro'daki hizmetçim ve aşçım sayesinde iki oğlum da bu şekilde şımartılmıştı. "Sana öğrenmeni öneririm. Şehirde koşuşturup kendini riske atmana ve herkesi varlığından haberdar etmene izin vermeyeceğim."

"Burada risk yok. Kimse kim olduğumuzu bilmiyor."

Benetti için her zaman bir risk vardı. "Mesele bu değil. Mesele şu ki sana burada kalmanı söyledim ve sen bana itaat etmedin. Ve benimle tartışmayı bırak."

Avuçlarını havaya kaldırdı. "Mi dispiace, Papà. Ama lütfen, bize yemek yapması için birini tutabilir miyiz? Yemeğe ihtiyacım var, iyi yemeğe. Burada insanların ne yediğine inanamazsın. İğrenç."

"Bu bir tatil değil, Gabriele. İş için buradayım. Ve eğer beğenmezsen, o zaman eve dönmeni öneririm."

"İş mi?" Bana sırtıttı, bu ifade bana kardeşim Sergio'yu hatırlattı. "Valentina'nın giderken nasıl görüldüğünü gördüm. Hiç de iş gibi görünmüyordu."

"Ağzından çıkanı kulağın duysun." Döndüm ve ofisime doğru ilerlemeye başladım. Patron bendim, yaptıklarım hakkında kimseye hesap veremezdim. Ayrıca, yüzümde hâlâ onun amının kokusu vardı ve tadı aklımda tazeyken mastürbasyon yapmak istiyordum.

"Şimdi neden bu kadar kızgın olduğunu anlıyorum," diye seslendi Gabriele arkamdan. "Beni dışarıda onunla konuşurken gördün."

Bunun gerçeklik payı olduğunu düşünmesine izin veremezdim. Ben onun hem babası hem de patronuydum. "Gerçekten seni kıskandığıma inanıyor musun?" Alay ettim. "Ciddi ol, figlio mio."

"Hayır, kıskanıyorsun." Beni takip ettiğini duydum. "Bu yüzden kapıda bekliyordun, bana hırlıyordun. Onunla flört etmemden hoşlanmadın."

Bu konuda mantıklı olmaya, duygularım yerine soğukkanlı aklıma güvenmeye çalıştım. Kıskanmaya hakkım yoktu ve Gabriele Valentina'nın yaşına daha yakındı. Birlikte daha anlamlıydılar.

Senin için çok iyi olacağım Luca.

Siktir et mantığı. O benimdi, başkasının değil.

Ofisin kapısında durdum. "Eğer flört etmek dediğin buysa, bir tane bile am bulmana şaşırdım."

Başını arkaya attı ve güldü. "Ondan hoşlanıyorsun."

İnkâr etmek dudaklarımdan döküldü ama zorlayamadım. Ve bu beni çileden çıkardı. *Hiçbir* kıza karşı bir şeyler hissedemezdim, özellikle de bu kıza. Babasını ortaya çıkarmak için onu kullanıyordum.

Aldo mutfaktan çıktı. Ağzına bir dilim armut attı. "Siz ikiniz neden tartışıyorsunuz?"

Önce Gabriele konuştu. "Valentina'yla tanıştım." Aldo sırtı. "Hoşuna gitmedi, değil mi?"

"Kızgınım çünkü oğluma arazide kalmasını söyledim ama korumalarım gitmesine izin verdi."

Aldo bu hatalı yargılamaya cevap veremeden cebimdeki telefonum çaldı. Arayanı kontrol ettim. Bilinmeyen bir numara. "Pronto."

Arka planda çok fazla gürültü vardı. Bir erkek sesi, sanki duyulmamaya çalışıyormuş gibi sessizce konuştu. "Luca? Benim."

Dondum kaldım, vücudumdaki her kas alarmdaydı. "Niccolò?"

"Luca, özür dilerim."

"Bana nerede olduğunu söyle, hemen şimdi," dedim telefona çok dikkatli bir şekilde.

"Elimden geleni yaptım." demeden önce arka planda bir sürgülü kapı çarparak kapandı. Beni affet."

Sonra bağlantıyı kesti.

Orospu çocuğu! Derin bir nefes aldım ve numarayı tekrar aradım ama ulaşamadım. Niccolò muhtemelen arama yapmak için bir kullan-at telefon kullanmıştı.

Aldo çoktan telefonuyla konuşmaya başlamıştı. Bana uzattı ve Sergio'nun endişeli sesini duydum. "Niccolò seni aradı mı?"

"Az önce, evet. Özür diledi. 'Elimden geleni yaptım. Beni affet' dedi. Sonra da telefonu kapattı."

"Elinden geleni mi? Bu ne anlama geliyor?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Ama iyi bir şey olamaz." "Nereden aradığına dair bir fikrin var mı?"

Bunu düşündüm. "Arka planda çok fazla gürültü vardı. Sürgülü bir kapı çarparak kapandı, araba kapısı gibi. Belki bir minibüstedir."

"Arabada mıydı?"

"Hayır. Arka plandaki gürültü çok yüksekti. Kesinlikle dışarıdaydı."

"Belki bir havaalanı. Bir otobüs terminali."

"Belki."

İkimiz de uzun bir süre sessiz kaldık. "Kaçıyor gibi görünüyor, bu da polisin onu yakalayamadığı anlamına geliyor. Tıpkı Gabi'nin dediği gibi."

"Bu iyi haber," dedi kardeşim. "Ama neden özür dilemek için arıyorsun? Neden onu saklayabileceğimiz Catanzaro'ya gelmedi?"

"Bilmiyorum ama onu bulmamız gerek. AB'deki tüm havaalanlarının güvenlik kamerası görüntülerini alın. Çocuklar bu saatlerde Niccolò'dan bir iz var mı diye kontrol etsinler."

"Bu sonsuza kadar sürer. Hızlı arama yapmanın bir yolunu bulmalıyız."

Bunu düşündüm. Süreci hızlandırmaya yardımcı olabilecek birini tanıyordum. "Napoli'deki arkadaşımızı ara. Ondan bilgisayarıcılarını bu işe vermesini iste. Cevapları bizden daha hızlı bulabilirler."

Enzo D'Agostino Napoli 'ndrina'nın başıydı ve parasının çoğunu bilgisayar dolandırıcılığından kazanıyordu. Yıllar boyunca birbirimize iyilik yapmıştık ve şu anda bana borçluydu. Hackerları Niccolò'yu bulabilmeliydi; ne de olsa D'Agostino'yu dört yıl boyunca dünyadan saklamayı başarmışlardı.

Sergio onaylarcasına mırıldandı. "D'Agostino mu? İyi fikir. Cevabıyla birlikte seni ararım." Kardeşim aramayı sonlandırdı.

Aldo'nun telefonunu ona geri attım, sonra bir elimi saçlarımda gezdirip duvara baktım.

"Niccolò'nun aileye sırtını dönmeyeceğini söylemişim," diye haykırdı Gabriele. "Sesi nereden arıyormuş gibi geliyordu?"

"Emin değilim. Ama eğer kaçıyorsa, muhtemelen bir havaalanından geçecektir."

Oğlum başını salladı. "Niccolò uçaklarda hasta olur. Otobüs ya da arabayla gidecektir."

Ah. Bu yardımcı oldu. "Aldo ile git. İstedğin şeylerin bir alışveriş listesini yap, ben de teslim ettireyim. Sergio'yu tekrar aramam gerek."

İkisi girişten ayrıldı ve ben de masamın arkasına oturduğum ofisime döndüm. Anında cep telefonum çaldı. Arayan Sergio'ydu. "Pronto."

"Yüz yüze görüşmek istiyor," dedi kardeşim.

"Boş ver onu. Napoli'ye uçacak vaktim yok."

"O New York'ta. Kadınının yarın Moda Haftası'nda bir defilesi var. Konuşmak için oraya gelebileceğini söyledi."

Başparmağımla işaret parmağım arasında alt dudağımı ovuşturdum. New York iki saat uzaklıktaydı. "Cristo, tam bir baş belası."

"Önce seninle konuşmadan bunu yapmayacağını söyledi."

Bir pazarlık o zaman. Onun yardımına ihtiyacım vardı, bu yüzden ne istediğini öğrenmeliydim. "Tamam, ben giderim. Bu arada Gabriele, Niccolò'yu hava tuttuğunu, bu yüzden uçakla seyahat etmeyeceğini söyledi. D'Agostino'nun adamlarına otobüs terminallerini ve araba kiralama şirketlerini kontrol ettirmemiz gerekiyor."

"Tamam ama D'Agostino'nun başka bir şartı daha var. Ve bu hiç hoşuna gitmeyecek."

İçimi çektim. Şimdi ne olacaktı? "Çıkar ağzındaki baklayı."

"Bunun iş gibi görünmemesi gerektiğini söyledi. Eğer şovu sırasında çalışırsa karısı çok kızar."

"Ne demek bu?"

"Yanında birini getirmeni söyledi. Moda Haftası'na geliyormuş gibi görün. Sonra seninle buluşacak."

Gözlerim anında, daha otuz dakika önce Valentina'nın amını yediğim ofis kapısına gitti. Benimle Manhattan'a gelecek miydi? Başka birini götürmek istemediğimden emindim.

Eğer kabul ederse, bir, belki de iki gece boyunca tamamen bana ait olacaktı. Onun muhteşem vücuduna yapmak istediğim iğrenç şeylerin görüntüleri beynimde dönerken kasıklarım yeniden kalınlaştı. Göğüsleri, amı... kıcı. Madre di dio, o kıcı ısırmak, yalamak ve tokatlamak istiyordum.

Reddetmeyi kabul edemezdim.

"Valentina'yı getireceğim."

Sergio kıkırdadı. "Bunu söyleyeceğini tahmin etmiştim."

"Beğendiğim oteli ara, stronzo. Müsait olan en güzel odayı ayırt."

"Tamam, ama ya seninle gelmeyi kabul etmezse?"

Ellerimde tereyağı gibi eriyen kadını düşündüm. "Merak etme. O da kabul edecektir."

Bölüm On Dört

Valentina

"Val, ilk banyodaki tuvalet tıkanmış."

Roberto için üzerinde çalıştığım sipariş listesinden başımı kaldırıp baktım. Anne Marie ofisin kapısında durmuş, bana bu haberi verirken yüzünde pişmanlık dolu bir ifade vardı. Eski sunucumu birkaç gün önce yeniden işe almıştık ama işten ayrıldıktan sonraki ilk günüydü. Ona yeni bir şefimiz olduğunu ve Tony'nin restorandan men edildiğini söylediğimde dönmeyi kabul etmişti.

"*Yine mi* durdu?" Sesim kızgınlıkla yükselirken sordum.

"Ben yapmadım," diye çabucak ekledi. "İşçiler mi kullanıyordu?"

"Muhtemelen." Gözlerimi kapadım ve nefes verdim. Eski borularımızdan nefret ediyordum.

"Tamam, ben dalmaya gidiyorum."

"Benim yapmamı ister misin, tatlım? Senin işin başından aşkın."

Tuvaletlere dalmak pis ve nankör bir işti. Kimsenin yapmasını istemediğim bir iş. Ve çalışanlarımdan asla kendim yapmak istemediğim bir şeyi yapmalarını istemezdim. Ne de olsa patron bendim. Bu benim sorumluluğumdu. "Teklifiniz çok hoş ama ben yaparım. Buna alışkınım."

"Önce üstünü değiştirmek isteyebilirsin."

Doğru ya. Bugün güzel bir kıyafet giymiştim, yakışıklı, yaşlı bir İtalyan beyefendisi uğrarsa diye en iyi halimle görünmek istemiştim. Bu aptalcaydı, çünkü Luca'nın buraya gelmekten çok daha önemli işleri vardı.

Bir mafya örgütünü yönetmek gibi.

Dün gece yatağında uzanırken ilişkimizi düşünmemeye çalıştım. Ya da bu sabah. Ya da duşta. Ya da işe giderken. Ya da kahve içmek için durduğumda.

Tamam, belli ki unutmakta başarısız oluyordum. Bu bilgi herkesin görmesi için alnıma dövme yapılmış gibi hissediyordum: *Bir mafya babasıyla takılmıştım.* "Kahretsin," dedim Anne Marie'ye. "Üstümü değiştirecek bir şeyim yok."

burada."

"O zaman bırak ben yapayım." Kot pantolonunu ve tişörtünü işaret etti. "Kirli işler için giyindim."

Ayağa kalktım. "Hayır, sorun değil. Tanrı biliyor ya, elbise giyerken ilk kez dalmıyorum."

"Eğer eminsen, Roberto'yla birlikte yeni cam eşyaların paketlerini açmaya geri döneceğim. İyi şanslar."

Banyoda, aynadaki yansımamı yakaladım. Bu elbise gerçekten çok güzeldi. Bir gece geç saatlerde bir sosyal medya uygulamasında gezinirken keşfetmiştim. Kolsuz, şarap rengi kılıf elbisenin yan taraflarında küçük bir büzgü vardı ve ben bunun içinde sofistike görünüyordum. Sorumluluk sahibi bir kadın, annem gibi. Yirmi bir yaşındaki aptal bir bakire gibi değil.

Sonuç olarak? Hiçbir şey bu elbiseyi mahvedemeyecekti. Banyonun kapısını kilitledim, sonra elbisemin fermuarını dikkatlice açtım ve içinden çıktım. Elbiseyi dikkatlice duvar apliklerinden birinin kenarına, ayak altından uzak bir yere astım.

Kendime baktım ve gülmemeye çalıştım. Artık sadece topuklu ayakkabı, tanga ve dantelli sütyen giyiyordum. Gülünçtü ama başka ne seçeneğim vardı ki? Ayrıca, bu iş yakında bitecekti ve kimsenin haberi olmayacaktı.

Dudaklarımdan uzun bir lanet geçti. Bir noktada bu eski boruları gerçekten halletmem gerekiyordu. İnsanlara kâğıt havluları ya da kadınsı ürünleri sifona atmamalarını söyleyen ne kadar tabela asarsanız asın, kaba saba herifler yine de bunu yapıyordu.

Tam önümdeki işi halletmek için gereken aletleri almak üzere küçük malzeme dolabına yönelmiştim ki, kapıdaki korkutucu bir vuruşa aynı derecede korkutucu bir bağırış eşlik etti.

"Ne oluyor lan?"

Dondum kaldım. Bu Anne Marie değildi.

Bir adamdı. Dün ofisinde takıldığım bir adam. Ve sesi *kızgın* geliyordu.

"Luca?"

"Valentina," diye hırladı. "Aç şu kapıyı!"

"Bir şeyin tam ortasındayım ve bana bağırmayı kes!" "Hemen aç yoksa bu kapıyı kırarım!"

Olamaz. Bana emir vermeyi nereden çıkardı? Ve bu kadar kızması gereken şey neydi? "Benimle bu şekilde konuşma ve buraya girmiyorsun."

"Allora. . . Kapıyı kıracağım."

Ayak sesleri yaklaştı ve ben panikledim. "Hayır! Yapma bunu. Tanrım. O zaman kapıyı değiştirmek zorunda kalırım." Kilidi çevirdim, kapıyı kırdım ve Luca'nın öfkesi kadar beni kimin görebileceği konusunda da endişelenerek aralıktan baktım. "Dur orada!"

Ellerini kalçalarına dayadığında yüzünün düzlemleri keskin, gözleri tehlikeli bir şekilde kısılmıştı. Koyu lacivert bir takım elbise giymişti ve o anda kendimi ne kadar aptal hissetsem de kendime engel olamadım. Tanrım, çok seksi görünüyordu. Beyaz gömleği zeytin rengi tenini, koyu mavi kravatı ise gözlerinin rengini ortaya çıkarıyordu. Dalgalı siyah saçları, sanki bir profesyonel tarafından şekillendirilmiş gibi zarif taramalarla zahmetsizce dökülüyordu.

Ben onu incelerken, onun da beni incelediğini unutmuştum.

"Geri çekilin, içeri giriyorum" derken biraz daha sakın görünüyordu ama daha az gergin değildi.

"Neden?"

"Çünkü ben dedim ki. *Andiamo*, Valentina."

"Yeterince iyi bir sebep değil Luca. Burada bir şeyle meşgulüm."

Eğilerek sesi yumuşadı. "Yerini öğrenmen gerek, fiore.

Şimdi içeri geliyorum, anladın mı?"

Benim yerim mi? Ne sikim?

Şimdi sinirlenmiştim. O pislik beni mi görmek istemişti? Peki, tamam! Umarım gösteriden keyif almıştır. Çünkü bu küstah *herifin* benden alabileceği tek şey buydu.

Geri adım attım ve o da bundan faydalanarak banyoya daldı. "Mutlu musun?"

Kendimi aptal gibi hissediyordum, neredeyse çıplaktım ama Luca'nın bakışları vücudumda dayanılmaz derecede yavaş bir gezinti yaptı. Onun bakışlarının çıplak tenimi okşadığını hissedebiliyordum, bakışlarının sıcaklığı beni yakıyordu. Göğüs uçlarım gerildi ve karıncalanmalar uyluklarım boyunca yayıldı. Bana tadına varılması gereken bir şeymişim, kavurucu sıcak bir günde soğuk bir ikrammışım gibi bakıyordu.

"Cazzo madre di dio," diye fısıldadı. "Hatırladığımdan bile daha iyi."

Hiç vakit kaybetmeden banyo kapısını arkasından kilitledi. Metalin tıkırtısı küçük alanda bir silah sesi gibi yankılandı ve ağzım kurudu. Maskenin içinde nefesim sık ve hızlı geliyor, kaslarım beklentiyle titriyordu. Ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama artık kesinlikle kızgın değildim.

Tamamen başka bir şeydim.

Uzun adımları aramızdaki mesafeyi tüketti. Yüzümü ellerinin arasına aldı ve yakınımına eğildi. "Artık benimsin, fiore mio," dedi sessizce. "Ve benim kadını tuvaletleri daldırmaz ya da banyoları temizlemez. Asla. Anlaştık mı?"

İçimi bir titreme kapladı ama bunun onun sözlerinden mi yoksa dokunuşundan mı kaynaklandığını anlayamadım. "Luca-"

"Anlaştık mı Valentina?" "Ben senin değilim," diye fısıldadım.

Çenesinde bir kas sıkıştı. "Dün senin amını yedim mi-
iki kez mi?"

"Evet, ama-"

"Aması yok, piccolina. Benim için iyi olacağına söz vermiştin. Yoksa bu sözü şimdi senden tekrar zorla mı almam gerekiyor?"

Bacaklarımın arasında biriken kayganlık beni utandırmalıydı. Tanrım, bu adam için utanmazdım. "Hayır."

"Emin misin? Çünkü bu banyoda herkesin duyacağı şekilde klitorisini dillemekte hiçbir sakınca görmüyorum."

Bunu görebiliyordum. Ben, lavaboya yaslanmış, Luca'nın karanlık kafası kalçalarımın arasına girmişken...

Damarlarımda dolaşan şehvetle ona doğru sallanıyordum. Kıkırdadı. "Bunu istiyorsun, değil mi?" Dudaklarını alnıma bastırdı. "Yakında. Çok yakında ihtiyacın olan her şeyi sana vereceğim."

Sonra bir adım uzaklaşarak beni şaşırttı. "Giyin. Seni New York'a götürüyorum."

"Bekle, ne?" Şimdi başım başka bir nedenden dolayı dönüyordu. "Şehre gidemem. İki gün sonra açılışımız var."

"Evet, gidebilirsin. Gitmek için hazırlan. Beş dakika var." Kapının kilidini açtı ve kola uzandı.

"Beş dakika mı? Sen neden bahsediyorsun?"

"Valentina." Sesi sertti ve omzunun üzerinden baktı, ifadesi değişmemişti. "Seksi kığın beş dakika içinde arabamda olacak, seni bu şekilde taşımam gerekse bile." Çenesini çoğunlukla çıplak olan bedenime doğru eğdi. "Gerçi sana bakan her erkeği öldürmek zorunda kalacağım. İstedğin bu mu, fiore mio? Kan banyosu mu?"

Ciddi olup olmadığını anlayamamıştım. Luca genelde söylediklerinde ciddiydi ama beni sütyenim ve külotumla gören birini gerçekten öldürecek miydi? "Hayır, ama lütfen açıkla mısın?"

"Vakit yok. Yolda açıklarım."

* * *

Luca

Aletimin yakında sakinleşeceğini umarak tuvaletten çıktım. Şu anki halimle araba kullanabileceğimden emin değildim. Mamma mia, vücudu lanet bir suçtu. Zaten programın gerisinde olmasaydık, o dayanıksız sütyeni çıkarır ve birkaç saat boyunca göğüslerini emerdim.

Daha sonra. Onu tamamen kendime ayırabileceğim bir otel süiti beni bekliyordu.

Restorana girdiğimde Roberto'yu aradım. Onu barda, buradaki ilk gecemden tanıdığım bir kadınla bardakları boşaltırken buldum. Valentina'yı terk eden garson kızdı. "Sinyora," diye soğukkanlılıkla selamladım.

"Masa Yedi," dedi sırtarak. "Sizi tekrar görmek güzel."

Onu görmezden geldim ve Roberto'yu işaret ettim. "Bir kelime." Sonra onunla özel olarak konuşabileceğimiz ön kapıya doğru yürüdüm.

Çok geçmeden o da bana katıldı. "Bir sorun mu var sinyor?"

Tuvaletleri işaret ettim. "Suya dalmıyor ve temizlemiyor. Bugün buraya tesisatçı getirin de şu borulara ne oluyorsa tamir etsinler. Yerlerinden sökülüp som altınla değiştirilmeleri gerekse bile umurumda değil. İşin bittiğinden emin ol ve faturayı bana gönder. Anlaştık mı?"

"Sì, Don Benetti. Tabii ki anlaştık. Ne yaptığının farkında değildim. Halledilmesini sağlayacağım."

"Güzel. Onu bu gece New York'a götürüyorum. Senden buradaki işleri halletmeni ve onu kanalizasyon, evrak işleri ve bardaklarla uğraştırmamanı bekliyorum, anladın mı?"

"Anlaşıldı. Sorun değil."

"Siz ikiniz ne hakkında konuşuyorsunuz?" Valentina bizi duyabilecek kadar yakındı ama onun dilinde değil bizim dilimizde konuşuyorduk.

Roberto kendinden emin bir şekilde İngilizce, "Hiçbir şey," dedi. "Luca seni New York'a götüreceğini söyledi, ben de bunun sorun olmayacağını söyledim."

Kolumu beline doladım. "Gel. Yola çıkalım."

"Bekle," dedi elini göğsüme koyarak. "Roberto, senin için sipariş listesini neredeyse bitirmek üzereydim. Masamın üzerinde. Giovanni de seninle konuşmak istiyor-"

"Bu kadar yeter," dedim ve onu kapıya doğru çekmeye başladım. "Roberto İtalya'nın en iyi restoranlarından bazılarını işletti. Senin küçük trattoria'nla da başa çıkabilir."

Bana karşı sertleşti. "Benim *küçük* trattoria'm mı? O benim tüm hayatım, Luca. Ve bu kadar otoriter ve küçümseyici olmanı takdir etmiyorum."

Dışarı çıkarken benimle tartışmaya devam etti ama ben onu görmezden geldim. Arabaya doğru ilerlemeye devam ettiği sürece bana istediği kadar bağırabilirdi. D'Agostino burada beklemeydi, bu yüzden gösteriye zamanında varmamız gerekiyordu.

Valentina'nın yolcu koltuğuna yerleşmesine izin verdim ve kapısını kapattım. Sonra aceleyle sürücü tarafına geçtim. Arabaya binmeden önce Aldo'ya ve arkadan ikinci bir arabayla gelen başka bir korumaya başımla selam verdim.

Yumuşak deri koltuğa kaydım, kemerimi bağladım ve motoru çalıştırdım. Kaldırıma yanaştığımda onun sessiz olduğunu fark ettim. "Bir sorun mu var?" diye sordum.

"Beni kaçırıyor musun?"

Bu suçlama, bu ülkedeki amacımın hoş olmayan bir hatırlatıcısıydı. "Hayır. Burada kalmakta özgürsün ama önce ne planladığımı duymak isteyebilirsin."

"O zaman en azından evime uğrayıp eşyalarımı toplamama izin var mı?" "Bunu senin için zaten yaptım."

Boğulur gibi bir ses çıkardı ve inanmaz bir ifadeyle bana baktı. "Evime girip eşyalarımı mı karıştırdın?"

"Evet."

"Luca, bu da ne?"

Vites değiştirdim ve yavaş bir kamyonun etrafından dolaşım. "Öncelikle, daha iyi bir güvenliğe ihtiyacın var. İçeri girmek utanç verici derecede kolaydı. Sonra, Aldo'nun senin için paket yapmasını mı tercih ederdin? Seksi külotlarını benim seçmemi istersin diye düşünmüştüm."

"Kendi seksi külotumu seçmeyi tercih ederim," diye tersledi. "Ve sen gerçekten sinirlerimi bozuyorsun."

"Piccolina, böyle konuşmaya devam edersen bu yolculukta ağzını kullanacak daha iyi bir yer bulacağım."

"Sen öyle san!" Kollarını kavuşturdu.

Cazzo, dudaklarının aletimin etrafına sarılması fikri ... "İstiyorum. Ve bana karşı koyamayacağını çoktan anladık."

"Tanrım, egon... İtalyan kadınları senin otoriter ve kibirli tavırlarından hoşlanıyor mu?"

"Evet, hoşlanıyorlar. Neredeyse Amerikalı kadınlar kadar." "Sen-"

Ağzını aniden kapattı ama ne soracağını biliyordum. Dedim ki, "Bu yolculukta değil. Ama evet, yıllar önce."

Sessizce, uzun bir süre bunu düşündü. Sonra dedi ki, "Mafya babalarının hep saklandığını sanırdım."

"Akıllı mafya babaları istedikleri yere giderler. Yakalananlar aptal olanlardır." Kaşlarımı çatarak parmaklarımı direksiyona vurdum. Palmieri'nin karısını becerdiğim için artık her şey risk altındaydı. Şimdi aptal olan kimdi?

Arabayı keşfetmekle meşguldü ve ilk defa bana dikkat etmediğine sevinmiştim. Mafya babaları hakkında daha fazla konuşmak istemiordum.

Maserati'nin torpido gözünün içindekileri inceledikten sonra ön kapıyı kapattı. "Beni neden şehre sürüklediğini söyle."

"Orada bir toplantım var."

Göz ucuyla onun bana doğru bakışını izledim. "Seninle bir toplantıya katılmam için beni iki buçuk saat uzağa mı sürüklüyorsun?"

Otoyoldaki rampayı çıktım. "Evet."

"Luca, sen deli misin? Bir mafya toplantısına gidemem! Ben bir restoran sahibiyim. Yasadışı faaliyetlerinizin bir parçası olmak istemiyorum."

Derin bir iç çektim. Sanırım ona bir açıklama borçluydum ama birinin bana bağırmasına alışık değildim. Hayatımdaki erkekler buna asla cesaret edemezdi. "Bu buluşmada yasadışı hiçbir şey olmayacak. Başka birinden, başka bir Don'dan bir iyiliğe ihtiyacım var. Kadınının şovunda ve bir eş getirmediğim sürece benimle buluşmayı reddediyor."

"Neden?"

"Çünkü iş gibi görünmemeli." "Yani

ben senin flörtünüm."

"Belki. Ama sadece bu kadar çok soru sormayı bırakırsan."

Burnunu kırıştırdı ve ön cama baktı. "Bir gösteride olduğunu söylemiştin. Broadway'de mi?"

"Moda haftası. O bir moda tasarımcısı."

"Bir *defile*ye mi gidiyoruz?"

Sesinin yükselme şekli bana doğru baktırdı. "Bu bir sorun mu?"

"Bilmiyorum Luca. Belki de on beş dakika önce *tuvalet dalmak üzere* işte olduğum içindir. Kendimi iğrenç hissediyorum ve şimdi New York'taki bir defileye katılmam gerekiyor."

Boştaki elimi çıplak dizine koydum ve avucumu teninde gezdirdim, uyluğunun iç kısmına ulaşana kadar yukarı doğru ilerledim. "İğrenç değilsin. Çok seksisin, *piccolina*. Oradaki her erkek seni bu elbisenin içinde gördüğünde becermek isteyecek."

"Teşekkür ederim," dedi. Sesinde hafif bir gerginlik vardı ama az önceki gibi değildi.

"Önemli olan şeyi düşünmüyorsun. İzin ver dikkatini odaklayayım."

Parmaklarımı külotunun içine daldırdım. Pürüzsüz, sıcak teni parmak uçlarımla buluştum. Yarığında biriken ıslaklığın arasından geçtim ve neredeyse yoldan çıkıyordum. "Çok iyi hissediyorsun," diye mırıldandım. "Bu amcığı tekrar yemek için sabırsızlanıyorum."

Elime daha fazla yer açmak için koltuğunda kaydı. "Ya bir kamyon geçerse? Ne yaptığını anlarlar."

"Elim elbisenin altında, görecekləri tek şey bu." "Yine de ne olduğu çok açık."

"Umurunda mı?"

"Evet."

Açımı ayarladım ve bir parmağımı içine soktum. "Peki ya şimdi?"

Başını geriye attı ve gözlerini kapattı. İnce boğazı yutkunurken çalışıyordu. "Belki?"

"Va bene, *fiore mio*."

Kahretsin, çok sıkıydı. Bu bakire amcığın bu gece çıplak sikimi boğmasını hissetmek için sabırsızlanıyordum. Doğum kontrol hapı kullandığını biliyordum çünkü haplarını daha önce banyosunda bulmuştum.

Parmağımı birkaç kez pompaladım ve nefes nefese kalmaya başladı, elleri deri döşemeyi kavırıyordu. "Konuşmaya devam et. İtalyanca."

"Önce külotunu çıkar."

Külotundan sıyrıldıktan sonra elimi tekrar bacaklarının arasına soktum. Sürmeye devam ettim, parmağım içine girip çıkıyordu ve ana dilimde konuşmaya başladım, hiçbir çeviri uygulamasında öğretmedikleri kelimeler. Pis, iğrenç şeyler. Vücuduna yapmak istediğim her ahlaksız hareketi. Göğüsleri ve amı hakkında düşündüklerim. Saçları, yüzü. Nasıl

ona ofisimde dokunmamalıydım, ama şimdi dokundum ve durmak istemedim.

Çok yaklaşmıştı. Kalçalarının titrediğini ve iç kaslarının kasıldığını hissedebiliyordum. Parmağımı geri çektim ve ağzıma götürdüm. Dilimdeki lezzetin tadını çıkararak sularını tenimden emdim. "Madre di dio," diye inledim. "Çok lezzetli."

"Luca," diye sızlandı. "Çok yaklaştım."

Elimi bacaklarının arasına koydum ve iki parmağımı klitorisinin üzerine koydum. Hiç kıpırdamadan durdum, gözlerim yoldaydı. "Benim için iyi olacak mısın?"

"Evet, evet. *Lütfen*."

Parmaklarımı kovalamaya çalışarak kalçalarını yuvarladı, ama ben onları hafiflettim, alay ettim. "Bugün hayatımdaki kadın olan *mantenuta*'yı mı oynayacaksın?"

"Evet."

Klitorisini iki kez daire içine aldım, sonra durdum. "Şikayet etmeyecek ya da sorun çıkarmayacak mısın?"

"Hayır. Şimdi bir pislik olmayı bırak ve benimle alay etmeyi kes!" "Ve seni becermeme ve şımartmama izin mi vereceksin?"

Başını eğdi ve derin nefesler aldı. "Evet. Sadece boşalmamı sağla, lütfen."

Parmaklarımı şiddetle hareket ettirdim, ileri geri, daire çizerek klitorisini çalıştırdım ve doruğa ulaşması, inlemesi ve titreyerek parmaklarımı ıslatması sadece birkaç saniye sürdü. Her anı görememekten, gözlerimin onu izleyebildiği kadar yolu da izlemek zorunda olmasından nefret ediyordum. Ama bu kadın bir dahaki sefere benim altımda, sikim onun derinliklerindeyken boşalacaktı.

Koltuğa doğru sarktığı anda parmaklarımı ağzına götürdüm. "Temizle onları, *piccolina*."

İki parmağımı dudaklarının arasından geçirip sıcak ağzına götürmeden önce dili tenimde gezindi. Gördüğüm manzaraya karşı koyamayarak ona şöyle bir baktım. Cazzo, bu çok ateşliydi. Kızarmıştı, yüz ifadesi sersemlemişti, talimatlarımı uygularken neredeyse transa geçmiş gibiydi. Bu kız ...

Başka tarafa bakmak zorunda kaldım. Çok heyecanlanmıştım, aletim çok sertleşmişti. Dikkatli olmazsam, otoyolun kenarında kenara çekip aptalca bir şey yapabilirdim.

İki elimi direksiyona koydum ve sakinleşmeye çalıştım. D'Agostino'yla olan toplantı çok önemliydi ve Val'le olanlar bekleyebilirdi.

Sonraki birkaç dakika boyunca Val sessizce kendini toparladı, elbisesini ve saçını düzeltti. Yola baktım. D'Agostino ile yapacağım görüşmeyi, isteyebileceğini düşündüğüm şeyleri gözden geçirdim-

Parmakları pantolonumun cebine girdiğinde sarsıldım. İçgüdüsel olarak bileğini tutup onu durdurdum. "Nedir bu?"

Val birkaç dakika önce çıkardığı külotunu havaya kaldırdı. "Bunları sana vermeye çalışıyorum. Sende kalmasını istemiyor musun?"

Kalbim düzensiz bir şekilde çarpıyordu, şaşkınlık ve arzu kan dolaşımında tehlikeli bir kokteyl oluşturmuştu. Beklenmedikti, hem masum hem de iğrençti, sarhoş edici bir bileşimdi. Onu serbest bıraktım ve rahatladım. "Evet, evet."

Kullanılmış külotu cebime soktu, sonra kalçamı okşadı. "Artık bütün gün bunları düşünebilirsin."

Başka bir şey yapmak için zorlanırdım. "Bir bakire bir erkeğe kirli külotunu vermeyi nereden öğrendi?"

Eğilerek ağzını kulağıma olabildiğince yaklaştırdı. "Bir *sürü* kitap okudum." Bir saniye sonra arabanın müzik setini açtı ve müzik sedanı doldurdu.

Sonraki bir buçuk saat boyunca o kitapları ve Valentina'nın başka neler öğrenmiş olabileceğini düşündüm.

On Beşinci Bölüm

Valentina

Arabada Luca'nın yanında oturmak işkence gibiydi. Onun havalı kolonyasını koklamak, güçlü ve becerikli ellerinin vites değiştirmesini izlemek... Bu adamla ilgili her şey seksiydi. Diğer sürücülere kaşlarını çatması bile inanılmaz derecede ateşliydi.

Başım büyük beladaydı. Sadece tehlikeli ve suçlu olmakla kalmıyor, aynı zamanda özgür irademi elimden alan garip bir yeteneği de vardı.

Bunun nedenlerini daha sonra yalnız kaldığımda incelemem gerekecekti. Şimdilik sadece günün getirdiklerinin tadını çıkaracaktım. Luca beni şımartmak istediğini söylemişti ve ben de şımartılmaya hazırdım. En son ne zaman restorandan uzun süre ayrı kaldığımı hatırlayamıyordum. Annemin cenazesi olabilir mi? Ve lise ikinci sınıftayken Lincoln Center'a yaptığımız sınıf gezisinden beri şehre gitmemiştim. Anneme teşhis konulmadan hemen önceydi, ne kadar hasta olduğunu bilmeden önce.

Her şey değişmeden hemen önceydi.

Tünelden geçtikten sonra Luca sanki bir New York'luymuş gibi sokaklarda rahatça dolaşmaya başladı. Yayaları sabırsızlıkla bekledi ve taksilerden kaçtı. Sonunda bir otoparka girdik. Günlük ücret başımı döndürdü ama Luca arabanın fobunu çevirirken gözünü kırpmadı. Sonra elimi tuttu ve beni kaldırıma doğru götürdü. "Nereye gittiğini nereden biliyorsun?" Uzun bacaklarına ayak uydurmaya çalışarak sordum.

"Zor değil. Manhattan'ın çoğu ızgara şeklindedir; kuzey, güney, doğu, batı."

"Buraya kaç kez geldin?" "İki kez."

Buraya en fazla o kadar gelmişim ve sokaklara o kadar da aşına değildim.

Önünde fotoğraf çeken insanların dolaştığı eski bir binanın önünden geçtik. Kapının üzerinde kırmızı bir gölgelik asılıydı ve yere siyah bir halı serilmişti. Luca yine de girişi geçmeye devam etti. "Bu muydu?"

"Başka bir yoldan gidiyoruz."

Oh. Kalabalıktan kaçmaya mı çalışıyordu? Beni bloğun ilerisindeki çelik bir kapıya götürdü ve orada bir zile bastı. Kapı açıldığında Luca adını söyledi ve uzun bir koridora girdik.

"Merdivenler koridorun sonunda. Sağa gidin, göreceksiniz. En üstte sola dönün." dedi güvenlik görevlisi.

Talimatlarını izledik ve kısa süre sonra kendimizi sahne arkasında bulduk. Etrafta koşuşturan insan sayısı, saç ve makyaj sandalyeleri ve yarı çıplak muhteşem erkeklerle başka bir şey olması mümkün değildi. Kadın modeller bekliyordum ama belli ki defile erkek giyimi içindi.

Yaşasın benim için.

"Sanırım bu defileyi seveceğim," dedim Luca'ya geniş bir sırıtışla.

Kolunu belime doladı. "Ben de beğeneceğini düşünmüştüm. Salyalarını akıtmamaya çalış, bambina."

O kadar çok hareket vardı ki, bana akşam yemeği telaşı sırasında mutfağı hatırlattı. Annem buna hep kontrollü kaos derdi. Herkes meşguldü, sorumluluklarına odaklanmıştı ama bir ekip olarak çalışıyordu ve ben bunu bir bakıma rahatlatıcı buluyordum.

"Ah, işte oradalar," dedi Luca kalabalığın üzerinden bakarak. "Gel bakalım Bana."

Luca elimi tuttu ve beni sandalyelerin ve rafların arasından geçirdi. Kıyafet. Sonunda daha geniş bir alana vardık, burada muhteşem bir kadın bir çift pantolonu düzeltiyordu. Söz konusu pantolonu giyen, karamel tenli ve yağsız kaslara sahip güzel bir erkek model, kadın çalışırken kıpırdamadan duruyordu ve yakınlardaki bir sandalyede uzanan başka bir adam fark ettim. O da yakışıklıydı, biraz daha yaşlıydı ve güç ondan dalga dalga yayılıyordu. Kimse onunla konuşmuyordu ve kadının pantolonla oynamasını tüyler ürpertici bir konsantrasyonla izliyordu.

Bu diğer Don olmalı.

Beklediğim gibi biri değildi ama Luca'nın da bir don olduğunu düşünmemiştim. Bu ikisi uluslararası suçlular değil, zengin işadamları olarak geçebilirdi.

Luca kadının ve modelin etrafından dolanarak doğrudan sandalyedeki adama doğru yürüdü. Yaklaştığımızda, donör gözlerini ihtiyatla dikerek bize baktı.

ve keskin. Luca'ya dikkatle baktı, sonra bana hızlıca bir göz attı.

"D'Agostino," dedi Luca dostça ama yumuşak bir ses tonuyla.

"Come stai?"

D'Agostino yüz ifadesi değişmeden ayağa kalktı ve iki adam el sıkıştı. Sonra Luca elini sırtımın küçük kısmına koydu. "Sinyor D'Agostino, bu Sinyorina Montella."

Elimi sıkmaya gittiğinde, "Sizinle tanıştığımıza memnun oldum, Bay D'Agostino." dedim.

Elimi sıkıca tuttu. "Sinyorina. Gelebildiğinize sevindim." Sesi derin ve kalın aksanlıydı, Luca'nın konuşma şeklinden biraz farklıydı. Farklı bir lehçeydi, bu da Luca'nın yaşadığı yerden olmadığı anlamına geliyordu.

"Merhaba." Pantolonunu düzeltmekte olan kadın da bize katıldı. D'Agostino ile Luca'nın arasına girdi, bakışları Luca'nın yüzüne kilitlenmişti. "Kimsin sen bebeğim?"

D'Agostino oldukça yumuşadı, kadını yanına çekti ve başının üstünü öptü. İnanılmaz derecede güzeldi, uzun ve inceydi, makyajı mükemmel yapılmıştı. Üstün göz kalemi becerisini anında kışkandım. Dekolteli, bol, desenli, üst kısmı daha dar ve bacaklarının etrafından akan bir elbise giymiş, havalı bir çift alçak bot ve bileklerinde ve boynunda korkak mücevherlerle eşleştirmişti. Tarzı hem zarif hem de sinirliydi ve ona hayranlık duymadan edemedim.

"Gianna," dedi D'Agostino. "Bunlar Sinyor Benetti ve Sinyorina Montella."

Gianna Luca'ya bakmaya devam etti, sonra D'Agostino'ya doğru dönerken gülümsemesi düştü. "Söz vermiştin. Lanet olsun, Enzo."

Ne olduğundan emin olamadan Luca'nın yanına yaklaştım. Elini sırtımda bir aşağı bir yukarı gezdirdi ve ben daha fazlasını isteyerek onun basit, yatıştırıcı dokunuşuna doğru eğildim. Vücudumun ona verdiği tepki çok tuhaftı.

D'Agostino eğildi ve Gianna'ya fısıldamaya başladı. Gianna onun göğsünü iterek sözünü kesti. "Dur. Bunun için zamanım yok. Bunu sonra konuşuruz. Git başımdan." Modeline döndü, eğildi ve bizi görmezden geldi.

D'Agostino içini çekti ve başını salladı. "Gitmiyorum."

Gianna hiçbir şey söylemedi, sadece pantolon üzerinde çalışmaya devam etti. Birisi gelip ceketlerden biriyle ilgili bir sorun olduğunu söyledi ve Gianna bir asistana pantolonla ilgili ne yapması gerektiğine dair talimatlar verdi. Sonra ayağa kalktı ve kalabalığın arasına daldı.

Luca, Gianna'nın kaybolduğu yeri izleyen D'Agostino'ya, "Yerimizi bulacağız," dedi.

D'Agostino İtalyanca cevap verdi ve Luca başını salladı. Sonra sahne işaretlerini takip ederek beni uzaklaştırdı. Ana alana çıktık ama bir pist ya da sahne bulamayınca şaşırdım. Bunun yerine sandalyeler beyaz odanın çevresine dizilmişti ve ortalarına labirent gibi büyük siyah kutular serpiştirilmişti. Neredeyse tüm koltuklar doluydu, arkadan daha fazla insan süzülüyordu ama Luca beni ayrılmış bir bölüme götürdü.

Oturduk ve Luca kolunu sandalyemin arkasına doladı ve bacak bacak üstüne attı. Ona doğru eğildim, son zamanlarda bunu çok sık yapıyor gibiydim. Neden olduğundan emin değildim ama bunu daha sonra düşünecektim. Şimdilik sadece bu inanılmaz yakışıklı adamla günün tadını çıkarmak istiyordum. "Bay D'Agostino ayrılmadan önce İtalyanca ne dedi?"

"Önemli bir şey değil."

Bu da bana söylemek istemediği anlamına geliyordu. "Kızgın mıydı?"

"Öyle de denebilir," dedi Luca. "Endişelenmene gerek yok." Elimi tuttu, öptü, sonra kalçasına götürdü ve parmaklarımızı birbirine doladı.

Sessizliğe gömüldük ve ben kalabalığın sakinleşmesini izledim. Tanıdığım birkaç ünlü, birkaç aktör ve spor yıldızı vardı. Bakmamaya çalıştım ama çok zordu. Odadaki neredeyse herkes inanılmaz derecede yakışıklıydı. Ve benim yaşımdaki kadınlar çok birlikte ve sofistike görünüyorlardı - bugün tesisat sorunlarıyla uğraşmış gibi değillerdi.

Eğer annem ölmeseydi, belki de o ben olabilirdim. Okula gidebilir, seyahat edip kültürlenebilir, dünyayı deneyimleyebilirdim. Bunun yerine Paesano'da sıkışıp kalmış, aile restoranını işletiyor ve başımı suyun üstünde tutmaya çalışıyordum.

Luca dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. "Ne oldu? Neden o genç kız grubuna bakıp duruyorsun?"

Benim yaşlarımdaydılar ama onu düzeltmeye zahmet etmedim. "Bir nedeni yok. Sadece merak ettim."

"Valentina, evde, ailenin yanında kalmanın yanlış bir tarafı yok."

"Biliyorum," diye tersledim, beni bu kadar kolay okumasına sinirlenmişim.

"Güzel." Elimi tekrar öptü. "Ve açıklığa kavuşturalım, sen hepsinin toplamından daha güzelsin."

Çok cömert davranıyordu ama yine de iltifatını kabul ettim. "Teşekkür ederim."

Tüm oda karanlığa gömüldü ve mekânı müzik doldurdu. Daha dik oturdum, Gianna'nın tasarımlarının neye benzediğini görmek için sabırsızlanıyordum. Tepemdeki ışıklar titreyerek yerdeki dev kutular arasındaki yolu aydınlattı. Modeller sahne arkasından birbiri ardına belirmeye başladı; yürüyüşleri düzgün ve istikrarlıydı ve düz, neredeyse öfkeli bakışları dosdoğru ileriye odaklanmıştı. Kıyafetler çok havalıydı, geleneksel erkek kıyafetlerinden daha androjen. Bazı gömlek ve kazakları kesinlikle giyerdim.

Sonunda Gianna ortaya çıktı ve herkes çılgınca alkışladı. El salladı ve gülümsedi, bir kez daha odanın etrafında uzun bir trende modelleri takip etti. Sonra her şey bitti, ışıklar yandı ve kalabalık konuşmaya ve çıkışlara doğru ilerlemeye başladı. Luca ayağa kalkmadı. Elimi tuttu ve oturmaya devam etti.

"Gidelim mi?" diye sordum.

"Hayır, biraz burada bekleyeceğiz. Gösteri hakkında ne düşünüyorsun?"

"Çok iyiydi. Çok yetenekli."

Bana tuhaf bir şekilde gülümsedi -yumuşak ve sevecen ama aynı zamanda eğlenerek. Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Evet, ben de öyle düşünüyorum."

Nazik dokunuşuyla ürperdim. "Bana gülüyorsun."

"Hayır, söz veriyorum gülmüyorum. Bence çok tatlısın. Ve ayrıca çok seksisin." Sonra başını eğdi ve bana herkesin içinde kesinlikle uygun olmayan derin bir öpücük verdi.

Yine de şikâyet edecek durumda değildim.

Çekildiğinde başım dönüyordu ve zor nefes alıyordum. "Bu gerçekten gerekli miydi?"

"Elbette. Bu gece için hazır olmanı istiyorum."

Sadece bunu düşünmek bile meme uçlarımı sütyenimin içinde sıkıyordu. Arabada olanlar sağ olsun, hâlâ külot giymiyordum ve beni böyle öpmeye devam ederse sorun yaşayacaktım. Zaten kalçalarımındaki yapışkan ıslaklığı hissedebiliyordum.

Luca'nın telefonu çaldı. Ekranı okudu, sonra hızlıca bir şeyler yazdı. Sonra telefonunu kaldırdı ve beni ayağa kaldırdı. "Gel."

Ayağa kalktım ve elbisemi düzelttim. "Yine sahne arkasına mı gidiyoruz?" "Hayır. Onlarla akşam yemeğine gidiyoruz."

* * *

Önce biz vardık.

Otururken Luca bana bir sandalye uzattı. Restoran doğal olarak İtalyan'dı ve Mulberry Caddesi'nin Küçük İtalya'sının tam ortasındaydı. Burası şirin ve küçük bir yerdi, önünden geçtiğimiz diğerleri kadar turistik değildi ve içeri girdiğimizde çalışanlar Luca'yla İtalyanca konuştular, o da aynı şekilde karşılık verdi. Klas bir soğukkanlılık için mücadele ettim ama onun kendi dilinde konuştuğunu duymak cehennemden daha ateşliydi. Şehvetimin yüzümden okunduğuna şüphe yoktu.

Dikkatimi dağıtmak için etrafa bakındım. Nadiren dışarıda yemek yedim, özellikle de diğer İtalyan restoranlarında, bu yüzden her şeyi içime çektim. Masayı beyaz bir masa örtüsü kaplamıştı, ortasında küçük bir çiçek vazosu vardı. Yağ tabakları ve şarap kadehleri çoktan indirilmişti ki Roberto bundan nefret ederdi. Masada ne kadar az şey olursa o kadar iyi olacağını savunurdu. İtiraf etmeliyim ki ortam biraz dağınıktı.

Duvarlardaki siyah beyaz fotoğraflar restoranımın tadilattan önceki halini anımsatıyordu. Roberto, Hudson Vadisi'nin yerel sanatçılarını bulmamız ve fotoğraflar yerine onların eserlerini kullanmamız konusunda ısrar etmişti. Mekânı aydınlatmak için çok işe yaramıştı ve sanatçılar da bunun için minnettardı. Bu fotoğraflar karanlık ve eskimişti.

Menü sekiz sayfalık, plastik yapraklı ağır bir kitaptı. Roberto'nun Trattoria Rustica'daki ilk gününde çöpe attığı menülerin aynısıydı. Daha basit olanın daha iyi olduğunu söyledi ve Giovanni de aynı fikirdeydi. Yeni menüde sınırlı seçenek olacak, tüm malzemeler taze olacak ve mevsime göre günlük olarak basılacaktı.

Ne demek istediklerini şimdi anlayabiliyordum ama benim bildiğim buydu. Birlikte büyüdüğüm şey. Dağınık masalar, fotoğraflar ve plastik menüler. Yeni restoran eski yöntemden büyük bir değişiklikti. Ya vadi buna hazır değilse?

Luca garsondan bir şişe şarap sipariş ederek dikkatimi çekti. Yalnız kaldığımızda, "Belki de şarap istememiştim." dedim.

Uzandı ve elini kalçama koydu. Sıcak ağırlığı sahiplenici ve lezzetliydi, sanki bana dokunmaya hakkı varmış gibiydi. Bundan nefret etmedim. Hem de hiç.

"Bu şarabı seveceksin," dedi. "Tanıdığım bir adam tarafından Calabria'da üretiliyor. Ayrıca, şarap zevkinin berbat olduğunu zaten biliyoruz."

"Hayır, sen sadece bir şarap züppesisin."

Luca daha da yaklaştı, dudakları kulağıma yaklaşıırken boğuk bir sesle, "Şarap içecek kadar büyük müsün, piccolina?" dedi.

"Zar zor." Lacivert kravatını tuttum ve yüzümü ona döndüm. "Bu seni pis bir ihtiyar gibi mi hissettiriyor?"

Boğazının arkasından mırıldandı, sonra dudaklarını benimkilerle birleştirmek için başını eğdi. Dudaklarımı ayırdığında, dilini bir kez daha hissetmek için çaresizce hevesle ona açıldım. Luca beni öptüğünde tüm zaman ve mekân algımı kaybetmişim, sanki zihnim en basit düşünceyi bile tutamayan bir süzgeç gibiydi.

"Görüyorum ki parti çoktan başlamış."

Kuru kadın sesi beni ürküttü ve Luca'nın kravatını bırakarak konuşmayı kestim. Gianna ve D'Agostino gelmişti. Selamlaştık ve mafya babası tasarımcıyı yanımdaki koltuğa oturttu. D'Agostino sandalyeye otururken, ev sahibesi ona bir menü uzatmaya çalıştı ama D'Agostino menüye dudak bükte. İtalyanca bir şeyler mırıldandı ve hostes koşarak uzaklaştı.

Gianna bana doğru eğildi ve "New York'a her geldiğimizde onu Küçük İtalya'da yemek yemeye zorluyorum" diye fısıldadı. Kıs kıs güldü. "Bu onu *deli ediyor*."

"Evini hatırlatan şeylerden hoşlanmıyor mu?"

"Burası benim evime hiç benzemiyor," dedi D'Agostino. "Bu benim ülkeme bir hakaret. Ve bunu sadece beni kızdırmak için yapıyor."

Gianna peçetesini silkeledi ve kucığına koydu. "Nasıl karşı koyabilirim ki? Bunu çok kolaylaştırıyorsun, il pazzo."

D'Agostino Gianna'nın boştaki elini tuttu ve ağzına götürdü. Elini öpmesini bekliyordum ama onun yerine parmaklarını ısırıldı. Gianna sadece güldü ve menüsünü açtı. "Ne sipariş ediyoruz? Açlıktan ölüyorum."

Servis görevlisi elinde şarapla döndü ve şişeyi Luca'ya uzattı. D'Agostino'nun kaşları tehditkâr bir şekilde aşağı indi ve Luca'ya İtalyanca bir şeyler söyledi. Anlamamıştım ama D'Agostino hiç mutlu değildi. Luca sadece gülümsemekle yetindi ve masaya servis yapması için servis elemanına talimat verdi.

"Oh, iyi seçim," dedi Gianna. "Ravazzani şaraplarını çok severim. Aile şirketini desteklemek güzel bir şey."

"Ailenin bir şarap imalathanesi mi var?" Ona sordum.

"Kız kardeşimin kocası." Sonra garsondan D'Agostino için bir İtalyan birası getirmesini istedi. "Enzo bu şarabı içmektense susuzluktan ölmeyi tercih eder," diye açıkladı bana.

"Şovunuz harikaydı," diye ağzımdan kaçırdım sunucu gittiğinde. "Moda hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama her parçaya bayıldım."

"Teşekkür ederim. Bunu söylemen çok hoş." Gianna özlemle gülümsedi, gözleri biraz hüzünlüydü. "Defile bittiğinde hep bir hayal kırıklığı yaşıyorum, sanki küçük bebeklerimi bırakıyormuşum gibi. Bu arada, şimdiden üç gösteri sonrasını tasarlıyorum. Eğlence hiç bitmiyor."

"Yine de çok iyi gidiyorsun," dedi Luca. "Yakın zamanda birkaç mağaza tarafından satın alındığını gördüm."

"Evet ve Avrupalı bir zincir de benden bazı parçalar tasarlamamı istedi. Yani kesinlikle meşgulüm." Şarabını aldı ve Luca'ya baktı. "Biraz önce kaba davrandığım için özür dilerim Bay Benetti. Ama Moda Haftası söz konusu olduğunda net bir Çalışmak Yok politikam var ve Enzo da bunun fazlasıyla farkında."

Luca, "Mi dispiace, signorina," dedi, elini kalbinin üzerine koyarak yemin eder gibi. "Bu acil bir mesele olmasaydı, asla rahatsız etmezdim."

"Nereden biliyordunuz?" Ona sormadan edemedim. "Tamamen farklı bir nedenden dolayı gösteride olabilirdik."

Gianna gözlerini devirdi. "Kızım, hayatın içinde büyüdüğün zaman bu adamları bir mil öteden fark etmeyi öğreniyorsun."

"Ama yine de," dedi Enzo yumuşak bir sesle, eğilip şakağını öperek. "Beni fark etmedin, micina."

Gianna'nın zeytin rengi teni kızarıırken Enzo'yu masanın kendi tarafına doğru itti. "Sana hâlâ kızgınım. Git başımdan." Enzo sırtarak arkasına yaslandı ve elini masa örtüsünün üzerinde Gianna'nın ön koluna dayadı.

Servis görevlisi geri döndü ve ben de kendimi tutamadım. Benimkinden daha iyi olup olmadığını görmek için tavuk parmigiana sipariş etmek zorunda kaldım. Luca sunucuya balıkla ilgili bir sürü soru sordu - nerede tutulmuştu, ne kadar zaman önce tutulmuştu, hiç dondurulmuş muydu? Daha sonra bir makarna yemeği sipariş etti, görünüşe göre balıkla ilgili haberleri beğenmemişti. Onu suçlayamazdım. Restoran işinde iyi balık bulmak zordu.

Enzo ve Gianna da siparişlerini verdikten sonra tekrar yalnız kaldık.

"Peki, senin hikâyen ne?" Gianna bana doğru eğildi. "Dur tahmin edeyim. New York Üniversitesi'nde öğrencisin ve bununla tanıştın -" Luca'yı işaret etti - "bir kafede ödevini yaparken."

"Yakınından bile geçmedim. Hudson Vadisi'nde bir restoranım var. Çok eskiden beri aileme ait. Luca bir gece yemeğe geldi." Omuz silktim. "Hepsi bu kadar."

"Bir restoranın mı var? Kahretsin, tahmin edemezdim. İtalyan restoranı mı?" Bir nefes verdi. "Ne diyorum ben? Tabii ki İtalyan."

Güldüm. "Evet, İtalyan. Eyaletteki en iyi tavuk parmağı." "Ki bu İtalyan değil," diye mırıldandı Luca nefesinin altından.

Onu masanın altından tekmelemeyi düşündüm. "Kes şunu. İtalyan-Amerikan kültürümüz bize ait bir şey haline geldi, size değil. Bu seni rahatsız ettiyse özür dilerim ama bunu 19-ve 20. yüzyıllarda bu ülkeye göç eden milyonlarca göçmene sor."

Gianna kıkırdamaya başladı. "Ondan hoşlandım. Bir dahaki sefere canım spagetti ve köfte çektiğinde bunu hatırlamalıyım."

"İtalyan da değil," diye taklit ettim derin İtalyan aksanlı bir sesle.

Gianna yüksek sesle güldü ve hatta Enzo bile gülümsedi. Luca gülümsemedi ama gözlerindeki sıcaklık beni yumuşak bir battaniye gibi sardı.

Onun ilgisi karşısında kızarmamaya çalıştım ve onu tekrar öpebilmeyi diledim. Sohbet b u n d a n sonra kolayca aktı gitti. Gianna'nın Toronto'lu olduğunu ama zamanını Napoli ve New York arasında paylaştığını öğrendim. Sicilya'da ve Siderno'da yaşayan bir kız kardeşi ve bir sürü yeğeni vardı. Ve şimdi üzerinde büyük bir elmas yüzük ve alyans vardı. Daha önce fark etmediğim yüzük parmağı.

"Yüzüklerinizi daha önce takmış mıydınız? Sanki onları fark ederdim."

Parmaklarını oynatarak devasa taşa hayranlıkla baktı. "Hayır, çalışırken asla takmam. Taş kumaşa takılıyor."

"Kesinlikle muhteşem. Ama ne bileyim, kaybetmekten falan korkmuyor musun?" Annemin tüm mücevherlerini bankada bir kasada saklıyordum. Evim çok dağınıktı ve düzenlemek için hiç evde olmuyordum.

Gianna omuz silkti. "Olsaydı, bana bir tane daha almasını sağlardım sanırım. Bu konuda hiç endişelenmiyorum."

Oh. Vay canına, kendimi aptal gibi hissettim. Tabii ki endişelenmezdi. Enzo gibi bir adamın bunun gibi yüz tane elmas alabileceğine şüphe yoktu. Bu kadın *kesinlikle* kıyafetlerini sosyal medya reklamlarından almayan ya da zayıf bir haftada çalışanlarına ödeme yapabilmek için ramenle beslenmeyen bir kadındı. Muhteşem, şık ve zengindi; benim tam tersimdi. Burada ne işim vardı ki?

Yemeğimiz geldi, şükürler olsun, böylece en azından ben kendim yerine tavuk parmağına odaklanabildim. Porsiyon iyiydi ama biraz daha fazla alabilirdim.

Üstünde eritilmiş peynir. Önce sosun tadına baktım. Güzeldi ama biraz tatlıydı. Biraz tavuk kestim ve yedim. Doğru kalınlıktaydı ama ekmek biraz ıslaktı. Bir sonraki ısırıkta tüm bileşenleri bir araya getirdim ve fena değildi. Yine de büyükbabamın tarifi kadar iyi değildi.

"Allora, Valentina," dedi Luca, tabağımı işaret ederek. "Kararın nedir?"

Herkesin beni izlediğini fark ettim ve kesinlikle hissetmediğim umursamaz bir omuz silkme denemesi yaptım. "Güzel. Tekrar sipariş etmezdim ama berbat da değil. Benimki daha iyi."

Bu Gianna ve Luca'yı güldürdü, sonra Luca makarnadan bir ısırık alıp bana uzattı. "Bunu dene."

Ağzımı açtım ve dişlerimle makarnanın dişlerini sıyrarak ilerledim. Isı ve baharatlar dilimde patladı. "Vay canına, bu gerçekten çok iyi."

"Tabii ki öyle."

"Senin yaptığın makarna yemeği kadar iyi değil ama."

Gianna şarap bardağını bir gümbürtüyle yere bıraktı. "Dur bir dakika. Luca *yemek mi yapıyor?*" D'Agostino'ya şöyle bir baktı. "Vay canına. Kendini geliştiren iyi olur, marito."

D'Agostino kendini beğenmiş bir tavrıyla, "Benim *oyunum*," diye cevap verdi, "aşağı inerken seni yeterince tatmin etmiş görünüyordu."

Gianna güldü, sonra eğilip yanağından öptü. Bu ikisi çok sevimliydi, garip bir şekilde düşmandan sevgiliye dönüşmüşlerdi. Muhtemelen her zaman kavga ediyorlardı ama aynı tutkuyla barışıyorlardı.

Tüm dikkatimi yemeğime verdim. Gianna da aynısını yaptı, yüzük muhabbetinden sonra bu çok mantıklıydı. Muhtemelen benim Luca gibi bir adamın kolunda işi olmayan küçük kasaba hödüğünün teki olduğumu düşünüyordu. Bu düşüncesi tamamen yanlış da değildi.

Daha fazla yiyemeyecek duruma geldiğimde tuvalete kaçmaya karar verdim. Sandalyemi geri çektim. "Affedersiniz."

Luca da şık ve yaşlı olduğu için ayağa kalktı ve sandalyemden kalkmama yardım etti. "Her şey yolunda mı?"

"Evet. Sadece tuvalete gitmem gerekiyor."

"Oh, iyi fikir." Gianna da sandalyesinden kalktı. "Ben de geleceğim."

Reddedemezdim, bu yüzden restoranın arka tarafına doğru ilerlemeye başladım. Kadınlar tuvaletini bulup içeri girdim, sonra da kapıyı tutup

Gianna. İkimiz de tuvaleti kullandık, sifonu çekti ve ellerimizi yıkamak için dışarı çıktık. Sonra lavabolardan birine yaslandı. "Tamam, dökül bakalım."

"Ne hakkında?"

"Sen ve Luca. Detaylara ihtiyacım var. Ne zamandır birliktesiniz?"

Elimde kâğıt havluyla durakladım. Birine gerçeği söylemem gerekip gerekmediğinden emin değildim ama Luca da bana yalan söylememi söylememiştii. Ayrıca yalan söyleme becerilerim berbattı. Eğer Luca bundan hoşlanmadıysa, çok kötüydü. "Biz birlikte değiliz. Söylediklerim doğru. Birkaç gece önce yemek yemek için restorana geldi. Onu birkaç kez gördüm ama ciddi bir şey değil."

Gianna'nın mükemmel yontulmuş kaşları kalktı. "Lütfen. İçeri ilk girdiğimizdeki öpücük? O çok ciddiyiz türünden bir öpücüktü."

Isı ensemde gezinmeye başladı. "Yine de doğru. Bugün beni kız arkadaşı gibi davranmam için getirdi, böylece bunun bir iş olduğunu düşünmeyeceksin. Benim onun manten-bir şeyi olduğumu söyledi."

"Mantenuta
mı?" "Evet,
o."

Bir nefes verdi ve sanki kalp kalbe konuşuyormuşuz gibi eğildi. "Valentina. Tatlım. *Mantenuta* kız arkadaş demek değildir. Metres demek. Özellikle de bakılan kadın." Başını salladı. "Kızım, sen mafyalaşmışsın."

Gözlerimi birkaç kez kırıştırdım, beynim toparlanmaya çalışıyordu. Luca'nın ağzından ikinci kez metres kelimesi çıkıyordu. "Mafyalaşmak mı? Bu da ne demek oluyor?"

Rujunu eline alan Gianna aynaya doğru eğildi, gözlerimiz yansımada buluştu. "Bu adamlar, bu mafyalar. Onlar kurnaz orospu çocukları. Senden istediklerini almak için yalan söylerler. Onlara karşı tetikte olmalısın yoksa bir bakmışsın kendini kaçırılmış ve bir yatta kapana kısılmış bulmuşsun. Söylediği tek bir kelimeye bile inanmayın."

Tüm bunlar eve çok yakındı. Luca'nın yalanları ve kaçamakları, bu sabah beni hiçbir uyarıda bulunmadan restorandan sürükleyerek çıkarması. Gianna haklıydı, dikkatli olmam gerekiyordu. Luca bana ne kadar orgazm yaşatırsa yaşatsın, o tehlikeli bir adamdı.

Tıpkı babam gibi.

"Oh, kahretsin." Gianna rujunu kapattı ve omuzlarımı tutmak için döndü. "Kendini kaybettiğini görebiliyorum. Seni korkuttuysam özür dilerim. Kız kardeşlerim her zaman çok açık sözlü olduğumu söylerler."

"Hayır, bana anlattığına sevindim. Bunu duymaya ihtiyacım vardı."

Gitmeme izin verdi ama uzaklaşmadı. "Bak, tatlı bir kıza benziyorsun. Ve anlıyorum. Böyle erkekler mi? Tanrılar gibi sevişirler. Karizmaları tavan yapıyor. İnan bana, direnmeye çalıştım ama dışarıdaki o çılgın, seksi adam beni kendine çekti ve bırakmadı. Eğer Luca'yı istiyorsan, onunla yat. Mantenuta ol ya da olma. Ama bunu gözünüzü dört açarak yapın. Onun şartlarına göre değil, kendi şartlarına göre olsun, anlıyor musun?"

"Teşekkür ederim. Yatacağım."

"Güzel. Şimdi, o elbisenin içinde harika görünüyorsun, kızım. Nereden aldın bunu?"

Bu modacıya bu elbiseyi nereden bulduğumu söylememin imkânı yoktu. "Oh, süslü bir yerden değil." Yılmayan Gianna parmaklarını oynatarak kaynağımdan vazgeçmemi emredince, "Aptalca olduğunu düşüneceksin," dedim.

"Şüpheli. Her yerden alışveriş yaptım. İkinci el mağazaları, büyük mağazalar, depo kulüpleri. Bir keresinde Barselona'da çöp kutusundan bir ceket çıkarmıştım. Söyle bakalım."

"Bir sosyal medya uygulaması," diye fısıldadım kelimeleri ayıpmış gibi. "Bilirsin, şu reklamları gösterirler ve-"

Telefonunun kilidini açmaya başlamıştı bile. "Aman Tanrım, evet. Hangisiydi?"

On Altıncı Bölüm

Luca

Kadınlar masadan kalktığıında kadehimdeki şarabı yudumladım ve karşımdaki adama baktım. "Kadınla aranızda sorun yarattıysam özür dilerim."

D'Agostino bir omzunu kaldırdı. "Merak etmeyin. Bana kızması hoşuma gidiyor. Vito'ya kuzenin konusunda yardıma ihtiyacın olduğunu mu söyledin?"

"Niccolò ortadan kayboldu ve onu bulmam gerekiyor. Bilgisayar uzmanlarınızın benim için kamera kayıtlarına bakabileceğini umuyorum."

"Ortadan kaybolmasının sebebi ne olabilir?"

"Bilmiyorum ama bana gözaltında olduğu söylendi. Buna inanmıyorum." "Eğer doğruysa, bu senin için çok kötü olur," dedi D'Agostino.

"Olur, işte bu yüzden onu bulmam gerekiyor. Adamlarınız trenlerin, park yerlerinin videolarında yüz tanıma yazılımı kullanabilir. Onu bulmak o kadar da zor olamaz."

"Bu zaman alır." Bakışlarımı dikkatle karşıladı. "Ve para."

"İkincisinden bolca var ama ilkinden pek yok."

D'Agostino boşluğa baktı ve ben ne düşündüğünü merak ettim. Birbirimizi iyi tanı mıyorduk ama Ravazzani'yle yaşadığı sıkıntıları, gördüğü işkenceleri duymuştum. Birçok erkek böyle bir çileden akli başında çıkamazdı, bu yüzden D'Agostino'ya saygı duydum.

"Paranı istemiyorum," dedi sonunda. "Bir marina istiyorum. Büyük bir tane."

"Rocolletta mı?" Ona bön bön baktım. "Siktir git. O marinanın kontrolünü asla bırakmam. Hem neden bir limana ihtiyacın olsun ki? Zaten denizdesin."

"Ravazzani doğu kıyısındaki marinaların çoğunu kontrol ediyor, seninki hariç. Size bir anlaşmayla yaklaşması an meselesi." Gülümsemesi yırtıcı bir hal aldı. "Onun yerine benimle pazarlık yapmasını isterim."

"Bırakın en büyüğünü, herhangi bir marinamdan vazgeçeceğimi nereden çıkardınız?"

"Ravazzani'nin imparatorluğu her geçen gün daha da büyüyor. Bu da hepimiz için kötü bir şey."

"Eğer denerse, anlaşmasını reddederim. Onun herkesi boğma çabalarından bihaber olduğumu mu sanıyorsun?"

"Hayır, ama ona tek başına karşı koyamazsın. Müttefiklere ihtiyacın olacak." "Senin gibi bir müttefik."

D'Agostino elini anlamlı bir şekilde yuvarladı. "Sahip olunacak daha kötü arkadaşlar da var, Don Benetti."

"Tüm marinaya sahip olamazsın." "O zaman neden burada olduğumuzu bilmiyorum."

Şarabımı yudumladım ve sonra dikkatlice ağzımı sildim. "Başka bir şey söyle."

"İstediğim başka bir şey yok."

"Kızınıza yakın yaşta bir oğlum var."

Kaşları onaylamaz bir ifadeyle kırıştı. "Görücü usulü evlenmeyi kabul edersem Gia taşaklarıma sahip olur. Çocuklarıma çok düşkündür. Hayır, ben marinayı istiyorum."

Gabriele'in de bu fikirden hoşlanacağını sanmıyordum, bu yüzden zorlamadım. "İnşaat sözleşmelerim, iş bağlantıları var. İtalyan hükümetinin üyeleri. Adını söyle."

"Ben zaten adını koydum."

Merda! Elimi yumruk yaptım, aklım başımdan gitmişti. Marina hem yasadışı hem de yasal ithalat için kullanılıyordu ve her tekne bana bir ücret ödüyordu. Burayı D'Agostino'ya vermek büyük bir kayıp olurdu. "Bu pek de adil bir takas sayılmaz. Adamların kuzenimi bulacak ama ben marinayı sonsuza dek kaybedeceğim, öyle mi? Çok şey istiyorsun. Ama uzlaşabiliriz."

"Ne demek istiyorsun?"

"Serbestçe kullanabilirsin. Adamlarım sizin işiniz dışında oradaki trafiği denetlemeye devam edecek."

Çenesini ovuşturdu, uzun parmakları pürüzlü derisini okşuyordu. Parmaklarından birinin bir ucu eksikti. "Zaman sınırı yoksa ve Ravazzani sana bir anlaşma teklif ederse ilk bana geleceğine söz verirsen kabul ederim."

"Anlaştık." Elimi uzattım ve tokalaştık. "Kardeşime detayları halletmesi için Vito'yu aramasını söyleyeceğim."

"Va bene."

Tam o sırada kadınlar tuvaletten çıktı ve masamıza doğru yürüdüler. D'Agostino'ya doğru eğildim ve sesimi alçalttım. "Ondan nefret ediyorsun, değil mi?"

"Tahmin edebileceğinden çok daha fazla. Ama aynı zamanda ona saygı duyuyorum, bu yüzden hepimiz işimizi bitirene kadar tatmin olmayacağını biliyorum."

İkimiz de ayağa kalktık ve kadınların yerlerine oturmalarına yardım ettik. Valentina yemeğin geri kalanında sessiz kaldı. Tatlı sırasında bile tabağındaki tiramisuyu itip kaktı, sohbete katılmadı. Tuvalette ruh halini bozacak ne olmuştu?

Yemeğin parasını ödedim ve grubumuz vedalaşmak için yürüyüş yolunda toplandı. Şaşırtıcı bir şekilde Gianna Valentina'ya sarıldı. D'Agostino'nun kadını Valentina'nın kulağına "Ne dediğimi unutma," diye fısıldadı.

Kaşlarımı çattım. Gianna benim hakkımda bir şey mi söylemişti?

D'Agostino'nun elini sıktım. "Sergio sizinle temasa geçecek." "Güzel. Kardeşime aramasını beklediğimi söyleyeceğim."

Limuzine bindiler ve gittiler. Seçeneklerimi düşündüm ve en basitini seçtim. Aldo ve Carlo kaldırımda konuşuyorlardı, ben de dikkatlerini çekip kuzeyi işaret ettim. Aldo başıyla onayladı ve ben de Valentina'nın elini tutup onu yukarı doğru götürmeye başladım. Bana şöyle bir baktı. "Bunca zamandır burada mıydılar?"

"Evet."

"Nasıl fark etmedim?"

"Kimsenin onları fark etmemesini sağlamak onların işi." "Nereye gidiyoruz?"

"Tiramisu'nu beğenmedin, ben de gelato deneyelim dedim."

"Burada gelato yapan bir yer biliyor musun?"

Ona daha yakın olmam gerekiyordu. Elini bırakıp kolumu beline doladım. "Yakınlarda bir tane olmalı, değil mi?"

Kısa süre sonra bir gelato dükkânı bulduk ve bu lezzeti gerçek yöntemiyle, bir fincan içinde kaşıkla servis ettiler. Görünürde külâh yoktu. Valentina çikolatalı seçti, ben ise kan portakalı aldım. Ödemeyi yaptıktan sonra sessizce yürüdük ve New York'un manzaralarının ve seslerinin bizi çevrelemesine izin vererek yedik. Aklından bir şeyler geçirdiğini hissediyordum ve onu zorlamak istemedim.

Ayrıca, o ve ben konusunda nerede durduğumu biliyordu. Gece için planlarımda en ufak bir değişiklik olmamıştı.

"Gianna'dan hoşlanıyorum," dedi.

"Senin de seveceğini düşünmüştüm. O da senin gibi top toplayıcı." "Enzo'yla aranızdaki sorunları çözdünüz mü?"

"Evet." D'Agostino işimi kolaylaştırmamıştı. D'Agostino'nun yardımı karşılığında söz verdiğimiz şey konusunda Sergio'yu uyarmam gerekiyordu. "Bu da yolculuğun geri kalanında dikkatimin sende olduğu anlamına geliyor."

"Söylediğin tek kelimeye bile inanmamamı söyledi."

Bu hoşuma gitmemişti ama D'Agostino'yla olan geçmişi düşünülürken iyi bir tavsiyeydi. "Sana yalan söyledim mi?"

"Evet."

"Adım hakkında, ama neden gizliliğe ihtiyacım olduğunu sana söyledim. Ve sen zaten benim olmayı kabul ettin. Bunu geri alamazsın."

"Elbette alabilirim. İstedğim zaman fikrimi değiştirebilirim. Senin metresin olmayacağım."

Ah. Şimdi tavır değişikliği anlam kazanmıştı. Gianna onu bu konuda uyarmıştı. "Catanzaro'da bir metresim var. Bir başkasına ihtiyacım yok."

Valentina nefesini tuttu, sonra dondurma kaşığıyla koluna vurdu. "Luca! Bu ne lan!"

"Bekâr olduğumu mu sandın?"

"Hayır, ama sen zaten başka biriyle birlikteyken ben de seninle birlikte olmayacağım."

"Onunla *ilişkim* yok. Benim için uygun olduğunda onu beceriyorum."

"Aman Tanrım," diye mırıldandı bir ağız dolusu dondurma yerken. "Ona para ödüyor musun? onu?"

"İşler öyle yürümüyor."

"O zaman nasıl çalıştığını açıklayın lütfen."

"Ben meşgul bir adamım. Boş zamanlarım seyrek ve öngörülemez. Canım her istediğinde bir kadın bulacak enerjim yok. Bu yüzden Chiara ona ihtiyacım olduğunda müsait oluyor. Ve evet, villasının parasını ben ödüyorum."

"Siz yokken geri kalan zamanlarda ne yapıyor?" "Bilmiyorum ve umurunda da değil. Hayatlarımız hakkında konuşmayız." "Bu inanılmaz. Onunla nasıl tanıştınız?"

"Adamlarımdan birini beceriyordu. Sonra bana geldi." "Ve o umursamadı mı?"

"Tabii ki umursamadı. Bizi tanıştırdı."

"Senin dünyanı hiç anlamıyorum." Dondurmasından bir ısırık daha almak için fincanına daldı. "Hâlâ onunla yatmadığını nereden biliyorsun?"

başka bir adamınız mı? Ya da bu konuda başka biri?"

Homurdandım. "Çünkü patron benim."

"Bu ne demek oluyor? Paylaşmıyor musun?"

"Aynen öyle." Boştaki kolumu ona doladım ve başının yan tarafını öptüm. "Ben paylaşmam, Bella. Asla."

"Ama benden paylaşmam mı

bekleniyor?" "Neden

umursuyorsun ki?"

"Çünkü bu iğrenç. Ve yanlış. Ve kadın düşmanı."

"Anlamıyorum. Catanzaro'ya geri döndü. Bunun burada olanlarla ne ilgisi var?"

"Öyle işte," diye tersledi. "Ondan ayrılmayı düşünüyor musun?"

"Hayır."

Yürüyüşün ortasında durdu, çenesi açık kaldı. "Benimle dalga geçiyor olmalısın. Bunu kabul etmemi mi bekliyorsun?"

Bu kadarı yeterliydi. Sokakta kendimi açıklamama gerek yoktu. Valentina bu konuşmayı yapmak istiyorsa, bunu özel olarak yapabilirdik. Yarısi dolu dondurma bardağımı çöpe attım. Sonra dirseğinden tutup onu Aldo ve Carlo'nun durduğu arabaya götürdüm. Kapıyı açtım. "Atla."

"Bu konuşmayı bitirmeyecek miyiz?"

"Evet, ama bunu sokakta yapmayacağım. Atla, yoksa o seksi kışını oraya kendim sokarım."

İç çekti ama dediğimi yaptı. Adamlarıma "Bize bir dakika verin," dedim.

İkisi de başlarını salladı ve sırtlarını arabaya verdiler, bana mahremiyet sağladılar ve aynı zamanda bizi yayalardan korudular. Diğer tarafa geçtim ve Valentina'nın yanına bindim.

Boş dondurma bardağını alıp bardak tutucusuna koydum. "Bunun senin için neden önemli olduğunu söyle bana."

"Hâlâ İtalya'da olduğunu mu sanıyor? Seni mi bekliyor?"

Bu öneri çok saçmaydı. "Ona cevap vermiyorum. Patron olmanın bir parçası da herkesin *bana* hesap vermesi demek."

Kollarını kavuşturdu ve arabanın camından dışarı baktı. "Ben de sana cevap vermiyorum."

Elimi kalçasına koydum ve elbisesinin altından yukarı doğru kaydurdım. "Evet, biliyorsun, fiore mio. Benim olmayı çoktan kabul ettin. Bu da artık kuralları benim koyduğum anlamına geliyor."

Elimi itmeye çalıştı ama ben kıpırdamadım. Daha güçlüydüm ve bir noktaya değinmem gerekiyordu.

"Kes şunu," dedi. "Kavga ediyoruz ve dikkatimi dağıtmanı istemiyorum. beni."

İtirazını görmezden gelerek parmaklarımın gittikçe daha yukarıya doğru süzülmesine izin verdim.

Tenin yumuşaklığını. Kalçasını ısırarak, onu benim olarak işaretlemek istedim. Sonunda parmağımın ucunu dikiş yerine değdirdim ve ikimiz de şaşkın bir nefes aldık. *Dio mio*. Külot yok. "Kuralları kim koyuyor, Valentina?"

"Sen değil, eğer kuralların benimle ve başka kadınlarla aynı anda yatmayı içeriyorsa."

Dudaklarımı kulağının arkasındaki noktaya bastırdım, sonra çenesinden aşağıya doğru öptüm. "Dimmi, bella. Kuralları kim koyuyor?" Fısıldadım, onu bedenimle kafesledim.

Kravatımı avucunun içine aldı, bu onun istekliliğinin iyi bir işaretiydi. "Ya ikimizin de olduğunu söylersem?"

Boğazını hafifçe ısırdım. "O zaman aksini kanıtlaman için sana bir gösteri yaparım. İstedğin bu mu? Tam burada, sokakta mı?"

"Hayır."

Bu tek kelime bir hava akımından başka bir şey değildi. Protestolar kadar inandırıcı değildi. Parmağımın ucuyla yarığına bir kez daha dokundum. "Emin misin?"

Kravatımdan tutup beni kendine çekti. "Öp beni."

Zorlukla duyuluyordu, bir nefesten biraz daha fazlasıydı, ama buna mecbur olmaktan çok mutluydum. Başımı eğdim ve dudaklarımı onunkilerin üzerine kaydardım. Ağzı yumuşak, davetkâr ve alıcıydı; o da beni hiç tereddüt etmeden öptü. Kendimi ona bıraktım, etrafımdaki her şeyin farkında olmadan dilimi onun diline değdirdim. Onu en son gerçekten öptüğümünden bu yana ne kadar zaman geçmişti? Yirmi dört saat bile değil ama sanki onlarca yıl geçmiş gibi geliyordu. Boğazının arkasından çıkardığı küçük iç çekişleri ve yumuşayışını özlemiştim.

Ne zaman yeniden ayarlasam dudaklarımı kovalıyor, kravatı tutuşu neredeyse beni boğuyordu. Klitorisini en ufak dokunuşlarla okşadım, onu gelecek olanın bir ipucuyla sinirlendirdim. Kalçaları sallanıyor, arıyordu ama ona ikimizi de tatmin edecek kadar vermedim. Bu, otelde yalnız kalana ve onu zevkten çılgılık attırana kadar bekleyecekti.

Ağzımı kulağına yaklaştırdım. "Kuralları kim koyuyor?"

"Luca. Ben ciddiym. Sen ve ben işimizi bitirene kadar onunla bir daha yatma."

"Tamam."

"Grazie,
bebeğim."

Göğsüm gerildi; garip ve alışık olmadığım bir tepkiydi. Bunu görmezden geldim ve parmak ucumla yarığına bir fırça daha attım. "Şimdi, kuralları kim koyuyor?"

"Sen, Luca."

Hayatımda duyduğum en seksi üç kelimeydi. Şakağını öptüm, sonra da arabaya binmeleri için çocuklara işaret vermek üzere cama vurdum. "Va bene, fiore. Şimdi seni otele götüreceğim ve becereceğim."

On Yedinci Bölüm

Valentina

Süit bir film setinden fırlamış gibiydi.

Uzun bir giriş yolu lüks bir oturma odasına açılıyordu. Kanepeler ve sandalyeler bir sehpayı çevrelerken, köşede bir kuyruklu piyano duruyordu. Tanrı aşkına, kristal bir avize vardı ve tavandan tabana pencereler Central Park'ın muhteşem manzarasını sunuyordu.

Mobilyalar antikaya benziyordu, pahalı antikalara. O kadar pahalıydı ki eski çakma çantamı bir yere koymaya korkuyordum. Ucuz deri çantayı kollarımda tuttum ve ne yapacağımı bilmez bir halde etrafta dolaştım. Doğrudan yatak odasına gitmemi mi bekliyordu? Kıyafetlerimi çıkarmaya başlamamı mı?

İtiraf etmek istediğimden daha gergin bir şekilde pencerelere doğru yürüdüm. Park aşağıda uzanıyordu, tüm şehirdeki en iyi manzaraydı, internet dışında hiç görmediğim bir manzaraydı. Şahsen çok daha etkileyiciydi.

Oda sessizdi. Neden hiçbir şey söylemiyordu? Bir şey mi bekliyorduk? "Çantalarımızı yukarı mı getiriyorlar?" diye sordum.

"Bu daha önce oldu, Carlo bizi içeri aldığında."

"Carlo kim?"

"Diğer korumam."

Doğru. Luca korumalarla seyahat ediyordu çünkü o bir mafya babasıydı ve insanlar onu öldürmeye çalışabilirdi. Şu anda bunu düşünemezdim. Aynadaki yansımasını yakaladım. Elleri pantolonunun cebinde beni izliyordu, her zamanki gibi sakin ve kendinden emin görünüyordu. Ama bakışları hiç de sakin değildi. Camın içinde bile karanlık bakışlarının yoğunluğu beni ürpertti. *Kuralları kim koyuyor?*

Dudaklarımı yalayarak nemlendirdim. "Şu anda ne düşünüyorsun?"

"Seni o cama karşı nasıl becermek istediğimi."

Ağzım açık kaldı, etrafımda döndüm. Karıncalanmalar vücudumda bir aşağı bir yukarı dolaşıyordu ve bunun gerçekten korkudan kaynaklandığını umuyordum. "Ama yapmayacaksın. Değil mi? Bütün o insanlar görür."

"Çantanı sandalyeye bırak ve buraya gel."

En yakın sandalyeyi inceledim. Bir müzeye aitti, bir otel odasına değil. Ve yırtık pırtık çantamı taşımakla hiç işi yoktu. Çantamı yere bıraktım ve beni dikkatle izleyen Luca'ya doğru yürüdüm. "Çantanı neden yere koydun?"

"Çünkü eski ve muhtemelen buradaki bir kalıp sabun kadar pahalı."

Başını salladı ve ellerini kalçalarımın koydu. "Sandalye halledebilir ama onunla yarın ilgileniriz. Şu anda senin için planlarım var."

"Bunlar çıplak planlar mı?"

"Evet." Bir elini enseme doladı. "Rahatla. Onları çok seveceksin."

Luca yorum yapmamı beklemeden başını eğdi ve ağzını benimkine yapıştırdı. Bu arabadakinden çok daha farklı bir öpücüktü. O öpüşme ikna edici, alaycı, neredeyse aramızda bir oyun gibiydi. Bu çok sert ve acımasızdı; dudaklarının her hareketinde, dilinin her fiskeinde kararlılığını hissedebiliyordum. Sıcaklığı ve gücü beni sardı, destekledi, korkularımı kovaladı ve ben de ona doğru eğilerek ağırlığımı taşımasına izin verdim.

Sözünü kesti ve nefes alış verişinin benimki kadar zor olduğunu duymak beni mutlu etti. "Git yatağı bul, piccolina."

Tartışmak ya da reddetmek aklıma bile gelmedi. Bu gece bu muhteşem ve sofistike yaşlı adamla seks yapacaktım. Geri kalan her şeyle yarın ilgilenecektim.

Kafam o kadar büyük bir arzuyla doluydu ki uzuvlarım da onunla birlikte titriyordu. Yatak odasına doğru ilerlerken neredeyse ayağım takılıyordu. Luca tam arkamdaydı, sessizdi, ayakları bile yerde ses çıkarmıyordu. Ama orada olduğunu biliyordum çünkü ne zaman aynı odada olsa tenim karıncalanıyordu. Bu adamla ilgili bir şey bana kaçınılmaz geliyordu, asla karşı koyamadığım bir cazibe. Bu kadar kayıp ve kalp acısı için bir ödül.

Bunu çok geçici bir şekilde hak etmişim.

Yatak odasında mükemmel yapılmış kral boy bir yatak vardı. Beyaz çarşaflar, kabarık yastıklar. Klas, tıpkı Luca gibi. Yatağın kenarına oturdum.

talimat verdi ve bundan sonra ne olacağını bekledi.

Birkaç adım ötede durdu, takım elbise ceketini çıkarırken ağzı hınzırca kıvrıldı. Tanrım, o kravat bana çılgınca şeyler yapıyordu. Aslında, ne zaman kravat taksa. Kravatın gücü ve güveniyle ilgili bir şey, o uzun ipek şeridi parmaklarıma dolamak ve asla bırakmamak istememe neden oluyordu.

Kol düğmelerini çıkarıp pantolonunun ceplerine yerleştirirken omuzları kaydı. Benim yaşımdaki herhangi bir erkeğin kol düğmesi var mıydı? Kesinlikle hiçbirisiyle tanışmamıştım. Luca'nın elleri boğazına gitti ve kravatını gevşetti, sonra ipek bir fısıltıyla boynundan kaydırıldı. Yatağın üzerine, kalçamın yanına fırlattı. "Ne olur ne olmaz" dedi, gözleri parlıyordu. "Daha sonra ihtiyacımız olabilir."

Ben bunu düşünmekle fazla vakit geçiremeden gömleğinin paçalarını pantolonundan çıkardı ve her bir düğmeyi usulca açmaya başladı. Gözlerini sürekli üzerimde hissediyordum ama ellerinden -yirmi dakika kadar önce klitorisimle alay eden iri, becerikli seksi parmaklarından- gözümü alamıyordum. Göğsünün daha fazla kısmı ortaya çıktıkça kalçalarımı birbirine bastırdım.

Sonra karnı göründü ve nefes almayı unuttum. Otuzlu yaşlarının sonundaki bir adamın karın kası olup olamayacağına dair bir şüphe varsa, evet, evet kesinlikle olabilir diyebilirim. Bir fitness mankenininki gibi sekiz değil ama sağlam bir dört karnı vardı. Luca *formdaydı*. Kendine iyi baktığı ve görünüşüne önem verdiği belliydi.

Gömlek yere düştü. Dudaklarımı yuvarladım ve ona bakarken derin bir nefes aldım. Aman Tanrım. Bu bir *erkekti*, çocuk değil. Geniş omuzları ve sıkı kolları vardı, üzerinde kıllar olan bir göğüsten bahsetmiyorum bile. Kasları derinin altında hareket ediyordu, damarlar en iyi yerlerde patlıyordu ve içimdeki bir tür önkol kıvrımını açıp açmadığını merak ettim.

Elleri kemerine gitti. Daha dik oturdum.

Uçlarını çözdü ve deriyi tek bir yumuşak hareketle pantolonunun ilmiklerinden çekti. Kemerini yere fırlattı. Parmakları pantolonuna gittiğinde, kumaşın arkasındaki büyük şişkinliği kaçırıamazdım. Öne doğru eğildim. Bu hayatımda gördüğüm en iyi, en erotik striptizdi ve geri kalanını görmek için can atıyordum.

"Beni izleme şeklin," diye fısıldadı ayakkabılarından çıkarken. "Çok hevesli ve dikkatli. Bu beni çok sertleştiriyor, piccolina."

"Düşündüm ki-" Sesim takıldı, ben de boğazımı temizledim. "Senin için soyunacağımı sanıyordum."

"Soyunacaksın, merak etme. Ama önce sana sahip olduğum her şeyi göstermeme izin ver."

Fermuarın indirilme sesi, şimdi gerilmiş ve ağrıyan meme uçlarımda dişlerin sürtünmesi gibiydi. Yumuşak yatak örtüsünü iki elimle kavradım, hafifçe nefes aldım. Tanrım. Bu gece bana neredeyse hiç dokunmamıştı ve kendimi uyuşturulmuş hissediyordum. Feromonlarından ve erkekliğinden sarhoş olmuştum.

Pantolonunu kalçalarına doğru itti ve çorapları da hemen ardından onu takip ederek pantolondan çıktı. Doğrulduğunda, sanki kumaş sadece onun için dikilmiş gibi her çıkıntıyı ve çıkıntıyı saran tasarımcı boxer külot giyiyordu.

"Vay canına," dedim, kendimi tutamayarak.

"Dai, daha da iyi olacak," dedi ukala bir gülümsemeyle ve ardından boxer külotunu çıkardı.

Vay anasını.

Şaka yapmıyordu. Gerçekten de daha iyi oluyordu. Çok daha iyi. Çok, çok daha iyi. Kabul ediyorum, penislerle olan deneyimim sanal olanlarla sınırlıydı ama

Luca'nın yetenekli olduğunu anlayacak kadar görmüştüm. Aleti uzun ve kalındı, kadınların bir araya geldiklerinde ellerinin arkasından fısıldadıkları türdendi.

Bunlardan birini şahsen görmeyi hiç düşünmemiştim.

Luca sanki h a v a atıyormuş gibi uzun, yavaş bir vuruş yaptı. Bence buna hiç gerek yoktu. Bu alet kendi adına konuşuyordu.

"Allora, piccolina. Çıkar şu elbiseyi."

Başlamak için fazlasıyla hevesli bir şekilde elbiseyi çıkarmaya başladım. Ama elini uzattı. "Ayağa kalkmanı istiyorum. Göster bana, ama yavaşça."

Ben ayağa kalkarken Luca yatağa doğru yürüdü ve uzandı. Kollarını başının arkasına koymuş, çıplak vücudu bir ziyafet gibi sunulmuş, siki gururla karnının üzerinde duruyordu. Güzel taşakları bile vardı, kasık kılları düzgünce kesilmişti-

"Valentina," dedi sertçe. "Odaklan."

Bakışlarımı kasıklarından çektim ve elbisemin fermuarını açtım. Sonra etek ucunu kaldırdım ve elbise kasıklarımın hemen altında durana kadar onu kızdırarak kumaşı daha da yukarı kaldırmaya başladım. Beni dikkatle izliyordu, karanlık bakışları tenimde alev alev yanarken, göğsü zor nefes alıp vererek inip kalkıyordu ve içimden bir güç dalgası geçti. Bu adam beni istiyordu, arzuluyordu ve bu bilgi şehvetimi birkaç kademe artırdı. Hareket ettim

yavaşça, baştan çıkarıcı bir şekilde, bezi amımdan yukarı doğru sürükleyerek çıplak kıvrımları görmesini sağladı.

İnledi, yüz ifadesi acı dolu bir ifadeye dönüştü. "Madre di dio, çok ateşlisin. Bütün gün o amcığın hayalini kurdum."

Öyle mi? Tanrım, ağzından çıkan şeylere bak. Garip hissetmeyi bekliyordum ama Luca'nın beni seksi ve dünyevi hissettiren, herkesi baştan çıkarabilecek bir tarzı vardı. Vücudumun geri kalanını ortaya çıkarmak için beklemedim. Kollarımı elbiseden çıkardım, önce bir tarafı, sonra diğer tarafı. Sonra kumaşı göğüslerimden geçirip kalçalarımın altına, bacaklarımdan aşağıya doğru ittim.

Doğrudum ve sütyenimi çıkarmaya başladım.

"Üzerinde kalsın. Gel buraya." Luca'nın sesi boğuk çıkıyordu, sanki kendini zor tutuyordu.

Kollarımı bıraktım ve yatağa doğru geldim. Uzanmama fırsat vermeden bileğimden tutup beni üstüne çekti. Bacaklarım iki yanında olacak şekilde karnının üzerine oturdum. Avuçlarını kalçalarımda bir aşağı bir yukarı gezdirdi. "Kahretsin, o sütyen. Tanrı'nın bir hediyesi, piccolina."

"Teşekkür ederim. Savurganlık yaptım." Sütyeni bir uygulamadan değil, gerçek bir mağazadan almıştım. Maggie yanımdaydı ve neredeyse beni almaya zorladı.

"Çıkar şunu."

Önce ilmekleri omuzlarımdan ve kollarımdan aşağı çektim. Sonra arkaya uzandım ve bağlama yerini açtım. Biraz el becerisi gerektiriyordu, çünkü bu göğüslerle zarif bir sütyen kızı değildim. Sütyeni yere fırlattığımda Luca bana doğru uzanmaya başlamıştı bile. Memelerimi avuçladı, şekillendirdi ve meme uçlarımı sıktı, ne beceriksizlik ne de belirsizlik vardı. Bana tam olarak neye ihtiyacım olduğunu bilen bir adam gibi dokundu.

"Buraya gel." Kolumdan tuttu ve beni kendisine doğru çekti. Düşüşümü desteklemek için ellerimi yastığın üzerine koydum, bu da göğüslerimi doğrudan yüzünün üzerinde bıraktı. "Perfetto," diye mırıldandı, elleriyle göğüslerimi kavradı. "Mükemmel göğüslere sahipsin. Çok sıkilebilir."

Meme ucumu diliyle fiskeledi, sonra ağzına götürdü ve lezzetli bir basınçla emdi. On üç yaşına bastığımdan beri erkekler göğüslerimle ilgileniyordu ve lisedeki sınırlı ilişkilerim onları çok fazla sıkımişti. Luca sert ama nazikti ve ağzının her çekişi karnımın derinliklerinde karşılık buluyordu, sanki meme uçlarımla klitorisim arasında doğrudan bir hat varmış gibi. Şehvet sarhoşu olduğum için diğer tarafa geçtiğini fark etmedim bile ve kalçalarımı karnına sürtmeye başladım, sürtünme için çaresizdim.

"Yukarı." Kıçımı okşadı. "Yüzüme otur."

"Bekle, ne?" Bunun nasıl iyi bir fikir olduğunu anlayamıyordum. Kitaplarda okumuştum ama hoş milyarderler ve ayakları yere basan ünlüler gibi kurgu olduğunu varsaymışım.

"Güven bana, bundan hoşlanacaksın." Luca çok emin görünüyordu ve başının üzerine oturana kadar beni ileriye doğru yönlendirdi. "Otur, fiore. Bırak tadına bakayım."

"Ama nefes alamayacaksın."

"Evet, mesele de bu zaten. Dilimle kendini boşalttıktan sonra sikime bineceksin."

"Nasıl-?"

Bu düşünceyi bitirmeme izin vermedi. Kalçalarımı çekti ve ben de yüzüne düşerek onu boğdum. İlk kez tiramisu tatmış gibi inlediğini duyana kadar yarım saniye endişelendim. Ağzı hareket etmeye başladı, dili etimde gezinerek beni cesaretlendirdi. İri elleri belimi çevreliyordu ve itiraf etmeliyim ki bu iyi hissettiriyordu. İyiden de öte. Kahretsin, her yerdeydi, en iyi noktalara vuruyordu. Sallanmaya, gıcırdamaya başladım, zevk içimde kıvrılıyordu. "Oh, Tanrım," diye nefes aldım. "Luca."

Homurdandı ve dilini kullanmaya devam etti, ben yüksekleri kovalarken ara sıra hava emiyordu. Her iki göğsümü de tutmak için uzandı ve meme uçlarımı çekti ve kalçalarım titremeye başladı. Doruk noktasının yaklaştığını hissedebiliyordum, salıverilme gittikçe yaklaşıyordu. Duvara tutunarak kendimi sabitledim ve kalçalarımın bir ritim oluşturdum. Sonra patladım, sadece küçük ışık ve his parçacıkları, ben onun üstünde çırpındıkça dağıldı.

Duvara yaslandığımda bana son bir kez yaladı ve beni üzerinden indirdi. Onu incitmekten endişe etmemeliydim. Çok ateşli görünüyordu. Yüzü kızarmıştı, çenesi arzuyla gerilmişti ve ağzı sularıyla ıslanmıştı. "Cazzo, bu çok güzeldi," diye homurdandı ve kalçamı okşadı. "Sikimin üzerine çok."

"Bir dakikaya ihtiyacım var, sanırım," diye mırıldandım, o orgazmdan sonra koordinasyonumdan emin değildim.

Kalçalarımın tutarak beni sanki hiçbir şey değilmişim gibi kaldırdı ve karnının üzerine yatırdı. "Şimdi, piccolina. Amin yumuşak ve ıslak, önümüzdeki on saniye içinde sikimi boğduğunu hissetmem gerek."

Ne yapacağımı biliyordum ama ilk seferimde üstte olmayı beklemiyordum. "Bunu sen yapsan daha kolay olmaz mıydı?"

"Senin için değil. Bu şekilde hızı sen belirleyeceksin, anladın mı?" Bacaklarımın arasına uzandı ve aletini kavradı, sonra aletinin ucu giriş yerimle buluşana kadar bana manevra yaptırdı. "Beni içine al, sana ne kadar iyi olabileceğini göstereyim."

"Bekle." Orgazm sonrası yüksekliğim, zekamın bir kısmının geri dönmesi için yeterince geriledi. "Çıplak mı giriyorsun? Bu da ne demek oluyor?"

"Ben temizim ve sen de hap kullanıyorsun. Andiamo, Valentina." Kalçalarını kaldırdı ve sonra içime girdi. Çok değil ama hissetmeme yetecek kadar.

"Luca." Duraksayarak tırnaklarımı göğsüne geçirdim. "Hap kullandığımı nereden biliyorsun?"

"Onları senin banyoda gördüm." Saçımı yüzümden çekip aldı. "Tamam mı? Bunu yapmaya hazır mısın?"

Göğsüm sıkıştı. Bir mafya patronu rıza ile mi ilgileniyordu? Kalbim buna dayanamayabilirdi.

Cevap vermek yerine kendimi biraz daha bırakarak içime bir santim kadar daha girmesine izin verdim. Zevkten gözlerimi kapattım ve Luca parmak uçlarını tenime bastırırken sertçe nefes verdi. "İşte bu kadar. Daha fazla al, bella. Hepsini al."

Kolay değildi ama kararlıyım. Luca'nın sabrı beni şaşırtmıştı. Kasları şişmişti ama kendi hızımda gitmeme izin verdi. Luca kalçalarımız birleşene kadar kıvranmamı, nefes alıp vermeme, kaymamı ve zıplamamı izledi.

Sonunda tamamen içime girmişti ve kendimi çok *dolu* hissediyordum.

Birleştiğimiz yere bakarken göğsü kabardı. "Va bene, va bene. *Guardati, fiore mio. Sei tutta mia.*"

Ne dediğini bilmiyordum ama ağzından çıkan ses çok seksiydi. "Acıtacağını düşünmüştüm ama acıtmadı. Çok kalınsın, beni geriyorsun. Ama hiç acı yok."

Göğüslerimi tekrar avuçlarken boğazından mırıldandı. "Artık bakire değilsin. Artık bana aitsin."

Eğer seks her zaman bu kadar muhteşem hissettiriyorsa, evet. New York'ta olduğu sürece ona ait olabilirdim.

"Sür beni," diye yönetti, sesi kalındı. "Aletimin üzerinde zıpla ve klitorisini bana sür."

Ona seksi bir gülümseme olduğunu umduğum bir şey verdim.

"Kuralları sen koyuyorsun." "Aynen öyle." Kıçımı tokatladı.

"Kımlıda, Valentina."

Yavaşça başladım, kalçalarımı yuvarladım, onu zar zor içeri ve dışarı sürükledim. Ne kadar ileri gidebileceğimi, benim için en iyisinin ne olduğunu öğreniyordum. Luca bunun bir süre daha devam etmesine izin verdi.

birkaç dakika, ama sonra kalçalarımı tuttu. "Yukarı ve aşağı. Beni becerirken göğüslerinin zıplamasını izlemek istiyorum. Ve hızlı ol."

Bana rehberlik etti, ne istediğini gösterdi ve bu gece yapabileceğimiz tüm deneylere hazırdım. Bundan hoşlanacağımdan emin değildim ama yüzde yüzümü verdim, uyluk kaslarımı ve kalçalarımı kullanarak ona defalarca bindim. Luca ellerini başının arkasında kavuşturmuş, bakışları yüzüm, göğsüm ve alt tarafım arasında gidip gelirken, kendini tamamen kaptırmış bir halde beni izliyordu.

"Beni öldürüyorsun," dedi acı dolu bir fısıltıyla. "Seni doldurmaya çok yaklaştım. Siktir!" Yüzünü buruşturdu ve gözlerini kısa süreliğine kapattı. "Tekrar boşalabileceğini düşünüyor musun?"

Yaklaşmıştım ama o kadar da değil. "Bilmiyorum."

Başparmağını yaladı ve aramıza soktu. Sonra şişmiş klitorisimi ovmaya ve anlamadığım bir İtalyanca konuşmaya başladı. Ama anlamama da gerek yoktu. Beni her seferinde etkileyen şey uzun sesli harfler ve kelimelerin lirik kalitesiydi. Sanki beynimin atalarımın kalma bir parçası bunu tanımış ve geçmişin kalıntılarını özlemiş gibiydi.

Neredeyse bir dakika sonra boşaldım.

Luca bizi ters çevirdiğinde duvarlarım hâlâ onun uzunluğunun etrafında sarsılıyordu. Sonra tekrar içeri doğru itmeye başladı, vücudu benimkinin üzerinde uzanıyordu. Kalçaları hızlı ve sert bir şekilde içime giriyor, vücutlarımız birbirine çarpıyordu. Bu, daha önce beklediğim daha gelişmiş versiyonu olan başka bir düzüşme seviyesi gibiydi. Ya üstümdeki ağırlığı? Kesinlikle çok lezzetliydi.

Nefesi kesilmeye başladığında onu kendime yakın tuttum. Kasları gerildi ve doruğa ulaşmak üzere olduğunu biliyordum. Dudaklarımı kulağının yanına koydum. "Daha önce hiç bir bakirenin içine boşaldın mı?"

Yanıt anında geldi.

"Merda!" Derine bastırdı ve başını geriye attı, kalçaları benimkilere kilitletti. Titredikçe kalınlaştığını hissedebiliyordum, boşalırken koca vücudu seğiriyor ve sarsılıyordu. Birkaç saniye sonra çekildi, yatağa yığıldı ve beni yanına sürükledi.

Ona doğru kıvrıldım ve gözlerimi kapattım. Eli sırtımı uzun uzun okşadı ve beynim mutlu bir şekilde süzüldü, bir düşünce yakalayamadım. En son ne zaman bu kadar rahatlamıştım? Hatırlayamadım.

"Böyle şeyler söylemeyi nereden öğrendin?" diye sordu. "Bir bakirenin içine girmek hakkında mı?"

"Kitaplardan."

Homurdandı. "Kitap harçlığını artırıyorum." Tenine doğru gülümsedim. "Hoşuna gideceğini düşündüm."

"Dio mio, Valentina." Boştaki eliyle gözlerini ovuşturdu. "Eğer daha fazla hoşuma gitseydi, beni öldürebilirdin."

"Bu bana bir sürü açıklama yapma fırsatı verirdi," dedim kıs kıs gülererek. "Adamlarının seni kelimelerle öldürdüğüme inanacaklarını sanmıyorum."

"Hayır, ama beni bu bedenle öldürdüğüne inanırlar."

Yanaklarımın ısındığını hissedebiliyordum. Luca muhtemelen her gün güzel kadınlarla karşılaşyordu, bu yüzden iltifatları gururumu okşuyordu. Enerjik ve baş döndürücü bir şekilde ayaklarımı onun baldırlarına sürttüm. "Şimdi ne olacak?"

Bir gözünü açtı ve bana odakladı. "Ne demek istiyorsun?" "Şimdi ne yapacağız?"

Yüzünü bana döndü. Eli boğazımı sardı, çenemi öpebilmek için başımı çevirdi. Sonra beni nazikçe ısırdı. "Uyuyacağız," diye fısıldadı. "Yapacağımız şey bu."

"Hayır, hadi ama." Onu görebilmek için omzunu ittim. "Uyumak için çok erken."

"Seni bu kadar erken tekrar beceremem."

"Hayır, seksi kastetmiyorum. Duş almak ve oda servisi sipariş etmek istiyorum. Belki bir film izleriz."

Bu öneri karşısında ağzının kenarları aşağı doğru döndü. "Valentina," diye başladı huysuz, patron gibi bir ses tonuyla.

"Hayatta olmaz, Luca." Elinden kurtulup ayağa kalktım, sonra ona doğru döndüm. "Sana bekâretimi verdim. Bu da gecenin geri kalanında kuralları benim koyacağım anlamına geliyor."

"Bu işler böyle yürümüyor."

"Bu gece öyle. Bana borçlusun."

Bakışları yüzüme dönmeden önce uzun bir süre göğüslerime baktı. Ağzının kenarı hafifçe kalktı. "Bu gece, fiore mio. Hepsi bu kadar."

On Sekizinci Bölüm

Luca

O bir *nottambula*'ydı, bir gece kuşu.

Valentina'nın mesleğini düşününce bunu bilmem gerekirdi. Restoran işindeki çoğu kişi tuhaf saatlerde çalışırdı. Ama bu kızın sabahın birinde bu kadar enerjik olmasına hazırlıklı değildim. Kabul edeceği korkusuyla bir kulübe gitmeyi önermeye cesaret edemedim.

Yorgun olmama rağmen şikâyet etmedim. Evet, bıkmıştım, azılı bir suçluydum ama onu nasıl şımartmazdım? Daha önce bu kadar lüks bir otelde kalmadığı ve oda servisi sipariş etmediği belliydi. Gecenin bir yarısı ızgara tavuklu sandviç, patates kızartması ve sıcak şekerlemeli dondurma çağırabilme yeteneğinden duyduğu mutluluk çok sevimliydi.

Şimdi bir otel bornozu giyiyor, yağlı yemekler yiyor ve televizyonda akılsız bir reality şov izliyordum; sırf o istediği için.

Kaşığını yaladı, sonra bana doğrulttu. "İtiraf et, bu programı seviyorsun."

"Berbat bir şey." Bir grup genç ve aptal insan bir adada birlikteydi ve görebildiğim tek şey birbirlerini becermeye çalıştıklarıydı. "Sevişmek için bir televizyon programına mı çıkmaları gerekiyor? Dai, Valentina."

Ayağını bacağıma doğru itti. "Mesele sevişmek değil. *Aşk*ı arıyorlar."

Gözlerimi devirdim ve fikirlerimi sakladım.

"Sen bu şovlardan birine katılır mıydın?" Kaşları dramatik bir şekilde kalktı. "Ya bir grup mafya babasını bir araya getirdikleri Mafya Adası olsaydı? Haraç toplama ve şantaj gibi mücadelelerde yarışabilirdiniz. Ya da kimin en güzel metresi var gibi."

Başımı salladım. "Hayal gücün inanılmaz."

Dikkati dondurmasına geri döndü ama ruh hali kararmış gibi görünürken kaşları kırıştı. Ne düşünüyordu acaba? "Neyi?" Nazikçe sordum.

"İnsanları incitiyor musun, Luca?"

"Evet." Bu konuda yalan söylemenin bir faydası yoktu ve ona verebileceğim kadar gerçeği hak ediyordu.

"Bunu yaptığında kendini kötü hissediyor musun?"

"Hepimiz seçimler yaparız Valentina. Ben benimkiyle yaşamayı öğrendim. Benim için bundan başka bir hayat yok."

"Ama ... incittiğin insanlar bunu hak ediyor, değil mi?"

Ne yaptığını biliyordum ama beni ya da hayatımı romantikleştirmesine izin veremezdim. "İstediğimi elde etmek için yapılması gerekeni yaparım. Her zaman."

Bana doğru baktı. "Bu çok acımasızca."

"Dünya acımasız, değil mi?"

"Öldürüleceğinden endişelenmiyor musun? Ya da oğullarından birinin?"

"Eğer olması gereken buysa, bunu durduramam. Oğullarımı hazırladım, onları güçlü adamlar olarak yetiştirdim. Ama hiç kimse bu dünyadan acı ve keder çekmeden kaçamaz." Ben aile üyelerimi ve arkadaşlarımı, Valentina da annesini korkunç bir hastalık yüzünden kaybetmişti. Yine de devam ettik. Hayat zayıflar için değildi.

Tatlıyı bitirdiğinde metal kaşık dondurma tabağına sürtündü. Bana doğru baktı. "Babam mafya üyesi."

Şaşkınlığımı gizledim. Bu zaten bildiğim bir gerçektir ama bana sırrını açması beni şok etmişti. "Burada, New York'ta mı?"

"Hayır, İtalya'da."

"Öyle mi? Hiç Montellas hatırlamıyorum."

"Onun farklı bir soyadı var. Segreto." Beni inceledi. "Flavio Segreto. Onu tanıyor musun?"

Segreto ile şahsen karşılaşmamış olsam da, Rossi beni bu karmaşanın içine itmeden çok önce onu tanıyordum. "Onunla hiç tanışmadım ama Avrupa'ya yayılmış birçoğumuz var. Birlikte içki içip parti yaptığımız bir Mafya Adası yok ki."

Bana göğsümde bir şeyleri çarpıtan sevimli bir yarım gülümseme verdi. "Belki yok, ama olmasını diliyorsun, değil mi?"

Dondurma kâsesini ondan aldım ve yatağın üzerinde duran tepsinin üzerine koydum. Sonra üzerine eğildim, vücudumun yarısı onunkini örtüyordu. Eğildim, kemirdim

yemyeşil dudaklarına baktı. "Eğer olsaydı, en güzel metres yarışmasını kimin kazanacağını biliyorum."

Kollarını boynuma doladı. "Ben senin metresin değilim, Luca."

Boğazını öptüm, yumuşak teninin her milimetresini kapladığımdan emin oldum. Sonra kulak memesini ısırđım. "Emin misin?"

"Evet," dedi, sesi titriyordu.

"Cevabını tekrar düşünmek isteyebilirsin. Metres olmanın avantajları var, fiore mio."

"Seks bir avantaj değildir."

Bu konuda aynı fikirde olmamamız gerekiyordu. Bornozunu açtım ve elimi yanında, kaburgalarının üzerinde ve göğsüne doğru gezdirdim. Onu avuçladım ve dolgun tümseğe masaj yaptım. Kan kasıklarında, sonra shaftımın uzunluğu boyunca nabız gibi atıyor, her kalp atışında beni daha da sertleştiriyordu. Bu kızla ilgili ne olduğunu bilmiyordum ama kendimi çaresiz ve azgın bir genç kız gibi hissetmeme neden oluyordu.

Başımı eğdim ve meme ucunu dilimle ısırđım. Çıkardığı küçük inilti beni daha da sertleştirdi ve ben ısındıkça tenim yanmaya başladı. Lanet olası bornozun gitmesi gerekiyordu.

Dizlerimin üzerinde doğrulup ağır parçayı silktim ve beni çıplak bırakacak şekilde yere attım. Valentina ellerini göğsümün üzerinde gezdirerek inceledi. "Hmmm. Çok seksisin. Bilirsin, yaşlı bir adam için." Yüzündeki alaycı gülümseme anında ağzı hakkında kötü şeyler düşünmeme neden oldu.

"Yaşlı, değil mi?" Vücudunun üzerine çıktım ve aletimi göğüslerinin vadisine doğru sürükledim. "Onları birbirine doğru it," diye emrettim. "Sikimi göğüslerinle boğ."

Her iki elini de kullanarak, sikimi çevrelemek için tümsekleri bastırdı ve ben de kalçalarımı hafifçe sallayarak sikimi göğüslerinin arasına soktum. Cazzo, bu çok ateşliydi.

"Aç," dedim dizlerimi öne doğru sürüyerek. Sikimin başını dudaklarına doğru yönelttim. "Beni ıslat."

Ağzını açtı ve tacımı kaygan dilinin üzerine sürdüm. "Daha fazla." Hangimizin söylediğini bilmiyorum ama daha derine kaydım, beni hevesle emene kadar onu uzunluğumla besledim. Etrafıma sarılmış güzel dudaklarının görüntüsü, sıkı emişten bahsetmiyorum bile ... madre di dio. Mükemmeldi.

O öğürene kadar devam ettim. Tükürük şaftımın üzerinde birikti ve taşaklarım sıkıştı. Hafifçe geri çekildim. "İşte istediğim bu. Güzel ve ıslak, piccolina. Tekrar."

Tükürükle kaplanana kadar bunu birkaç kez tekrarladık. Çekilip uzaklaştığımda inledi ve kalçamı pençeledi. "Hayır, Luca. Geri gel."

Çok cazipti. Sikimi emmeye hevesli kızları severdim. "Bir dakika içinde. Önce göğüslerini sikeceğim." Sırılsıklam olmuş sikimi göğüslerinin arasına koydum. "Sık beni."

Dudağını müstehcen bir şekilde ısırarak, tümsekleri birbirine doğru itti ve sıcak, yumuşak et sikimi sardı. Kahretsin, bu çok güzeldi. Hareket etmeye başladım, uzunluğumu kaygan kanal boyunca sürükledim. Bir kadının amını sikmek kadar iyi hissettirmiyordu ama bu kadının memelerinin beni yutuşunun görselliğinde beni azdıran bir şey vardı. Kalçalarımı hareket ettirirken "Meme uçlarını sık," diye emrettim. "Kendini iyi hisset."

İstediyimi yaptı ve göz kapakları dalgalandı, boğazında bir inilti gürledi. Ben de kendi iniltimle cevap verdim. Bu kız çok güzeldi, çok duyarlıydı. Çıldırılmışım, ona tekrar sahip olmak için yanıp tutuşuyordum. Ellerimi yatak başlığına dayadım ve sallandım, şaftımın alt tarafı göğüs kafesine sürtündü, sünnat derim ve tükürüğü kolayca kaymamı sağladı.

Sonra başını kaldırdı ve dilini dışarı çıkardı, her ilerlediğimde tepeme bir vuruş yaptı. Zevk içime yayılırken içim kasıldı. Merda! Beni aklımdan nasıl çıkaracağını nereden biliyordu?

Daha hızlı hareket ettim, ele geçirilmiş bir adam gibi. "Boşalmamı tatmaya hevesli misin, güzelim? Beni yalamaya devam et. Onu ağzında ne kadar çok istediğini göster bana."

Gözleri benimkilere kaydı. "Lütfen Luca."

Bekleyemedim. Orgazm inkar edilemez bir şekilde yaklaşıyordu. Ayağa kalkarak dudaklarına doğru eğildim. "Kökünü avucunun içinde daire içine al. Ağzını sikmek istiyorum."

Parmaklarını kökümün etrafına sardı ve ben de sikimi onun sıcak, ıslak ağzına doğru kaydırdım. Geri çekilmedim, yüzüne doğru ittim, taşaklarım yumruğunu tokatladı. Eli, bu açıyla ona zarar vermemi engelledi. Bir dahaki sefere ona beni nasıl sonuna kadar içine alacağını gösterecektim, boğazının derinliklerine.

Serbest eli kıcıımı kavradı, bana rehberlik etti ve tırnakları derime battı. Taşaklarımdaki acı ok gibi saplandı ve daha hızlı sallandım, içimde şiddetli bir ihtiyaç kıvrılıyordu. Sonra parmakları boğazımdaki yarıktaki dolaştı.

Yanaklarımla ve kıcımla oynayabileceği fikri kasıklarına düşen beyaz bir şimşek gibiydi. Kendimi kaybetmişim. Kaslarım gerildikçe kalçalarım kekeleyerek aletimden boşaldı. Beni emdi, ağzına boşalırken inledi ve neredeyse bayılıyordum. Bu kız, *Madonna*.

Boşaldığımda geri çekildim ve onun yanındaki yatağa düştüm. "Siktir, Valentina."

"Eğlenceliydi." Yanımda bana sarıldı. "Sence Mafya Adası'nda Kimin Metresi En İyi Sakso Çeker yarışmasını kazanır mıyım?"

Seçtiği kelimeler karşısında ağzım bir karış açık kaldı. Bu fikre yaklaşıyordu ve bu beni çok memnun etti. "Hiç şüphesiz, *piccolina*."

"Bu çok iyi. Hangi yarışmayı görmek istediğimi biliyor musun?"

"Hangisini?"

"Hangi mafya babasının en iyi kafa attığını."

Hiç vakit kaybetmeden onu yuvarladım ve bacaklarının arasına yerleştim. "Eğer hala bir şüpheniz varsa, size hemen şimdi göstersem iyi olur."

* * *

Valentina

"Hadi alışverişe gidelim."

İkinci kat rimelimi sürmeyi bitirdim ve omzumun üzerinden baktım. Luca orada duruyordu, koyu renk bir takım elbise giymişti ve yemek için yeterince iyi görünüyordu. Ona bir ağaç gibi tırmanmak ve asla bırakmamak istiyordum.

Ama restoran yarın yeniden açılıyordu. Her şeyin hazır olduğunu görmek benim sorumluluğumdu. "Eve gitmem gerek Luca."

"Bu öğleden sonra. Önce seni alışverişe götüreceğim."

"Bunu yapmana gerek yok. Benim de bir an önce restorana gitmem gerekiyor."

Bana doğru geldi, yaklaşırken gözleri aynada benimkilerden hiç ayrılmıyordu. Mermer tezgah kalça kemiklerime baskı yaparken, iri vücudu sırtıma yapıştı. Ağzım kurudu. Bu sabah duşta tekrar sevişmiş olmamıza rağmen hâlâ onu arzuluyordum. Hiç doyabilecek miydim?

Eli boğazıma dolandı ve kulağımın arkasındaki yumuşak noktayı öpmek için eğildi. "Kuralları kim koyuyor, *fiore mio*?"

Derin sesindeki kelimeler? Saf günah.

Tüm vücudumu bir ürperti kapladı. "Sen yaparsın Luca," diye fısıldadım. "İşte benim kızım. Şimdi hazırlanmayı bitir de seni alışverişe götüreyim. ve seni mahvedeceğim."

"Ne kadar sürer?" Roberto'ya ne zaman döneceğimi bildirmem gerekiyordu.

Geri çekildi ve kırımını tokatladı. "Ben ne kadar istersem o kadar. Acele et, kadın."

Sırıtmamak için dudağımı ısırarak telefonuma uzandım. "Mesaj atarım-"

Telefon birden parmaklarımın arasından kayboldu ve Luca onu takım elbisesinin cebine soktu. "Roberto'ya programını bildirdim bile. Andiamo, Valentina. Seni buradan çıkarmadan önce beş dakikan daha var." Dışarı çıktı ve kapıyı kapattı.

Otoriter mafya patronu.

Hazırlanmayı bitirdim, eşyalarımı topladım ve saray gibi banyodan çıktım. Çıktığımda Luca'yı telefonda İtalyanca konuşurken buldum. Sesi seksi olmasına rağmen aynı zamanda sinirli geliyordu ve kaşlarının arasındaki küçük çukur her zamankinden çok daha derindi. Yine de ateşliydi.

Telefonu kapattığında hızla mesaj yazmaya başladı, ağzı kaşlarını çatmıştı. Valizimin fermuarını çektim ve "Kime kırgınsın?" diye sordum.

Cevap vermesini beklemiyordum, o yüzden "Gabriele" dediğinde şaşırdım. Tam bir baş belası."

"Tıpkı sana benziyor."

"Biliyorum." Luca telefonunu cebine koydu ve yaklaştı. "Yine de benim onun yaşındaki halime hiç benzemiyor."

"Nasıl yani?"

Elimi tuttu ve kapıya doğru yürümeye başladık. "Hadi gidelim. Çocuklar eşyalarını arabaya getirecek."

"Bekle, çantam!"

"Buna ihtiyacın olmayacak." "Ama-"

"Basta, Valentina." Luca kapıyı açtı ve beni içeri çekti. Aldo tarafından açık tutulan asansöre doğru ilerledik.

"Günaydın," dedim Luca'nın adamına.

Aldo bana kibarca başını salladı. "Buongiorno, signorina."

Üçümüz de asansöre bindik ve asansör inmeye başladı. Sessizlikte, kapılara kaşlarını çatarak bakan Luca'ya baktım. Hâlâ kırgın mıydı?

oğluna? "Gabriele'in yaşındayken sen nasıldın?" Daha önceki konuşmamıza dönerek ona sordum.

"Ciddi."

"Yani hiç dışarı çıkıp eğlenmez miydin?"

"Hayır."

Sert profiline baktım. Kızgındı ve belki dün gecedan önce sessiz kalabilirdim. Ama dürüst olmak gerekirse, bu adam kimi kandırıyordu? Kaburgalarını dürttüm. "Hadi ama. İki farklı kadından iki çocuğun oldu. Bence biraz eğlenmiştir."

Aldo gülmemeye çalışıyormuş gibi bir ses çıkarırken Luca bana doğru döndü. Elini kalçamın üzerinden belime doğru kaydırırken ağzının kenarını kibirli bir şekilde kaldırdı. "Ve dün gece bunu üç yapmak için elimden geleni yapıyordum."

Kıkırdamaktan kendimi alamadım. Doğum kontrolü için Tanrı'ya şükürler olsun. "Bu sabahı unutma."

Eğildi ve bana hızlı bir öpücük verdi. "Bu sabahı asla unutmayacağım. Bu benim yeni favori duş alma şeklim."

Yüzüm kızardı. Adamlarının önünde hep böyle mi konuşurdu?

Neyse ki asansör durdu ve kapılar açıldı. Luca elimi tuttu ve otelin lobisinden geçip caddeye çıktık. Büyük bir cip kaldırımında bekliyordu. Aldo arka kapıyı açtı ve Luca içeri girmeme yardım etti.

Luca yanıma gelip bindiğinde, "Neden senin arabayı almıyoruz?" diye sordum.

"Bu daha güvenli. Ayrıca daha fazla yeri var."

Trafiğe girdik. Kaldırımında acele eden insanları izledim, herkes bir amaç duygusuyla hareket ediyordu. Annem hastalanmadan önce buraya taşınacağımı düşünürdüm. Çok para kazandığım ve muhteşem bir dairede yaşadığım, dokuzdan beşe önemli bir işim olduğunu hayal ederdim.

Ama anneme teşhis konulduğunda hayatta neyin gerçekten önemli olduğunu öğrendim. Aile ve kökler gibi. İnsanları beslemeyi ve restoranı işletmeyi takdir etmeye başladım. Para güzeldi ama her şeyin sonu değildi.

Araba bir köşeyi döndü ve yavaşladı. Luca telefonundaki mesajlaşmayı bitirip kaldırdı. "Geldik."

Onun yanından geçip nereye gittiğimizi gördüm. Hermès mağazasına. Gözlerim kocaman oldu. Bu, dünyanın en ünlü markalarından biriydi.

Kapıyı açtı ve indi, sonra bana doğru uzandı. Kayarak karşıya geçtim ve elini tuttum. Yere indiğinde Luca'nın Hermès için hazırladığı elbiseyi düzelttim.

Ben. "Eşarp mı alıyoruz?"

"Atkıya ihtiyacın var mı?"

"Hayır."

Girişe doğru yürüdük. "O zaman hayır. Eşarp almıyoruz." "Kravat?"

İçini çekti ve kapıyı benim için açtı. "İçeri gir, bella."

İçeri girdiğimiz anda mağazadaki hava değişti. Sanki her satış elemanı Luca'yı süzmek için duraklıyor, sonra da alarına geçiyordu. Tıpkı bazı barmenlerin büyük bir bahşişçiyi bir mil öteden sezdiklerini iddia etmeleri gibi.

Luca kravatların yanında duran genç bir adamı işaret etti. "Sen."

Genç adam kravatları bırakıp yanıma geldi. Önce bana başıyla selam verdi. "Merhaba hanımefendi. Efendim. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Birkaç çanta almak için daha önce aramıştım."

Deli miydi bu? Buradaki çantalar bir milyar dolardı. "Oh, Luca. İhtiyacım yok-"

"Yerde tutmadıklarınız," dedi satıcıya.

Adam başını salladı. "Elbette. Muhtemelen müdür Bayan Dumas'la konuşmuşsunuzdur.

Dumas'la konuşmuşsunuzdur. Beni takip edin."

Luca elini sırtıma koydu ve beni ileriye doğru yönlendirdi. Sesimi alçalttım ve ona yaklaştım. "Ne yapıyorsun sen? Bu çılgınlık."

Cevap vermedi ve sonra tartışma şansını kaybettim çünkü küçük bir tezgahın arkasında bir kadının beklediği bir arka odaya gösterildik. Tepeden tırnağa cilalıydı, bir profesyonel gibi kontür yapabilen ve asla tuvalete girmeyen zarif bir hanımefendiydi. "Bay Benetti," diye selamladı. "Hanımefendi. Hoş geldiniz. Ben Bayan Dumas, müdürüm ve bu sabah size yardımcı olmaktan mutluluk duyacağım."

"Teşekkür ederim," dedi Luca. "Minnettarız."

Biz mi? Bu gezintiye katılmamıştım.

Bayan Dumas kilitli bir dolaba uzanmadan önce bir çift beyaz eldiven giydi. En zarif bej deri çantayı çıkardı, sosyal medyada hakkında fısıltılar duyduğunuz ama asla şahsen görmediğiniz türden. Bayan Dumas çantayı önümdeki bir bezin üzerine koydu ve gözümü alamadım. Muhteşemdi. Sade bir tasarıma sahip olan çanta, küçük sapları olan makul büyüklükte bir dikdörtgendi.

Diğer kadın ön taraftaki altın kopçaya hafifçe dokundu ve üst kapak açıldı. "Her Birkin çanta nadir bulunan miras deriden yapılır ve benzersiz bir karaktere sahiptir." Kadın eyer dikişi hakkında konuşmaya devam etti ama beynim neler olduğunu anlamaya çalışırken dikkatim dağıldı. Kim böyle bir çanta taşırdı ki? Bir keresinde yüz dolarlık bir çantaya para harcamıştım ve suçluluk duygusuyla ertesi gün iade etmiştim.

"Beğendin mi Valentina?" Luca bana soruyordu.

Kuru dudaklarımı yaladım ve Bayan Dumas'ın beni dikkatle izlediğini gördüm. Şüphesiz o da burada ne aradığımı merak ediyordu.

Hanımefendi, hiçbir fikrim yok.

Aptal gibi görünmek istemediğim için, "Çok güzel. Gerçekten.

Ama-" dedim. "Bunu alacağız," diye ağzından kaçırdı Luca.

"Elinizde başka hangi renkler var?"

Çenem açık kaldı. Bu el çantasının fiyatı yirmi bin doların üzerindeydi. "Hayır, durun! Buna gerek yok."

Luca elini sırtıma koydu, alfa erkeği işareti, *bunu ben hallederim*. Ama bırakın başka renkleri, bana bu çantalardan bir tane bile almasına izin veremezdim. Bu çok çirkindi.

Bayan Dumas ben hiçbir şey söylememişim gibi devam etti. "Mağazamızda başka yok. Aslında bunu kendim için saklıyordum."

"Oh, o zaman ben-"

Luca belimi sıktı ve ben de sustum. "İşte bu yüzden iki katını ödüyoruz. O zaman bize daha küçük el çantaları göster. Debriyajlar, günlük çantalar."

Bayan Dumas başını sallayarak gitti ve ben Luca'nın koluna yapıştım. Sesim çaresiz bir fısıltıya dönüşmüştü. "Ne oluyor lan? Aklını mı kaçırdın sen? Bu kadarı da fazla."

Bana doğru kaydı ve bir eliyle yüzümü kavrarken diğer elini belime koydu. "Seni şımartacağımı söylemiştim. Bunun ne anlama geldiğini sanıyordun?"

Ellerimi göğsüne koydum, gömleği parmaklarımın altında pürüzsüz ve yumuşaktı. "Gerçekten mi? Bir mochaccino ve çikolatalı kruvasan. Kendimizi özellikle vahşi hissediyorsak belki biraz Fransız tostı."

Genelde takındığı çatık kaşlar kayboldu ve iri vücudunun rahatladığını hissedebiliyordum. "Yemek hakkında çok düşünüyorsun."

"Herkes öyle değil mi?"

"Senin yanında değil. Seksi vücudunu kirletmenin yollarını düşünmekle meşgulüm."

Bir şehvet dalgası meme uçlarımı acı veren noktalar haline getirdi ve ona doğru yaklaştım. "Ve bunu yaptığında, gücüme ihtiyacım olacak. Bu da yiyeceğe ihtiyacım olduğu anlamına geliyor. Nasıl çalıştığını gördün mü?"

Luca kıkırdarken göğsü titriyordu. "Çantalarla işimiz biter bitmez sana Fransız tostı alacağım, fiore mio."

Bayan Dumas geri döndü ve ben suçlulukla Luca'dan uzaklaştım, sanki brunch'ı tartışmak yerine bir soygun planlarken yakalanmış gibiydik. Beni bırakmadı, sadece eğlenmiş görünmeye devam etti. Sonraki on dakika boyunca siyah bir clutch, beyaz bir bozuk para cüzdanı ve deri ve kanvas bir lacivert çanta seçti. Bir süre sonra itiraz etmeyi bıraktım. Hiçbir işe yaramadı çünkü beni dinlemiyordu.

Sonunda Bayan Dumas'a bir kredi kartı uzattı ve o da ortadan kayboldu. Sıra sıra dizilmiş el çantalarına baktım, aklım başımdan gitmişti. Matematiği sevmeme rağmen, son faturayı hesaplamaktan korkuyordum. "Bu çok fazla."

Rahat ama kibirli bir tavırla omzunu kaldırdı. "Ben zenginim Valentina. Bu kabul etmen gereken bir şey, anladın mı?"

Mesele sadece zengin olması değildi. Luca'nın parası *mafya* parasıydı. Pek de temiz sayılmazdı. Peki tüm bunların karşılığında ne bekliyordu? Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım ve sesimi alçalttım. "Annem tüm hayatını babamın maddi yardımını reddederek geçirdi. Babamın parasının şartlara bağlı olduğunu söylerdi."

Luca ellerini pantolonunun ceplerine soktu ve başını eğdi. "Benim 'iplerimi' gördün. Sana yaşattığım tüm orgazmlardan nefret ettiğini mi söylüyorsun?"

"Hayır," dedim hızlıca, omzumun üzerinden Bayan Dumas'a bakarak. "Ama aramızda borç olmasını istemiyorum. Restoran için zaten çok fazla şey yapıyorsun."

"Hediyelerime eşlik eden hiçbir borç ya da beklenti yok. Sana ilk yardım ettiğimde birlikte yatmıyorduk, bu yüzden bunu yapabildiğim için yaptığımı söylediğimde bana inanmalısın. Tek yapman gereken arada bir *teşekkür* etmek."

Söylenecek başka ne vardı ki? İtiraz edebilirdim ama nankörlük etmiş olurum. Eğer benim için el çantalarına para dökmek istiyorsa, o zaman tamam. "Grazie, Luca."

Bu çok hoşuna gitmişti. Tıpkı daha önce beni duş duvarına yapıştırıp aletini içime soktuğu zamanki gibi gözleri karardı. Parmak eklemlerinin arkasını köprücük kemiğimin üzerinde gezdirdi. "Gördün mü? Bu beni memnun ediyor, piccolina."

"Buyurun, Bay Benetti."

Bayan Dumas Luca'nın imzalaması için tezgâhın üzerine bir kâğıt koydu. Gözlerimi kapattım. Toplam tutarı görürsem kusabilirdim.

Luca işini bitirdiğinde müdüre çantaları kutulamasını ve birinin gelip almasını söyledi. Sonra elimi tuttu ve mağazanın ana bölümüne doğru yürüdü. Bana ön kapıyı açarken, "Şimdi Fransız tostı yemeye gidiyoruz," dedi.

"Güzel ve bu benim ikramım."

Beni cipine doğru yönlendirdi. "Kahvaltı almana izin vereceğim." Sonra ağzını kulağıma yaklaştırdı. "Çünkü belki o zaman seni kuyumcuya götürdüğümde şikayet etmezsin."

On Dokuzuncu Bölüm

Luca

Paesano'ya dönüş yolunda sessizdi. Carlo benim Maserati'mi geri götürürken, Aldo'nun direksiyonda olduğu SUV'deydik. Elini tuttum, sessizlik içinde oturup manzarayı izlemekten son derece memnundum.

Valentina bugün benim için hoş bir sürpriz olmuştu.

Bir kadının benim yanımda bu kadar tutumlu olmasına alışık değildim. Ya da bu kadar komik. Ya da şefkatli. Valentina bana *çok* dokundu. Elinin küçük fırçaları. Bir şey anlatmak için kolumu tutuyordu. Kahvaltıda masanın altında ayağını bacağıma sürmesi. Bu hoşuma gidiyordu.

Birlikte güzel bir gün geçirdik, şehirde alışveriş yaptık ve yemek yedik. En son ne zaman telefonumdan bu kadar uzun süre uzak kaldığımı hatırlamıyordum ama bugün aklımdan en uzak şey işti. Kalabalığın içinde kaybolmak, sorumlulukları olmayan bir hiç olmak rahatlatıcıydı. Bu sayede Valentina ile birlikte şehri deneyimleyebildim.

Kızım belli ki fazla seyahat etmemişti. Kahvaltıdan sonra yürürken, kiralık at arabalarından sokak satıcılarına, her köşedeki farklı aksanlara ve kültürlere kadar her şeye hayret etti. Son durağımızda ona bir çift elmas küpe aldım, ancak eşleşen bileziği almama izin vermeyi reddetti.

Yine de aldım.

Uzun zamandır bir kadına bu kadar para harcamamıştım, Carlotta'nın Gabriele'e hamile olduğu dönemden beri. Ama bunu Valentina için yapmak hoşuma gitmişti. Bunu hak etmişti. Bu kız ailesinin mirasını yaşatmak için bütün gün kıcını yırtıyor, tuvaletleri bile temizliyordu. Anlayabiliyordum.

Valentina esneyerek süslü meyve suyu içeceğini bardak tutucusuna koydu. "Tanrım, çok yorgunum."

"Buraya gel." Koltuğa uzanması için onu aşağı çektim. "Başını kucağıma koy."

İtiraz etmedi, sadece kalçama yerleşirken saçlarını yolumdan çekti. "Neden hep senin üzerinde uyuyorum?"

Derin bir nefesle göğsüm genişledi ve saçlarını düzelttim, uzun tellerin parmaklarımın arasında dolaşmasına izin verdim. Kitap kulübüne gittiği gece yanında uyumam için bana yalvarmıştı. *Sensiz güvende hissetmeyeceğim.* Hangi şeytanlar ona musallat olmuştu? Segreto mu? Yoksa çocukluğunda bir şey mi olmuştu?

Öğrenmeye yemin ettim.

Şimdi D'Agostino'nun yardımını sağladığıma göre, kuzenimin yerini çabucak bulabilirim. Bu Valentina'yı bu karmaşanın dışında tutacaktı. Çünkü Palmieri'nin ya da GDF'nin bu kadını ele geçirmesine asla izin veremezdim.

Dakikalar geçti ve Valentina'nın nefes alış verişİ düzleşti. Parmaklarım başını okşamaya devam ederken profiline baktım. Bir yanım Paesano'ya dönmek istemiyordu. Onu şehrin öbür ucundaki o küçük evde istemiyordum. Orası güvenli değildi, onu yanımda istediğimden bahsetmiyorum bile. Onu malikaneye taşıyabilir miydim?

Aldo ön koltuktan İtalyanca, "Bunu göreceğimi hiç düşünmemiştim," diye mırıldandı. Kafamı kaldırdım ve aynada onun bakışlarıyla karşılaştım. "Bir ergen gibi."

"Siktir git," dedim sessizce.

"O iyi bir çocuk. Çok çalışıyor. İnsanları önemser."

Onun bu yönünü biliyordum. Onu şımartmayı sevmemin nedenlerinden biri de buydu. Nankör, hak sahibi insanlar dünyanın onlara her şeyi borçlu olduğunu düşünürdü. Ama bu dünya hiçbirimize bir bok borçlu değildi. Valentina bunu biliyordu ve o da benim gibi sert bir savaşçıydı. Ama aynı zamanda tatlı ve masumdu ve bu içimi burkuyordu.

"Eşyalarının malikâneye taşınmasını istiyorum," diye emrettim. "Bunun yapılmasını sağla."

Aldo başını salladı. "Bundan hoşlanmayacaktır. Bu ev onun ölmüş annesine aitti. Sen de gördün. Annesi hâlâ orada yaşıyor olabilir. Kızın geçmişi geride bırakmaya hazır değil."

İçimi çektim. Bunu dikkatle ele almam gerekecekti. Ama New York'ta kaldıktan sonra onu ikna edebileceğime emindim.

Telefonum başka mesajlarla çalmaya başladı. Dikdörtgeni cebimden çıkardım ve yolculuğun geri kalanını sorulara cevap vererek ve kardeşlerimi kontrol ederek geçirdim. Sonra Leo'ya mesaj attım, çünkü son birkaç gündür sessizdi. Bu ilk çocuğum için alışılmadık bir durum değildi. Sorumluluk sahibiydi, kardeşinden daha ciddi ve bağımsızdı. Leo hemen cevap verdi.

birkaç günlüğüne Sardinya'ya bir gezi ayarladı. Ona kız arkadaşıyla plajda eğlenmesini ve Catanzaro'ya döndüğünde beni aramasını söyledim.

Şehirden birkaç dakika uzaklaştığımızda Valentina kıpırdandı. Sırtını sıvazladım ve yasal işlerimizden birinin üç aylık raporunu okumaya devam ettim.

"Neredeyiz?" diye mırıldandı uykulu uykulu. "Paesano'nun hemen dışında."

"Kahretsin. Bu kadar uzun süre uyuyacağımı tahmin etmemiştim. Neden beni uyandırmadın?"

yukarı?"

"Çünkü belli ki çok yorgunsun."

Kendini yukarı itti. "Daha çok sikişmekten yorulduğum gibi."

Dudaklarımdan bir kahkaha kaçtı. "Madonna, senin o ağzın." "Hoşuna gitmediğini mi söylüyorsun?"

Gözlerindeki şeytani pırıltı, bir boğanın pelerini gibi beni çağırıyordu. Eğildim içeri girdim ve ona derin bir öpücük verdim. Ayrıldığımızda "Çok hoşuma gitti," dedim.

Göğsümü okşadı, sonra saatine baktı. "Gerçekten restorana gitmeliyim. Aldo, beni trattoria'ya bırakabilir misin?"

Onaylamak için dikiz aynasından bana baktı. Bunun adil olduğunu düşündüm. Bugün yeterince zamanını almıştım ve yarın yeniden açılacağını biliyordum. Aldo'ya hafifçe başımı salladım.

"Elbette hanımefendi." Aldo arabanın navigasyonundaki düğmelere basmaya başladı.

Onu yanıma çektim ve başının yanından öptüm. "Paketlerinizi evime götüreceğim."

"Ya da benimkine bırakabilirsin, kilit senin için sorun değil."

Bunu duymazdan gelerek, "Bugün işin bitince malikaneye gel. Birlikte akşam yemeği yeriz."

"Sadece akşam yemeği mi?"

Ağzımın kenarlarında bir sırıtiş belirdi. "Belki daha fazla."

Trattoria'nın önüne geldiğimizde, arabanın kapısını kendisi açmaya çalıştı. Kolundan tuttum. "Bekle, piccolina. Gelip sana yardım edeceğim."

"Buna gerek yok. Acele etmem lazım."

Ona öyle bir bakış attım ki, Avrupa'nın dört bir yanındaki tehlikeli insanların gözünü korkutmuştu. Valentina sadece gözlerini devirdi. "Tamam. Ama acele et Luca."

Arabadan indim ve takım elbisemin düğmelerini ilikledim. Sonra yanına geldim ve yere yatmasına yardım ettim. Gitmesine izin vermek yerine elinden tuttum ve içeri doğru yürümeye başladım.

"Sinir bozucusun," dedi nefesinin altından.

"Hoşuna gitmediğini mi söylüyorsun?" Sözlerini ona geri fırlatarak sordum.

Omzunu benimkine çarptı. "Biraz hoşuma gidebilir."

"Güzel." Trattoria'nın kapısını açtım ve onun için tuttum. "Bu gece nerede uyuyacağını sonra konuşuruz."

"Evde uyuyacağım." Yanımdan geçerken kravatımı çekiştirdi. "Yarın yeniden açılıyor. İşimin başında olmalıyım."

Onu içeri kadar takip ettim, sonra durdum. Gabriele barın arkasında durmuş, bir şeyler kesmek için bıçak kullanıyordu.

Che cazzo? Oğlumun burada ne işi vardı?

Valentina'nın dirseğini bırakarak doğrudan bara doğru yürüdüm ve tam karşısında durdum. Bana hitap etmek yerine limon dilimlemeye devam edecek kadar yüzsüzdü. Ne kadar öfkeli olduğumu kimse anlamasın diye kendi dilimizde konuştum. "Ne yapıyorsun lan sen?"

"Ciao, Papà. New York nasıldı?"

Bıçağı elinden kaptım. "Sana bir soru sordum, figlio."

Omuz silkti. "Barmen olmak istedim. Eğlenceli olabileceğini düşündüm ve burada bedava yemek yiyeceğim. Giovanni'nin yemeklerini tattın mı? Çok güzeldir."

"Burada çalışmıyorsun."

Valentina yanımda belirmeden bir saniye önce onu hissetmiştim. Elini Gabriele'e uzatmak için barın öbür ucuna uzandı. "Hey, Gabi. Roberto'yu sana iş vermesi için ikna etmişsin."

"Ciao, Signorina Montella." Gabriele onun elini sıktı.

"Daha önce barmenlik yaptın mı?" diye sordu.

"O burada barmenlik yapmıyor." Gabriele'i işaret ettim. "Eşyalarını topla. Seni eve geri götüreceğim."

"Luca, bekle." Valentina elini koluma koydu. "Neden burada çalışamıyor?"

"Oğlum bir barmen değil. Üniversitelilere ve yalnız yaşlı kadınlara içki doldurmaktan çok daha önemli görevleri var."

Kendini topladı ve bana alaycı bir bakış attı. "Demek burada çalışmak için fazla iyi olduğunu düşünüyorsun." Ben daha kendimi açıklayamadan, yüzünü

Yine Gabriele. "Gemiye hoş geldiniz. Seni aramızda görmekten mutluyuz, Gabriele."

Oğlum sırttı ve ona doğru eğildi, çok yakındı, neredeyse çapkınca. "Bana Gabi diyebilirsin."

Döndüğümde çatalları parlatan genç bir adam gördüm. "Roberto'yu bul. *Hemen.*" Ayağa kalktı ve mutfağa doğru koşmaya başladı.

Parmaklarımı bara vurup beklemeye başladım. Valentina ve Gabriele beni görmezden gelerek sohbet ediyorlardı. Anlaşılan New York'ta alkolle ilgili yasalar vardı ve Gabriele içki servisi yapmak için çok gençti. Umurumda değildi, çünkü kalmayacaktı.

New York'a indiği andan itibaren Gabriele beni kızdırmak için elinden geleni yapmıştı. Evden çıkmamasını tembihlemiştim ama arkamı döner dönmez buraya koştu. Onu bu gece Catanzaro'ya geri göndermeliyim.

"Baba."

Oğluma baktım. Valentina inşaat işçilerinden biriyle ilgilenmek için uzaklaşmıştı, bu yüzden yalnızdık.

Gabriele bara doğru eğildi ve kimse bizim dilimizi anlamasa da sesini alçalttı. "Ona göz kulak olmak için buradayım. Burada ve evinde kameralar olduğunu biliyorum. Aldo eski bulaşıkçının da sahte bir isim kullandığını söyledi. Neler olduğunu bilmiyorum ama size yardım etmek istiyorum. İzin ver sana yardım edeyim."

Şaşırmıştım. Bunların hiçbirini anlamasını beklemiyordum ama bu iyi bir fikirdi. Ben yokken Valentina'ya göz kulak olabilir, ayrıca Segreto'ya da göz kulak olabilirdi.

Valentina'ya yardım kabul etmenin utanılacak bir şey olmadığını söylememiş miydim?

Öfkem dağıldı ve göğsümde bir gurur parıltısı yükseldi. "Haklısın. Bu akıllıca. Teşekkür ederim."

Ağzının kenarı gülümsemeye karşı koyuyormuş gibi kıvrıldı. "Yani beni daha sonra bilgilendirecek misin?"

"Evet, anlatacağım. İyi işti, figlio."

Mutfak kapısı açıldı ve çok solgun bir Roberto yemek odasına girdi. Doğruca yanına geldi. "Signore DiMarco. Tekrar hoş geldiniz."

Elimi omzuna koydum. "Ona iyi bak, kapiş?"

"Mi dispiace, signore," dedi sessizce. "Sordu ve ona ne söyleyeceğimi bilemedim."

"Sorun değil. Benim yerime işlere göz kulak olmak için burada. Ona da bana davrandığın gibi davran."

Küçük, kıvrımlı bir vücut müdürle arama girdi ve aramıza mesafe koydu. "Roberto, Luca'yı dinleme. Gabi'yi kadromuza kattığımız için mutluyuz."

Beni kendisinden uzaklaştırdı ve ben karşı koymadım. Sonunda beni yemek odasından uzaktaki küçük bir alana götürdü. "Şunu bırakacak mısın?" Parmaklarıyla kravatımı düzeltti. "Aşırı tepki veriyorsun."

"Nasıl yani?"

"Herkes kaşlarını çatıyor ve zavallı Gabi'yi korkutuyorsun. Mükemmel günümüzü mahvetme. Gabi burada çalışmak istiyorsa, bırak çalışsın."

"Tamam."

Bakışları aniden benimkine kaydı. "Tamam mı?" "Az önce söylediğim buydu, değil mi?"

Parmaklarını pantolonumun bel bandına, kemerimin altına soktu. "Bugün çok hoş davranıyorsun."

Valentina'yı göğsüme doğru çektim, sonra burnumu saçlarına dayayıp içime çektim ve çiçekli kokunun içime dolmasına izin verdim. "Benimle şehre geldiğin için teşekkür ederim. Umarım iyi vakit geçirmişsindir."

"Geçirdim. Beni götürdüğün için teşekkür ederim." Kollarını boynuma dolayarak bedenime sokuldu. Başını eğdi ve çenemi öptü. "Yarınki açılışa geliyor musun?"

"Elbette. Akşam yemeğini birlikte yiyeceğiz."

"Luca!" Uzaklaşırken kaşlarını çatı. "Açılış sırasında yemeğe oturamam. Çok meşgul olacağım."

"Hayır, *Roberto* meşgul olacak. Akşam yemeğini benimle yiyeceksin."

Valentina ellerini havaya kaldırdı, yüzünde öfke dolu bir ifade vardı. "Sen çok kötüsün. Defol git buradan. Yapacak işlerim var."

Uzaklaşmak için döndü ama belinden tutup onu göğsüme doğru çektim. Kalçalarımı kışına bastırdım, beni hissetmesine izin verdim, sonra ağzımı kulağına dayadım. "Bu gece işin bittiğinde bana geleceksin. Anladın mı?"

Sallandı, sonra yumuşadı, neredeyse ağırlığını desteklememe izin veriyordu. "Tamam."

"Va bene, piccolina." Onu bıraktım, sonra kışına bir tokat attım. "Git ve işlerini hallet."

Aceleyle uzaklaşmasını izledim, giydiği etek ve topuklularla vücudunun görüntüsünün tadını çıkardım. Kahretsin, çok ateşliydi. Sikimi tekrar içine gömmek için sabırsızlanıyordum.

Arabaya döndüğümde Aldo'ya, "Gabriele'in bir iş için trattoria'ya gittiğini biliyor muydun?" diye sordum.

Gözleri aynadaki benimkilere kaydı. "Hayır! Öyle mi?"

Cep telefonum çaldı, ben de cebimden çıkardım. "Restoranın içinde gözümüz kulağımız olmak istiyor." Aşağı bakınca, aramanın bilinmeyen bir numaradan yapıldığını gördüm. Benim dünyamda alışılmadık bir şey değildi, bu yüzden kabul etmek için düğmeye bastım. "Pronto."

Tuhaf bir ses bana kendi dilimde küfretmeye başladı. "Chi cazzo credi di essere?" *Sen kim olduğunu sanıyorsun?* "Kızımı becermeye cüret mi ediyorsun? Onu mantenuta'n gibi şehirde gezdiriyorsun? Seni lanet domuz, Benetti."

Flavio Segreto.

Elimdeki cam ve metal dikdörtgeni kavradım ama sesim sakindi. "Segreto. Senden haber almak güzel. Belki yüz yüze görüşebilir ve sorunlarınızı benimle tartışabiliriz."

"Ölmek için bu kadar hevesli misin o zaman? Bugün kafana bir kurşun sıkmamamın tek nedeni kızımın seninle birlikte olmasıydı."

Homurdandım. "Onu önemsiyormuş gibi davranma. Yıllardır onu görmezden geliyorsun."

"Bir bok bildiğin yok, Benetti. Ondan uzak dur."

"Senden korktuğumu mu sanıyorsun? Para çalıp ortadan kaybolan bir korkaktan mı? Ma dai, stronzo."

"Yine bir bok bilmiyorsun. Val'i rahat bırakmazsan arkanı kollasan iyi edersin. Çünkü senin için geliyorum."

Bağlantıyı kesti.

Aldo ön koltuktan seslendi. "Segreto muydu o? Ne istiyormuş?"

Başımı salladım. "Belli ki yakınlarda, onu izliyor. Bizi şehre kadar takip etti." Düşünerek cep telefonumu bacağıma vurdum. Segreto'yu ele geçirebilirim, Rossi'nin onu neden istediğini ve bunun Palmieri'yle ne ilgisi olduğunu öğrenebilirdim.

Kardeşimi aradım. Sergio ilk zil sesinde açtı. O daha bir şey söylemeden, "New York'a git ve yanında iki düzine adam getir," diye emrettim.

Yirminci Bölüm

Valentina

Luca bacağımı kaldırıp sertleşmiş sikini içime soktuğunda zar zor uyanmıştım. Islanmıştım ama tam olarak hazır değildim, bu yüzden tamamen içeri girmesi üç itişini aldı. "Oh, evet," diye fısıldadı kulağıma, sıcak göğsü sırtıma yapışmıştı. "İhtiyacım olan şey bu. Senin amın, sikimi boğuyor."

Kıpırdamadı, öylece durdu, uyum sağlamama izin verdi. Eli göğsümü kavradı ve güçlü parmakları meme ucumu koparıp yuvarladı. Konakta onun yatağındaydık, çünkü dün gece nerede uyuyacağım konusundaki tartışmayı o kazanmıştı.

Şu anda bu kararımın zerre kadar pişmanlık duymuyordum.

Karnımda zevk şeritleri açılmıştı, duyularım beni hem içten hem de dıştan kuşatmasıyla aşırı yüklenmişti. Nefesinin tenimi ısıtması, göğsündeki ve bacaklarındaki kaba tüylerin bana sürtünmesi gibi. Islandığımı, ihtiyacımın arttığını hissedebiliyordum, bu yüzden doğruldum ve bir kolumu boynuna doladım. "Bebeğim," diye nefes aldım, daha fazlasını söylemekten acizdim.

İnledi ve kalçalarını salladı. "Siktir, amore."

Bu kelimeyi biliyordum. *Aşk*. İtalyanlar bunu bir sevgi ifadesi olarak kullanırdı ama Luca daha önce bana söylememişti. Ve onu seksi yatak odası sesiyle söylerken duymak? Sıcak tereyağı gibi eridim. "Sana ihtiyacım var," dedim omzumun üzerinden.

"Dizlerinin üzerine çök. Seni sertçe becereceğim."

Sersemlemiş gibi ellerimin ve dizlerimin üzerine kalktım ve o da beni istediği yere yerleştirdi. Sonra tekrar içeri doğru itmeye başladı ve ben çarşaflara doğru yüksek sesle inledim. Basınç, sıcaklık... Tanrım, çok iyiydi. Başka hiçbir şeye, hiçbir düşünceye ya da endişeye yer kalmayana kadar içimdeki tüm alanı kaplıyordu. Sorumluluklar yoktu. Sadece ona, kendime ve birbirimize nasıl uyum sağladığımıza odaklanmıştım.

Bu şimdiye kadar yaratılmış en iyi stres gidericiydi.

Sonra hareket etmeye başladı, siki kanalıma girip çıkarken kalçaları tekrar tekrar bana çarpıyordu. Acımasızdı, cezalandırıcıydı, her itiş kemiklerimi sarsıyordu . . ve ben buna bayıldım. "Durma," diye ısrar ettim. "Tanrım, Luca."

Derinlere daldı ve her seferinde mükemmel noktayı vurdu. Süzüldüm, ritmin içinde kayboldum, her vuruş bir öncekinden daha iyiydi. Tek yapabildiğim parmaklarımı şiltenin içine sokup tutunmaktı, ben yükseldikçe kaslarım geriliyordu. Yaşlı erkeklerin dayanıksız olduğunu düşünen insanlar var mıydı? *Tanrım*. Luca onlara yanıldıklarını kanıtlayabilirdi.

"Aşağı uzan," dedi itişler arasında. "Klitorisinle oyna ve sikimin üzerine gel."

Bir ön kolumun üzerinde dengede durdum, sonra parmaklarımı bacaklarımın arasına soktum. Etim şişmişti, kaygandı, çok hassastı ve klitorisimi sıkı daireler çizerek yuvarladım. Parmaklarımın ucu sikine değince homurdandı. "İşte bu kadar. Çıkar onu içimden. Senin için çok fazla boşalmıştım ve her damlasını sana vereceğim." Bu sefer taşaklarını okşadım ve anında tepki verdi. "Siktir!" diye bağırırken kalçaları tekledi. Acele etmen gerek!"

Daha hızlı döndüm, klitorisimi ovuşturdum, zevk ikiye, üçe katlanırken nefes nefese kaldım. Sürekli inliyordum, Luca'nın siki içime giriyordu ve sonra elini kış yanaklarımın arasında hissettim, başparmağı arka deliğimde geziniyordu. Korku ve heyecanın karışımı olan karıncalanmalar tüm vücuduma yayıldı. Bana dokunacak mıydı? Yapıp yapmayacağımdan emin değildim-

Uyarı vermeden, başparmağının ucu içeri kaydı, sıkı kas halkasını kırdı ve orgazm beni bir duvar gibi vurdu. Öfori içimde dalgalandı. Titremeye, sarsılmaya başladım, sesim Luca'nın yatak odasındaki yüksek tavanda yankılanıyordu. "Aman Tanrım! Luca, *siktir!*"

Saçlarımdan bir tutam yakaladı ve çekiştirdi, kalçalarını içime sokarken tuttu. Boşalmaya başladığında sikin kalınlaştığını hissedebiliyordum. "Cazzo madre di dio," diye homurdandı. "Çok iyiydi."

Sonra bitti ve ikimiz de yatağın üzerine yığıldık. Luca sırt üstü yuvarlanmış, göğsü kabarmış, bir koluyla gözlerini kapatırken ben yüzükoyun yatıyordum, hareket edemiyordum. Kendimi en iyi şekilde harap olmuş ama enerjik hissediyordum. Sanki her şeye yeniden başlayabilirmişim gibi.

Birkaç dakika sonra sırt üstü döndüm. "Aletine cidden kafayı takmış durumdayım."

Boğazından memnun bir ses çıkardı. "Güzel, çünkü o da sana kafayı takmış durumda."

Gerindim ve ikinci raundu düşündüm. "Saat kaç?"

"Dokuz buçuk civarı, sanırım."

Oh, daha önce zamanım vardı-bekle, hayır yoktu. Açılış gecesi idi. *Kahretsin!* Harekete geçmeliydim.

Kalkmaya başladım ve büyük bir el kolumu yakaladı. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

"Kalkıp duş almam lazım. Trattoria'ya gitmeliyim."

Mırıldandı ve beni göğsüne doğru çekti. "Bana on dakika ayırabilirsin. Sana sarılmak ve seni becermeyi ne kadar çok sevdiğimi düşünmek istiyorum."

Restoranım birkaç saat içinde yeniden açılacaktı ve o bana sarılmak mı istiyordu? "Luca," diye karşı çıktım, onu itmeye çalıştım. "Gitmem gerek."

"On dakika, aşkım."

Lanet olsun. Bu kelime benim çöküşümdü. Buna karşı hiçbir savunmam yoktu. Şehirde geçirdiğimiz gecede Luca'nın sarılmayı sevdiğini öğrenmişim.

Kim tahmin edebilirdi ki? Ama onun patronluğunu tartışmamız gerekecekti. Sonra, o kadar tatlı olmadığı zaman. Ve rahatken.

Rahatladım ve gözlerimi kapattım, düşüncelerimi uzaklaştırdım ve zihnimi boşalttım. Bana karşı sıcak ve katıydı, bacaklarımız dünyanın en rahat çarşaflarının üzerinde birbirine dolanmıştı. Kabul etmek gerekir ki, bu güzeldi. İkimiz de konuşmadık. Orgazm sonrası mutluluğun on dakikası sessizlik içinde geçti, nehrin ve cıvıl cıvıl kuşların sesi pencerelerden içeri süzüldü.

Burası cennet olabilirdi.

"Va bene," dedi başımın üstünü öperek. "Şimdi duş alıyoruz."

"Kalkabileceğimden emin değilim." Rahatlamışım, öyle bir rahatlama ki

Tüm gün boyunca kanepemde dizi izlememi gerektiren bir halsizlik.

Luca sağ kık yanağımı çimdikledi. "Bu akşamki açılış ne olacak?"

İşte bu oldu. Kendimi ondan zorla ayırdım ve ayağa kalktım. Luca'nın gözleri çıplak vücudumda hızlı bir gezinti yaptı, bakışları sıcak ve sahipleniciydi. "Bitişikteki banyoda senin için her şeyi hazırladım. Orayı kullan."

Yerden gömleğini aldım ve başımın üzerine geçirdim. Sonra komodine doğru yürüdüm ve telefonumu aldım. "Yani birlikte duş almıyor muyuz?"

Doğrulduğunda kasları ve tendonları kıpırdadı. "Restorana gitmek için acele etmen gerektiğini sanıyordum."

"Evet! Sadece nedenini merak ediyordum."

"Acele et, fiore mio, yoksa duşta amını yiyeceğim ve seni çok ama çok geç bırakacağım."

İçimdeki her şey sıkıştı ve yarım saniyeliğine bunu düşündüm. Kahretsin, kulağa hoş geliyordu. Ama gerçekten de restorana gitmem gerekiyordu. "Başka bir gün olsa bunu kabul ederdim," dedim kapıdan çıkarken.

İkinci banyo Luca'nınki kadar büyüktü ve benzer bir tarzda dekore edilmişti. Duş ısınırken tuvaleti kullandım ve sonra aceleyle spreyin altına girdim. Banyo rnleri tanıdıktı, evde kullandığım şampuan, sa kremi ve yüz yıkayıcının aynısıydı. Benimki gibi bir tıraş bıçağı bile vardı. Luca dn banyomun içine bakmış mıydı? Güzel ama tuhaf.

Cesaret edebildiğim kadar durdum, sonra çıktım ve kurulandım. Birisi seyahatten kalan bavulumu açmış olmalıydı çünkü makyaj çantam tezgâhın üzerindeydi. Çok kızmamaya çalıştım. Eminim Luca yardımcı olmaya çalışıyordu ama kendi bavulumu kendim aabilirdim.

Bu yüzden donmadım, Luca'nın gömleğini tekrar giydim, sonra tüm güzellik ürünlerimi çıkardım ve işe koyuldum. Makyajımı bitirdikten sonra, saçlarımı kesinlikle fiyat aralığının dışında olan süslü bir saç kurutma makinesiyle kuruttum. şimdi tek yapmam gereken eve koşmak ve temiz kıyafetler giymekti.

Onu mavi bir elbise gömleği ve lacivert bir pantolon giymiş, büyük gömme dolabında deri kemerini takarken buldum. "Hey," dedim. "stm değiştirmek için eve gitmem gerekiyor. Beni götürebilir misin yoksa araba mı çağırayım?"

Bu neri onu rahatsız etmiş gibi st dudağı kıvrıldı. "Yabancılarla arabaya binmeni istemiyorum. Ben meşgul olduğumda seni Aldo'ya bıraktırırım."

"Peki, işin var mı?"

"Eve gitmene gerek yok. Bitişik yatak odasındaki dolabı kontrol et."

Gözlerimi şüpheyile kısımtım. "Bana da mı kıyafet aldın? Sana söyledim, bana bir şeyler almana ihtiyacım yok."

"Sadece git ve bak, güzelim."

Dönerek onun yatak odasından çıktım ve bitişikteki odaya girdim. Gerçekten durması gerekiyordu. Dünkü el çantaları çok pahalıydı. şimdi de bana kıyafet mi almıştı? Muhtemelen şehirde giymemem gereken tasarım kıyafetlerdi. Herkes aklımı kaçırdığımı düşünecekti.

Bir anda durdum. Büyük gömme dolap benim eşyalarımınla doluydu. Elbiselerim, pantolonlarım, kazaklarım. Her şeyi. Hepsi özenle düzenlenmişti.

askılarda ve katlanmış raflarda. Ayakkabılarım bir duvara yığılmıştı. O, ne? Beni içeri mi taşımıştı?

Gözlerimi kırptım, yanıldığımdan emindim. Bunu yapmazdı. Yapar mıydı?

Çekmeceler vardı, ben de daha fazlasını bulmamayı umarak onları açtım.

Lütfen, Tanrım. Yanılmama izin ver.

Hayır, işte oradaydılar - külotlarım ve sütyenlerim düzgünce dizilmişti. Ne.. Ne. Lanet olsun.

Genelde öfkemi kontrol etmeye çalışırdım. Ama kimseden bir bok almayan, gürültücü İtalyan-Amerikan kadınlardan oluşan uzun bir soydan geliyordum. Ve bu kesinlikle çok fazlaydı.

"Luca!" diye bağırdım. "Gel lan buraya!"

"Bir sorun mu var, güzelim?" diye cevap verdi hemen, eşit bir tonda.

Döndüm ve onu elleri ceplerinde, kapı çerçevesine rahatça yaslanmış buldum. Bunca zamandır orada mı duruyordu? "Evet, lanet olası bir sorun var!" Kolumu askılara doğru salladım. "Bütün eşyalarımı buraya taşımışsın. *Delirdin mi sen?*"

"Evin güvenli değil. İçeri girmenin benim için ne kadar kolay olduğunu sana daha önce söylemiştim. Oraya herhangi biri girip sana zarar verebilir."

Avuçlarımı birleştirdim ve sabır için dua ettim. "Luca, bu kasabada kimse bana zarar veremez. Ben burada büyüdüm. Hayatım boyunca buradaydım ve hiç suç işlenmedi. Ama tüm bunları bir kenara bırakırsak, en azından bana sormadan beni buraya taşıyamazsın!"

"Hayır diyeceğini biliyordum." Bir omzunu kaldırdı, tavrı o kadar sakın ve kibirliydi ki ona bir şey fırlatmak istedim. "Ve böylece senin yerine ben karar verdim."

Vay anasını. Tıpkı Gia'nın olabileceği konusunda beni uyardığı gibi *mafyalashmıştım*.

Ona ters ters bakarken tenim ısındı, öfkem göğsümde buharlaştı. "Eşyalarımın geri taşınmasını istiyorum. Hemen. Buna hakkın yok."

Kapı çerçevesini itti ve bana doğru yürüdü. Omurgamı dikleştirdim ve ayaklarımı kavgaya hazırladım. Bana mafya babası büyüğü yapmaya çalışacağını biliyordum ve buna izin vermeyecektim.

Yeterince yakınlaştığımızda ellerini boğazımın iki yanına koydu ve başparmaklarını çenemin üzerinde gezdirdi. "Amore, evinde hâlâ bir şeyler var. Seni evden çıkarmadım ve istediğin zaman oraya geri dönebilirsin. Yatiya kaldığında bazı eşyalarının burada olmasından hoşlanabileceğini düşündüm."

"Tamam. Phew." Aşırı tepki verdiğim için kendimi aptal gibi hissederek rahatladım. "Bir an için endişelendim."

"Ama," diye devam etti, daha güçlü bir şekilde. "Burada benimle kalmanı tercih ederim. Seni güvende tutabileceğim bir yerde."

"Yani her zaman burada kalmamı mı istiyorsun? Yoksa ara sıra mı?"

Ağzının kenarı kıvrıldı, espresso rengi gözlerinin derinliklerinde sırlar dans ediyordu. "Dürüstçe cevap vermemi ister misin?"

Onu iterek uzaklaştırdım. "Defol git buradan, seni zorba adam. Giyinmem lazım ve bu konuşma için zamanım yok. Bu akşam yemekte bitiririz."

Gitmesini bekliyordum ama askılara doğru yürüdü ve onları karıştırmaya başladı. "Bunu giy," dedi ve dekolteli siyah bir elbise çıkardı. Bunu bir yıl önce Maggie'nin şaraphane partilerinden biri için almıştım.

"Luca, bu bir restoran sahibi için uygun bir gündüz elbisesi değil. Çok dar ve göğüslerim neredeyse yakasından düşecek."

"İşte bu yüzden akşam yemeğinde sen bunu giyerken karşımda oturmak istiyorum." Elbiseyi askıdan aldı ve bana uzattı. Sonra, ben olayların bu şekilde gelişmesine anlam vermeye çalışırken, bir çift siyah topuklu ayakkabı ve yeni bordo el çantasını kaptı. "Bunlar da var."

Aksesuarları bana uzatırken kaşlarımı çattım. "Beni kızdırıyorsun." "O zaman sikime kafayı takmış olman çok kötü. Çünkü bana bağlı." Eğildi ve beni kısaca öptü. "Ne giyersen giy çok güzel görünüyorsun, piccolina. Ama bunu benim için bir kez yap, tamam mı?"

Kahretsin, ona karşı koymak zordu.

"Peki. Bu seferlik." Dudağımı ısırdım ve daha da yaklaştım. "Ama sen benim kıyafetlerimi seçiyorsan, ben de senin kravatını seçebilir miyim?"

"Tabii ki. Giyin ve yatak odamıza gel." Başparmağını dudaklarıma sürttü ve dışarı çıktı.

Yatak odamız.

Bu da ne böyle?

Hazırlanmayı bitirdiğimde neden gülümsüyordum?

Bölüm Yirmi Bir

Luca

Merdivenlerden inerken Valentina'nın elini tuttum. Siyah şal elbisesi içinde hayal ettiğim kadar, belki de daha fazla muhteşemdi. Uzun, pürüzsüz bacakları, küçük beli, cömert kalçaları ve günlerce sürecektir göğüsleri vardı. Elbiseyi daha sonra üzerinden çıkaracağımı şimdiden tahmin ediyordum.

Mutfaktan yüksek sesler yankılanıyordu, bu da Benettilerin bu sabah geldiğini gösteriyordu. İyi oldu. Segreto'yu bulmanın ve tüm bunlara bir son vermenin zamanı gelmişti.

Evin arka tarafına doğru ilerlemeye başladım ama Valentina elimi tuttu. "Luca, gerçekten gitmem gerek."

"Gel." Onu da yanıma alarak yürümeye devam ettim. "Kardeşlerimle tanışmanı istiyorum."

Çenesi düştü. "Ne? Kardeşlerin burada mı? Ne zaman? Neden?"

Ağzımın kenarı kalktı. "Çünkü onlara ben söyledim. Gece uçtular."

"Kardeşlerinle buluşamam. Ben " Çok sevimli bir şekilde ofladı. "Bu çok garip. Bizim, bilirsin işte."

"Üst katta seviştikimizi, evet. Ve seni bu elbisenin içinde gören herkes benimle yer değiştirmek için can atar."

Daha fazlasını söyleyecek zaman yoktu. Elimini sırtının küçük kısmına koydum ve mutfığa kadar ona eşlik ettim. Enrico ve Dante tezgâhtaki taburelerde oturuyor, Sergio ise ellerinde demitasse fincanlarıyla Aldo'nun yanında duruyordu.

Herkesin gözü bize çevrilince konuşmalar kesildi. "Bu Valentina Montella," diye anons ettim. "Bella, bunlar benim kardeşlerim. Dante, Enrico ve Sergio."

"Merhaba," dedi utangaç bir sesle. "Hepinizle tanıştığıma memnun oldum."

Başka kimse konuşmadı ve kardeşlerimin gördüklerini anlamlandırmaya çalıştıklarını hissedebiliyordum. Dünyamız güven etrafında dönüyordu ve benim verecek fazla bir şeyim yoktu. Sonuç olarak, kadınları evime davet etmedim. Onları otele ya da evlerine götürürdüm, asla kendi evime değil. Bu yüzden Valentina'nın burada olması şaşırtıcıydı.

Ama bu kabalığı mazur göstermezdi.

Sergio'ya tehditkâr bir bakış fırlattım. İrkilerek elindeki demitasse fincanını hemen bıraktı ve öne çıktı. "Sinyorina, gelebilir misiniz?" Eğilip onun iki yanağını da öptü. "Sonunda sizinle tanışmak güzel."

"Sonunda mı?" diye sordu bana hızlı bir bakış atarak. "Onlara benden bahsettin mi?"

"Elbette." Onu kendime doğru çektim. "Benim ailemde sır yoktur."

Sırada Dante ve Rico vardı; Valentina'yı düzgünce selamladıktan sonra yerlerine döndüler. Eğlenen, bilmiş bir bakış attılar, dişlerimin kenetlenmesine neden oldu ama görmezden geldim. Şimdilik.

Ben daha espresso makinesine ulaşamadan, çizgili bir pijama altı giymiş, gömleksiz Gabriele içeri girdi. "Ciao, zii! Hepinizin burada olduğuna inanamıyorum." Oğlum amcalarına merhaba demek için yanlarına gitti.

"Gabi, buongiorno." Sergio oğlumun yanaklarından öptü. "En sevdiğim yeğenim nasıl?"

Gabi'nin cevabı "Çok yorgun," oldu. "Biri beni erkenden uyandırdı."

"Çok gürültü yaptıysak özür dilerim," dedi Dante, Gabi'nin sırtına vurarak.

"Oh, sen değildin. Bir saat kadar önce yukarıda başka biri gürültü yapıyordu."

Kardeşlerim gülme cüretini gösterdiler ama ben kaşlarımı çattım. Gabriele İtalyanca konuşsa da bu şaka hoşuma gitmemiştir. "Gabriele," diye çığkıştım. "Biraz saygı göster."

Özür dilercesine ellerini kaldırdı. "Mi dispiace, Papà." Valentina'ya başıyla selam verdi. "Buongiorno, Val."

"Merhaba, Gabi."

"Çok güzel görünüyorsun." Islık çaldı. "Müşteriler seni o elbisenin içinde görünce küçük dillerini yutacaklar."

"Bu çok fazla, değil mi?" Dudağını ısırdı ve yüzünde şüphe dolu bir ifadeyle bana baktı. "Sana bunu giymemem gerektiğini söylemiştim."

"Hayır, sinyorina," dedi herkes neredeyse aynı anda. "Bunu kesinlikle giymelisiniz," diye bitirdi Rico.

"Evet, katılıyorum," diye ekledi Dante. "Çok güzel görünüyorsunuz."

"Teşekkür ederim, ama sanırım gidip bir kazak alacağım." El çantasını bana verdi. "Hemen dönerim."

Mutfaktan çıkıp salona geçerken topukları fayanslara vuruyordu. Çantasını dikkatlice mermer adaya yerleştirirken dişlerim birbirine çarptı. Sonra hiç vakit kaybetmeden en küçük oğlumla aramdaki mesafeyi kapattım, ellerim yumruk şeklinde kıvrılmıştı. Gabriele yüzümdeki ifadeyi görünce akıllıca davranarak benden uzaklaşmaya başladı.

"Baba, onunla şakalaşıyordum." Sergio'nun arkasına geçti ve kardeşimi aramıza soktu.

Sergio beni durdurmak için elini kaldırdı. "Sakin olalım."

Sergio'nun üzerinden uzanarak oğlumun omzunu tuttum ve sertçe sıktım. "Onun hakkında yorum yapma, tamam mı? Ne giydiği, ne de sesi hakkında. Her zaman kibar ve saygılı olacaksın. Anlaşıldı mı, figlio mio?"

Gabriele yüzünü buruşturdu ama geri çekilmeye çalışmadı. "Anlıyorum. Özür dilerim." "Sakin ol." Sergio parmaklarımı Gabriele'den ayırdı. "Hiçbir şey kastetmedi.

Zarar ver Luca."

Bir adım geri çekildim ve gömleğimin manşetlerini düzelttim. "Onu işe götürüyorum. Üçünüz de hazır olun. Döndüğümde işe koyulacağız."

Gabriele bir kahvaltı ekmeği ve telefonunu alıp aceleyle mutfaktan çıktı. Dante ve Rico sessizdi ama Sergio, "Ona bu kadar yüklenme. Daha on altı yaşında Luca. Aptal bir çocuk ve senin onayına muhtaç."

"Ben on altı yaşındayken hiç böyle davranmadım. Babamın kızlarından biriyle böyle konuştuğumu düşünabiliyor musun?" Babam taşaklarımı astırır ve tüm kasabaya teşhir ederdi.

"Dürüst olmak gerekirse, daha önce hiç bir kadınla yatıya kalmamıştın. Bu sabah hepimiz hazırlıksız yakalandık."

Bir kadının topuk sesleri daha da yükseldi ve konuşmayı kestik. Tezgâhtan onun için bir kahvaltı rulosu aldıktan sonra Aldo bana iki seyahat bardağı uzattı. "Grazie," dedim ona. "Arabayı çalıştır. Bizi sen götüreceksin."

Başını salladı ve arka kapıya yöneldi. Valentina içeri girdi, siyah hırkasını kollarının ve göğsünün üzerine çekmiş, düğmelerini iliklemişti. İnsanlığa karşı işlenmiş bir suçtu o süveter. "Hazırım," dedi bana, tezgâhtan yeni çantasını alırken.

Kardeşlerimin her biri ona kibarca veda etti ve arabaya doğru yola çıktık. Arka koltuğa yerleştikten sonra benden cappuccino'yu aldı. "Neden kızgınsın?"

"Kızgın değilim."

Seyahat kupasından bir yudum aldı. "Luca, gözlerim var. Gabi hoşuna gitmeyen bir şey söyledi. Neydi o?"

Çenemi tuttum ve pencereden dışarı baktım. "Merak etme."

Küçük eli kalçama indi ve pantolonumu düzeltti, neredeyse beni okşuyordu. "Bebeğim, söyle bana. Benimle ilgili bir şey olduğunu biliyorum." Bir süre sessiz kaldı ve neredeyse düşündüğünü duyabiliyordum. "Yatıya kalmam fikrinden nefret mi ediyor? Annesi yüzünden mi?"

Ona dokunma ihtiyacı duyarak elini tuttum ve parmaklarımızı birbirine geçirdim. "Hayır, öyle bir şey değil. Ama söylediklerini tekrarlamak istemiyorum. Bir önemi yok."

"Bu sabah tartıştığımızı duydu mu?"

Kılımı bile kıpırdatmadım, nefes almadım çünkü gerçeğe çok yaklaşmıştı.

Benim yardımına ihtiyacı olmadığı ortaya çıktı. Zekiydi ve cevaba kendi başına ulaştı.

Gözleri kocaman açılmıştı. "Aman Tanrım. Bizi duydu. Aman Tanrım. Bu kadar, değil mi?" Öne doğru eğilerek tek eliyle alnını ovuşturdu. "Vay anasını. Devasa bir deliğe girip ölmek istiyorum."

Ellerimi serbest bırakmam gerekiyordu. Oğluma küfrederek fincanı ondan aldım ve benimkiyle birlikte tutucuya yerleştirdim. "Valentina." Yüzünü avuçlarımin arasına aldım ve başparmaklarımı çenesinin kadifemsi derisinin üzerinde gezdirdim. "Seni tutkulu ve yüksek sesle istiyorum. Bütün kasaba duysun diye zevkini haykırmanı istiyorum. Ve ben de sessiz değildim. O zaman kimin umurunda?"

"Benim umurumda," dedi kaşlarını çatarak. "Bu aşağılayıcı. Bir daha senin evinde seks yapmayacağız."

Bunu asla kabul edemezdim. Sesimi yumuşattım. "Piccolina, istersem seni o evin her odasında beceririm. Ve bunu kimin duyduğunu umursamam."

"Evet, var. Ve benim evimde kalabiliriz-"

Sözünü kestim. "Sakın söyleme. Senin evinde uyumayı kabul etmeden önce Gabriele'i bir otele yerleştireceğim."

"Evimde hiçbir sorun yok. İsterseniz güvenliği artırın. Daha güvenli hale getir, umurumda değil. Ama orada tamamen yalnız oluruz."

Hayır, böyle bir şey olmayacaktı. Onu çoğu hapishaneden daha güvenli olan evimde istiyordum. Dolayısıyla bu tartışma sona ermişti.

Emniyet kemerini çözdüm ve onu kucağıma aldım. Kıçı kalçama yerleşti ve yan tarafı göğsüme bastırdı. Boğazını öptüm, elim memesini örtmek için yukarı kaydı. Artık kavun olduğunu bildiğim vücut yıkamasının kokusu duyularımı istila etti ve aletim dolgunlaşmaya başladı. Kahretsin, bu kadın için doyumsuzdum.

Elleri takım elbisemin ceketini kavrarken, bana daha iyi erişim sağlamak için boynunu eğdi. Isırdım ve yaladım, sonra onu hafifçe ısırdım ve nefesi kesildi - onu arka koltuğa yatırmak, külotunu çıkarmak ve kahvaltıda amını yemek istememe neden olan küçük bir nefes aldı.

"Bunu tartışmayı bitirmedik," dedi nefesleri arasında. "Amore, kuralları kim koyuyor?" Düğmeleri kopararak fısıldadım kazağının üzerine koyup açtı.

"Luca." Daha çok bir sızlanma gibiydi.

Parmak uçlarımı göğüs dekoltesinde gezdirdim, keşke meme uçlarını emecek zamanım olsaydı diye düşündüm. "Seni restorana götürmeli, bizi ofisine kilitlemeli ve seni tekrar becermeliyim. O zaman bütün gün benim boşalmamı içinde hissedebilirsin."

Parmakları sıkılaştı. "Herkes bilirdi."

"Evet, bu doğru. Restorandaki herkes bu amcığın ne kadar açgözlü olduğunu, sikime ne kadar ihtiyacın olduğunu bilir."

"Oh, Tanrım." Bana doğru yığıldı, uysal ve yumuşaktı. "Konuşmayı kes. Aldo seni duyabilir ve benim de yeniden açmam gereken bir restoranım var."

"O zaman benimle tartışmayı bırak. Seninle ilgileneceğim konusunda bana güven."

Daha önce seçtiği ipek kravatımı düzeltti. "Uzun zamandır kimse benimle ilgilenmedi."

"Biliyorum." Başının tepesini öptüm. "İşte bu yüzden bunu yapmak istiyorum. Kimse senden daha fazla hak etmiyor."

"Bu çok tatlı." Kravatımın düğümüyle oynadı. "Peki seninle kim ilgileniyor?"

Kaşlarımı çattım, bu soru karşısında neredeyse hakarete uğramıştım. Güçlü, kimseye ihtiyacı olmayan bir adam olarak yetiştirilmiştim. Benetti'lerin evinde ne şefkat ne de anlayış vardı. Babamın sevgisi zalimlik ve sorumlulukla sarmalanmıştı ve annem ona bok gibi davrandıktan sonra bile her zaman onun yanında yer almıştı. Kardeşlerimi ondan korumak için elimden geleni yaptım ama bu hiç kolay olmadı.

Babam benimle evlenmeyi birçok kez tartıştı ama bunu gerçekleştiremeden öldü. Sonra yıllar geçtikçe, dünyama bir kadın getirmeye direndim. Evlenmeye ne gerek vardı ki? Zaten iki oğlum vardı ve kimi istersem beceriyordum. Personel evi denetliyordu. Ve bir eşi sevmezdim, o zaman neden zahmet edeyim ki?

"Luca?"

Gözlerimi kırıştıtarak pencereden dışarı baktım. Kendi düşüncelerime o kadar dalmıştım ki, trattoria'ya vardığımızı fark etmemiştim. "Andiamo," dedim, onu derinin üzerine oturttarak. "Seni içeri götüreyim."

Elini omzuma koydu ve keskin kahverengi bakışları yüzümü aradı. "İyi misin?"

"Elbette iyiyim."

Yüz ifadesi değişmedi. Eğilerek dudaklarını dudaklarıma yerleştirdi ve beni tatlı tatlı öptü. Telaşsızca. Sanki dünya kadar vaktimiz varmış gibi. Kapının kapandığını duydum, bu Aldo'nun bizi yalnız bıraktığı anlamına geliyordu. Bu yüzden öpücüğü derinleştirdim, uzatma ihtiyacı duydum. Onu önümdeki yoğun güne teslim etmeye hazır değildim. Onunla birlikte olmak küçük bir soluklanma, acımasız ve korkunç bir dünyada bir parça mutluluktur. Sanki Valentina tüm günahlarımı temizlemişti, kendimi bütün hissetmemi sağlayan öpücüklerden oluşan bir lütuftu.

Arabanın içindeki hava nemlendi, ben de geri çekildim. İkimiz de nefes nefese kalmıştık. "Rujumu mahvettin," diye fısıldadı. "Ve şimdi ağzının her yerinde."

"Umurumda değil. Sen hâlâ güzelsin." Artık şişmiş dudaklarının kenarlarını sildim. "Ve herkes işe gitmeden önce sana veda öpücüğü verdiğimi bilecek."

Eğildi ve yeni el çantasına uzandı. Doğrulduğunda elinde bir mendil tutuyordu. "Kıpırdamadan dur." Yüzümdeki ruju silmeye başladı, beni temizlerken dokunuşu sertti. Hareket etmedim. Hiçbir kadın bana bu kadar özen göstermemişti. Kimse buna cesaret edemezdi. Ya da belki ben buna izin vermezdim. Şimdi neden izin verdiğimi söylemek zordu, Valentina'nın duygularını incitmek istemediğim dışında.

Belki de onun ilgisinden hoşlanıyordum.

"İşte." Arkasına yaslandı ve iç çekti. "Tanrım, iğrenç derecede yakışıklısın. Sana bakarken bile bayılabilirim."

Ağzımın kenarı yarım bir sırıtışla kalktı. "Bayılmak mı?" "Kapa çeneni. Hadi gidelim. İçeri girmem gerek."

Valentina'yı trattoria'ya kadar geçirdikten sonra arabaya döndüm ve Aldo eve doğru yola koyuldu. Telefonumda geziniyor, bir şey söylemesini bekliyordum.

Çok uzun sürmedi.

"O sende kalmalı."

Yanlış anlamış gibi davranmanın bir faydası yoktu. Yukarı baktım. "O bir kedi yavrusu değil, Aldo. Burada bir hayatı var."

Köşeyi dönerken elini salladı. "Dai, iki kişi de denemek isterse bu işler çözülebilir."

Homurdandım ve hiçbir şey söylemedim. Aldo neden bahsettiğini bilmiyordu. Valentina'nın önünde beni içermeyen uzun bir gelecek vardı.

"Ona söylemeyi düşünüyor musun? Palmieri ve babası hakkında? Kızabilir."

"Ona söylemek için bir neden göremiyorum. Segreto'yu bulup cevapları alabilirsem, tüm bunlar ortadan kalkar."

"Peki sen ne yapacaksın? Catanzaro'ya dönüp onu burada mı bırakacaksın?" Bu konu üzerinde pek düşünmemiştim ama çok açık değil miydi? "Evet."

"Ya Segreto'yu bulamazsan? Ya onu Palmieri'ye teslim etmek zorunda kalırsanız?"

Göğüs kafesimin arkasında karanlık, hastalıklı bir his filizlendi, kan dolaşımımı yavaş yavaş dehşetle enfekte eden bir kanser. Telefonuma baktım ama onu görmedim, aklım Palmieri ve GDF'nin merhametine kalmış tatlı kızımdaydı. Ona göre hiçbir suçun işlenmediği küçük bir kasabadan gelen bu kıza çok güveniyordu. İtalyanca bile konuşamıyordu. Palmieri'nin onu ele geçirmesine izin veremezdim.

Ama reddedersem ne olacaktı?

"Bu ailenin reisi olarak yapılması gerekeni yapacağım," dedim, sesim düzdü.

"İşte ben de bundan korkuyorum," diye mırıldandı Aldo. Sonra arabadaki müziğin sesini açarak ikimizin de sesini bastırdı.

* * *

Döndüğümde kardeşlerim mutfakta bekliyorlardı. Hemen sessizleştiler ve seyahat kupamı mermer tezgâha koyarken beni izleyerek beklemeye başladılar. Aldo arkamdan içeri girdi. "Bir cappuccino daha ister misin Luca?"

"Sì, grazie."

Bana dikkatle bakan üç adama seslenmeden cep telefonum çaldı. Erteleme için minnettar olarak cevap verdim. "Pronto."

"Ben Rossi. Kardeşlerinin şehri terk ettiği söylendi. Bu onu bulduğunuz anlamına mı geliyor?"

Gözlerimi ovuşturdum. Rossi şu anda uğraşmak isteyeceğim son kişiydi. "Hayır, bulmadım. Burada başka bir karışıklık var."

"Ne karmaşası?"

"Dai, buna cevap vermeyeceğimi biliyorsun." Cep telefonumdan değil, herkes dinleyebilecekken.

"Bu iş çok uzadı Luca. Roma'daki dostumuz sabırsızlanıyor."

"Bu çok kötü. Ben ona hesap vermiyorum."

"Doğru, ama *bana* hesap veriyorsun. Ve ben bu işin sonuçlanmasını istiyorum."

Konuşamayacak kadar öfkeliydim, parmaklarım elimdeki metal ve camı boğuyordu.

"Allora," diye devam etti. "Onu bulduğunuzda önce bana getirin. Sonra Roma'yla nasıl başa çıkacağımıza karar veririz, anladın mı?"

Rossi'nin Valentina'yı ele geçirmesine izin vermek mi? Kesinlikle hayır. Valentina'yı Palmieri'ye götürmek bu kadar zorunluysa neden müdahale etmek istesin ki?

Yine, daha fazla lanet olası soru.

"Gitmem gerek," dedim ona. "Sizi bilgilendirmeye devam edeceğiz." Sonra bağlantıyı kestim.

"Rossi?" Sergio sordu.

Başımı sallayarak kollarımı kavuşturdum ve tüm kardeşlerimi görebileceğim uzak tezgâha yaslandım. Bakışları tereddüt ve endişeyle doluydu. Valentina meselesini doğrudan ele aldım. "Beni bundan vazgeçirmeye çalışmayın. O benimle ve bilmeniz gereken tek şey bu. Onu Rossi ya da Palmieri'ye teslim etmeyeceğim, yani bu konu kapanmıştır."

"Onun için hapse girmeyi göze alıyor musun?" Sergio sordu. "İnşa ettiğimiz her şeyi yok etmek için mi?"

Haklı bir soruydu, bu yüzden kızgınlığımı bastırdım. "İş o noktaya gelmeyecek. Öncelikle, Palmieri'nin Niccolò'ya sahip olduğuna inanmıyorum. Yani GDF bana karşı bir dava açıyorsa, bu saçmalık. İkincisi, Flavio Segreto'nun nerede olduğunu biliyorum."

Rico fincanını ağzına götürürken durakladı. "Onu buldun mu?"

"O beni buldu. Burada, onu izliyor. *Bizi* izliyor."

"Porca puttana," diye mırıldandı Sergio. "Onunla yıllardır konuşmadığını sanıyordum."

"Konuşmadı." Aldo'dan kapuçinoyu aldım ve bir yudum içtim. "Ona yakın duruyor ama onunla etkileşime girmiyor. Onunla hiçbir ilişkisi yok."

"Sana yaklaştı mı?" Dante sordu. "Ne söyledi?"

"Beni aradı," dedim. "Numaramı nereden bulduğunu bilmiyorum ama onu Manhattan'a götürdüğümü biliyordu. Beni ondan uzak durmam konusunda uyardı."

"Burası küçük bir kasaba," dedi Aldo kahve makinesinden. "Nasıl fark edilmemiş?"

Omuz silktim. "Bilmiyorum. Şehirde takip edildiğimizi neden fark etmedin?"

Buna verecek bir cevabı yoktu.

Sergio elindeki fincanı bıraktı ve tezgâha yaslandı. "Anlatılanlara göre Segreto kurnazmış. Zeki. Bir sürü kirli iş yapmış. Çok geç olana kadar kimsenin paranın kaymağını yediğinden haberi yoktu."

Rico, "Kimsenin asla unutmayacağını biliyor olmalı," dedi. "Nereye giderse gitsin asla güvende olmayacak."

Bu konu hakkında çok düşündüm. "Açıkça yaşayamayacak kadar zeki biri. Tahminimce saklanıyor ama yakınlarda bir yerde ve onu izleyip rapor veren birileri var."

Sergio başını salladı. "Kasabadan biri. Bu mantıklı. Belediye başkanının ona çok yakın olduğunu söylememiş miydin?"

"Belediye başkanı bir coglione ve casus olamayacak kadar aptal. Onu hemen fark ederdi. Hayır, güvendiği biri olmalı."

"Kahve dükkânındaki kadın," diye önerdi Aldo bir çörek dilimlerken. "Ya da kitap kulübündeki kızlardan biri."

Bunu düşündüm. "Yeterince etrafta değiller. Ve bir kadının Segreto'yla çalışabileceğinden emin değilim."

"Belki de başka seçeneği yoktur," dedi Dante. "Belki de ona şantaj yapıyordur."

"Belki," diye izin verdim, hâlâ düşünüyordum. Yine de doğru gelmiyordu. Segreto azılı bir suçluydu. O kadınlardan birine şantaj yapacak kadar nasıl yaklaşabilirdi ki? Kasaba küçüktü ve insanlar konuşurdu. Böyle bir ilişkiyi gizli tutmak zor olurdu.

"Yani bir kadın değilse, o zaman bir erkek." Sergio sordu. "Kime yakın? Erkek arkadaşları?"

"Hiç yok." Ses tonum kesik cam gibi kırılıyordu.

Kardeşim ellerini kaldırdı. "Sakin ol, alınmak istemem. Restorandan biri de olabilir."

"Hepsinin geçmişini araştırdık," dedi Aldo. "Kovduklarının bile. Hepsi kontrol edildi."

"Biri hariç." Başımı kaldırdım, şüphe enseme tırmalıyordu. Birinin bana yalan söylediğini ya da anlatacak daha çok şeyi olduğunu anladığım zamanki gibiydi. Sezgilerim nadiren yanılırdı. "Bir çalışan geçmiş kontrolünde başarısız oldu."

"Cazzo, onu unutmuşum," dedi Aldo. "Eski bulaşıkçı. John Natale."

Sergio beni daha önce hiç görmemiş gibi baktı. "Geçmiş kontrolünden geçemeyen bir adamın restoranında çalışmasına izin mi veriyorsun? Ma che cazzo?"

Ses tonuna karşı bir kaşımı kaldırdım. "Onu öğrendikten hemen sonra restoran kapandı. Ortalıkta görünmüyordu."

"Başka işlerle meşgul olduğumuzdan bahsetmiyorum bile," diye ekledi Aldo.

Odadaki herkes beni ve Valentina'yı kastettiğini biliyordu. Ve benim savunacak bir şeyim yoktu, onun dikkatimi dağıtmasına izin vermiştim. Arka dişlerimi birbirine geçirdim. John Natale yarım kalmış bir işti ve ben asla yarım iş bırakmazdım. "Onu bulmamız gerek. Bizi Segreto'ya götürecektir, bundan eminim."

"Onun hakkında ne biliyorsun?" Sergio sordu.

Bir elimi çenemde gezdirdim. "Yirmili yaşların sonunda, yani Segreto'nun yaşında değil.

Ama iğneyle değil, elle yapılmış gibi görünen dövmelemleri var." "Yani hapishane mi?" Dante sordu.

Rico kardeşinin başının arkasına bir tokat attı. "Evet, hapishane. Dikkatini ver, *aptal*."

Sergio onlara "Sessiz olun," dedi, sonra bana döndü. "Başka ne var?"

"Onu koruduğunu hissediyordum. İlk gece onunla yemek yememden hoşlanmadı. Onu eve bırakmayı teklif etti."

"Ve onun hakkında hiçbir şey bulamadın mı?"

Sergio'nun sorusu üzerine başımı salladım. "Herhangi bir kayıt yok. Ehliyeti yok. Sahte bir isim."

"Restorana geri mi döndü?" Aldo sordu ve kahvaltılık ekmekten bir ısırık aldı.

"Hadi öğrenelim." Bir dakika içinde trattoria'daki Roberto'yu aradım ve cevabımı aldım. Kardeşlerime dedim ki, "Natale bulaşıkçılık işi için geri dönmedi. Roberto'nun kimden bahsettiğimiz hakkında hiçbir fikri yok ve şu anki tüm çalışanlar geçmiş kontrollerinden geçti."

"Buralarda olmalı," dedi Sergio. "Segreto'ya yardım ediyorsa, kasabadan ayrılmamıştır."

Natale'i unuttuğum için kendimi tekmeleyebilirdim. Avucumu tezgâhın üzerine vurdum. "Onu bulmalıyız, hem de *bugün*."

Aldo ikinci bir kahvaltı ekmeğine uzandı. "Onu bulmanın en kolay yolu Val'i takip etmek."

Bu doğrudu ve artık benim olduğuna göre güvenliğe ihtiyacı vardı. Sergio'ya, "Benimle olmadığı zamanlarda başına iki koruma koyalım," dedim. "Onlara gizli kalmalarını ve tetikte olmalarını söyle. Ayrıca evinin böceklerle karşı kontrol edilmesini istiyorum. Rico, sen ve Dante bunu hemen yapın." Eğer dinleme cihazları varsa, kardeşlerim onları bulurdu. Hepimiz doğduğumuzdan beri dinlenmeye karşı korunmak üzere yetiştirilmiştik.

Aldo cep telefonunu tezgâhın üzerinde bulurken, "Adresi sana mesaj atarım," dedi. "Anahtarlar masanın üzerinde."

"İlgileniyoruz." Rico kapuçinosunu bitirdi ve boş bardağı yere bıraktı. "Gidelim, D."

En küçük iki kardeşim arka kapıdan çıktı ve sessizlik çöktü. Aldo çiğnemekle meşguldü, Sergio ise kirpiklerinin arasından bana bakıyordu. Telefonumda gezindim ve bekledim. Sergio er ya da geç söyleyeceklerini söyleyecekti.

Kardeşim kapuçinosunu yavaşça karıştırdı, kaşık porselene hafifçe vuruyordu. Kaşığı yere bıraktığında, "Çok güzel," dedi.

Cep telefonumu cebime geri koydum. "Ee?" "Peki babasını bulduktan sonra ne olacak?"

"Cevapları alacağız." "Ve?"

"Ve eğer Rossi'nin bana yalan söylediğini öğrenirsem, onu ortadan kaldıracamız."

"Bölgenin başındaki adamı öldüreceksin. Ma sei pazzo?"

"Hayır, ben deli değilim. Eğer bu diğer klanlarla savaşa yol açacaksa, açsın. Aptal yerine konulup Rossi'nin ipinde dans etmek zorunda bırakılmayacağım."

Sanki bunu söylememi bekliyormuş gibi başını salladı. "Peki ya Valentina? Onu Catanzaro'ya mı taşıyacaksın?"

"Bence taşınmalı," diye araya girdi Aldo ama biz onu duymazdan geldik.

Sergio'ya baktım, neden bu konuda ısrar ettiğinden emin değildim. Kızın hayatımı alt üst edeceğinden mi endişeleniyordu? Arabada Aldo'ya söylediğim gibi Catanzaro'ya yalnız dönecektim. Valentina'nın burada restoranı ve arkadaşları vardı ve işim tüm zamanımı alıyordu. Akşam yemekleri ve randevular için zamanım yoktu.

Peki seninle kim ilgileniyor?

Cevap basitti. Hayatım boyunca yaptığım gibi kendimle ilgileniyordum. Annem hiçbir zaman çocuklarına öncelik vermemişti ve babam da oğullar değil katiller yetiştirmişti. Yıllar boyunca hizmetçiler bize kendi ebeveynlerimizden daha fazla şefkat göstermişti. Yine de dördümüz, birbirimize yapışmış vahşi köpekler gibi hayatta kalmayı başardık.

Yani, hayır. Midemdeki bu yanma hissi, ona duyduğum bu açıklanamaz özlem hiç dinmese bile onu Catanzaro'ya götürmeyecektim. Bu acıyla yaşamayı öğrenecektim.

Aile her şeyden
önce gelirdi.

"Hayır."

Sergio'nun omuzları bir ağırlık kalkmış gibi gevşedi ve tavana doğru nefes verdi. "Şükürler olsun."

"Neden umursuyorsun ki?"

Sergio dirseklerinin üzerine eğildi. "Neden burada olduğunu öğrendikten sonra seni affedeceğine gerçekten inanıyor musun? Babasını bulmak için onu kullanmak için. Başlangıçta onu kaçırıp GDF'ye teslim etmeye hazırlandığından bahsetmiyorum bile. Bunu bir düşün Luca."

"Asla öğrenemeyecek."

"Dai, Luca. Bu kadar saf olamazsın."

Sesim sertleşti. "Ölmek mi istiyorsun, fratello?"

"Sana göz kulak oluyorum!" Doğruldu ve benimle yüzleşti. "Aile için. Bu kadın ve senin kararların yüzünden şu anda hepimiz tehlikedeyiz. Sen gittiğinden beri Catanzaro'da her şeyi bir arada tutuyordum, sonra sen beni bir anda buraya çağırdın. Uçakta zar zor uyudum ve buraya geldiğimde onu evine taşıdığını öğrendim. Ne oluyor *lan*?"

"Tehlike falan yok, Stronzo." Adaya doğru yürüdüm ve gözlerinin içine baktım. "Segreto'yu bulacağız ve cevapları alacağız. Bunun dışında ne olursa olsun seni ilgilendirmez."

"Seninle ilgili *her şey* beni ilgilendirir. Sen bu ailenin bir parçasısın ve verdiğin her karar hepimizi etkiliyor."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Senin hayatta olduğundan daha uzun süredir bu sorumlulukla yaşıyorum. Ve ben ölene kadar da bu değişmeyecek."

"Bu da her an olabilir." Bir elini saçlarında gezdirdi ve volta atmaya başladı ki bu normalde sakin olan ağabeyim için alışılmadık bir durumdu. "Burada, hiçliğin ortasında tamamen korunmasızsın. Evin ve arazin evdeki kadar güvenli değil ve yeterince adamın yok. Ve neden hayatını riske atıyorsun? Bu gerçeği öğrendikten sonra seninle konuşmayacak bir kadın için."

"Endişelendiğinizi anlıyorum-"

"Tabii ki endişeliyim!" Hareket etmeyi bıraktı ve başparmağı ve işaret parmağıyla burun kemiğini sıktı. "Önce Palmieri'nin karısını becerdin, şimdi de bu kadını. Onu içeri almanın tehlikeli olduğunu biliyorsun ama yine de yaptın. Sanki ölmek istiyorsun."

Bunu düşünürken üst dudağım alaycı bir ifadeyle kıvrıldı. "Segreto'dan korkmuyorum. Ve bu iş çözülene kadar Valentina'nın burada yaşaması daha güvenli."

"Daha mı güvenli yoksa senin için daha mı uygun?"

Damarlarıma öfke doldu ve kaslarım şiddete hazırlanmak için gerildi. Ona hiç vurmamıştım, gençken bile bir kez bile, ama şimdi vurmak istiyordum. Ağzından saygısızca kelimeler çıkmayı bırakana kadar onu yumruklamak istiyordum.

Ama yapamadım. O benim kardeşim, en yakın sırdaşımdı. Benim ailemdi.

Büyük bir irade gücüyle sakinliğimi korudum. "Valentina ile olan ilişkimden uzak dur. Ben aksini söyleyene kadar o burada ve bilmen gereken tek şey bu." Sergio'nun çenesi gerildi ve gözlerini duvara dikti ama umurumda değildi. Aldo'ya döndüm. "Gabriele bugün havuz evine taşınıyor. İcabına bakılsın."

Cevabını beklemedim. Odadan çıktım ve ofise yöneldim. Yalnız kalmaya ihtiyacım vardı.

Yirmi İkinci Bölüm

Valentina

Roberto ve ben rezervasyon listesini bir kez daha kontrol ettik. Gün uçup gitmişti ve açılmasına üç saat kalmıştı. "Buna hâlâ inanamıyorum," dedim. "Bütün hafta sonu tamamen doluyuz. Tek bir boş masa bile yok."

"Neden şaşırdınız sinyorina? Bev menüye balkabağı baharatlı latte eklediğinden beri bu kasabada olan en heyecan verici şey bu."

Şaşkınlıkla gülerken başımı kaldırdım. "Gerçek bir yerliye dönüşüyorsun, Roberto."

Omuz silkti. "Burayı seviyorum. Bev'le flört etmeyi de seviyorum."

"Ben de öyle anladım." Roberto, trattoria'nın espresso makinesi kurulduktan sonra bile, Eğik Pasta Kulesi'ni her gün ziyaret ediyordu. "Her şey hazır mı?"

"Elbette, sinyorina. Endişelenmenize gerek yok. Biz her şeyi hallettik."

"Tamam." Uzun bir nefes verdim. "Giovanni'yi getirecek misin? Ben istiyorum"

Bu öğleden sonra çok meşgul olmadan önce ikinizle de konuşmak istiyorum." "Bir sorun mu var?"

"Hayır, öyle bir şey yok. Her şey yolunda, söz veriyorum. Benimle arkadaki oyukta buluşun, tamam mı?"

Roberto mutfağa doğru yürüdü ve gözden kayboldu. Daha önce bir şişe şampanya sakladığım servis istasyonuna gittim. Üç flüt alarak, adamları beklerken onları doldurdum. Çok uzun sürmedi. Giovanni'nin şef ceketinin kolları dövmelelerini göstermek için kıvrılmıştı ve yüzü her zamanki kaşlarını çatmış haliyle kazınmıştı. Roberto onun arkasından yürüdü ve kısa süre içinde benimle birlikte küçük oyuğa doluştular.

"Çabucak halledeceğim." İkisine de şampanya kadehlerini uzattım. Sonra kadeh kaldırmak için benimkini kaldırdım. "Luca ikinizi de buraya getirmeyi nasıl başardı bilmiyorum ama bunu yaptığı için ona çok ama çok minnettarım. Bunu asla yapamazdım"

kendi başıma. Roberto, bu geçmişte kalmış kalıntıyı şık ve modern bir şeye dönüştürdün. Ve Giovanni, sen de tatlar konusunda bir dahisin. Hayranlık uyandıracak ve etkileyecek ama yine de yerel halka tanıdık gelecek bir menü tasarladın. Bu geceden sonra ne olursa olsun, ikinizin de yaptığınız her şeyi ne kadar takdir ettiğimi bilmenizi isterim." Duygular boğazımı tıkarken sesim çatallaştı. "Aileden biri gibi hissediyorum."

"Ağlamayın, sinyorina." Roberto tek koluyla sarılmak için beni kendine çekti. "Makyajını mahvedeceksin."

"Ve açılış gecesinde rakun gibi görüneceksin," diye ekledi Giovanni omzumu sıvazlayarak.

Kıkırdadım ve ruh halim anında hafifledi. "Teşekkürler çocuklar. İçimi döküyorum ve siz nasıl görüldüğüm konusunda endişeleniyorsunuz."

"Aww, çok güzelsin." Roberto başımın yan tarafını öptü. "Burayı ve ailenizin mirasını ne kadar önemseydiğiniz çok açık. Sizinle çok gurur duyarlardı, sinyorina."

Göğsüm tekrar sıkıştı ve ağlama isteğim geri geldi. Giovanni bunu yüzümde görmüş olmalı ki hemen ekledi: "Hâlâ tavuk parmigiana'ya ihtiyacımız olduğunu düşünmüyorum."

Bu beni güldürdü. "Bu kavgayı asla kazanamayacaksınız, efendim." Kadehimi kaldırdım. "Yeni Trattoria Rustica'ya."

Flütlerini benimkine dokundurdular. "*Cin cin*," dediler ve ben de kadeh kaldırmayı tekrarladım.

İçtik ve Giovanni mutfağa döndü. Roberto dedi ki, "Benimle gel. Bazı misafirler hakkında konuşmak istiyorum."

"Elbette. Önce şunu temizleyeyim." Şampanyayı ve boş bardakları bara götürdüm. Bembeyaz gömleği ve siyah kravatıyla inanılmaz seksi görünen Gabriele'e uzattım. Yirmi bir yaşında olmamasına rağmen, Gabriele reşit olduğuna dair bir İtalyan doğum belgesi göstermişti. Roberto, Luca'nın oğlunun istediğini yapmasına izin vermenin en iyisi olduğunu savunmuştu.

Tıpkı babası gibi, bunu öğrenmeye geliyordum.

"Teşekkürler Gabi," dedim elimden her şeyi aldığı anda.

"Rica ederim," diye cevap verdi, telaffuzunu abartarak. "Süslü İngilizcem kulağa nasıl geliyor?"

"Sanki hanımlar aksanın yüzünden ölecekmiş gibi. Merak etme, sana sağdan soldan para yağdıracaklar."

"Paraya ihtiyacım yok, bella. Ama telefon numaralarını alırım."

"Oh, Tanrım." Gabi'nin neden burada çalışmak istediği anlaşılmıştı. "Müşterilerime asılmayın."

Gabi ellerini kaldırdı ve sevimli, yaramaz bir ifade takındı. Luca'ya benzese de kişilik olarak birbirlerinin tamamen zıttıydılar. "Asılmayacağıma söz veriyorum ama bana asılırlarsa elimde değil."

Ve asılırlardı da. "Burada olmana sevindim, Gabi."

"Ben de." Ciddileşti ve ellerini barın üzerine koyarak daha da yaklaştı. "Ve bu sabah için özür dilerim. Haddimi aştım."

"Teşekkür ederim. Minnettarım." Duraksayarak, bilgi almak için balık tutmaya karar verdim. "Baban bu konuda sana kızdı mı?"

Gabi homurdandı ve omzunu döndürdü. "Öyle de denebilir." "Ne oldu?"

"Hiçbir şey." Elini salladı. "Ama onu daha önce bir kadın için hiç bu kadar kızgın görmemiştim. Beni havuz evine taşınmaya zorluyor."

"Aman Tanrım. Özür dilerim. Yatıya kalmamalıydım."

"Hayır, hayır. Anlamıyorsun. Babam daha önce hiçbir kadının yatıya kalmasına izin vermedi. Bir kere bile. Bu büyük bir mesele."

Karnım guruldarken ayak parmaklarım topuklarımın içinde kıvrıldı. "Hiç mi?" Mırıldandım.

"Asla. Metreslerini saklamaya çalışmadı elbette ama onları eve de getirmedi. Ve onları eve de taşımadı. Anladın mı?"

Anlamış gibi başımı salladım ama gerçekten anlamamıştım. Luca eve kadın getirmiyor muydu? Bu hiç mantıklı değildi. Birlikte geçirdiğimiz bir geceden sonra beni neredeyse evine almıştı. "Ben onun metresi değilim," diye mırıldandım.

"Doğru." Gabi limon dilimlediği yerden başını kaldırıp bakmadı. "Sen onun kız arkadaşısın."

Kelimeler kafamda yankılanırken barın kenarını kavradım. Kız arkadaş mı? Gerçekten mi? Bu Luca'nın erkek arkadaşım olduğu anlamına mı geliyordu? "Sinyorina!" Roberto odanın öbür ucundan seslendi.

Düşüncelerimden sıyrılıp bardan çıktım ve rezervasyon masasına gittim. Roberto yüzüme baktı. "Neyin var? Neden bu kadar solgunsun?"

"Bir şey yok. Kimin hakkında konuşmak istiyordun?"

Roberto bana bazı rezervasyonlar, tanımadığı kasaba sakinleri hakkında sorular sordu ve kimlerin VIP muamelesine ihtiyacı olduğunu tartıştık. Belediye başkanının rezervasyonunu gösterdim. "Bunu gördün, değil mi? Ödeme yapmayacak ama ona iyi davranmalıyız."

"Ödeyecek," dedi Roberto. "Burada kimse bedava yemek yiyemez." "Ama belediye başkanı-"

"Faturasını ödeyecek, sinyorina. Merak etmeyin. Şimdi, buradaki kişi." Roberto bilmediğim bir ismi işaret etti. "Bir milyondan fazla takipçisi olan bir yemek fenomeni."

"Ne? Aman Tanrım. Bizi nasıl öğrenmiş?"

"Yeni sosyal medya hesabından." Roberto birkaç gün önce açmıştı, çoğunlukla Giovanni'nin ve yemeklerinin fotoğraflarını paylaşıyordu ve yirmi binden fazla takipçimiz vardı.

"Merhaba diyeyim mi? Ona bedava bir içki getireyim mi?"

"Ben hallederim. Bu akşam keyfine bakmalısın. Küçük şeyleri bana bırak, bu kişi de dahil." Başka bir ismi işaret etti. "Bu *Times*'dan bir yemek eleştirmeni."

Başımın döndüğünü hissettim, bu yüzden tahta sehpayı tuttum. "The *Times*, *New York Times* gibi mi?"

"Sì, signorina."

"Bu ne lan? Açılış gecesinde mi?"

"Genelde eleştiri yazmadan önce birden fazla kez gelirler, o yüzden endişelenmeyin."

Garip bir şekilde, bu beni daha iyi hissettirmedi. "Giovanni tüm bunları biliyor mu?"

"Evet, biliyor. Ancak masalara oturulduğunda ona ve garsonlara hatırlatacağım."

Elimi karnımın üzerine koydum, sakinleşmesini umuyordum. "Peki. Bilmem gereken başka bir haber var mı?"

"Bay DiMarco dokuz buçukta sizinle bir masa talep etti. Burayı bloke ettim," dedi ve üzerinde LDVM harfleri olan bir rezervasyona dokundu.

"Adının DiMarco olmadığını biliyorsun," dedim sessizce. Roberto Luca'nın kimliğini ve mesleğini gayet iyi biliyordu.

"Doğru, ama görünüş önemlidir. Özellikle de böyle küçük bir kasabada."

Yanağımın içini ısırdım, birden gerildim. Roberto birlikte çalışmaya başladığımızdan beri benim için bir amca gibi olmuştu. Fikirlerine saygı duyuyor ve rehberliğine güveniyordum. Çok zekiydi ve insanlarla arası iyiydi. Bu yüzden sormam gerekiyordu. "Onunla ilişkiye girdiğim için deli olduğumu mu düşünüyorsun?"

Kolunu sehpanın üzerine koydu ve bakışlarımı karşıladı. "Eğer sorduğun buysa, o sana zarar vermez."

"Demek istediğim bu değil. Bana fiziksel olarak zarar vereceğinden endişelenmiyorum. Diğer her şey için endişeleniyorum. Benden çok daha yaşlı ve yasaların tam olarak doğru tarafında değil."

"Bence," dedi Roberto bir süre sonra, "hayat kısa ve seni mutlu eden şeyi yapmalısın. Ama bir kaplanın nerede yaşarsa yaşasın yine de bir kaplan olduğunu unutmamalısın."

"Ve Luca da bir kaplan."

"Evet ve o asla değişmeyecek. Ve onun hayatı orada, burada değil."

Ki bu iyiydi. Aramızda her ne yaşandıysa geçiciydi. Ateşli ama kısa bir kaçamak. Çünkü Luca'nın New York'taki işi bittiğinde İtalya'ya geri dönecek ve birbirimizi bir daha asla görmeyecektik. Bu fikir boğazıma bir taş gibi oturdu ama Gia'nın uyardığı gibi bu işe gözümü dört açarak girmem gerekiyordu.

"Uzun zamandır kimse benimle ilgilenmedi."

"Biliyorum. İşte bu yüzden bunu yapmak istiyorum. Kimse bunu senden daha çok hak etmiyor."

Ugh. Keşke bu kadar tatlı olmasaydı. Ama ona aşık olmama izin veremezdim. Başka ne olursa olsun, kalbimi onun yanında korumalıydım çünkü hiç düşünmeden kalbimi kırabilirdi.

Omzuna kendi omzumla vurdum. "Teşekkürler Roberto. Çok akıllısın."

"Uzun yılların tecrübesi, sinyorina. Umarım benim yol boyunca yaptığım bazı kötü seçimlerden kaçınırsınız."

Bu yeniydi. Defalarca bilgi almaya çalışmama rağmen geçmişi hakkında daha önce hiç konuşmamıştı. "Mesela?"

"Hayır, bunlar başka bir günün konuşmaları. Bir şişe şarap eşliğinde otururuz ve sana tüm karanlık sırlarımı anlatırım."

"Sana bu sözü veriyorum. Gerçi bunlardan birinin Maggie'nin kırmızı sofra şarabını gizlice nasıl sevdiğin olduğunu düşünüyorum."

Boğazından alay etmeye benzeyen bir ses çıkardı. "Bu kesinlikle benim sırlarımdan biri değil."

Telefondaki iki hat aynı anda yandı. "İşe gitme zamanı," dedi Roberto.

Omzunu okşadım. "Ofisten ikinci sırayı alacağım."

* * *

Luca

Vücutlar trattoria'nın girişine sıkıca doluşmuştu. Hostes standına ulaşmak için birkaç çiftin yanından geçmem gerekti. Ulaştığımda, orada genç bir kadın buldum. "Buona sera," dedim. "Ben-"

"Bay DiMarco. Biliyorum. Sizi kitap kulübü gecesinden hatırlıyorum." Demek Valentina'nın bir arkadaşı. "Akşam yemeği için geldim-" "Val, biliyorum. Roberto masanızı ayırttı. Beni takip edin."

Kız hızlı konuşuyordu ve belli ki cümleleri bitirmeyi seviyordu. Beni Valentina'ya daha çabuk yaklaştıracaksa, buna aldırmadım. Yemek yiyenler ve meşgul garsonlarla dolu yemek salonunda hostesi takip ettim. Birkaç kişi telefonlarını çıkarmış, Giovanni'nin mutfağının fotoğraflarını çekiyordu. İyi bir şeydi. Trattoria için ne kadar çok tanıtım olursa, o kadar iyi.

Roberto akıllıca davranarak bana duvara dayalı bir masa vermişti. Kalabalık bir odada asla sırtım dönük oturmamak gibi bir alışkanlığım vardı, Segreto etrafta dolanırken bu daha da önemliydi. Kardeşlerim hâlâ eski patron yardımcısının ve John Natale'nin izlerini arıyorlardı.

Kendimi yemek odasının tamamını görebileceğim bir sandalyeye attım. "O nasıl?"

"Gergin bir anne gibi geziniyor. Onu mutfaktan çıkarıp bir sandalyeye oturtmak iyi olacak. Ben ona burada olduğunuzu söylerken, size içecek ne getirebiliriz?"

"Bir şişe Ravazzani cirò, sanırım."

"İyi seçim. Giovanni ikiniz için de özel bir şeyler hazırlıyor, yani menü yok."

Benim için sorun yoktu. Başımı salladım ve odayı seyrederek rahatladım. Valentina ve Roberto kendilerini aşmışlardı. Trattoria artık çok daha olgun ve moderndi, sade ve eskiden kalma klişe ıvır zıvırlar yoktu. Napoli ya da Roma'daki herhangi bir lüks restoran olabilirdi. Onunla çok gurur duyuyordum.

Oğlum barın arkasındaydı, içkileri dolduruyor ve bir grup genç bayana gülümsüyordu. Babam büyük ihtimalle şu anda mezarında ters dönüyordu. Benetti krallığının güçlü bir varisi, bir barmen? Ama ben

onun burada olduğunu bilmek. Bu bana Valentina'yı kollayan bir kişi daha kazandırdı.

Bir garson geldi ve cirò şişesini sunarken barı görmemi engelledi. Şarabın tadına baktıktan sonra iki kadeh doldurdu ve beni yalnız bıraktı. Tam cep telefonumu çıkarıp Leo'yu arayacaktım ki dünyanın en muhteşem kadını karşıma çıktı.

Valentina.

Madre di dio, gözlerimi ondan alamıyordum. Bana doğru geliyordu, topuklu ayakkabıları uzun bacaklarını daha da uzatıyordu, üzerinde her kıvrımı saran şal bir elbise vardı. Koyu kahverengi saçları dalga dalga omuzlarına dökülüyordu. Kazağını çıkarmış, zeytin rengi tenini ve göğüslerinin tümseklerini gösteriyordu ve içimdeki her şey koruma içgüdüsüyle sıkıştı. Sanki adımları alnına yazmam, onu benim olarak sahiplenmem gerekiyordu.

Cazzo, bu kız. Başım beladaydı.

O yürürken kafalar döndü. Onları suçlayamazdım. Çok güzeldi.

O yaklaşırken ayağa kalktım. Sanki hayatımız boyunca birlikteymişiz gibi yanıma geldi ve yüzünü bana doğru eğerek dudaklarını öpmeme izin verdi. "Hey, bebeğim," diye fısıldadı. "Bu gece çok iyi görünüyorsun."

İngilizce konuşmaya zahmet etmedim, çünkü söylemem gereken şey için yeterli kelime bilmiyordum. Bu yüzden ona kendi dilimde düşündüklerimi ve hissettiklerimi anlattım, utanmam gereken bir duygu patlamasıydı bu. Ama utanmadım. Anlamasa bile ona anlatmam gerektiğini hissettim.

"Dur," dedi kravatımı düzelterek. "Bunu anlamadım ama kulağa çok tatlı geliyordu ve bu gece profesyonel görünmem gerekiyor. Ayaklarının dibinde eriyip bir su birikintisine dönüşmem."

Sandalyesini çektim. "Tebrikler. Burası çok başarılı." "Bu gece iyi geçti."

Ben otururken peçetesini kucağına koydu.

"Mutfakta birkaç aksaklık oldu ama Giovanni her şeyi çok güzel idare etti. Ya Roberto?" Bir nefes verdi. "O bir dahi. İnsanlara karşı çok yumuşak ve onların ihtiyaçlarını önceden tahmin ediyor. İkisini de buraya gelmeye nasıl ikna ettin bilmiyorum ama çok minnettarım Luca."

Çok para ve soyadım genellikle işe yarardı. "Rica ederim, piccolina. Kadeh kaldıralım."

İkimiz de kadehlerimizi kaldırdık. "Doğru dürüst şaraba," dedim sırtarak.

Gözlerini devirdi ama güldü. "Hala bir şarap züppesi. Peki, ben de kadeh kaldıracam. Sana, yatırımcı babacığım. Daha fazlası olabileceğimi, geçmişte yaşamaktan daha fazlasını yapabileceğimi görmeme yardım ettin. İçeri girip restoranımı aşağıladığın için sana her zaman minnettar olacağım."

Yine o lakap. Beni etkileme şeklinden, beynimin bu yüzden çağrıştırdığı kirli düşüncelerden utanmalıyım. "Yatırımcı baba?"

Omuz silkerek bardağını benimkine dokundurdu. "Bununla yaşamak zorundasın. Takma adın çoktan yapıştı."

Bununla yaşamak mı? Başka bir şey düşünemiyordum. Onu buradan sürükleyip eve götürmek ve bu kelimeyi dudaklarında duyarken bütün gece boyunca becermek için güçlü bir dürtü duydum.

İçmeye başladı ama ben elimi koluna koydum. "Henüz kadeh kaldırmadım."

"Oh, gerçek bir tane var mı? Duyalım bakalım."

Kadehimi kaldırarak ona doğru eğilirken bakışlarını sabit tuttum. "Senin çiçek açmanı izlemek benim için bir onur ve ayrıcalık oldu, fiore mio. Bana güvendiğiniz için teşekkür ederim. Ve gelecekte ne olursa olsun, birlikte geçirdiğimiz zamandan hayatımdaki diğer tüm zamanlardan daha fazla keyif aldığımı bil." Elini kaldırdım ve dudaklarımı elinin arkasına bastırdım. "Senin içinde boğuluyorum Valentina."

Gözleri cam gibi oldu, kenarlarında nem birikti. "Oh, Tanrım. Luca. Sen . . ." Parmaklarıyla göz kapaklarını sildi. "Seni öpemediğim zaman böyle şeyler söyleyemezsin."

"Gel buraya." Onu daha yakına çektim ve dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Genelde onu öpüşümle kıyaslandığında çok iffetliydi ama ona karşı hissettiklerimin ardındaki gerçeği, dürüstlüğü hissedebilmesini umuyordum. Kimin gördüğü de umurunda değildi.

"Vay canına," diye fısıldadı ayrıldığımızda, parmakları masadaki kolumu kavırıyordu. "Eğer bu geceden önce kasabada bir skandal başlatmadıysak, bu öpücük kesinlikle bunu yaptı."

"Kimin ne düşündüğü kimin umurunda? Başkalarının seni engellemesine izin verme, amore mio."

Dudağını ısırdı ve doğruldu, sandalyesine yerleşti. "Senin için söylemesi kolay. Yakında buradan ayrılacaksın ve ben de bir zamanlar yakışıklı, yaşlı bir İtalyan erkekle çıkmış bir kız olacağım."

Kaşlarımı çattım. Bu fikir hiç hoşuma gitmemişti. Sonraki kelimeler ben onları durduramadan ağzımdan çıkmıştı. "Ya da belki Catanzaro'da yaşayıp New York'ta bir restoran sahibi olan kız olursun."

"Tamam, şimdi beni korkutuyorsun." Kucağındaki peçeteyi düzeltti ve bakışlarımı kaçırdı. "Saçma sapan konuşmayı kes."

Çılgınca mıydı?

Onu tutmalısın.

Aldo'nun sözleri beynimde yüzüncü kez sekti. Düşündükçe bu fikir daha da hoşuma gitmeye başladı. Onu burada tutan neydi? Bu restoran mı? Bence bu, burada yaşamak için yeterli bir sebep değildi. Ve aramızdaki her neyse henüz bitmemişti. "Catanzaro'yu seveceksin. *Città tra due Mari* olarak bilinir, iki denizin şehri. Suyun üzerinde özel bir villam var-"

"Luca! Paesano'dan ayrılmayacağım." Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı, kaşlarındaki çizgiler derinleşti. "Ama bilmiyorum, belki bir ara ziyarete gelebilirim."

Onunla tartışmak istemedim, bu gece olmazdı. Bu yüzden konuyu kapattım. . geçici olarak. Ama uzun mesafeli bir ilişkiyle ilgilenmiyordum. Programım bunun için fazla kaotik, fazla talepkârdı. Her an ulaşabileceğim birine ihtiyacım vardı. Hayatımdaki herkesin korunmaya ihtiyacı olduğundan bahsetmiyorum bile, bir metresin bile. Gidip gelmek, burada yalnız yaşamak onu sadece riske atardı. "Göreceğiz," dedim belli belirsiz.

Sonra yemekler gelmeye başladı, denememiz için küçük lokmalar. İstiridye, dana tartar, kızarmış hamsi. Her bir tabak güzelce düzenlenmişti, küçük lokmalar lezzet doluydu. Yemeklerden daha güzeli Valentina'yı yerken izlemektir. Yemekten bu kadar keyif almasını, çıkardığı küçük zevk seslerini seviyordum. Dudaklarını yalayışını... Bütün gece ona bakabilirdim. "Bunları açılıştan önce denedin, değil mi?"

"Bir kısmını, evet. Ama Giovanni'nin ne kadar yetenekli olduğunu anladıktan sonra onun yolundan çekildim." Uzandı ve içinde prosciutto köpüğüyle kaplı bir deniz tarağı olan tabağımyı çaldı. "Bu benim favorim, bu yüzden onu çalıyorum. Üzgünüm, üzgün değilim." Deniz tarağını tek lokmada yedi, çiğnerken gözleri neredeyse kafasının içinde dönüyordu.

"Hoşuna gittiğini görmek hoşuma gidiyor." Ağzını inceleyerek şarabımı yudumladım. "Bu bana daha sonra sana ne yapacağımı düşündürüyor."

Yanaklarına bir kızarıklık yayıldı ama başını salladı. "Fazla umutlanma. Ne zaman bitireceğimi bilmiyorum ama muhtemelen

geç."

"Yanlış. Yemekten sonra benimle geliyorsun. Roberto işini bitirebilir."

Kaşları tehlikeli bir şekilde birbirine yaklaşıırken dudakları aralandı. "Erken ayrılmayacağım. Bu personel için adil değil."

"Valentina," dedim ciddiyetle. "Nasıl patron olunacağını öğrenmelisin. Çalışanlarına iyi davran ama sonuçta onlar senin için çalışıyor. Ve yokluğunda işleri halletmeleri için onlara güvenemiyorsan, doğru insanları işe almamışsın demektir."

"Sanırım şimdi bana kuralları benim koyduğumu söyleyeceksin."

"Restoranda, evet." Eğilerek parmak uçlarımla kulağının üstündeki kabuğa dokundum. Titrediğini görmek beni memnun etti. "Ama benimleyken? Hayır."

"Tanrım, çok tahmin edilebilirsin." Boş tabağını itti. "Catanzaro'dan bahsetmişken, Amerika'da daha ne kadar kalmayı düşünüyorsun?"

"Çok uzun sürmez herhalde."

"Oh." Kucağına baktı ve peçetesini dikkatle düzeltti. "Bu çok kötü. Kardeşlerin iyi birine benziyor."

Bu sabah benimle konuşma şekli yüzünden Sergio'ya hâlâ kızgındım. Bugünkü etkileşimlerimiz, özellikle de Segreto'yu çabucak bulma çabalarımız başarısız olduğunda, sert ve öfkeliydi. "Olabilirler, evet."

"En çok hangisine yakınsın?"

"Sergio. En yaşlı iki kişiyiz ve gerektiğinde o benim danışmanım olur."

"Peki benim hakkımda sana ne tavsiye etti?"

Ona şaşkınlıkla bir bakış attım. "Sence neden bir şey söyledi?" "Çünkü neredeyse senin yarı yaşıdayım ve sen beni kendi hepsiyle birlikte. Benim erkek kardeşim yok ama senin kim olduğunu düşünürsek bu tartışmaya değer bir konu g i b i görünüyor."

Kadınım çok zekiydi. "Kimsenin ne düşündüğü umurumda değil Valentina. Sen de takmamalısın."

"Benim umurumda. Ve seninle ailen arasında sorun yaratmak istemiyorum. Bu yüzden önümüzdeki birkaç gece evde uyuyacağım."

"Hayır, yapmayacaksın. Kardeşlerim ya da oğlum hakkında endişelenmene gerek yok."

"Gabi onu havuz evine taşıttığını söyledi."

Demek bugün konuşmuşlardı. "Oğlum sana başka ne söyledi?" "Senin kız arkadaşın olduğumu söyledi."

Kız arkadaş mı? Duraksadım, aklım bu kelimeye takıldı. Hayatım boyunca hiç kız arkadaşım olmamıştı. Metres, evet-bir sürü vardı. Ama duygusal bağ kurduğum bir kadın olmamıştı. Şu anda Valentina'ya kafayı takmış durumdaydım... ama bu da yakında geçecekti, değil mi?

Sessizlik çöktü ve ben şarap kadehimin sapıyla oynadım. Yüz ifadesinden benden nasıl bir tepki beklediğini anlayamıyordum. Fikri beğendi mi? Kabul etmemi mi umuyordu? "Peki sen ne dedin?"

"Hiçbir şey. Beni hazırlıksız yakaladı. Sanırım cevap veremeyecek kadar korkmuştum."

"Bu fikir seni üzdü mü?"

"Oldukça bunaltıcı. Yani, daha önce hiç erkek arkadaşım olmadı, o yüzden ne bekleyeceğimi bilemedim. Ama senin gibi birini hayal bile edemezdim."

"Daha yaşlı?"

Başını salladı. "Ve İtalyan. Ve çok tehlikeli bir işi olan bir adam."

Daha yakına eğildim ve boştaki elimi kalçasına koydum. "Normal işler sıkıcıdır. Ve İtalyan erkekleri yakışıklı ve iyi giyimli. İyi yemek ve iyi şarap severiz. Ve ben çok zenginim, iyi donatılmışım. Sevilmeyecek ne var, piccolina?"

Kıkırdayarak uzandı ve yumuşak, nazik parmaklarıyla çenemi okşadı. "Kibirli olmayı unutmayalım."

Bir boğaz temizlendi ve dikkatimizi çekti. Sandalyemde geriye yaslandım ama elimi onun bacağından çekmedim. Sunucumuz oradaydı, elinde iki tabak vardı. "Özür dilerim ama bir sonraki yemeğiniz bende."

Valentina kıza, "Sorun değil, Lizzie," dedi. "Biz hazırız."

Önümüze iki tabak kondu ve ilişkimiz hakkındaki konuşmalar çabucak unutuldu.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Valentina

Odadaki neredeyse herkesin bakışlarını hissedebiliyordum. Luca'yla beni izliyorlardı, merak ediyorlardı, spekülasyon yapıyorlardı. Dedikodular yarına kadar tüm Paesano'ya yayılacaktı.

Bunun beni rahatsız etmesine izin vermemeye çalıştım.

Bu gece benimle ilgili değildi; yeniden açılışı ve Giovanni'nin parlaklığını kutlamakla ilgiliydi. Lüks bir İtalyan bistrosunun bu küçük kasabada işe yarayıp yaramayacağını bilmiyordum ama denemeye hazırdım. Sosyal medya paylaşımları iyi sonuçlar veriyordu ve herkes cesaretlenmiş görünüyordu. Hudson Vadisi'nde özellikle yaz ve sonbahar aylarında çok sayıda turist vardı, bu yüzden belki buraya gelirlerdi.

Ama şu anda tüm bunlar için endişelenemezdim.

Saçma bir şekilde lezzetli olan küçük safranlı risotto tabağımı bitirdim. Luca bir linguini ve karides yemeği yedi ve bunun şimdiye kadar tattıklarının en iyisi olduğunu söyledi. Bunun benim çıkarım için söylenmiş bir yalan olduğuna şüphe yoktu ama kabul ettim. Alabileceğim tüm pozitifliğe ihtiyacım vardı.

Luca şarabımı doldurdu, sonra kendi kadehini doldurdu. Elleri seksi ve güçlüydü, damarlar kemik ve tendonlarla birlikte hareket ediyordu. Temiz, manikürlü tırnakları vardı. Kendine özen gösteren, dünyanın onu fark etmesinden hoşlanan bir adamın çekici bir yanı vardı.

"Beni incelemeyi bitirdin mi?"

Başımı kaldırdım ve onu bana sırtırken buldum. "Ellerini beğendim." "Bu iyi bir şey çünkü kısa bir süre sonra her yerinde olacaklar."

Gözlerimi devirdim. Bu adam acımasızdı. Ama bu gece erken çıkmayacaktım. Herkesten önce çıkarsam nasıl görünürdü? Burası benim restoranımdı. Kalıp herkesi tebrik etmeliydim, faturaları kapatmaktan bahsetmiyorum bile. Şaraba değil, suyuma uzandım. Aklımı Luca'nın etrafında tutmam gerekiyordu.

Lizzie bir sonraki yemeğimizle döndü ve tabağı önüme koyduğunda gülümsedim. Tavuk parmigiana. "Ona teşekkür ettiğimi söyle," dedim Lizzie'ye. "Başka bir şey göndermek istediğini biliyorum."

Luca'ya doldurulmuş tavuk siparişi verirken, Lizzie, "Sanırım bu onun hoşuna gidiyor. Ve bu gecenin en popüler siparişlerinden biri."

"Hiç şaşırmadım. Klasik olmasının bir sebebi var." Giovanni'nin büyükbabamın tavuk parmağını hazırlama şekline bayılırdım. Aynı Montella sosuydu ama Giovanni İtalya'da konserve edilmiş domatesler ve kurutulmuş yerine taze otlar kullanmıştı. Ayrıca pane tavuğun üzerine sadece mozzarella yerine bir peynir karışımı serpiştirmişti. Benim naçizane fikrime göre, daha fazla peynir çoğu şeyin tadını daha iyi hale getirir.

Elimi tabağımdaki muhteşemliğe doğru salladım ve Luca'ya "Bir tadımlık daha ister misin?" diye sordum.

"Hayır, teşekkür ederim. Bir kez yeterli oldu."

Doldurulmuş tavuğunu keserken onu inceledim. "O gece onu bitirdin mi yoksa çöpe mi attın? Dürüst ol."

"Yedim. Her lokmasını."

"İtiraf et. Bayıldın."

"Kesinlikle sevmedim."

Omuz silktim ve peynirli tavuktan küçük bir ısırık aldım. "Güzel. Bu sadece benim için daha fazlası demek."

İlk ısırık cennet gibiydi, ikincisi daha da güzeldi. En son ne zaman bu kadar mutlu olduğumu hatırlayamıyordum. İyi yemek, iyi arkadaş. Restoran tıpkı çocukluğumdan hatırladığım gibi hareketliydi. Annem şu anda benimle gurur duyardı.

"Seni böyle görmeye bayılıyorum," dedi Luca. "Resmen parlıyorsun."

Bunu kelimelere nasıl dökeceğimi bilemiyordum. "Ailemin restoran için tasarladığı şey buydu, gerçekten iyi yemekler sunarak insanların bir araya gelebileceği sıcak bir yer sağlamak. Ben gençken her gece bu kadar kalabalık olurduk. Bu yüzden sadece bu gece olsa bile bunu tekrar yaşamak çok sevindirici."

"Sadece bu gece olmayacak, güzelim. Yeteneğine inanmasaydım Giovanni'yi buraya getirmezdim. Eleştirmenler buna bayılacak ve haber yayılacak."

"Umarım öyle olur," dedim parmesanlı tavuktan bir ısırık alırken.

Sonraki otuz dakika boyunca Roberto ve garsonumuz kontrol etmek için uğraıldı. Ama esas olarak, Luca ve ben yemek boyunca konuştuk, sohbet

kolayca akıyordu. Giovanni daha sonra bir kepçe fıstıklı stracciatella gelato'yu kaplayan sert bir çikolata topu olan tatlımızı kişisel olarak servis etmek için dışarı çıktı. Üzerine sıcak espresso dökerek çikolatayı gelato üzerinde eritti. Sonuç, ikolata ve kahve ile tatlandırılmış bir dondurma gibiydi. Tadına baktığımda neredeyse orgazm oluyordum.

"Vay anasını, bu çok güzel," diye mırıldandım bir ısırık daha alırken. Luca elindeki espressoyu yudumlayarak beni izlemekle yetindi ve ben onun neden yemediğini anlayamadım. "Denemek istemiyor musun?"

"Ve benim için dudaklarını yalarken çıkardığın küçük sesleri özlüyor musun? Hayır, sen ye, aşkım."

"Her şeyi kirletmeyi bırak."

"Senin yanımdayken elimde değil. Yaptığın her şey seni soymak istememe neden oluyor."

Bakışlarını tutarak kaşığı dudaklarıma götürdüm ve yavaşça ağzıma attım. Kremsi tatlılık dilime çarptı ve ona işkence etmek için küçük bir inilti çıkararak metali çarpıcı bir şekilde temizledim.

Luca kolunu sandalyemin arkasına koydu ve bana doğru eğildi. Ağzı kulağıma değdiğinde tüylerim diken diken oldu. "Banyoda becerilmek istemiyorsan, vedalaş. Seni eve götürüyorum."

Bacaklarımin arasında ısı toplandı, inkar edilemez bir uyarılma dalgası ve Luca'nın aklında ne varsa tamamen gemideydim. Ama henüz gidebileceğimden emin değildim. "Sonra, bebeğim. İhtiyacım var-"

"Hayır." Elini cebine attı ve bir tomar para çıkardı. Beş yüz doları soyup masanın üzerine bırakmasını büyülenmiş gibi izledim. "Gidelim," dedi, çenesi gergin ve sertti, tavrı tam patron modundaydı.

Muhtemelen banyo tehdidini test etmemek akıllıca olacaktı.

"Tamam, ama mutfak personeline ve Roberto'ya veda etmeme izin ver. On dakika, tamam mı?"

"Beş," dedi, sesi derin ve neredeyse tehditkârı.

Ama korkmamıştım. Hem de hiç. Bende bir sorun olmalıydı, çünkü aniden tüm o saldırganlık ve tahakkümün sadece bana odaklanmasını arzuladım.

Masadan kalktım ve aceleyle mutfığa gittim. Yemek odasını geçerken arkadaşlarım ve tanıdıklarım tebriklerini sundu, bu yüzden yolculuk beklediğimden daha uzun sürdü.

İçeride mutfakta işler bitmek üzereydi. Hâlâ meşguldüler ama yoğun değillerdi, bu yüzden Giovanni'ye yemekleri için teşekkür ettim, ardından tüm ekibe en içten teşekkürlerimi sundum. Erken ayrıldığım için özür diledim ama kimse umursamıyor gibiydi. Hah. Belki de Luca bu konuda haklıydı.

Çantam ofisteydi, ben de onu almak için mutfağın arka tarafına gittim. Yirmi bin dolarlık bir çantayı gece boyunca burada bırakmamın imkânı yoktu. Birinin çalmasından korktuğum için daha önce masamın çekmecesine kilitlemiştim.

Ofisin kapısını açtım, sonra çantamı çekmecedan çıkardım. Roberto'ya bir not bıraktım, teşekkür ettim ve yarın görüşeceğimizi söyledim. Tam çıkarken, mutfak personelinden biri ara sokaktaki sigara molasından geldi. Bu tür olaylar sık yaşanıyordu, o yüzden iki kez düşünmedim, ta ki "Bayan Valentina? Dışarıda bir adam sizi soruyordu."

Bir adam mı? Anında gerildim. "Kim?"

Aşçı arkasındaki sokağı işaret etti. "Yalnızsan sana söylememi istedi. O senin baban."

Vücudumdaki her kas kaskatı kesildi. Babam mı? Burada mı? Ne oluyor lan? Neden bu gece buraya gelsin ki?

Tereddüt ettim, aklım ne yapacağımı tartışıyordu. Flavio Segreto'yla konuşmaya hevesli değildim ama onun çalışanlarımdan herhangi biriyle -ya da Luca'yla- etkileşime girmesini de istemiyordum. Bu tam bir rezalet olabilirdi. Hayır, babamın gitmesi ve gitmiş olarak kalması gerekiyordu.

Derin bir nefes aldım ve savaşa hazır bir şekilde ara sokağa fırladım.

Karanlıktı. Sadece kapının üzerindeki ışık aydınlatıyordu, bu yüzden karanlığa baktım. "Neredesin sen?" Tısladım.

"Buradayım," dedi aksanlı bir erkek sesi çöp konteynerinin yanında.

Topuklarım çimentoya vurarak oraya doğru yürüdüm. Babam orada bekliyordu, zekice gizlenmişti. Tanrı korusun, gerçekten normal bir baba gibi davranıyordu.

Aynı görünüyordu, kırpılmış saçlarına biraz daha ak düşmüştü. Belki ortası biraz daha yuvarlaktı. Ama bitkin yüzü, koyu şüpheli gözleri? Onları her yerde tanıyabilirdim.

"Ne istiyorsun, Flavio?" Tersledim. "Biraz meşgulüm."

"Luca Benetti tehlikeli bir adam. Ondan uzak durmalısın."

Derin bir nefes verdim ve destek için gökyüzüne baktım. "Ciddi misin? Buraya bana bunu söylemeye mi geldin? Hayatımla ilgili hiçbir konuda yorum yapmaya hakkın yok. Şimdi, hepsi buysa, beş yıl sonra falan görüşürüz."

Dönmeye başladım ama beni tutmak için kolumdan tuttu. "Valentina, aptal olma. O bir katil, bir işkenceci. O iyi bir adam değil. Senin için çok yaşlı olmasaydı bile-"

Kolumu tuttuğu yerden çektim. "Tanrım, kes şunu. Luca'nın kim olduğunu çok iyi biliyorum ve bunların hiçbirini seni ilgilendirmez. Eğer bu beni koruma ya da gerçek bir baba gibi davranma girişiminse, çok az ve çok geç. Söyleyeceğin hiçbir şeyi duymak istemiyorum."

"Beni dinlemen gerek! Benden nefret ettiğini biliyorum ama ona ya da ailesine bulaşmak istemezsin. Seni bir an bile düşünmeden öldürebilir."

"Hayır, yapmaz. Onu benim kadar tanımıyorsun. Senin de dayanacak bir şeyin yok Flavio. Siz de aynı dünyadan geliyorsunuz."

"Evet, işte bu yüzden seni ondan uzak durman için uyarıyorum, *Figlia*. Bunun sonu senin için kötü olacak."

Belki, ama ben bunu duymak istemiyordum. Bu adamdan değil. Neredeyse tüm hayatım boyunca beni görmezden gelmiş, annemin beni tek başına büyütmesine izin vermiş, sonra da yanında sadece ben varken ölmesine göz yummuştu. Restoranla, ipotekle boğuşmama izin verdi. Sikeyim onu. "Git ve geri gelme. Sana ihtiyacım yok ve seni hayatımda istemiyorum."

"İnatçı olma Val. Şimdi olmaz. Annen-"

"Annem hakkında konuşma. Onun adını ağzından çıkar. Bu hakkını yıllar önce kaybettin."

"Mamma mia," dedi bir elini ensesinde gezdirerek. "Benden nefret ettiğini biliyorum ve bunu değiştiremem ama sana söylüyorum Benetti çok kötü bir adam. Ona bulaşmana izin veremem."

"İzin veremez misin?" Tanrım, bu ne cüret. Alay etmekle kara gülmek arasında bir ses çıkardım. "Hayatım üzerinde hiçbir kontrolün ya da etkin yok Flavio. Hiç yok. Uğradığın için teşekkürler," dedim alaycı bir tavırla. "Bunu bir daha yapma."

Uzaklaşmaya başladım ama babamın işi bitmemişti. "Bana ulaşmak için sadece seni kullanmak için burada."

Olduğum yerde durdum ve omzumun üzerinden baktım. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Benetti. O burada New York'ta, sana yaklaşmaya çalışıyor. beni."

"Hayal görüyorsun." Avuç içlerimi şeytanı kovar gibi havaya kaldırdım. ruh. "Ciddiyim. Şimdi de beni her şeyin seninle ilgili olduğuna mı inandırmaya çalışıyorsun?"

Tanrım. Tam da daha kötüye gidemeyeceğini düşünürken."

"Bir düşün Valentina. O ilk gece neden senin restoranına geldi? Neden bu bok çukuru kasabada takılıyor? Neden seni kendi evine taşıdı?" Başını iki yana salladı. "Bunun gerçekten ikiniz arasında bir aşk ilişkisi olduğunu mu düşünüyorsun? Bu kadar saf olamazsın."

Boğazımda bir yumru oluştu. Bu sözleri duymak istemiyordum ama bunlar benim derinlerde yatan korkularımdı. Kendi babam bile beni sevmemişken, başka bir adam nasıl sevebilirdi ki? Annem hastalanmadan önce bunların çoğunu bir terapistle çalışmışım, bu yüzden doğru olmadığını biliyordum. Ama kalbimin içinde, ruhumun derinliklerinde hep buna inandım.

Kollarımı kavuşturdum. "Peki, diyelim ki haklısın. Luca seni neden bulmak istesin ki?"

"Çünkü ben İtalya'da aranan bir adamım. Düşmanlarım. Beni öldürecekler. Ve Benetti bunu gerçekleştirmek istiyor."

Tanrım, dram. Bu inanılmazdı. Onu işaret ederken uzuvlarım öfkeyle titriyordu. "Sen delisin. Onunla çıkmamı istememeni anlıyorum ama böyle şeyler uydurman çok saçma. Cidden, git buradan."

Topuğumun üzerinde dönerek aceleyle mutfığa doğru ilerledim. "Onu tanımıyorsun!" diye seslendi babam.

Durmadım. Yemek odasına geri dönmem gerekiyordu. Luca'nın beni aramaya gelip Flavio'yu bulmasını istemiyordum. Babam bir utanç kaynağıydı, yalanlar söyleyen ve beni umursuyormuş gibi davranmaya çalışan yaşlı bir aptaldan başka bir şey değildi.

Keşke hiç dışarı çıkmasaydım.

Döndüğümde Luca ve Roberto masamızda sohbet ediyorlardı. Sakinleşmeye ihtiyacım vardı, nefes aldım ve yavaşça dışarı verdim, sonra yüzüme bir gülümseme yerleştirdim. Sanki görünmez bir iple bağlıymışız gibi, Luca ben ona doğru ilerler ilerlemez bana baktı. Gözleri vücudumun her yerinde gezindi, yavaş ve derinlemesine bir inceleme yaptı. Yaklaştığımda bakışlarındaki sıcaklığın gerçek olduğunu, benim çıkarım için sahte olmadığını görebiliyordum. Ve bu kan dolaşımda bir isyana neden oldu, amım ihtiyaçla daha da ıslandı.

Babam siktirip gidebilirdi. Luca başıma gelen en güzel şeydi.

Ve ben ona bunu göstermeye daha hazırdım.

"Hoşça kal," diye selamladı Roberto ben masaya yaklaşırken. "Bay DiMarco'ya bu geceki başarılarımızı anlatıyordum.

DiMarco'ya bu geceki başarılarımızdan bahsediyordum."

"Bu çok hoş," dedim ve yarısı dolu şarap kadehime uzandım.

Luca ayağa kalktı ve takım elbisesinin düğmelerini ilikledi. "Gitmeye hazır mısın?"

Bir parmağımı kaldırarak kalan şarabımı iki büyük yudumda içtim.

"Artık hazırım." Roberto'ya iyi geceler diledim ve Luca'nın bana yemek odasından çıkarken eşlik etmesine izin verdim.

Ön taraftaki yürüyüş yoluna vardığımızda kendimi Luca'nın kollarına attım. Homurdandı ama beni sıkıca tuttu. "İyi misin, piccolina?"

"Restorana kendin mi geldin?" "Evet.

Neden?"

"Eve giderken sana gösteririm. Acele edin."

Yirmi Dördüncü Bölüm

Valentina

Arabasında yalnız kaldığımız anda kemerini çıkardı.

Luca kollarını direksiyonun üzerine koyarak bana yer açtı. "Che cosa? Nedir bu?"

"Sürmeye başla ve beni görmezden gel."

Çalıştırma düğmesine bastı ve motor mırıldandı. "Bunun mümkün olduğundan emin değilim."

Pantolonunun tokasını açtıktan sonra fermuarını indirdim. Kalın boyu oradaydı, süslü külotunun altında bir hediye gibi bekliyordu. Tam olarak sertleşmemişti ama ağzımı sulandıracak kadar sertti. Onu yumuşak kumaşın üzerinden okşadım. "Çok ateşlisin. Farkında bile değilsin."

"Benimle mi konuşuyorsun yoksa sikimle mi?" "İkisiyle de."

Kemerin altına uzandım ve sıcak, pürüzsüz ten parmak uçlarımla buluştum. Luca arabayı sürmeye başladı ama ben pek dikkat etmedim. Bunun için neden bu kadar istekli olduğumu açıklayamıyordum ama gerekli olduğunu hissediyordum. Sanki onu çılgına çevirmem ya da denerken ölmem gerekiyordu. Aramızdaki bağda, o her yakınımda olduğunda tenimin altında yanan ateşli açlıkta hata yoktu. Bu adamdan başka her şeyi unutmak istiyordum.

Aletini külotundan çıkardım ve sert bir vuruş yaparak homurdanmasına neden oldum. Serbest kalan eli saçlarımla arasından geçerek yana doğru taradı. "Sikimi ağzına almak ister misin?"

"Tanrım, evet."

Öne doğru hamle yaptım ama başımı sabit tuttu, hareket etmeme izin vermedi. "Yavaşça, fiore. Önce öp ve yala. Beni güzelce sertleştir ve ıslat. Ona tap ve belki o zaman emmene izin veririm."

"Kurallara uymakta iyiyimdir," diye fısıldadım.

"Biliyorum bebeğim. Çok itaatkârsın, çok mükemmelsin. Tam istediğim gibi." Kukum bu sözler üzerine sıkıştı, kalçalarının arasında kaygan bir yapı oluştu. Tanrım, bu adam. Onun onayını bir uyuşturucu gibi arzuluyordum.

Koltuğumda kıpırdandım, vücudumun üst kısmını kucağına doğru eğdim, yüzüm doğrudan kasıklarına bakıyordu. Yerleşmeme yardım etti, kalçalarını genişletti ve saçlarımı yolumdan çekti, tüm bunlar karanlık sokaklarda arabayı kullanırken oldu.

Önce nefesimi hissetmesine izin verdim. Kesilmemişti ve sorduğumda sünnnet derisinin çok hassas olduğunu söyledi. Bu yüzden şaftı boyunca hava üfledim, gittikçe sertleşmesini dikkatle izledim. Boğazından derin bir gümbürtü gibi bir ses çıktı. "Bu çok güzel Valentina. Devam et. Dudaklarını kullan."

Bir köşeyi döndük. Bacağına tutunarak sabit kalmasını sağladım ve tüy kadar hafif öpücükler kondurdum. Sonra yavaşça yukarı doğru çıktım, kadifemsi tenine en hafif dokunuşları yaparak tepesine ulaştım. Artık tamamen dikleşmişti, bu yüzden her tarafını öperek ucuna da aynı özeni gösterdim. Ona bu ilgiyi göstermek, onu koklamak güzeldi. Hiçbir endişe ya da sorun yoktu. Kendimi kapatıp buna konsantre olabilirdim, başka bir şeye değil.

Tam da ihtiyacım olan dikkat dağıtıcı şeydi.

Dilimi yarığının üzerinde gezdirdim. Luca sanki onu ürkütmüşüm gibi sıçradı. "Sana beni yalamanı söyledim mi?" diye homurdandı, beni sikinden indirirken.

"Hayır."

"*Esattamente*. Şimdi dudaklarınla her şeye yeniden başlamalısın."

Bunu sorgulamadım. Trans halindeydim, emirlerini yerine getirmekten mutluluk duyuyordum. *Çok itaatkâr, çok mükemmel*. Dudaklarımı şaftının kökü üzerinde kaydırdım, onu bir kez daha keşfederken gözlerim kapalıydı. Onu yalamak, emmek için sabırsızlanıyordum. Bağırmasını ve titremesini sağlamak, değerli kontrolünü paramparça etmek için. Bunun için, o istediği sürece bunu yapacaktım.

Bir ışıktaki durduk. "İşte bu," diye mırıldandı, eliyle başımı okşadı, beni sevdi. "Bunu bana kanıtla. Sikimi emmek için ne kadar can attığını kanıtla, küçük kız."

Küçük kız mı? Bu yeniydi.

Ona baktım. Gözleri donuktu, parlıyordu ve bana bakarken göz kapakları şehvetle ağırlaşmıştı. *İşe yarıyor*. "Her şeyi yaparım, Luca. *Lütfen*."

"Yakında, bebeğim, yakında. Devam et."

Araba tekrar hareket etmeye başladı, dikkatini tekrar yola vermişti.

Taç kısmına ulaşana kadar dudaklarımı gergin teninin üzerinde saygıyla gezdirdim. Onun tadına bakmayı çok istiyordum ama hafif öpücüklerle her tarafını ve diğer tarafını öpmeye devam ettim. Ellerimi kullanmadım, bu yüzden gitmem gereken yere ulaşmak için burnumla burnunu soktum.

Parmakları elbisemin önünü bir arada tutan kemeri kopardı. Sonra yanları açtı ve göğüslerimi serbest bırakmak için sütyenimin kaplarını indirdi. "Cazzo madre di dio," diye mırıldandı meme ucumu sıkarken. "Bu arabayı çarpmazsam bir mucize olacak."

Zevk meme ucumdan klitorisime doğru yayıldı, içime ısı yayan bir elektrik yükü. Nefes nefese kaldım ve kalçasını kavradım. "Oh, Tanrım."

"Yala, küçük kız."

Zaferimin heyecanıyla alçak sesle verdiği emre itaat etmek için acele ettim. Dilimi bildiğim her şekilde kullandım -uzun vuruşlar, kısa fiskeler- ve sikini tükürüğümle yıkadım. Tadı mükemmeldi, tuzluydu ve içinde Luca'ya ait bir şeyler vardı. Tepesindeki yarığa döndüm ve beni bekleyen bir damla sıvı buldum. "Nefis," dedim onu yaladıktan sonra. "Bana biraz daha ver."

"Merda!" Direksiyonu sarsarken araba savruldu.

Neredeyse gülümsüyordum. Baharatlı kitaplar için şükürler olsun. Sadece kendi sapkınlıklarımın bazılarını keşfetmekle kalmamış, Luca'nınkilerden de bazılarını keşfetmeme yardımcı olmuşlardı.

Bir köşeyi daha döndüğümüzde saçlarımı avucunun içine aldı. "Em. Şimdi."

Ağzımı açtım ve onu yuttum. Kolay olmadı. Çenem gidebildiği kadar genişledi ama hepsini sığdırmaya yaklaşamadım. Dudaklarımı ve dilimi kullanarak hızlı bir ritim tutturdum, parmakları kafa derime sıkıca yapışmış, beni tutuyordu.

Zorlu nefesler alarak, "Devam et. Sıkı em. Göğüslerin dışarıda ve sikim ağzındayken bana ne kadar pis bir kız olduğunu göster."

Cevap olarak inledim, kelimeler bacaklarımın arasında nem birikmesine neden oldu. Külotumun sıırıslıkla olduğunu şüphe yoktu. Malikâneye dönene ve sikini içime sokana kadar bekleyemedim.

Araba yavaşladı, döndü ve birkaç tümsekten geçti. Fark etmedim bile. Tek düşünebildiğim onun ağzıma boşalmasını sağlamaktı.

Birden tekerlekler durdu ve Luca vitesi parka attı. "Andiamo."

Beni üzerinden kaldırdı ve sikini pantolonunun içine soktu, sonra gecenin içine doğru götürülüyordum. Yeni kesilmiş çimen ve toprak burnumu okşuyordu ve etrafıma bakındım. "Mezarlık mı? Gerçekten mi? Bu kutsal şeylere saygısızlık değil mi?"

"Seni yol kenarında herkesin göreceği şekilde becermemi mi tercih ederdin?"

Gülümsememi gizlemek için yüzümü onun boğazına gömdüm. Çaresiz, agresif bir Luca en sevdiğim şeydi. "Belki?"

Yoldan çıkıp mezarlığın karanlığına doğru yürürken uzun adımları hiç duraksamadı. Sokak lambaları olmadığından görmek zordu ama kısa sürede etrafımız mezar taşlarıyla çevrilmişti. Bu mezarlığa daha önce de gelmişim ama hiç gece olmamıştı. Liseli çocuklar burada sık sık parti yaparlardı ama o günlerde restoranla ve annemin hastalığıyla uğraştığım için o günler gözümün önünden geçmişti.

Mezar taşları büyüdükçe büyüdü, bazılarında süslü melekler ve haçlar vardı ve sonunda Luca bel yüksekliğinde, neredeyse bir sunak gibi düz tepeli bir mezar taşının yanında durdu. Beni yere yatırdı, eliyle çenemi sertçe tutarken bana acımasız bir öpücük verdi. "Soyun, küçük kız."

Hiç tereddüt etmedim.

Açık şal elbisemi çıkarıp attım ve topuklularımı tekmeleyerek beni sütyen ve külotla bıraktım. Ayın yumuşak ışıltısı Luca'nın gergin yüzüne yansıyor, her keskin açıyı vurguluyordu, iri elleri iki yanında kenetlenmişti. Soyunmak için hiçbir hareket yapmadı, sadece sütyenimi açıp yere atmamı izledi. Külotumdan sıyrıldım ve ılık yaz havasında çıplak önünde durdum.

"Bu," diye nefes aldı. "İşte böyle sikilmelisin. Çıplak, ay ışığında. Bir pagan kurbanı."

Bakışlarının ağırlığı altında titredim. "Sen de soyunacak mısın?"

Külotunun içine uzandı ve sikini çıkardı, bir kez okşadı. "Taşın üzerine uzan. Kendini bana sun."

İstedğini yapmak için acele ettim. Taş sırtımda soğuk ve acımasızdı, baldırlarım ucundan sarkıyordu ve tüm tenimde tüylerim diken diken oldu. Gece gökyüzü üzerimde uzanıyor, minik yıldızlardan oluşan bir örtü aşağıya doğru göz kırpyordu.

Luca yaklaşırken, "Ne itaatkârlık," diye mırıldandı. Eli kalçamdan karnıma doğru ilerledi. "Sana ne yapacağını söylemem hoşuna gidiyor, değil mi?"

"Evet, Luca."

Bir göğsümü avuçladı ve sıktı. Baskıya dayanamayıp daha fazlasını istedim. Bana vermek yerine beni serbest bıraktı, sonra da göğsümü tokatladı. Nefesim kesildi, acı bacaklarımın arasına kıvılcımlar gönderdi. Tekrar yaptı ve ben utanmadan inledim. Kendime gelemeden meme ucumu parmaklarının arasına sertçe sıkıştırdı. Başımı geriye attım, acı tüm vücuduma yayıldı. Beni bıraktığında sıcaklık acının yerini aldı ve doğrudan klitorisime vurdu. Bağdırmamak için dudagımı ısırarak zorunda kaldım.

"Seni duyacak kimse yok, küçük kız." Sesi karanlık ve ikna ediciydi, şeytan kötücül bir ayartma sunuyordu. "Ve sen benim için çılgılık atana kadar devam edeceğim, kapiş?"

Oh, Tanrım.

Diğer meme ucumu sıkarken göz kapaklarım çırpınarak kapandı. O parlak acıyla nefes nefese kaldım. Tam daha fazla dayanamayacağımı düşündüğüm anda beni serbest bıraktı ve zevk acıyı kovalarken neredeyse taştan havalanıyordum. Boğazımdan sesler çıkıyordu, kontrol edilemeyen inilti ve göklere yükselen inilti.

Avucunu göğüs kafesimden aşağı, karnımın üzerinden geçirerek tümseğime ulaştı. "Şimdi seni buradan çimdikleyeceğim ve bu çok acıtacak. Ama ödülü buna değecek, te lo prometto. Hazır mısın?"

"Hayır, Luca, bekle-"

"Bunu benim için yapacaksın. Derin bir nefes al."

Nefes almayı bitirmeden parmakları klitorisime yapıştı ve sertçe bastırdı, hassas et onun güçlü kavrayışında acı verici bir şekilde sıkıldı. "Kahretsin!" Tısladım. "Ah, siktir!"

Tırnaklarımla taşı çizerek kaçmaya çalıştım ama diğer eliyle beni tuttu. "Kıyırdama. Birkaç saniye daha. Yapabilirsin."

"Hayır, lütfen. Tanrım,

Luca!" "Nefes al,

Valentina."

Alçak sesle söylediği komut bulanıklığımı delip geçti ve bir şekilde bir saniye daha dayandım. Sonra her şey bitti.

Damarlarımdan sıvı ateş fışkırdı ve gökyüzüne doğru bağırdım. Süzülüyordum, klitorisim kalbim bacaklarımın arasında merkezlenmiş gibi zonkluyordu ve Luca beni taşın kenarına yaklaştırdığında fark etmedim bile. Zihnim uğulduyor ve hafifliyor, uzuvlarım ağırlaşıyor, hava aşırı hassas tenimi serin bir şekilde okşuyordu. Akşam yemeğinde fazla şarap içmemiş olmama rağmen kendimi sarhoş hissediyordum.

Beni karnıma doğru yuvarladı ve taş şişmiş meme uçlarımla üzerinde gezindi. Sert baskı göğüslerimin çok temel bir şekilde farkına varmamı sağladı ve bu acının hoşuma gittiğini keşfettim. Sonra Luca bacaklarımı araladı ve içeri itti, siki beni gererek açtı.

"Cazzo, amın çok ıslak ve sıcak. Keşke bunu hissedebilseydin." Daha derine kayd, elleri yanlarımı ve sırtımı okşuyordu. "Sana yapmak istediğim şeyler . . ."

Kalçaları çalkalanmaya başladı, sert yumruklar beni taş sunağın içine doğru salladı. Tutundum, altına yayıldım, gevşedim, beni becerirken verdiği her türlü cezaya hazırdım. Çok güzeldi. Şaftının bu açıyla sürtünmesi mutluluk vericiydi ve karnımın derinliklerinde zevk oluşurken gözlerim kapandı. "Çok iyi," dedim hülyalı bir şekilde, düşüncelerimi yankılayarak. "Durma."

Ayarladığı tempo acımasızdı. Kalçalarımız birbirine çarpıyor, iri elleri beni pelvisine doğru çekiyordu. Çok geçmeden bu çok fazlaydı ve içimde bir doruk noktası yırtıldı, uzuvlarım titriyor, gözlerim başımın içinde geri dönüyordu. Amım onun etrafında kasıldı ve homurdandı. "Ne istiyorsun, küçük kız? İçine boşalmam mı yoksa sırtına boşalmam mı?"

"İçime, babacığım." Bu kelime ben farkına bile varmadan ağzımdan çıkmıştı ama doğru olduğunu hissetmiştim. Oynadığımız oyuna dayanarak Luca'nın bundan hoşlanacağını hissediyordum.

"Siktir!" diye bağırdı ve siki içimde kalınlaştı. Derin iniltisi karanlığı yararken ritmi kayd, kalçaları sanki bizi birleştirmeye çalışıyormuş gibi benimkine sıkıca yapıştı, vücudu benimkine boşaldı.

Aniden üzerime hava doldu ve o gitti. Omzumun üzerinden baktım ve onu yere yayılmış, sanki bir yarışta koşmuş gibi nefes nefese gördüm. Pantolonu açılmıştı, ay ışığında siki parlıyordu ama onun dışında giyinikti. Gücümü topladım ve mezar taşını ittim, sonra tökezleyerek ona doğru ilerledim, bacaklarım titriyordu. Yanındaki çimlere çöktüm ve aklımı başıma toplamaya çalıştım.

"Sanırım beni aptal gibi siktin," diye mırıldandım.

"Hayatımda hiç bu kadar sert boşalmamıştım. Sanırım Utanmalıyım."

Başımı çevirerek yüzünü inceledim. Kaşları kırışmıştı. "Neden? Mezarlıkta seks yaptığımız için mi?"

"Hayır, tabii ki değil. Batıl inançlarım yok. Eğer ölümler bana kızgınsa, sıraya girmeleri gerekecek."

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Başka neyden utanabilirdi ki-

Oh.

Şimdi sırtıyordum. "Sana *baba* dememden hoşlandın." Yüzünü buruşturdu. "Neden bana öyle dedin?"

"Hoşuna gidebileceğinden şüphelenmiştim. Ne de olsa bana *küçük kız* diyordun."

Eli bana doğru uzandı. "Buraya gel. İyi olduğundan emin olmak istiyorum."

Yaklaştım. "Ben iyiyim."

"Kendim göreceğim." Bir dirseğinin üzerinde yükseldi ve üzerime eğildi. Parmakları önce sağ, sonra sol meme ucumu sıyırdı.

"Ağrıyor mu?" "Biraz. Ama iyi bir yara."

Mırıldanarak eğildi ve her bir gergin tomurcuğa yumuşak bir öpücük kondurdu. "Peki ya burası?" Aşağı doğru inerek klitorisimi inceledi. "Seni incittim mi?"

"Hayır. Belki bunu her gün yapmıyorsun, ama izin verdiğinde ateş gibi yit."

Klitorisime de bir öpücük kondurdu, sonra dudaklarımı öpmeye devam etti. "Fiorio,

sei bella e dolce." Sonra doğruldu ve parmak uçlarını elmacık kemiklerimin üzerinde, burnum boyunca gezdirdi. "Hiçbir şey şu anda ne kadar güzel olduğunla kıyaslanamaz. Ayı kıskançlıktan ağlatıyorsun, yıldızlar utançtan sınıyor. Sanki dışarıda becerilmek için doğmuşsun."

Kravatını tutarak yumuşak bir öpücük için onu aşağı çektim. Dudakları benimkilerin üzerinde tatlı, saygılı bir şekilde gezindi ve ikimiz de derinleştirmeye çalışmadık, birbirimizi içimize çekmekle yetindik. Bu gece aramızda bir şeyler değişmişti. Bu sıradan bir kaçamak değildi -bu adam için düşündüğümünden çok daha fazlasını hissediyordum- ve onun da aynı şeyi hissedebileceğini seziyordum.

"Luca," diye fısıldadım ağzına karşı. "Bu çılgınlık mı?"

Sessizce başparmağını alt dudağımda gezdirdi, hafifçe ileri geri hareket ettirdi. Sıcak, hayranlık dolu gözler bana dikilmişti; beni içine çeken ve esir alan karanlık, derin bakışlar. Asla başka tarafa bakmak istemedim.

Hiçbir uyarıda bulunmadan ayağa kalktı ve elini uzattı. "Gel. Seni evde tekrar becermek istiyorum."

Yirmi Beşinci Bölüm

Luca

Yavaşça uyandım, başım bir kâbusun pençesinden kurtulmak için mücadele ediyordu. Rüyamda Valentina'yla birlikte sahildeki evimdeydim, mavi okyanus suyunda onunla oynuyordum. Sonra etrafındaki su kırmızıya döndü, gözleri donuklaştı ve cansızlaştı, vücudu kollarımda gevşedi.

Cristo santo. Neyse ki çok sık kâbus görmüyordum ama gördüğümde de asla hayatımdaki kadınla ilgili olmuyordu. Tanrı aşkına, buna ne sebep olmuştu?

Gözlerimi açıp kollarımı gerdim. Dün gece eğleneliydi. Mezarlıktan sonra Val saat iki civarına kadar doymak bilmemiş, ikimiz de bitkin bir uykuya dalmıştık. Ben iki kez boşaldım, o beş kez. Aletim bugün bitkin düşmüştü, sabah odunu belirtileri bile göstermiyordu.

Ona bir göz attım. Kollarını bir yastığa sarmış, yan yatıyordu. Karmakarışık kahverengi saçları her yana savrulmuştu, çıplak sırtı pürüzsüz ve mükemmeldi. Yanına gidip uyanana kadar ona sıkıca sarılmak için güçlü bir dürtü duydum. Bu cinsel bir istek de değildi. Duygusal bir ihtiyaçtı.

Luca, bu delilik mi?

Ne sorduğu çok açıktı. Birbirimizi şımarttığımız için, çok az tanıdığımız birine karşı duygular geliştirdiğimiz için deli miydik? Valentina gençti, deneyimsizdi. Bana bağlanması mantıklı olabilirdi.

Ama ben daha iyisini biliyordum. Bir sürü kadın olmuştu; tekler, çiftler. Birkaç tane de üçlü. Saatlerce sevişirdik, sonra da uzuvlarımızdan oluşan bir cümbüşün içinde uyuyakalırdık. Ve hiçbirleriyle kucaklaşma isteği duymadım, bir kez bile.

Ama bu kızla ilgili bir şey farklı, daha nazik bir yanıma ortaya çıkardı ve bundan ne çıkaracağımdan emin değildim.

Saatimi elime aldım. Cazzo, saat on olmuştu bile. Kalkmam gerekiyordu. Uyumasına izin vermeye karar vererek yataktan çıktım ve komodinin üzerinde cep telefonumu buldum. Aşağı inmeden önce duş almam gerekiyordu, bu yüzden ses çıkarmadan banyoya süzıldüm. Banyonun kapısını usulca kapattım ve ısınması için suyu açtım. Sonra aynada kendime bir göz attım ve göz kırptım.

Vücudumun üst kısmı çizik izleriyle kaplıydı ve ... Bunlar boynumdaki morluklar mıydı? Sıcak spreyin altına girerken kıkırdadım. Kadınım yatakta agresifti ve bu hoşuma gidiyordu.

Ellerimi fayansa dayayarak, su üzerime dökülürken buharın ve sıcaklığın ağrıyan kaslarım üzerinde çalışmasına izin verdim. Bir kapuçinoya ihtiyacım vardı, sonra da Segreto'yu arama konusunda kardeşlerimi kontrol etmem gerekiyordu. Ama şu anda yapabildiğim tek şey gözlerimi kapatıp hareketsiz durmaktı.

Cam kapı açıldı. Yumuşak bir çift göğüs sırtımla buluştu ve kollar belimi sardı. "Hey, bebeğim," diye mırıldandı uykulu bir şekilde tenime doğru.

"Amore mio. Buongiorno." Döndüm ve onu göğsüme yaklaştırdım, Yüzümü saçlarına gömdüm. "Uyumana izin verecektim."

"Sorun değil. Uykum hafiftir. Kalktığımı duydum."

Uzun bir dakika geçti ve zihnimin boşalmasına izin vererek rahatlardım. Çok iyi hissettiriyordu, göğüslerinin ağırlığı üzerimdeydi, yumuşak teni kaygan ve sıcaktı. Sikim tepki vermeye başladı, kalbimin her atışında kalınlaşıyor, nabız gibi atıyordu ve çok geçmeden yarı sertleşmişim.

Kendimi ayarlamak için uzandığımda mırıldandı, "Bugün beni becermeni kaldırabilmemin imkânı yok. Aslında, daha sonra tuzlu su banyosunda oturmam gerekebilir."

"Çıplak bedenim bana yapıştığında sertleşmeden duramıyorum." Memesini avuçladım ve dolgun etine parmaklarımla masaj yaptım. "Aldırma. Zaten şu anda seni becerecek enerjim olduğundan da emin değilim."

"Dün gece eğleneliydi." Yüzünü boğazıma doğru soktu. "Sence de öyle değil mi?"

"Çok eğleneliydi."

Dudakları çenemi kemirdi. "Belki bu gece daha fazla eğlenebiliriz."

Gülümsedim ve ellerimle kıcını sıktım. "Buna inansen iyi olur, piccolina."

Benden uzaklaştı ve nefesi kesildi. "Aman Tanrım! Göğsün. Kolların. Oh, kahretsin. Bunu ben mi yaptım?" Bakışları sonunda boğazıma geldi ve anında eliyle ağzını kapattı. "Hayır, hayır, hayır." Sonra eliyle boğazımı ovdu.

Boğazımın derisini temizlemeye çalışır gibi. "Sana morluk yaptım!"

Bileğini tuttum. "Bir şey yok. Merak etme."

"Bu çok utanç verici." Yüz ifadesi düştü. "Herkes seninle alay edecek. Benim olgunlaşmamış, aptal bir ergen olduğumu düşünecekler-"

"Dur." Yüzünü ellerimin arasına aldım ve usulca dudaklarından öptüm. "Onları gören her erkek kıskanacak, aşkım. Ve eğer kendini daha iyi hissedeceksen, yorum yapmaya cüret edenin canını yakacağıma söz veriyorum."

"Kahretsin. Bunu ben de istemiyorum." Ellerini aramızda birleştirdi. "Lütfen, bütün gün yatakta kalabilir miyiz? Yatak odanda saklanır ve yemeklerimizi sipariş ederiz."

Kıkırdadım ve gitmesine izin verdim. "Benettiller saklanmaz. Ve bugün yapacak çok işim var."

"Maalesef benim de öyle. Ugh. Kardeşlerinin gözlerinin içine asla bakamayacağım." Avuçlarına biraz vücut yıkama suyu koydu. "En azından sıyrıkları yıkamama izin ver."

Kollarımı iki yana açtım ve sabunu göğsüme sürdü, elleri cildimde geziniyor, kayıyor, sıyrıyor ve sıyrıklara ekstra dikkat ediyordu. "Acıyorlar mı?"

"Hayır," dedim. "Öyle olsaydı bile seni şu anda durdurmazdım." Artık tamamen sertleşmişim, aletim karnına saplanıyordu. Ellerinin üzerimdeki hissini, gövdemdeki yumuşak okşamaları, hatta hiç erojen olarak düşünmediğim kısımları bile seviyordum. Ama Valentina her milimetreme dikkat ediyordu ve bu beni tahrik ediyordu.

Daha fazla sabun almak için uzandığında daha hızlı nefes alıyordu. "Şimdi alt yarımı temizleyeceğim."

Bu kulağa hoş gelse de, ellerimi onun üzerine koymam gerekiyordu. O bana dokunurken hareketsiz durmak işkencenin en kötüsüydü. Ellerini vücut yıkayıcısından uzaklaştırdım. "Hayır, sıra bende."

"Karşılık vermek zorunda değilsin."

"Biliyorum. Ama istiyorum." Ellerimi birbirine sürttüm ve sert duş zemininde diz çöktüm, su etrafımda çağlıyordu. "Bana ayağını ver."

Duvara yaslanarak ayağını kaldırdı ve ben de üstten ve alttan, her parmağın arasını temizlemeye başladım. Boyalı tırnakları ve yumuşak teniyle güzel ayakları vardı. Açıklanamayacak kadar seksiydiler. Topuklarını kalçama dayayarak ayaklarına masaj yapmaya başladım. Kaygan ellerimi ayak tabanında gezdirdim ve

başparmaklarımı alt tarafa soktum. İleri geri, ileri geri, hafifçe bastırarak.

"Vay anasını," diye nefes aldı, boştaki eliyle başımın üst kısmını kavradı. "Bütün gece topuklu giydikten sonra bunun ne kadar iyi hissettirdiğini bilemezsin."

Sadece hayal edebiliyordum. Kaslarındaki gerginliği gidermek için baskı uygulamaya devam ettim. Gevşetmek için ayak parmaklarını çekiştiriyor, topuk ve topuk kısmına bastırıyordum. Sonra o ayağını yere koydum, diğerini kaldırdım ve her şeye yeniden başladım.

İnledi ve ayaklarının üzerinde sallandı. "Beni öldürüyorsun."

Şu anda kesinlikle daha fazla acı çekiyordum. Ereksiyonum zonkluyor, her kalp atışı kasıklarımda yankılanıyordu. Neden onun için bu kadar çaresizdim? Dün gece iki kez boşalmıştım, bu hiç mantıklı değildi. Bu ateş ne zaman düşecekti?

Ayaklarını yıkamayı bitirdiğimde bacaklarını yıkadım. Baldırları düğümlenmişti, bu yüzden fayansa yaslanana kadar düğümleri çözmeye çalıştım. Güzel yüzünden aşağı su damlıyordu, kirpikleri gözlerinin etrafında koyu sivri uçlar oluşturuyordu. "Luca," diye sızlandı.

Avuçlarımı uyluklarının üzerinde gezdirdim. "Neye ihtiyacın var, fiore mio?" "Çok hızlı bir orgazm, lütfen ve teşekkür ederim."

Kıkırdayarak karnını öptüm. "Çok ağrın var sanıyordum."

"Öyleyim, ama şimdi bana bir şeyler hissettiriyorsun ve işe böyle boynuzlanmış halde gidemem."

Boynuzlanmak mı? Dio, bu neslin konuşma şekli.

Ayağa kalkarak, sırtı fayansa değene kadar omuzlarına açtım. Sonra bir elimle kendimi destekledim, yakın olacak ama dokunmayacak şekilde eğildim. "Daha sonra. Bütün gün beni düşünmeni istiyorum."

"Başka bir şey yapmayacağıma eminim, özellikle de mezarlığın yanından geçerken." Valentina boğazımı ısırdı. "Tanrım, bu çok ateşliydi. Seni biraz daha ısırmak istiyorum."

Kıkırdayarak spreyn altından geri çekildim. "Yarı vampir misin?"

"Belki. Birlikte olabilmemiz için seni ölümsüz yapmama izin verir misin?"

Sonsuza kadar mı?"

"Seni becermeye devam edebileceğim anlamına geliyorsa, evet."

Duşta işimiz bitti ve onu bir havluyla kuruladım. Sonra bir tanesini belime doladım ve dolabıma yöneldim. Onun da aynı şeyi diğer yatak odasında yapmasını bekliyordum ama o beni takip etti. "Bugün takım elbise mi giyiyorsun?" diye sordu bir çift külot bulduğumda.

"Giymemi ister misin?"

Bileğindeki bir bantla saçlarını ıslak bir atkuyruğu haline getirdi. "Her zaman takım elbise giymeni istiyorum. Onların içinde çok seksi görünüyorsun. Gerçi pijama altların da oldukça seksi."

Pijama altı mı? Seksi mi? "O zaman, evet, takım elbise giyeceğim."

"Yaşasın! Kravatını ben seçeceğim." Mırıldanarak asılı kravatların olduğu sıraya doğru zıpladı ve onları incelemeye başladı. Bir elbise gömleği giydim ve dikkatim tamamen Valentina'dayken dalgınca düğmelerini ilikledim. Giydiği havlu kışını zar zor örtüyordu ve uzun, pürüzsüz bacakları tümüyle gözler önündeydi. Bacaklarını seviyordum. Kadifemsi yumuşaklıktaki tenleriyle güçlüydüler ve ben onun sıcak, ıslak amına girerken belimin etrafına mükemmel bir şekilde oturuyorlardı.

"Bugün başka bir elbise giy," dedim. "Ve topuklu ayakkabı."

Omzunun üzerinden bana baktı ve yüzünde garip bir ifade vardı, neredeyse panik ya da endişe gibi. "Neden? Bu gece restorana geliyor musun?"

"İçeri gelmemi ister misin?"

"Hayır!" dedi ısrarla ve kaşlarını şaşkınlıkla kalktı. Anında gülümsedi ve elini salladı. "Yani, ikimiz de meşgul olacağız, değil mi? Sen burada kalmalı ve işlerinle ilgilenmelisin. Benim Roberto ve Giovanni'ye yetişmem, sonra da işe almaya çalıştığımız sosyal medya sorumlusuyla görüşmem gerekiyor. Siparişleri falan ver. Bilirsin, restoran işleri. Çok sıkıcı olacak ve oturmaya vaktim olmayacak."

Duyu organlarım alarma geçti. Valentina gevezelik ediyor ve beni trattoria'dan uzak tutmaya çalışıyordu. Neden?

"Sorun değil, aşkım," dedim kayıtsızca, zihnim yarışıyor olsa da. "Burada yiyeceğim ve bu gece görüşeceğiz."

Bana bir kravat uzattı ve yanağımdan öptü. "Mükemmel. Ben hazırlanayım, sen de beni eve bırakırsın."

Sessizce gidişini izlerken sorular dilimi yaktı. Neden böyle davrandığını bilmiyordum ama kesinlikle öğrenecektim.

Yirmi Altıncı Bölüm

Luca

Trattoria'dan çıkar çıkmaz kardeşlerime **mesaj attım**. Dün gece olanlarla ilgili tam bir rapora ihtiyacım vardı. Ayrıca Sergio'ya Valentina'nın ofisindeki, yemek odasındaki ve sokaktaki tüm kamera görüntülerini alması talimatını verdim.

Eğer bir şey olduysa, bunu keşfedecektim.

Aldo beni eve geri götürdü, elleri direksiyonda keyifle dinlediği müziğe eşlik ediyordu. Cep telefonumu cebime koydum ve sakin kalmaya çalıştım. Daha fazlasını öğrenene kadar Valentina'nın davranışının nedeni hakkında spekülasyon yapmanın bir anlamı yoktu. Belki de restorana müdahale etmemden sıkılmıştı. Ya da insanların hakkımızda dedikodu yapmasını istemiyordu. Başka bir adam olabileceğini düşünmemeye çalıştım, çünkü onu öldürmek zorunda kalacaktım.

O sadece benimle birlikte oldu. Başka bir erkek yok.

Yine de içini kemiren bir şüphe vardı. Herhangi bir aptal bile onun kendi yaşında, bu kasabadan biriyle birlikte olmayı hak ettiğini görebilirdi. Yine de onu bir başkasıyla düşünmek mideme kramplar girmesine neden oluyordu. Ondan vazgeçmeyecektim.

"Dün gece bir şey gören oldu mu?" diye sordum. "Nerede?"

"Restoranda."

"Bildiğim kadarıyla hayır. Sokağın yukarısında arabaları izliyorduk. Dante ve Rico kapıdaydı."

Sergio kameraları izlemek için geride kalırken, bir düzine adam Natale ve Segreto'yu aramak için dışarı çıkmıştı. Gabriele ile mesajlaştım, barda her şeyin yolunda gittiğini ve iki adamdan da iz olmadığını söyledi.

"Neden?" Aldo dikiz aynasından bakışlarımı yakaladı. "Ne düşünüyorsun?"

"Valentina'nın bu sabah söylediği bir şey. Beni restorandan uzak tutmaya çalıştığını düşündüm."

"Belki de yalnız kalmaya ihtiyacı vardır. Kadınlar erkek arkadaşları tarafından boşulmaktan hoşlanmazlar."

Hiç kız arkadaşı ya da karısı olmamış bir adamdan gelen ilginç bir tavsiye. "Nereden biliyorsun?"

"Kadınlar bunu internette konuşuyor. Sosyal medyadaki o klipleri hiç izlemiyor musun?"

Hayır, izlemedim. "Ben onun erkek arkadaşı değilim."

Aldo köşeyi keskin bir şekilde dönerken homurdandı. "Onu eve sen taşıdın, ona bir sürü para harcadın. Ellerini ondan zor uzak tutuyorsun, başka kadın istemiyorsun. Sana aşk ısırıkları atmasına izin veriyorsun. Kusura bakmayın ama Don Benetti, siz onun *ragazzosunuz*."

Cevap verme zahmetine girmedim. Bu unvan ikinci kez gündeme geliyordu ama erkek arkadaş olmak için çok yaşıyordum.

Eve döndüğümüzde Sergio'yu ofiste buldum. Dizüstü bilgisayarını duvardaki büyük düz ekrana bağlıyordu. İçeri girdiğimde başını kaldırdı ve boynumu görünce iki kez baktı. Sırıtarak, "Güzel morluklar." dedi.

"Siktir git." İki sandalyeyi sürükleyerek ekranın karşısına getirdim. "Dante ve Rico nerede?"

"Yatakta. Onları henüz uyandırmadım."

Birden düz ekran canlandı ve altı kare video görüntüsü belirdi. Sergio dizüstü bilgisayarında bir düğmeye tıkladı, sonra video yayınları dönmeye başlarken yanıma oturdu.

"Onları senkronize ettim," diye açıkladı. "Endişelendiğin bir şey mi var? Dün gece bir şey mi oldu?"

Valentina'nın yorumu üzerine endişelerimi tekrarladım.

Sergio beni şüphelerimi göz ardı etmeyecek kadar iyi tanıyordu. İçgüdülerim nadiren yanılırdı. Bu yüzden sessiz kaldı ve benimle birlikte izledi.

Aynı anda altı kareye birden dikkat etmek zordu, özellikle de ne aradığımı bilmediğimde, bu yüzden Valentina'yı her karede takip ettim. Sürekli meşguldü, personelle ilgileniyor, müşterileri karşılıyor, müşterilerle konuşuyordu ... devam ediyor, devam ediyor, devam ediyordu. Her şeyden biraz yapıyor, sürekli hareket ediyor ve gülümsüyordu.

Sergio da en az benim kadar dikkatle ekranı izliyordu. "Gabi'nin barmenlik yapmasına izin verdiğine inanamıyorum. Ona ne kadar ilgi gösterdiklerine baksana."

Odağımı bar kamerasına çevirdim. Oğlum eğilmiş, dirseklerini tahtaya dayamış, orta yaşlı iki kadına çapkınca sırtıyordu. Başka kadınlar da etrafını sarmış, ya açıkça ona bakıyor ya da kirpiklerinin arasından onu izliyorlardı. Bir müşteri cep telefonunu çıkarıp onunla selfie çekince kardeşim iç çekti. "Bu bir sorun olac a k ."

Parmaklarımla gözlerimi ovuşturdum. "Onunla bugün konuşacağım."

Görüntüleri incelemeye devam ettik. Aldo bize kapuçino ve poğaça getirdi ve Catanzaro'dan gelen çağrılar yüzünden dizüstü bilgisayarı birkaç kez durdurmak zorunda kaldık. Tüm süreç yavaş ve zorlu geçti. Tüm restoran açılışa hazırlanırken gün boyunca hiçbir şey olmadı. Ancak gece çekimlerine başladığımızda, tanıdık bir adam restorana girdi ve Valentina onu karşılamak için oradaydı.

Belediye Başkanı Lombardi.

Kaslarım sıkıştı ve fincanımı dikkatlice yere bıraktım. "Bu adamın ölmek gibi bir arzusu var."

Sergio görüntüyü durdurdu. "Kim?"

"Belediye Başkanı." Ekranı işaret ettim. "Dün gece restorana yemeğe geldi."

"Onunla ilgilendiğini sanıyordum. Orada ne işi var?"

"Bilmiyorum." Onu Valentina'dan uzak durması için uyardıktan sonra stronzo'nun trattoria'ya gelecek kadar aptal olduğuna inanamıyordum.

"Belki de budur. Belki de belediye başkanıyla tekrar kavga etmeni istememiştir."

Hayır, ben öyle düşünmüyordum. "Yeniden başlat. Bakalım ne olacak."

Belediye başkanının yanındaki yaşlı kadın onun karısı olmalıydı. Koluna bir aşinalık ve rahatlık havasıyla sarılmıştı, yüz ifadesi kendine verdiği önemle doluydu. Belediye Başkanı kravatını düzeltirken endişeyle etrafına bakındı. Güzeldi. Umarım gergindir. Lombardi'nin trattoria'ya gelmesinin hiçbir nedeni yoktu.

Ardından Valentina çifti masalarına kadar götürdü ve diğer kadınla birkaç kelime konuştu. Valentina belediye başkanına başıyla selam verip uzaklaştı ve bu kamera açısı, belediye başkanının Valentina'nın geri çekilirken kışını nasıl süzdüğünü gösterdi.

Orospu çocuğu.

"Onu öldüreceğim," dedim sessizce.

"Nasıl rezervasyon yaptırmış? Roberto genelde çok titizdir."

Bu Roberto'nun suçu değildi. Ne yazık ki belediye başkanını engellemekle ilgili bir şey söylememiştim. Belli ki Lombardi'ye adamın sahip olduğundan çok daha fazla zekâ vermiştim.

Görüntüleri izlemeye devam ettik. Lombardi ve karısının hızlıca yemeklerini yiyip Valentina'yla daha fazla muhatap olmadan oradan ayrıldıklarını memnuniyetle fark ettim.

Ofisin kapısı açıldı ve iki küçük kardeşim içeri girdi. Sergio ne yaptığımızı anlattı ve Dante duvara yaslanıp ayak ayak üstüne attı. "Ön kapıda hiçbir sorun yoktu. Segreto'dan ya da bulaşık makinesinden iz yok."

"Ya da arka kapıdan," diye ekledi Rico. "Orası sessizdi."

Homurdanarak, yoğun kalabalığın içinde koşuşturan Valentina'dan gözlerimi ayırmadım. Ofisinin kilidini açtı, içeri girdi ve kazağını çıkardı. Sonra yeni bir ruj sürdü ve duvardaki aynada saçlarını kabarttı.

Rico omzumun üzerinden, "İşte buradasın Luca," dedi. "Tam zamanında, dokuz buçukta."

Girişteki kameranın ne göstereceğini biliyordum -ben, hostesle konuşuyor ve masama yönlendiriliyordum- ama Valentina'ya kilitlenmişim. Nefesini kontrol etti, sonra elbisesinin yakasını önce yukarı, sonra aşağı çekti. Tekrar yukarı. Sonunda indirdi. Akşam yemeğimiz için heyecanlı mıydı? Gergin miydi? Gergin olması için bir neden yoktu ama ben onun bu kararsızlığını çok sevimli buluyordum.

"Sende durum kötü," dedi

Sergio. "Kötü olan ne?" Dante sordu.

"Luca'nın Valentina'ya olan takıntısı." Sergio küçük kardeşlerime doğru eğildi. "Valentina her görüldüğünde ekrana bakıp aptal gibi sırtıyor. Boynunu görene kadar bekleyin."

Onları görmezden geldim. Ekranda Valentina bana doğru yürüdü ve sıkıca bastırıp ağzını bana vermesini izledim. Sonunda ikimiz de oturduğumuzda, kamera açısından sadece profilini görebiliyordum. "Devam et," dedim Sergio'ya. "Mutfığa girdiği yeri bul. Bakalım sonra ne olacak."

Sergio dizüstü bilgisayara tıkladı ve video görüntüsü hızlandı. Yemek ilerledi, tatlıyı paylaştık. Valentina masadan kalktığı anda, Sergio normal hızda oynattı. Roberto benimle konuşmak için masaya geldiğinde Valentina mutfığa gidip Giovanni ve mutfak personeliyle konuştu. Heyecanlı ve mutlu görünüyordu ve çalışanların her birine sarılmayı ihmal etmedi. Neyse ki her biri teması kısa ve saygılı tuttu. Ofisine gitti ve onu kameradan görebiliyordum.

Orada fazla kalmadı. Ofisten çıkıp mutfağa tekrar girene kadar her şey çok rutin görünüyordu. Aynı anda aşçılardan biri arka kapıdan içeri girdi.

"Dai, o adamı hatırlıyorum," dedi Rico. "Bütün gece dışarıda sigara molası veriyordu."

Ekranda aşçı Valentina'yla konuşuyor ve başparmağını omzunun üzerinden geçirerek sokağı işaret ediyordu. Koltuğumda doğruldum, ensem bir kez daha kaşınmaya başladı.

Valentina tereddüt etti, sonra kendini hazırlıyormuş gibi omurgasını kaldırdı. Nefesimi tuttum. O sokakta kim vardı? Oraya tek başına gidecek kadar aptal olamazdı, değil mi?

Kardeşlerim ve ben Valentina'nın arka kapıdan çıkıp ara sokağa girmesini izlerken sessizlik çöktü.

Öfke vücudumdaki her damarı, hücreyi ve gözeneği doldururken beynim kısa devre yaptı. "Orospu çocuğu!" Hırladım, sonra Rico'ya döndüm. "Bundan bana bahsetmeyi düşünmedin mi?"

Avuçlarını havaya kaldırdı. "Luca, yemin ederim. Onun dışarı çıktığını görmedim." "O zaman nasıl kaçırdığını açıkla, stronzo."

Yanaklarına renk geldi ve ayaklarının üzerinde kaydı. "Arabanın alarmı çalmaya başladı-"

Avucumu sandalyenin kolçağına vurdum. "Porca di una puttana!" "Çok hızlı oldu," diye bitirdi. "Kapatmaya gittim ve doğrudan geri. Segreto'nun o kadar kısa sürede beni geçmesine imkân yok."

"Öyle olmasını umsan iyi edersin, fratello. Sergio, büyüt ve oynat," diye bağırdım.

Sokak kamerası televizyon ekranını doldurdu. Valentina etrafına bakındı, sonra çöp konteynerine doğru yürüdü. Kameranın konumu nedeniyle sadece onu görebiliyorduk, çöplüğün arkasındakini değil.

Ama ben biliyordum. Bu Segreto'ydu, Valentina'yı benden hâlâ saklanabileceği bir yerde yalnız yakalamıştı.

Kardeşimi boğmamak için kolçakları kavradım ve onu izledim. Yüzünü göremiyordum ama vücut dilinden Segreto'yu azarladığı, onunla tartıştığı belliydi. *Güzeldi.*

Sonra gitmeye çalıştı ve babası kolundan tuttu, yüzünün yan tarafının bir anlığına kameraya görüneceği kadar ilerledi. "İşte orada," diye tısladım. "Bu Segreto. Ona dokunuyor."

Kolunu Segreto'nun elinden kurtardı ve onunla tartışmaya devam etti. Babasını artık göremiyordum ama ikisi ileri geri konuşuyor gibiydiler. Gülüyormuş gibi başını arkaya attı ama bunun bir eğlence olduğundan şüpheliydim. Sonra bir kez daha mutfağa doğru yürüdü.

Aniden durdu ve omzunun üzerinden baktı. Segreto üzücü bir şey söylemiş olmalıydı, çünkü arkasını döndü ve elleriyle işaret ederek ona cevap vermeye başladı. Kollarını öfkeyle kavuşturdu ve babasının söylediği her neyse onu dinledi. Onu benim hakkımda uyarmaya mı çalışıyordu? Beni görmesini mi yasaklıyordu? Sonunda Segreto'ya gitmesini söylercesine işaret etti, sonra da aceleyle mutfağa geri döndü.

Valentina hiç vakit kaybetmeden masamıza döndü, şarabını yudumladı ve bana gitmeye hazır olduğunu söyledi. İkimiz geceye doğru yürüdük.

Sergio videoyu kapattı.

Çok yavaşça Rico'ya doğru döndüm, deri sandalye ağırlığının altında gıcırıyordu. Başka bir durumda olsam düşüncelerimi toparlar, konuşmadan önce duygularımın dengelenmesi için zaman tanırdım. Ama şu anda çok öfkeliydim. İçimde hiçbir neden kalmamıştı, lütfedilecek hiçbir şey yoktu. "Gözümün önünden kaybol. Catanzaro'ya geri dön. Derhal, fratello. Çünkü kalırsanız, sizi eşek sudan gelinceye kadar döverim."

Sergio ve Dante sessiz kaldılar. İkisi de müdahale etmeyeceklerini çok iyi biliyorlardı.

Rico derin bir iç çekti. "*Perdonami*, Luca." "Git!" Kükredim.

İki elimi saçlarımda gezdirdim, sonra dirseklerimi dizlerime dayadım. Cristo santo, bu inanılmazdı. Segreto dün gece burnumuzun dibindeydi ve biz onu kaçırmıştık. Daha da kötüsü, bir şekilde kadınıma ulaşmış ve onu üzmüştü.

"Onu takip edelim mi?" Sergio sessizce sordu. "Belki ona tekrar yaklaşmaya çalışır."

"Hayır, yaklaşmaz. Dün gece söylediği her şeye açık değildi. Bu onun için zaman kaybı. Ve artık onu gördüğümüzü biliyor."

"Peki ne yapacak?"

Cevap çok açıktı. Segreto'nun yerinde olsaydım ben de aynı şeyi yapardım. "Beni öldürmeye çalışacak."

Sergio anlayışla başını salladı. "Biz onu ararken sen burada güvende kalmalısın. Valentina'yı da senden uzak tutmalıyız, yoksa

Yoksa risk altında olur."

"Ona zarar vermeyecek. Dün gece onu uyarmak içindi. Benim kim olduğumu bilmesini istiyor." Yine de bana geldi, benimle eve gitti. Onu saatlerce becermeme izin verdi. G  s kafesimin arkasında bir duygu yuma ı toplanırken g  s m sıkı tı. Sanki bir kaya parçası orada oturuyor, üzerime baskı yapıyor, beni a ırla tırıyordu. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim, koruyucu ve minnettar. Onun için a   zl yd m. Onu gözümün önünden ayırmak istemiyordum.

Ona açık mıyım?

A k böyle bir şey miydi? Bir tutam panikle birlikte saplantı mı?

 mkansız görünüyordu. Benim gibi bir adam a k hakkında ne bilebilirdi ki? Karde lerimi seviyordum ama birlikte büyüdük, imparatorluğu birlikte devraldık. Babamızın acımasızlı ına dayanmak için çocuklar olarak bir araya geldik.

Ama bir kadın? Bir yabancı? Bir Amerikalı? Mümkün değil- "Bu koku da ne?" Sergio ba ını çevirip içine çekti.

Derin bir nefes aldım ve kokuyu hemen fark ettim. Cazzo madre di dio! Ayağa fırlayıp kapıya doğru ko tum. "Bu duman. "

Yirmi Yedinci Bölüm

Valentina

Roberto ve ben Leaning Tower of Pastries'e doğru yürüyor ve dün geceki açılışı konuşuyorduk ki şehrin iki itfaiye aracı kükreyerek yanımızdan geçti. Şehir merkezinden çıkıp mahallelere doğru gidiyorlardı.

Kamyonlar gözden kaybolurken gözlerimi sabah güneşinden koruyarak "Bu çok garip," dedim. "Acil durum çağrıları için genellikle iki kamyon birden almazlar."

"Belki de yangındır."

"Belki de." Ama nadiren yangın çıkardı. Büyük olasılıkla kendini iyi hissetmeyen biri ya da bir gaz kaçağıdır. Ama Roberto'ya odaklanmam gerekiyordu. Onunla özel bir konuşma yapmam gerekiyordu, bu yüzden ondan benimle yürümesini istemiştim. "Dinle, seninle bir şey konuşmam gerekiyor."

"Öyle mi?"

Nasıl başlayacağımı bilemediğim için durakladım. "Babam hakkında."

"Onun hakkında pek konuşmuyorsun. Sen küçükken gitti, değil mi?"

"Tam tersi. On üç yaşıma kadar varlığımdan bile haberi yoktu." I Caddeyi geçerken içimi çektim ve sesimi alçalttım. "Luca ile benzer bir iş kolunda çalışıyor."

"Mamma mia," diye mırıldandı Roberto. "Bunu bilmiyordum. Amerikalı mı?"

"Hayır, İtalyan. Annem onunla üniversitede yurt dışında okurken tanışmış ama ilişkilerinin birkaç ayına kadar ne iş yaptığını öğrenememiş. Hemen New York'a dönmüş ve birkaç hafta sonra bana hamile olduğunu öğrenmiş."

"Ona hiç söylemedi mi?"

"Hayır. Onun hayatıma karışmasını istememiş. Ama o yine de öğrendi ve on üç yaşından beri ara sıra buraya geliyor. Her iki ya da üç yılda bir beni görmeye geliyor."

"Bunu bana neden anlatıyorsunuz, sinyorina?"

"Çünkü dün gece trattoria'daydı. Ara sokaktaydı."

Roberto olduğu yerde durdu ve dikkatle bana baktı, karanlık bakışları endişeyle doluydu. "Sana zarar verdi mi?"

"Hayır, bana zarar vermedi. Benimle konuşmak istedi. Luca'dan uzak durmam için beni uyarmak istedi."

Roberto ellerini pantolonunun ceplerine soktu ve yere baktı, güneş ışığı saçlarındaki gümüş rengiyle oynuyordu. "Bay DiMarco bunu biliyor mu?"

"Tanrım, hayır. Ve bilmesini de istemiyorum." Kolunu tuttum. "Lütfen, lütfen ona söyleme, Roberto."

"Sinyorina, ona söylenmeli. Babanız tehlikeli olabilir - sizin için değilse bile, çevrenizdekiler için."

"Flavio kimseye zarar vermez. Beni uyarmak istedi, ben de onu dinledim ve gitmesini söyledim. Ama sana söylemem gerekiyordu çünkü geri gelebilirdi. Mola sırasında aşçılardan birine yaklaşıp beni bulmasını ve dışarı çıkmamı söyledi."

Roberto bundan hiç hoşlanmamıştı. Hem de hiç. Onu bir kez bile sinirli görmemiştim, soğukkanlılığına tüm o kaotik açılış süreci boyunca güvenmiştim.

Ama şimdi? Çenesi sıkılmıştı, yüzünün her çizgisi öfkeyle gerilmişti. Bilmesem kulaklarından buhar çıktığından şüphelenirdim. "Hangi aşçı, sinyorina?"

"Sana söylemiyorum. Kovulmayı hak etmiyor-"

"Cazzata! Seni riske atmamalı, ara sokaktaki bir adamla konuşman için seni tek başına dışarı göndermemeli! Hangi aşçı?"

"Fark etmez! Seni babam hakkında uyarmaya çalışıyorum, böylece seni gafıl avlamaz."

Dudaklarını birbirine bastırdı ve gözlerini uzaklara dikti. Sonunda Bev'in evinin olduğu yönü işaret etti. "Andiamo, signorina."

Yürümeye başladık ama ben bu konuşmayı bitirmemiştim. "Luca'ya söyleme, Roberto. İsteklerime karşı gelerek güvenimi kırma."

"Bu dünyada kötü insanlar da var Valentina. Sen burada, bu küçük yerde, etrafımızı saran çirkinliklerin çoğundan korunarak yaşıyorsun. Ve sen gençsin, iyi bir insansın. Bu kötü bir şey değil ama başkaları fırsatını bulursa senden faydalanacaktır. Sinyor DiMarco, tüm hatalarına rağmen, kimsenin sizi incitmesine izin vermeyecektir."

"Kurtarılmaya ihtiyacım yok. Babamla başa çıkabilirim."

"Kusura bakmayın ama yapamazsınız. Başka bir aslanla savaşmak için bir aslan gerekir, anladın mı?"

Pastanenin kapısına yaklaşırken "Tanrı beni İtalyan ataerkilliğinden korusun," diye mırıldandım. "Ben ciddiym. Bunu mezarına götür. Bu patronundan bir emirdir."

Roberto içeri girdiğimizde hiçbir şey söylemedi, Bev'i görür görmez tavrı tamamen değişti. "Ciao, ragazzi!" diye seslendi ve kafedeki herkesin dikkatini çekti. Bev kasada birinin parasını çekiyordu ama yanaklarının nasıl pembeleştiğini gördüm. *Rimel* mi sürmüştü? Bu iş ilginçleşmeye başlamıştı.

"Onu bir randevuya mı götürdün?" Sırada beklerken Roberto'ya nefesimin altında sordum.

"Sence çıkmalı mıyım?"

"Eğer ondan hoşlanıyorsan, evet."

Çenesini sıvazladı. "Çok uzun zamandır biriyle çıkmadım." "Neden çıkmadın?"

"Eve döndüğümde çalışıyordum. Restoran dışında bir hayat için zamanım yoktu."

Bunu düşünürken kaşlarımın çatıldığını hissedebiliyordum. Roberto ve ben sürekli çalışıyorduk, o benden daha fazla, restoranı yeniden açmaya hazır hale getirmek için. En azından Luca'yla birlikte olmak için biraz zaman ayırmıştım. Roberto ne zaman kendine zaman ayırmıştı?

"Sana hafta sonu için izin veriyorum," dedim.

Hat.

"Buna gerek yok sinyorina. Restoran daha yeni açıldı. İ izne ihtiyacım yok."

"Saçmalık. Cumartesi ve Pazar, sakın gelme. Eğer gelirsen Luca'yı arayıp seni eve göndermesini söylerim."

Şaşırmış bir halde bana baktı. "Bunu bana yapar mısın?"

"Gözümü kırpmadan. Bazen bir aslanın başka bir aslanla dövüşmesi gerekir, anladın mı?"

Roberto başını geriye attı ve kahkaha attı, sesi küçük kafeyi doldurdu. "Çok doğru, çok doğru. Allora . . . Yakında izin alacağım ama şimdi değil. Babanla olan bu iş sonuçlandığında, tamam mı?"

"Saçmalama Roberto. İzin konusunda ciddiym. Giovanni de öyle. İkinizin de burada kalmanızı istiyorum, ilk ayda tükenmenizi değil."

Roberto bir kolunu bana doladı ve sarıldı. "İyi bir ruhun var Valentina."

Sonra Bev bizim için hazırdı. Kasaya adımızı atar atmaz Roberto cazibesini konuşturdu ve sanki dünya kadar vaktimiz varmış gibi onunla sohbet etmeye başladı. Çok sevimliydi.

"Sam," dedim yüksek sesle espresso makinesiyle uğraşan arkadaşına. "Sana söylemek istedim. Seninle gösteriye gelemeyeceğim. Umarım kızmamışsındır."

Sam'in kaşları kalktı. "Hatırlatsana, hangi gösteriydi bu?"

"Broadway'deki. 1980'lerdeki film hakkında."

"Oh!" Bev canlandı. "Görmek için can atıyordum."

Farkındaydım, bu yüzden bahsetmiştim. "Benim biletimi alabilirsin. Sen ve Sam birlikte gidebilirsiniz."

Sam tezgahın üzerine bir fincan koydu. Akıllı olduğu için bana ayak uydurdu. "Ama o zaman kafeye kim göz kulak olacak? Hayır, bence bir arkadaşını almalısın, Gram. O zaman biletler boşa gitmez."

Telefonumda gezinirken rahat görünmeye çalıştım. "Hiç Broadway gösterisi izledin mi Roberto?"

"Hayır, görmedim sinyorina."

Sam ikisini işaret etti. "O zaman kesinlikle birlikte gitmelisiniz."

Garip bir sessizlik oldu ve Roberto'nun neden bu fırsatı değerlendirmediğini merak ettim. Bu neslin yüz yüze iletişimde daha iyi olması gerekmiyor muydu? Bu ikisi umutsuz vakaydı.

Onu nazıkçe dürttüm. "Ne kadar iyi bir fikir. Değil mi?" "Sì, certo. Birlikte gitmek ister misiniz, sinyora?"

"Eğer eminsen," dedi Bev, o da garip bir şekilde. "Bu eğlenceli olabilir."

Kapının üstündeki zil çaldı. Baktım ve Bayan Picarelli'nin aceleyle içeri girdiğini gördüm. Bayan P. kendimi bildim bileli polis karakolunda çalışmış, telefonlara bakmış ve evrakları dosyalamıştı. Parlak renkler ve rahat ayakkabılar giyerdi ve her zaman şehirdeki en iyi dedikodulara sahipti. Alnını sildi ve sonra el salladı. "Vay canına! Bev, tatlım. Bana buzlu Americano lazım, çabuk."

Sam içeceği hazırlamak için döndü ve Bev satış için tabletteki birkaç tuşa bastı. "Gina, neler oluyor?"

"Bütün gece ayakta olacağım. Birkaç dakika önce geçen iki kamyonu gördün mü?"

"İtfaiye araçları mı? Tabii ki gördüm. Biri kalp krizi mi geçirdi ya da bir yerini mi kırdı?"

"Hayır." Bayan P kredi kartını Bev'e uzattı. "Nehir kenarında büyük bir yangın var. Şu malikanelerden birinde."

Dondum kaldım ve nefes alma yeteneğimle birlikte oda da küçüldü sanki. Hayır, bu olamazdı. "Pardon, hangi ev?"

"Ah." Bayan P. ilk kez beni fark etmiş gibiydi. Yüz ifadesi sempatikleşti. "Eminim her şey yolundadır, tatlım."

"Bay DiMarco'nun evi mi?"

Parmaklarımı kolundan nazıkçe çekti, bu garipti. Ona tutunduğumu fark etmemiştim bile. "Şey, şimdi," dedi. "911 çağrısını ben almadığım için bir şey söyleyemem. Ama bana kasabada gördüğümüz İtalyan adamlardan biri olduğu ve evinde yangın çıktığını bildirdiği söylendi."

Görüşümün kenarları dalgalanırken ayaklarımın üzerinde sallandım. Luca . . . yangın. O iyi miydi? *İki* kamyon gönderdiler. Ciddi bir durum olmadıkça asla iki araç göndermezlerdi. "Aman Tanrım."

"Valentina." Roberto elimi tuttu ve sanki beni uyanık tutmaya çalışıyormuş gibi okşadı. "Sakin olalım. Eminim her şey yolundadır."

Sakin olmanın zamanı değildi. Onun iyi olduğunu kendi gözlerimle görmem gerekiyordu. Ona bir şey olursa buna dayanamazdım.

Bunun anlamı . . . ? Ona aşık mıyım? Bu kadar kısa sürede birine aşık olmak çılgınca görünüyordu ama onu kaybetme düşüncesi beni fiziksel olarak hasta ediyordu.

Roberto'dan uzaklaşarak kapıya doğru aceleyle yürümeye başladım. "Oradan çıkmam gerek."

"Val!" Biri seslendi ama durmadım. Minibüsümü alıp Luca'nın evine gitmem gerekiyordu.

"Bekle!" Bev tam arkamdaydı. Omzumu tuttu ve bana bir dizi anahtar uzattı. "İşte, benim arabamı al. Daha hızlı olur."

Roberto dükkanın kapısını açtı ve benim için tuttu. "Ben de sizinle geliyorum, sinyorina."

Bev'in arabası dükkânın arkasındaydı, o yüzden binip Luca'nın evine doğru yola çıkmamız hiç zaman almadı. Direksiyonu tutarken ellerim titriyor, gaza bastıkça panik beni körüklüyordu. Roberto bir eliyle kapının pervazını, diğer eliyle de gösterge panelini tuttu. "Yavaşlayın sinyorina. Ona ulaşmak için kendinizi riske atmanızı istemez."

Sanki tüm endişe ve panik içimde öfke bebekleri doğurmuş gibiydi ve kelimeler ağızımdan dökülmeye başladı. "Bana şu anda ne yapacağımı söyleme! İhtiyacım olan son şey şımartılmak ve emir almak."

Sustu, ancak endişesinin arabanın içine sızdığını hissedebiliyordum. Ama ben güvenli bir sürücüydim. On beş yaşımdan beri, hatta ehliyetim olmadan önce bile bu yolları kullanıyordum. Her dönemeci, her tümseği bilirdim. Ne zaman yavaşlayacağımı, ne zaman hızlanacağımı. Üstesinden gelemeyeceğim hiçbir şey yoktu.

Sonra her şey ters gitti.

Yüksek bir patlama sesi duyuldu ve küçük sedan savrulmaya ve çılginca yalpalamaya başladı. Parmaklarım direksiyonu ölümüne kavrarken çılglık attım.

"Fren yapma!" Roberto bağırdı. "Bu durumu daha da kötüleştirir."

Bunun nasıl mümkün olduğunu anlayamıyordum ama ona güveniyordum. Ayağımı frenden çekerek arabanın kendi kendine yavaşlamasına izin verdim. Haklı olduğunu hemen anladım çünkü savrulma durdu ve arabayı yolda tutmak daha kolay oldu. Sonunda yan taraftaki çimenlik bir alanda durduk.

İkimiz de arabanın içini kavradık, nefes nefese kalmıştık, adrenalinimiz tavan yapmıştı. "Ne oluyor lan?" Hırıldadım. "Neredeyse ölüyorduk."

Roberto arkamıza baktı. "Yolda bir şey vardı. Üzerinden geçtik ve lastik patladı."

"Kahretsin!" Avucumu direksiyona vurdum. "Bev beni öldürecek. Dışarı çıkalım ve ne kadar kötü olduğuna bakalım."

* * *

Arabadan iner inmez hatamızı anladım.

Bu bir kaza değildi. Yola bir şey koyan her kimse, onu oraya bilerek koymuştu.

Ve o kişi benim babamdı.

Flavio somutlaştırılmış dışarı . ve Odunlar, giyinmiş içinde Kafa için ayak parmağı kamuflajı, Roberto'ya doğrultulmuş bir silah.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın," dedim babam yaklaşırken. "Flavio, sen aklını mı kaçırdın? *Ölebilirdim.*"

"Sadece ön lastiklerdi. İyi olacağını biliyordum." Boştaki eliyle bana işaret etti. "Benimle gel, Valentina."

"Kesinlikle olmaz. Kalkmam gerek. " Beynimde bilgi parçaları birbirine bağlandı, sabahki olaylar bir mıknaşın uçları gibi bir araya geldi. "Aman Tanrım. Yangın. Lütfen bana sorumlu olmadığını söyle. Bütün bunları sen mi yaptın? Neden yaptın?"

"Her şeyi daha sonra açıklayacağım figlia mia, sen ve ben güvenli bir şekilde uzaklaştığımızda. Şimdi gidelim."

"Sen delisin. Ve tehlikelisin." Avuclarımı kaldırdım ve Roberto'nun önüne geçmeye çalıştım. "Seninle hiçbir yere gitmiyorum."

"O zaman arkadaşını burada öldürürüm. İstedğin bu mu? İnsanların ölmesini mi, Valentina?"

"Yapma Val," dedi Roberto usulca. "Ona inanma. Burada kal." "Luca iyi mi?" Ağzım kurudu, dilim endişeyle doldu ama Bilmek zorundaydım. "Onu öldürdün mü?"

"O iyi. Kimse yaralanmadı. İşte, mutlu musun? Mafya babası yaşıyor, şimdilik. Ama söz veriyorum, beni takip etmezseniz onu ve restorandaki adamınızı öldüreceğim." Flavio silahı Roberto'nun bacağına doğrulttu ve bir hava püskürmesi oldu.

Roberto acı dolu bir çığlık atarak yere yığıldı. Vay anasını! Deli babam Roberto'yu vurmuştu.

Diz çöktüm, ne yapacağımı bilemiyordum. Mutfakta yaralanmalar görmüştüm ama hiç silah sesi duymamıştım. "Sen iyi misin? Aman Tanrım. Roberto, konuş benimle."

"Acıyor," dedi sıkılmış dişlerinin arasından.

"Siktir." Doğrudum ve Flavio'nun şimdi çok daha yakınımda durduğunu fark ettim. "Seni psikopat! Onu vurduğuna inanamıyorum!"

"Önemli bir şey değil. Ufak bir sıyrık. Ama benimle gelmezsen bir sonraki kurşun kafasına gelecek. Andiamo, figlia."

"Hayır Val," dedi Roberto sıkılmış dişlerinin arasından, eli kanamayı durdurmak için bacağına kavıyordu. "Bırak beni öldürsün. Onunla gitme."

Buna nasıl izin verebilirdim? Luca, kardeşleri, Roberto. . . Flavio bana ulaşmak için kaç kişinin canını yakmak istiyordu? Bu insanları önemsiyordum, bu insanlardan birini *seviyordum*. Onları kurtaracak gücüm varken, inatçılığım yüzünden daha fazla zarar görmelerine izin veremezdim.

Derin bir nefes aldım, sonra yavaşça dışarı verdim. "Tamam, geleceğim. Roberto'dan yardım istemek için aramama izin ver."

"Hayır. Aslında, ikinizin de telefonunu bana verin." Silahını salladı. "Onları yere at. Çabuk olun."

Meydan okuyan bir ifadeyle beni izleyen Roberto'ya baktım. "Sorun yok," dedim ona. "Bana zarar vermeyecek. Ona telefonunuzu verin."

"Hayır, sinyorina-" Sonra nefesi kesildi ve acı içinde gözlerini kapadı.

Cebimden telefonumu çıkardım. "Evet, Roberto. Telefonunu at. Sorun yok. Yakında biri gelir." En azından itfaiyeciler.

Telefonumu babama fırlattım. Roberto da isteksizce aynısını yaptı. "Oyala onu," dedi Roberto nefesinin altından.

"Luca'ya nereye gittiğimi söyle," diye fısıldadım.

Babam iki telefonu pantolonunun içine sokarken, "Gidelim," diye emretti. "Bu taraftan." Eliyle ormanı işaret etti. Çenemi kaldırdım ve ayaklarımı hareket etmeye zorladım. Kolay olmadı. Roberto'yu terk etmek istemiyordum ama kalmanın arkadaşım için kesin ölüm demek olduğunu biliyordum. Tek umudum birilerinin onu yakında bulmasıydı. O zaman sağlık görevlileri yarasını tedavi edebilir ve acısına son verebilirdi.

"Eğer Benetti onun için gelirse, onu öldürürüm," diye uyardı Flavio omzunun üzerinden, ağaç sınırına ulaştığımızda. "Ona kızımından uzak durmasını söyle."

Roberto hiçbir şey söylemedi ve orman bizi hızla yuttu. Sessiz ve gölgeliydi, ağaçların gölgesi bizi dünyadan gizliyordu. "Sağa git," dedi babam arkamdan. "Buradan çok uzak olmayan bir yerde bekleyen bir ATV var."

İlerlerken ayaklarım yapraklara ve sopalara çarpıyordu. Ağaçlar sıklaştı, hava serin ve küflüydü ve içimi gerçek bir korku kapladı. Ondan kaçmayı başarsam bile burada kaybolabilirdim. Dışarıda gezen bir tip değildim. Restoranı bir şampiyon gibi idare edebilirdim ama yön duygum berbattı ve hayatta kalma becerilerim sıfırdı.

Tanrıya şükür bana zarar vermezdi. En azından ben vereceğini düşünmüyordum. Çürümüş bir kütüğün üzerine bastım. "Neyi başarmayı umuyorsun, Flavio?"

"Seni kendinden kurtaracak birine ihtiyacın var."

"Bunu yapabilecek en iyi kişi de sen misin?" Boğazımdan alaycı bir ses çıktı. "Lütfen. Annemin seni benden uzak tutmak istemesine şaşmamalı."

"Bir şeyler bildiğini sanıyorsun, Figlia, ama bilmiyorsun."

"Evet, seninle gelirsem kimseye zarar vermeyeceğine dair söz vermeni istiyorum, asla."

"Bunun sözünü veremem."

"Ne yani? Beni kaçırıyorsun ve asla gitmeme izin vermiyorsun?"

"Seni kaçırmıyorum. Catanzaro'ya gidene kadar seni alıyorum."

"Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu? Beni o kadar uzun süre tutamazsın. İşletmem gereken bir restoran var."

Uzun dalların arkasında bir ATV bekliyordu. Flavio dalları kaldırdı ve bana binmemi söyledi. Ben bindikten sonra bacağını atıp önüme yerleşti ve bana bir kask uzattı. Motor kükürerken kaskı taktım. Ben daha kendimi toparlayamadan motor devirlendi ve tekerlekler ileri doğru sarsıldı. Küfrettim, omuzlarımı kavradım ve tutundum.

Sonsuza kadar sürecekmış gibi gelen bir yolculuk yaptık, çalılıarın ve ağaçların arasından geçtik, zıpladıkça savrulduk ve kaçtık. Roberto için endişeleniyordum. Umarım o silah sesinden sonra kalıcı bir hasar almamıştır.

Ve Luca. Onu görmem, iyi olduğundan emin olmam gerekiyordu. Flavio Luca'nın yaralanmadığını söylemişti ama babama güvenmiyordum. Bana yalan söylüyor olabilirdi.

Bir plan yapmalıydım. Flavio sözünü söyleyip gardını indirir indirmez ortadan kaybolacaktım. Tahta ya da değil, kaçacak ve bana yardım edecek birini bulacaktım. Luca İtalya'ya dönene kadar onunla kalmamın imkânı yoktu, ki bu haftalar sürebilirdi. Aylar. Kim bilebilirdi ki?

Sonunda Flavio arabayı bir girintinin kenarından dolaştırdı ve küçük bir ev görüldü. Gri renkli, tek katlı bu küçük binada bir motorlu teknenin yanaştığı bir çekek yeri vardı. Etrafta başka hiçbir şey yoktu, başka tekne ya da ev yoktu. İnsan da yoktu.

Burada mı yaşıyordu?

Flavio arabayı evin arkasına sürüp ATV'yi durdurduğunda sorum kısa sürede cevaplandı. Hiç vakit kaybetmeden yere atladım ve aramıza mesafe koydum. Kollarımı kendime sararak arkama baktım ve kaçışım için buraya nasıl geldiğimizi hatırlamaya çalıştım.

"Zahmet etmeyin," dedi Flavio. "Bizi daireler çizerek dolaştırdım." "Yön duyugum inanılmazdır," diye yalan söyledim.

"Cazzata," dedi ve ATV'nin anahtarını cebine koydu. "Sen de annen gibisin. Bir kutudan çıkarken yolunu bulamıyorsun."

Ne yazık ki bu doğrudu. Ama Flavio'nun bunu nasıl bildiğinden emin değildim. "Şu işi bitirelim de kasabaya dönebileyim. Ne söylemen gerekiyorsa söyle."

"İçeri gir, figlia."

Arka taraftaki ahşap merdivenlerden kapıya doğru yürüdüm ve tokmağı denedim. Kapı kilitli değildi. İçeri girdim ve evi boş bulmayı bekledim.

John Natale mutfak masasında oturmuş yemek yiyordu.

Durdum, eski bulaşıkçıma bakarken elim hâlâ kapının üzerindeydi. "John. Burada ne işin var?"

"Merhaba Val."

Babam beni evin içine doğru itti ve kafam karışmış bir şekilde tökezleyerek ilerledim. "Anlamıyorum." Babama bir bakış attım. "O neden burada? Siz ikiniz birbirinizi nereden tanıyorsunuz?"

"Hapishane," dedi babam kapıyı kapatıp kilitlerken.

Gözlerimi birkaç kez kırıştırdım ve John'a baktım. "Yani benim için çalışıyor ve babama rapor mu veriyordun?"

"Özür dilerim Val." John utangaç görünme nezaketini gösterdi. Ayağa kalktı ve artık boş olan tabağını lavaboya götürdü. "İkinizi biraz yalnız bırakayım."

Ne oluyor lan? Babam John'u casus olarak trattoria'ya mı göndermişti? İnançsızlıkla Flavio'ya döndüm. "Neden? Lütfen, anlamama yardım et."

"Otur, per favore. Oturun, her şeyi açıklayacağım."

Yirmi Sekizinci Bölüm

Luca

İtfaiyeciler karınca gibi sitenin dört bir yanına koşturuyordu.

Sokakta durdum, bir arabaya yaslandım ve Flavio Segreto'yu bulduğumda ona nasıl zarar vereceğimi düşünürken onu izledim. Yangında kimse zarar görmemişti ama kişisel alanıma yabancıların girmesi fikrinden nefret ediyordum. İtfaiyecilerin bulması için malikanede suçlayıcı bir şey bıraktığımdan değil. Bu son derece aptalca olurdu.

Üzerinde "şef" yazan mavi üniformalı bir adam bana doğru yaklaştı. "Çok şanslısınız Bay DiMarco."

"Öyle miyim?"

"Evet." Gözlüklerini burnunun üzerine doğru itti. "Çok az hasarınız var, çoğunlukla yangının başladığı garajla sınırlı. Evin zemin katında biraz duman hasarı var, bu yüzden havalandırmak için pencereleri açık bırakmanızı tavsiye ederim."

"Yangın nasıl başladı?"

"Bir çöp kutusunda hızlandırıcı ile paçavralar. Şanslısınız ki arabalardan hiçbiri içeride park halinde değildi. Yoksa burada durmuş seninle konuşuyor olmayabilirdik."

Lanet olası Segreto. Onu öldürmekten zevk alacaktım.

"Grazie." Sıkması için elimi uzattım, o da elimi tuttu. "Bu kadar çabuk geldiğiniz için minnettarız."

"Bu bizim işimiz. Yangınları kontrol altına almak bu kadar kolay olunca mutlu oluyoruz. Portofino'lara tüm mülke akıllı bir sistem kurmalarını tavsiye edeceğim. Yangın daha erken tespit edilebilir ve sizi büyük bir baş ağrısından kurtarabilirdi."

Ona tekrar teşekkür ettim. "Minnettarlığımı göstermek için trattoria'dan daha sonra istasyon binasına biraz yiyecek göndermesini isteyeceğim."

"Buna gerek yok ama eminim minnettar kalacaklardır, Bay DiMarco. Teşekkür ederim."

Mürettebat yavaş yavaş ayrılmaya başladı ve ben de her birine teşekkür edip ellerini sıkmayı ihmal etmedim. Bu bizim evde her zaman yaptığımız bir şeydi. Kişisel bir dokunuş insanlar arasında uzun bir yol kat ediyordu, mesajlar ve e-postalarla kıyaslanamayacak bir şeydi bu.

Kamyonlar uzaklaşırken Aldo ve kardeşlerim etrafımda çember oluşturdular. Hâlâ kızgın olduğum Rico bile.

Dante, "Lanet olası deli," dedi. "Garaj berbat durumda. Yıkılıp yeniden inşa edilmesi gerekiyor."

"Bugün Portofino'yla konuşacağım," dedim gözlerimi ovuşturarak. "Olanları anlatacağım ve hasarı ödeyeceğim. Segreto araziye nasıl girip çıktı? Kameralar ne gördü?"

"Dün gece biz yokken gizlice buraya gelmiş. Bir tekneyle gelmiş, nehrin aşağısına yanaşmış ve yürüyerek gelmiş. Sonra da yangını zamanlayıcıya ayarlamış ki bugün patlasın. Gardiyanlar onu görmemiş ya da duymamış."

"Neden bugün?" Rico sordu. "Neden hepsini dün gece yakmadı? Ve bu bir baş belası yangındı, kimseye zarar vermek için çıkarılmış büyük bir yangın değil. Bu hiç mantıklı değil."

İçime korkunç bir his yerleşti. "Bu bir dikkat dağıtmaydı," dedim, kalbim hızlanmaya başlamıştı. Pantolonumun cebine uzandım ve telefonumu çıkardım. Valentina'ya ulaşmak için tuşa basarken Sergio'ya, "Roberto'yu ara," diye çıktım.

Cevap verse iyi olurdu.

Doğrudan sesli mesaja geçti. "Merda!" Tekrar bağlanmaya çalıştım.

Bu başarısız olunca bir şeylerin yanlış gittiğini anladım. Hiçbir şey olmayabilirdi ama sezgilerim korkunç bir şey olduğunu haykırıyordu. Üçüncü kez zili çaldım ve Sergio'ya sert bir bakış fırlattım. "Ne dedi o?"

Sergio başını salladı. "Telefonu açmadı. Direkt sesli mesaja yönlendirdi."

"Giovanni'yi ara. Trattoria'yı ara. Onları gören olup olmadığını öğren."

Valentina'nın telefonu yine telesekretere düştü. "Cazzo!" Bağlantıyı keserek kardeşlerimden ayrıldım ve aceleyle arabaya doğru koştum. "Aldo!"

"Buradayım, Don Benetti," dedi.

"Fob. Maserati'yi alıyorum."

"Biz de seninle geliyoruz." Sergio koşarak yanıma geldi. "Segreto buralarda bir yerdeyken yalnız gitmiyorsun. Muhtemelen seni pusuya düşürmek için şehre girmeni bekliyordur."

Bu mantığa itiraz edemezdim ama yavaşlamayacaktım. Yetişemezlerse onlarsız giderdim. Arabaya ulaştığımızda, Aldo

kilidi açtı ve sürücü koltuğuna geçti. Sergio da benimle birlikte arkaya bindi ve kulağındaki telefonla konuşmaya başladı. "Che cazzo? Bekle." Hemen hoparlöre aldı. "Al Luca. Dinle. Ben Giovanni."

"Don Benetti. İtfaiye şefi az önce aradı. Kasabaya dönerken Roberto'yu yolda bulmuşlar. Bir kaza olmuş ve bacağından vurulmuş."

"Valentina?" Mırıldandım. "Onunla birlikte miydi?"

"Roberto'ya göre Valentina'nın babası arabanın lastiğini patlatarak kaza yapmasına neden olmuş. Sonra da onu bir ATV'ye bindirip götürmüş."

Bütün hava vücudumu bir anda terk etti. "Siktir!" Deri koltuğun arkasını üç kez yumrukladım, derim korku ve öfkeyle gerilmişti. Valentina Segreto'nun elindeydi. Onu bir ATV'ye bindirip götürmüştü. Onu bulduğumda o orospu çocuğunu küçük parçalara ayıracaktım. Koltuğu tekrar yumrukladım.

"Sakin ol," dedi kardeşim nefesinin altından. "Kendini kaybetme. Onu bulmamız gerek."

"Roberto ne kadar kötü yaralandı?" Telefonda sordum.

"Kurşun baldırından girmiş. Sağlık görevlilerine göre iyileşecek."

"Başka ayrıntı var mı? Onu bulmamıza yardımcı olabilecek başka bir şey?"

"Babası ikisinin de telefonunu almış. Onları takip etmeye çalışırsan seni öldüreceğini söyledi."

Flavio Segreto'dan korkmuyordum. Adam korkağın tekiydi, saklanıyor ve sinsice dolaşıyordu. Ben korkak değildim; sorunlarımla doğrudan ilgilenirdim. Birini öldürdüğümde, son nefesini vermeden önce tam olarak kimin sorumlu olduğunu bilirlerdi. Ve Segreto'nun ölmeden önce gördüğü son şey benim yüzüm olacaktı.

"Başka bir şey var mı?" Sergio Giovanni'ye sordu.

"Roberto'ya babasının ona zarar vermeyeceğine dair güvence verdi. Sonra ormana doğru gittiler."

Giovanni'ye bugün itfaiyecilere yemek götürmesini söyledim, sonra da kapıyı çaldık. Sergio ve ben bakışlarımızı kilitledik. Gözlerindeki kararlılığı, öfke ve intikam ateşini gördüm ve şüphesiz o da benimkinde aynısını gördü. Kimse Benettis'le uğraşıp da hayatta kalamazdı.

"Kaza yerini bul ve dur," dedim. "Oraya gidip aramaya başlayacağız."

"Her yerde olabilirler Luca." Sergio etrafımızdaki ormanı işaret etti. "Ve Segreto nasıl saklanacağını biliyor."

Anahtar tekneydi. Bunu iliklerime kadar biliyordum. Segreto yangını başlatmak için benim arazime tekneyle gelmişti ve bu da onun ya nehirde ya da bir girintinin yakınında yaşadığını gösteriyordu. "Suya yakın."

Sergio umursamaz bir ses çıkardı. "Herkes suya yakındır. Nehrin uzunluğunu gördün mü? Orman kadar kötü."

"Bak." Bir köşeyi döndüğümüzde Aldo işaret etti. "İşte araba."

Yalnız bir sedan çimenlere doğru kaymış, iki patlak ön tekerleği garip bir şekilde yalpalıyordu. Midem bulandı. Çok korkmuş olmalıydı. Yakınlarda iki polis arabası park etmişti ve bir adam boş arabanın yanında notlar yazıyordu.

"Kenara çek," dedim. "Onlarla konuşalım ve sonra aramaya başlayalım."

Durduğumuzda polisler doğru yürüdüm. Diğer kardeşlerimin ve iki korumanın bulunduğu başka bir araba takip etti ve Aldo'nun arkasına park ettiler. Memurlara yaklaştığımda onlara mütevazı, tehditkâr olmayan bir gülümseme verdim ve aksanımın kalınlaşmasına izin verdim. "Ciao, memur

beyler. Gel kalalım mı?" Teklif ettim

Elimi uzattım, hepsi de kabul etti. "Burada ne olduğunu biliyor muyuz?"

Yaşlı bir memur başını salladı ve ellerini kemerine dayadı. "Delinin biri yolun ortasına çiviler koymuş. Şuradaki arabanın kayarak durmasına neden oldu."

"Bu korkunç," dedim sempatik bir şekilde. "Peki ya arabanın içindeki insanlar?"

"Henüz bu ayrıntıları paylaşamayız," dedi genç memur. "Hâlâ şüpheliyi arıyoruz."

"Anlıyorum. Not tutan diğer memurla konuşabilir miyim? Yakınlarda oturuyorum ve belki biraz fikir verebilirim."

Şüpheli görünüyordlardı ama omuz silktiler. "Devam edin. Sanırım Dedektif Antonelli'nin işi bitmek üzere."

Onlara teşekkür ettim ve kardeşime beklemesini söyledim. İkimizin de dedektife yaklaşıp onu korkutmamıza gerek yoktu.

"Sinyor," dedim. "Biraz konuşabilir miyiz?"

Defterinden başını kaldırdı, gözlerinde bir tutam şüpheyile yorgun bir ifade vardı. "Siz kimsiniz?"

"Burada olanlarla ilgili bana verebileceğiniz herhangi bir bilgi için çok ama çok minnettar olacak bir adamım."

"Dinle, bunun için zamanım yok. Geri dönmem gerek-"

"Beni dinlemiyorsun." Yaklaştım ve sesimi alçalttım. "Benim adım Luca DiMarco ve inan bana, yanınızda olmasını isteyeceğiniz biriym, dedektif. Bana yardım edenlere karşı çok cömertimdir."

Boyu uzadı ve benim kadar uzun olduğunu öğrenince şaşırdım. Genç, formda, yüzünü kaplayan kısa siyah bir sakalı vardı. Kesinlikle İtalyan kökenliydi. "Bana rüşvet mi veriyorsun?"

Başımı salladım ve tehditkâr görünmemeye çalışarak ellerimi ceplerime soktum. "O kadar aptal değilim. Ancak bir iyilik teklif ediyorum. İleride ne zaman ihtiyacın olursa. Dediğim gibi, bu ülkede eski moda sayılabilecek şekillerde becerikliyimdir. Ama işlerin nasıl yapılacağını bilirim. Anladınız mı?"

"Ah." Beni ölçüp biçti. "Hakkında sürekli bir şeyler duyduğum kişi sensin. Portofino'daki yeri kiralayan İtalyan işadamı. Val Montella ile çıkıyorsun."

Onaylamak için çenemi eğdim. "Adınızı daha önce duymadığım için avantajlısınız, Dedektif Antonelli."

"Devam eden bir soruşturma hakkında konuşamam, Bay DiMarco."

"Dedektif, Valentina kaza yaptığında bu arabadaydı. Sorumlusu babası. Ve onunla birlikte bir ATV'ye binerek uzaklaştı. Onu bulmak için yardımınıza ihtiyacım var."

"Bu, arabadaki diğer adamın, vurulan adamın bize anlattığı hikayeye aynı. Yine de kulağa oldukça zorlama geliyordu ve ATV'ye dair herhangi bir kanıt yok."

"Adamın adı Flavio Segreto ve kadın için tehlike arz ediyor. ATV ormanda saklıydı. Onu nehrin ya da bir tür girişin yakınlarında bir yere götürdüğüne inanıyorum."

Yere bakarak ayakkabısıyla bir taşa vurdu. "Bir iyilik mi dediniz?"

"Evet."

Antonelli cep telefonunu çıkardı ve kilidini açtı. "Oldukça uzakta olan birkaç giriş biliyorum. Çocukken buralarda çok balık tutardık." Bir harita yükledi ve parmaklarıyla yakınlaştırdı. "Burası bulunduğumuz yer," dedi bana ekranını göstererek. "Burada -" batıya ve güneye doğru kaydırды "- üç ya da dört giriş var."

"Evler mi?"

"Evet, birkaçının üzerinde."

Bana koordinatları verdi ve ben de telefonuma girdim. "Grazie, dedektif." Elimi kalbimin üzerine koydum. "Sana bir iyilik borçluyum. *Sul mio onore.*"

"Ben de seninle geliyorum." Antonelli defterini kapattı ve gömleğinin önünden güneş gözlüklerini çıkardı. "Birlikte bakabiliriz."

"Alınmayın dedektif ama bu işi en iyi ben ve kardeşlerim hallederiz."

Dudakları mutsuzca incelendi. "Alınmayın Bay DiMarco ama ısrar ediyorum. Burada kanunsuz adalete izin vermiyoruz. Artık İtalya'da değilsiniz."

Buna alındım.

"Kusura bakmayın ama dedektif, Segreto'yu bulduğumda kimse beni yapılması gerekeni yapmaktan alıkoyamaz."

Derin bir iç geçirdi ve gözlerini ormana dikti. "Kahretsin. Bugün bu zahmete gerçekten ihtiyacım yok."

Avuçlarımı kaldırdım ve aramıza birkaç adım koydum. "Hiç konuşmamışız gibi davranalım."

"Sana otuz dakika avans vermeme ne dersin?"

Bununla yaşayabilirdim. Elimi tekrar uzattım ve tokalaştık. Gitmek için döndüğümde, "Bu iyiliğinizi unutmayacağım Bay DiMarco," dedi.

Bir kez başımı salladım ve polis memurlarından uzakta, kardeşlerimin bir araya toplandığı yere doğru yürüdüm. Kendimizi hangi ülkede bulursak bulalım, Benettiller'de hükümet otoritesine karşı derin bir güvensizlik vardı.

"Ne öğrendin?" Dante sordu.

"Bana birkaç uzak girişten bahsetti. Koordinatları aldım. Hadi gidelim." "Oraya nasıl gideceğiz? Arabayla mı?"

"Yürüyerek. Çok uzak değil ve geldiğimizi duymayacaktır."

* * *

Valentina

Mutfak masasındaki sandalyeye çöktüm, başım dönüyordu. Yangın, araba kazası, Flavio'nun Roberto'yu vurması . . . ve şimdi de eski bulaşıkçım babamla komplo mu kuruyor? Aman Tanrım. Başka bir şeyle başa çıkabileceğimden emin değildim.

Flavio masaya benim için bir bardak su koydu, sonra karşısındaki sandalyeye çöktü ve parmaklarını tahtaya vurdu. Suyu görmezden geldim. Bu adamdan bir açıklamadan başka bir şey istemiyordum. "Dinleyelim bakalım. Sonra geri dönüp Roberto ve Luca'nın iyi olduğundan emin olmalıyım."

Gözlerinin etrafındaki çizgiler sinirlenmiş gibi derinleşti ama itiraz etmedi. "Güney İtalya'da küçük bir kasabada büyüdüm-"

"Senin hayat hikayen için zamanım yok. Geç artık."

"Valentina." Avucunu masaya vurdu. "Dinleyeceksin. Neden burada olduğumla alakalı."

Kollarımı kavuşturdum ve başımı eğerek hiçbir şey söylemedim. Flavio bunu devam etmek için bir fırsat olarak değerlendirdi. "Benim geldiğim yerde, figlia, iş yok. Genç erkekler için fırsat yok. Herkes beş parasız ve 'Ndrangheta? Sizi bebek gibi emerler. Başka bir hayat umudum hiç olmadı. Niye umursuyordum ki? Annemi ve kız kardeşlerimi besleyebiliyordum. Babam ölmüştü ve eğer 'ndrina'ya katılmak kız kardeşlerimi yırtıcı adamlara satılmaktan kurtaracaksa, bunu seve seve yapardım." Nefes aldı ve sonra bıraktı. "Soldato olmakta ben de iyiydim. Başımı eğdim, benden istenileni yaptım. Kısa sürede yükseldikçe yükseldim, ta ki Padrino'nun, yani doğrudan capobastone'a rapor veren beş adamın bir parçası olana kadar."

Mafyada olduğunu haklı çıkarmaya mı çalışıyordu? Yoksa rütbesiyle beni etkilemeye mi çalışıyordu? Umurumda değildi. Onun hakkında ya da motivasyonları hakkında hiçbir şey bilmek istemiyordum. "Aferin sana," dedim alaycı bir tavırla.

"O zaman annenle tanıştım." Durakladı ve bakışlarımla tekrar buluşmadan önce bir süre masa üstüne baktı. Yüz ifadesi hüzünlüydü, gözlerinde acı ve mutlu anıları anımsatan garip bir ışık vardı. "O Şey, bilirsiniz. Abby gördüğüm en güzel, en güzel kadındı. Onu gördüğüm ilk saniyeden itibaren vurulmuştum. Aşk tanrısının oku gibi, değil mi? Zekiydi de. Arkadaşlarıyla dışarıdayken bir restoranın barında tanıştık. Sanki o Meryem'miş ve ben de kurtuluş için yalvaran bir günahkârmışım gibi ayaklarına kapandım. Mesleğim hakkında yalan söyledim mi? Tabii ki söyledim. Bu kadına bir katil, melekler arasında bir iblis olduğumu söyleyemezdim. Aptal ve bencildim."

Bu konuda kesinlikle hemfikirdik.

"Ama onu seviyordum," diye devam etti elini göğsüne koyarak. "Eğer başka hiçbir şeye inanmıyorsan, lütfen Figlia, buna inan. Annen benim ruhumun diğer yarısıydı, saf yarısıydı."

"Peki neden onunla kalmadın? Neden gitmesine izin verdin?"

"Ndrina'daki erkekler gitmez. Ölümünden başka bir çıkış yolu yoktur. Kadınlar bizim dünyamıza katılır, tersi değil ve annen o hayatla hiçbir ilgisi olsun istemedi. Denemedim değil. Nefesim tükenene kadar konuştum ama Abby boyun eğmedi. Gitmesine izin vermek zorunda kaldım."

Bu, annem hakkında bildiğim her şeyle örtüşüyordu. "Beni kontrol etmek isteyen erkeklerden uzak durmamı söyledi."

Şaşırtıcı bir şekilde, bu onu güldürdü. Yıpranmış yüzü değişerek daha genç, daha kaygısız görünmeye başladı. "Onu asla kontrol etmek istemedim. O bunun için fazla sertti."

Göğsüm ağrıyordu, her zaman var olan keder bana onun gerçekten gittiğini hatırlatmak için yükseliyordu. Ama bu durumda bile onun anısını babamla paylaşmak istemiyordum. Onu hak etmiyordu. Çenemi kaldırdım, bu işi ilerletmeye hazırdım. "Yani onun gitmesine izin verdin ve on üç yıl sonra benim var olduğumu öğrendin."

"Abby gittikten kısa bir süre sonra hapse gönderildim. Gençtim, onu kaybettiğim için öfkeliydim ve aptalca bir şey yaptım. Dört yıl boyunca istesem bile ona ulaşamadım."

"Peki ya serbest bırakıldığınızda?"

Parmaklarını masanın üzerine vurdu ve pencereden dışarı baktı. "Benim gibi adamlar, biz bir kanseriz, namuslu ve savunmasız insanlar için bir zehiriz. O masumdu. Neden onu da kendimle birlikte cehennem çukurlarına sürükleyeyim ki?"

Buna itiraz etmek zor. "Beni nasıl öğrendin?"

"Kanada'ya iş için geldim ve bir anlık zayıflık yaşadım. Onu kontrol etmeye karar verdim. Onca yıl sonra bile Abby'yi merak etmeden duramadım. Onunla konuşmayı hiç planlamamıştım."

"Ama sonra beni öğrendin."

"Seni gördüğüm anda anladım. Gözlerin annenin, ama burnun ve çenen benim tarafımdan. Anneme benziyorsun."

Göğsümde beklenmedik ve şaşırtıcı bir sıcaklık yayıldı. "O hâlâ hayatta mı?"

"Hayır, figlia mia. Ben annenle tanışmadan önce öldü."

Hayal kırıklığına uğramamaya çalıştım ama çok zordu. Bu adam benim tek ailemdi ve o bir canavardı. "Tamam, devam et. Bitirelim şu işi."

"Annene yaklaştım ve böyle bir konuşmanın nasıl geçtiğini tahmin edebilirsin. Eve döndüğümde dışarı çıkmaya karar verdim. Kaptan'dan izin istemedim çünkü alamazdım. Bu yüzden karanlıkta kaldım. Beni bulmak için herkesi bana karşı kışkırtacak yalanlar uydurdular. Hain olduğumu söylediler. Ama bu doğru değildi. Biraz zaman aldı ama sonunda buraya yerleştim."

Çenem düştü. "Yedi yıldır New York'ta mı saklanıyordun?" "Beş, ama evet."

Kafamı toparlayamadım. "Ne oluyor lan? O biliyor muydu?"

Ellerini kavuşturdu, sonra masanın üzerine koydu. Sonra tekrar katladı. Oyaladığı çok açıktı.

Keskin bir nefes aldım, farkına vardım. "Biliyordu. İkiniz konuşuyordunuz."

Onaylarcasına çenesini eğdi ama gözlerime bakmadı. Bu kırmızı bir bayraktı. Sesim dramatik bir şekilde yükseldi. "Ve daha fazlası?"

"Ve daha fazlası."

Vay anasını. Sersemlemiş hissettim. Ve ihanete uğramış. Annemle babam ben okuldayken yatıyorlardı. Buna inanamıyordum. Neden bana söylememişti? Ben nasıl fark etmemiştim?

"Sana söyleyemezdik," dedi. "Bu çok tehlikeliydi. Eğer yeniden ortaya çıkarsam, ikiniz de risk altında olurdunuz."

"Yani onun için bir istisna yaptınız ama kızınız için yapmadınız. Harika. Bunu açıklığa kavuşturduğun için teşekkürler."

"İğnelemeye gerek yok, Figlia. Annen bir yetişkindi, sen değil. Arada fark var."

"Doğru. Aradaki fark, benim bir babaya ihtiyacım olmasıydı. Onun yardımına ihtiyacım vardı-" Söyleyemedim.

Titrek bir nefes aldı. "Perdonami, Val. Ama annen ısrar etti.

Benim dünyama dahil olmanı istemedi. Onun isteklerine saygı duymak zorundaydım." "Yani öylece durup onun *ölümünü* mü izledin?"

"Hayır. Hastalandıktan sonra elimden geldiğince yardım etmeme izin verdi. Küçük şeyler. Bakkaliye, tamirat. Çamaşır. Sen okuldaydın ve bu onun için önemliydi. Ona bakmak için geleceğinden vazgeçmeni istemiyordu."

O kaotik zamanı düşündüm. O zamanın çoğunu onun, trattoria'nın ve okulun arasında koşuşturarak geçirmiştim. "Bana komşuların yardım ettiğini söyledi."

"Sì." Göğsünü işaret etti. "Komşular bendim. Mutfak lavabosunu tamir ettim. Buzdolabında yiyecek olduğundan emin oldum. Duş almasına yardım ettim."

Bu çok fazlaydı. Sandalyemden kalktım ve mutfakta dolaşmaya başladım. Minnettarlığımdan komşulara aylarca bedava yemek verdim. Kafaları çok karışmış olmalıydı.

Ama bu bedava yemekten daha büyük bir şeydi. Bunun ne anlama geldiğini düşündükçe başım dönüyordu. "Onu gerçekten seviyordun."

"Tüm kalbimle."

"Kahretsin." Gözlerimin dolduğunu, gözyaşlarımın yaklaştığını hissedebiliyordum. "Şu anda senden nefret etmeyi o kadar çok istiyorum ki."

"Sana iyi bir baba olamadığımı biliyorum. Geçmişimin seni lekelemesini hiç istemedim. Daha da kötüsü, bir ebeveynini daha kaybetmeni istemedim. Don Rossi beni bulursa diye uzak durmamın daha iyi olacağını düşündüm."

"Don Rossi mi?"

Elini salladı. "Açıklamaya değmez. Ama yaşamama izin veremezler Val. Çok şey biliyorum, özellikle de şimdi."

"Uzun zaman oldu. Neden umursasınlar ki?"

"Bu adamlar asla unutmazlar. Artık nerede olduğumu bildiklerine göre, saklanmak için başka bir yere gitmem gerekecek. Son birkaç yıldır sadece sana göz kulak olmak için burada kaldım. Seni Benetti gibi adamlardan uzak tutmak istedim."

Mutfak tezgahına yaslandım ve kollarımı kavuşturdum. "O kötü biri değil. Beni önemsiyor."

"Dai, figlia mia. O vahşi bir canavar, zalim bir adam. Sadece kendini ve ailesini düşünüyor. Ve eğer izin verirsen senin hayatını mahvedecek."

"Yanılıyorsun. O çok tatlı ve bana karşı çok nazık."

"İlk başta öyle görünürler. Bir kez teslim olursan, sana ne isterse yapar. Seni çoktan içeri taşıdı! Bu adamlara bir fırsat veriyorsun ve-"

Bir döşeme tahtası gıcırdadı. Babam sessizliğe gömüldü, vücudu kaskatı kesildi.

Yarım saniye sonra Luca mutfağa girdi. Elinde babama doğrultulmuş bir silah vardı.

Luca buradaydı. Ve *korkunç* görünüyordu. Gözleri sert, kasları gergindi. Yüzü granite kazınmış gibiydi, her gözeneğinden tehdit akıyordu. Bu mafya babasıydı, katil. Yaramaz sözlerin ve orgazmların altında sakladığı adam. O morluklar kesinlikle bana ait olsa da onu tanımakta güçlük çekiyordum.

Bizi nasıl bulmuştu?

Luca bana bir bakış bile atmadı. İtalyanca bir şeyler homurdanırken dikkatini tamamen Flavio'nun üzerinde tutuyordu. Babam cevap vermedi, bu da Luca'yı daha da *kızdırmışa* benziyordu. Anlamadığım bir şeyler daha söyledi, ben de tersledim, "İngilizce, Luca. Ne dediğini bilmek istiyorum."

"Benimle gelmesi ve senden uzaklaşması gerektiğini söylüyorum," diye cevap verdi Luca.

Flavio alaycı bir şekilde homurdandı. "Ona gerçekten ne dediğini söyle, Benetti. Beni kesip açmaya ve organlarımı çıkarmaya nasıl söz verdiğini anlat ona."

onu kaçırmamanın cezası."

İrkildim. Luca bunu gerçekten söylemiş miydi? "İğrenç ve gereksiz, Luca." "Yine de bu adamla birlikte olmayı seçtin," dedi babam.

bana hatırlattı. "Şimdi ne demek istediğimi anlıyor musun, figlia?"

"Kapa çeneni." Luca yaklaştı. "Yoksa seni suratından vururum."

Babamın büyük bir hayranı değildim ama öldürülmesine de izin verecek değildim. "Hayır, vermeyeceksin. Silahını indir, Luca. Medeni bir konuşma yapıyoruz."

"O medeni bir konuşma yapmaktan acız," dedi Flavio yardımcı olmadan.

Luca'nın kardeşlerinden biri kapıda belirdi. Sergio, "Yerinde olsam çenemi kapatırdım, Segreto. Luca boktan bir gün geçirdi. Hıncını senden çıkarmasını istemeyiz."

"Luca, lütfen." Ona doğru yürüdüm ve avucumu koluna koydum. Sıcaklık kumaşın üzerinden bile tenimi neredeyse kavuruyordu ve kaslar sınıksız kilitlenmişti.

"Sergio'yla git Valentina," dedi sessizce, bakışları Flavio'nun üzerindeydi. İkisi sessiz bir irade savaşına girişmiş gibiydi.

"Yani babamı öldürebilir misin? Hayır, bunu yapmayacağım." "Şimdi, Valentina."

"Hayatta olmaz Luca. Bir yere gitmiyorum. Lütfen, silahı bırak ve konuşalım."

"Konuşacak bir şey yok. Senin kaza yapmana sebep oldu ve seni kaçırdı. Roberto'yu vurdu. Evimi ateşe verdi. Bu ve daha birçok sebepten dolayı bugün ölecek."

"Yangın küçüktü," dedi Flavio bir el hareketiyle. "Ve bu adamı kalıcı bir zarara yol açmayacağını bildiğim bir yerden vurdum. Önemli bir şey değil."

Babam şu anda gerçek miydi? Kundakçılığı ve bir adamı bacağından vurmayı haklı göstermenin bir faydası yoktu. Luca'nın sağ gözü seğirmeye başladı, ben de aceleyle, "Ben iyiyim. Bugün kimseyi öldürmene gerek yok."

Başını yavaşça çevirdi ve Luca geldiğinden beri ilk kez gözlerimle buluştu. Yüzünde paniğin kalıntılarını, taşıdığı endişeyi ve babamın yaptıklarına duyduğu öfkeyi görebiliyordum. Elimi yanağına koydum. "Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim. Ve ona zarar veremezsin." Bana baktı, kıpırdamadan. Nefes alıp almadığından emin değildim. Koyu renk gözlerindeki soğukluk içime bir ürperti gönderdi. "Luca, lütfen."

Yavaşça, kas kas gevşedi. Silahı yanına indirdi ve tanıdığım adamın bir kısmının -benimle kucaklaşan, benimle gülen adamın- yüzeye çıktığını görebiliyordum. "Teşekkür ederim bebeğim," diye fısıldadım.

"Sadece kaçınılmaz olanı geciktiriyorsun, fiore mio." Bunu göreceğiz.

Luca'nın boştaki elini tuttum ve babamla yüzleşmek için yer değiştirdim. "Burada işimiz bitti mi? Çünkü gidip Roberto'yu kontrol etmem gerekiyor."

Babamın bakışları Luca ve benim el ele tutuştığımız yere kaydı ve üst dudağı alaycı bir ifadeyle kıvrıldı. "Ona sordun mu, figlia? Sana söylediklerimi ona sordun mu?"

"Ara sokaktaki çılgın saçmalıkların hakkında mı? Hayır, sormadım. Ve biz gidiyoruz."

"Sor ona!" Babamın sesi yükseldi. "New York'a neden geldiğini sor. Neden sana bu kadar odaklandığını sor."

Luca'nın vücudunun benimkinin yanında sarsıldığını hissettim ama aldırmadım. "Komplo teorilerinden bahsediyorsun Flavio. Bunu sosyal medyada bilim insanlarını trollemek için sakla, tamam mı?"

"Bunu biliyor," dedi babam Luca'yı göstererek. "Yüzüne baksana. Suçluluk duygusu yüzünden okunuyor. Seni önemseydiğini, hatta belki de sevdiğini sanıyorsun ama o benim için burada ve sen de ikincil zararsın Valentina."

Bunca yıldır sevgisini arzuladığım bir adamdan gelen bu sözler beklediğimden daha fazla canımı yaktı. "Çünkü kimse beni gerçekten benim için isteyemez, değil mi?"

"Hayır!" Flavio ayağa fırladı, yıpranmış yüzü sabırsızlıkla buruşuyordu. "Per favore, figlia. Soruları sormadan gitmene izin vermeyeceğim. Çünkü cehalet en çok sana zarar verir."

Birden Luca'nın hiçbir şey söylemediğini fark ettim. Adamın her konuda bir fikri olduğunu düşünürsek, sessizliği tuhaftı. Neden Flavio'ya çenesini kapatmasını söylemiyordu? Ya da iddiaların gerçek dışı olduğunu inkâr etmiyordu?

"Tamam." Luca'nın elini bırakarak ona doğru eğildim. "Neden New York? Neden ben? Sadece babam hakkında mıydı?"

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Luca.

Yalan
söylemeli.

Cevaplamak istemediğim sorular soruyordu ve inkâr sözcükleri dilimi yakıyordu. Ona bakamadım. Segreto'ya odaklandım, her nefesimde intikam sözü veriyordum.

"Söyleyemiyor bile," dedi Segreto, ağzı memnun bir gülümsemeye dönüşerek. "Biliyor ve sana yalan söylemeyi tercih ediyor, figlia."

"Siktir. Defol," diye homurdandım. Keşke bu konuşmayı özel olarak, kendi dilimde yapabilseydik, çünkü Segreto'yu susturmak için gereken tüm kelimelere sahiptim.

"Luca, bana doğru dürüst bir cevap ver." Valentina kolumu çekiştirdi. "Gerçeği söyleyerek onu sustur."

"Ne olursa olsun öğrenecek," dedi Segreto bana. "Gerçekten bunu sonsuza dek sır olarak saklayabileceğini mi sanıyorsun?"

Belki hayır, ama Valentina'yı Rossi ve Palmieri'yle ilgili her şeyden habersiz tutmayı umuyordum. "Hiçbir şey bilmiyorsun ihtiyar."

"Güçlü bir ailenin donunun basit bir nedenden ötürü okyanusu aşıp kendini ve ailesini riske atmayacağını biliyorum. Ndrangheta'nın ölmemi istediğini ve beni geri getirmen için seni görevlendirdiklerini biliyorum. Peki neden kabul ettiniz Don Benetti?"

Ona açıklama borçlu değildim. Sebeplerim kendime aitti. Ama Segreto beni suçsuz olduğuna ikna etmeye mi çalışıyordu? "İki yıl önce Palmieri'nin kızını öldürdün. Bunun cezasız kalacağına mı inandın? İntikam peşinde koşmayacağına mı? Eğer öyleyse, sen bir aptalsın."

Segreto dondu kaldı, ağzı hafifçe aralandı. Düşündüğünü görebiliyordum ama Valentina sessizliğin içine atladı. "Birinin kızını mı öldürdün? Bu korkunç bir şey. Bunu nasıl yaparsın? Özellikle de kendi kızın varken!"

Segreto hâlâ kıpırdamamıştı. "Bu sözde cinayet ne zaman işlendi?"

"İki yıl önce."

"Annem *ölürken mi?*" Valentina babasına sordu. "Burada olduğunu, ona baktığını söylemiştin."

"Yemin ederim ki geldiğimden beri New York'tan ayrılmadım, kızım. Dünyadaki son aylarında da annenin yanından hiçbir şey için ayrılmazdım."

"Bakın, biri yalan söylüyor." Başını ikimizin arasında döndürdü. "Kim bu Palmieri denen adam ve seninle ne ilgisi var Luca?" Cevap veren Segreto oldu. "Luca'nın en üst düzey memurlarından biri. Guardia di Finanza. Ndrangheta ve Cosa Nostra'yı denetlemek de dahil olmak üzere İtalya'daki mali suçları denetlerler."

"Bekle. Luca, başın belada mı?" diye sordu. "Bu kara para aklamayla mı ilgili?"

"Amore, neden kardeşimle gitmiyorsun, ben sonra açıklarım? Babanla yalnız konuşmam gerek."

Aramıza mesafe koyarak bir adım geri çekildi. "Konuşmak istediğin her neyse duymak istiyorum. Çünkü beni de ilgilendiriyor gibi görünüyor."

Bunu yapmak istemiyordum. Segreto ile yalnız konuşmayı tercih ederdim.

Omzumun üzerinden bakarak çenemi kardeşime doğru eğdim. O da hemen öne çıktı. "Val, neden benimle malikâneye gelmiyorsun?"

Segreto ayağa kalkmış, silahını bana doğrultmuştu. "Ona dokunursan Benetti ölür."

Valentina ellerini saçlarında gezdirdi. "Herkes sakın olsun! Luca, New York'a neden geldiğini bilmek istiyorum."

Artık bundan kaçış yoktu. Masaya gittim ve Segreto'nun karşısına oturdum. Valentina'yı şimdilik görmezden gelerek diğer adama şöyle dedim: "Rossi bana yaklaştı. Palmieri'nin, kızının ölümüne neden olan bombalı araç saldırısından senin sorumlu olduğunu öğrendiğini söyledi. Senin bulunup geri getirilmeni istedi."

Segreto elini kalbinin üzerine koydu ve bizim dilimizde konuşmaya başladı. "Gecenin sessizliğinde, yıldızların ışığı ve ayın ihtişamı altında, hayatım üzerine yemin ederim. Kutsal zincirimiz üzerine, hepimizin içinden geldiği kutsal toplum üzerine, o adamın kızını öldürmedim."

İşe alınırken okuduğumuz yeminin bazı bölümlerini kullanan ciddi bir sözdü bu.

Ona inandım.

"Ne demek istiyorsun?" Valentina sesini yükselterek sordu. "İngilizce konuş lütfen."

Segreto'ya dedim ki, "Rossi bana kuzenim Niccolò'nun tutuklandığını ve Palmieri'nin onu seninle takas etmek istediğini söyledi. Ancak buraya geldikten sonra Niccolò'nun gözaltında olmadığından şüphelendim. Ve eğer bu doğru değilse, o zaman bana söylenenlere nasıl inanabilirdim?"

"Rossi bir yılan," dedi Segreto. "Yaşamama izin veremez çünkü diğer 'ndrine'den gerçekten kimin para çaldığını biliyorum."

Tabancamı masanın üzerine dayadım. "Rossi'nin diğer ailelerden çaldığını mı söylüyorsun?"

"Evet. Kayıp sevkiyatlar, ödemelerin kaymağını yemek. Rossi'nin Longobardi'de başka bir ailesi daha var. Çocukların özel okulu için daha fazla paraya ihtiyacı vardı, kapiş?"

"Bunu nasıl keşfettiniz?"

Segreto boştaki elini salladı. "Ben patron yardımcısıydım. Eskiden defterlerle ben ilgilenirdim. İşlerin yolunda gitmediğini fark ettiğimde cevapları almak zor olmadı. Ama bu konuda sessiz kaldım ta ki ... "

"Ta ki sen kızını öğrenip gitmek isteyene kadar." "Gitmeme izin vereceğini düşündüm."

"Ona şantaj yapmaya çalıştın."

Onaylamak için bir kez başını salladı ve Valentina ofladı. "Bu inanılmaz derecede riskliydi. Neden öylece ortadan kaybolmadın?"

"Çünkü bu hayat asla peşimi bırakmıyor, sevgilim." Uzun bir süre ona baktı. "Bunu asla unutma."

"Bekle." Şaşkınlık alnının mükemmel pürüzsüzlükteki derisini gölgeledi. "Luca, babamı Rossi'ye götürmen gerektiğini söylemiştin. Ama kimse bilmezken Flavio'nun burada olduğunu nereden biliyordun?"

Bu en korktuğum kısımdı. Bir kez söyledim mi, artık geri dönüşü yoktu. "Burada olduğunu bilmiyordum." Nefes aldım ve yavaşça dışarı verdim. "Burada olduğunu biliyordum."

"Anlamıyorum. Flavio'nun buralarda olduğunu umarak mı beni izliyordun?"

"Başta hayır."

"Figlia," diye tersledi Segreto kaba bir şekilde. "Seni kullanmayı planlıyordun. Beni saklandığım yerden çıkarmak için seni İtalya'ya geri götürecekti."

Valentina durakladı ve beyninin çalıştığını görebiliyordum. Sonunda kara gözleri yüzümü inceledi. "Bekle, babam doğruyu mu söylüyor?"

Sessiz kaldığımda, vücudu geri çekilirken yüzü düştü. "Sen . . . Buraya beni kaçırmaya geldin. Başından beri amacım babamı bulmaktı." Eli dışarı fırladı ve kendini tezgâha dayadı, omuzları acı çekiyormuş gibi kamburlaştı. "Aman Tanrım. Bu gerçek değildi. Tam olarak onun söylediği gibiydi."

Ne demek istediğini bilmiyordum ama Segreto'nun ona söylediği bir şey olduğunu tahmin edebiliyordum. "Valentina-"

"Aman Tanrım, Luca. Beni *kaçıracaktın*! Ne oluyor lan?" Bana bir canavarmışım, yatağının altındaki bir öcüymüşüm gibi baktı. "Sen bir pisliksin. Beni düşündürdün ve sonra biz ... Aman Tanrım. New York'a iş için geldin. Ne kadar aptalım!"

"Kes şunu," diye bağırdım. "Bırak da açıklayayım."

"Beni İtalya'ya geri götürdüğünde ne olacaktı? Flavio gelene kadar polisin beni kilit altında tutmasına izin mi verecektin?"

"Seni kilit altında tutmayacaklardı."

"Ama beni bir yerde tutacaklardı. Tanrım, ne kadar aptalım." "Fiore mio-"

"Bana öyle deme!"

"Sakin ol ve beni dinle."

"Siktir git! Şu anda çıldırmak için çok iyi bir nedenim yokmuş gibi bana sakın olmamı söyleme."

Bu kadarı yeterliydi. Onu özel olarak konuşabileceğimiz bir yere götürmem gerekiyordu.

Ayağa kalkmaya başladım ama Segreto'nun tabancasını bir kez daha bana doğrultmuş halde buldum. "Bunu aklından bile geçirme," dedi bizim dilimizde. "Taşaklarını keser ve zorla boğazına sokarım."

"Yolumdan çekil ihtiyar, yoksa seni öldürürüm."

"Bana ATV'nin anahtarını ver," diye seslendi Valentina. "Sonra ikiniz birbirinizi öldüresiye dövebilirsiniz."

"Fratello," dedim, kardeşimin beni anlayacağını biliyordum. Valentina'nın bensiz gitmesine izin veremezdim.

Segreto usulca, "Ona dokunursa ölürsün," dedi ve Valentina'ya bir anahtar fırlattı. "Nasıl sürüleceğini biliyor musun?"

"Şaka mı yapıyorsun? Buradaki bütün erkeklerde var. Ben ortaokulda öğrendim."

"Gitme," dedim. "Per favore, amore. Açıklamama izin vermelisin."

"Bunun bir açıklaması yok." Arka kapının tokmağını tuttu. "Söylediğin tek bir kelimeye inanmakla aptallık ettiğim dışında."

"Sana hiç yalan söylemedim."

Kapıyı çekerek ardına kadar açtı. "Elbette, Bay DiMarco. Kendinize bunu söylemeye devam edin." Durakladı ve göğsü kabararak gözlerini kapattı. Beni dinlemeye istekli olabileceğini düşünmüştüm ki, "Babamı öldürme Luca. Ona zarar da verme. Eğer birazcık namusun, bana birazcık saygın varsa, ona zarar vermezsin. Kalan onurun üzerine bana söz ver."

Derimin yüzeyinin hemen altında gizlenen şiddetle kaslarım seğirdi. Segreto'ya Valentina'yla olan ilişkiye karışmasının bedelini ödetmek istiyordum. Artık benden nefret ediyordu ve onu affettirip affettiremeyeceğim belli değildi.

Bunun için acı çekmeyi hak ediyordu.

"Valentina," dedim, tüm hoşnutsuzluğumu tek bir kelimeye sığdırarak.

"Hayır, bana *Valentina* deme. Ona zarar vermeyeceğine söz ver. Ona zarar vermeyeceğine söz ver.

bu adamın kızını öldürmedi. Bu sizin için yeterli olmalı. Gerisi önemli değil."

Gerisi mi? İkimizi mi kastediyordu? "Eğer kabul edersem, açıklamamı dinlemek zorundasın."

"Sözün bu mu?"

Arka dişlerimi birbirine geçirdim ve tükürdüm, "Evet, beni dinlersen ona zarar vermeyeceğime söz veriyorum."

"Tamam o zaman. Açıklamanı dinleyeceğim." Acı bir kahkaha attı.

"Bana bir mesaj gönder, okuyacağıma söz veriyorum."

Ben daha yorum yapamadan, kapıyı arkasından çarparak dışarı çıktı. Saniyeler sonra ATV kükreyerek canlandı. Gazı verdi ve uzaklaşırken motorun vınlamasını duyduk.

Segreto birkaç adım geri çekildi ama silahını bana doğrulttu. "Bilmeyi hak ediyordu."

Ellerimi kalçalarımın altına koydum ve Valentina'nın babasına sert bir bakış fırlattım. "Ona değer verdiğimi biliyorsun ama yine de onu bana karşı zehirledin. Bunun için seni öldürmeliyim."

"Ama sen sözünün eri bir adamsın," dedi. "Yani yapmayacaksın. En azından ikimizden biri onun iyiliğini düşünüyor."

"Ben onun iyiliğini düşünüyorum. Bu yüzden onu kaçırmadım, bu yüzden restorana yardım ediyorum. Lanet olası kızın için her şeyi yaparım!"

Segreto silahını yavaşça indirdi. "İşte bu yüzden onu ele vereceksin. Hapis ve kan dolu bir hayattan daha iyisini hak ediyor."

Otuzuncu Bölüm

Valentina

Maggie'yi ana tadım odasında buldum.

Yalnızlık arayışı içinde, dün küçük göl evinden ayrıldıktan sonra Fiorentino Şaraphanesi'ne kaçtım. Luca'nın trattoria'da ya da evimde bana yaklaşacağını biliyordum ve kesinlikle malikâneye dönmeyecektim. Maggie beni hiç soru sormadan yanına almıştı.

Kadınlar en iyileriydi.

"İşte buradasın!" Arkadaşım yuvarlak bir masada üç adamla birlikte durduğu yerden el salladı.

Hepsi bana baktı, ben de zorla gülümsedim. Şüphesiz içim gibi kırılıyordu, soğuk ve hissizdi. Yaklaştığımda şarap tattıklarını gördüm.

Boş bir bardağa ve açık şişeye uzandım. "Tam da ihtiyacım olan şey. Kahvaltı için teşekkürler, Mags."

Elini şişenin üzerine koyarak beni durdurdu. "Onun yerine kahveyle başlayalım, olur mu? Adam, Val'e bir fincan sert ve siyah bir şey getirir misin?"

"Elbette." Adam liseye birlikte gittiğimiz bir çocuktu ve birkaç yıldır şaraphanede çalışıyordu. Maggie diğer adamlardan bize bir dakika izin vermelerini isterken o bara doğru yürüdü.

Yalnız kaldığımızda, "Kalbinin kırık olduğunu biliyorum ama içmeye başlamadan önce saat beşe kadar bekleyelim" dedi.

"Öğlene ne dersin?"

Arkadaşım gülmedi. "Val, o buna değmez. Hiçbir erkek buna değmez. Ama özellikle de sana yalan söyleyen ve seni İtalyan polisine teslim etmek isteyen bir suçlu için!"

Dün ona her şeyi bir kutu mendili parçalarken hüngür hüngür ağlayarak itiraf etmiştim. "Biliyorum. Ben sadece . . . Bu duygunun gitmesine ihtiyacım var.

uzaklaş." Boş ve ağırlı hissettiğim göğsümü ovuşturdum. "Üzgün olmaktan çok yoruldum, Mags."

Maggie kolumu sıkarken yüz ifadesi yumuşadı. "Biliyorum bebeğim. Son birkaç yıldır yaşadığın kederin üstüne bir de bu eklendi. Bu pek adil görünmüyor. İşte bu yüzden o İtalyan'ı bir daha görürsem taşaklarına tekme basacağım."

"Aslında bunu yaptığını görmek isterdim."

"Seninle temas kurmaya çalıştı mı?"

"Bilmiyorum. Telefonumu hâlâ açmadım."

Dün Maggie'nin telefonunu Roberto'nun durumunu kontrol etmek ve Giovanni ile irtibat kurmak için kullandım. Roberto iyi olduğuna dair bana güvence verdi ama dinlenmek için birkaç gün izin almasında ısrar ettim. Giovanni trattoria'yı kontrol altında tutuyor gibi görünüyordu ve bana dün gece gelmememi söyledi. Bir akşam izinli olmanın bir zararı olmayacağına karar verdim.

Biri bana, diğeri Mags'e olmak üzere iki fincan kahve geldi. Onunki tam da tercih ettiği gibi hafif ve kremalıydı. Adam'a teşekkür ettik ve o da tadım odasından ayrıldı.

Kupayı dudaklarıma götürürken, "Kahveyi nasıl sevdiğini biliyor," dedim. "İlginç."

"Kapa çeneni." Maggie'nin dudakları gülümsemeye karşı koyuyormuş gibi kıvrıldı. "O benim çalışanım."

"Demek ki bu konu hakkında düşünmüşsün." Kahvemi yudumladım ve badem likörü beni hemen etkiledi. Tanrı Adam'ı korusun. Kahveme ilaç katmıştı. "Bu şimdiye kadar içtiğim en iyi kahve. Bence onunla evlenmelisin."

Gözleri kısılırken kaşları kırıştı. "Tuhaflaşma. Hem neden benden bahsediyoruz ki? Ben *senin* hakkında konuşmak istiyorum."

"Söyleyecek fazla bir şey yok. İşimiz

bitti." "Sence şimdi geri dönecek mi?"

"Sanırım öyle. Onu burada tutan bir şey yok. O kızı babam öldürmedi ve ben de kesinlikle İtalya'ya giden bir uçağa binmeyeceğim. Luca bundan sonra kendi sorunlarıyla uğraşabilir."

"Oh, kahretsin." Maggie'nin gözleri arkamdaki bir şeye odaklanmıştı. "Şimdi bakma, ama işte seni kaçırmak isteyen kişi geliyor."

Lanet olsun.

Tüm vücudum sıkıştı, kaslarım şok içinde gerildi. "Beni onunla yalnız bırakma."

"Merak etme kızım, ben senden bir adım öndeyim." Maggie masanın etrafından dolanıp sırtını bana dayadı, önü Luca'ya dönüktü. "Kapalıyız efendim."

Camdaki yansımasını görebiliyordum, yarı yolda nasıl durduğunu ve ellerini nasıl ceplerine soktuğunu. "Sinyorina Fiorentino. Valentina ile bir dakika görüşmek istiyorum, lütfen."

"Burada Valentina diye biri yok."

Luca'nın iç çektiğini duydum. "Oyun oynayacak vaktim yok, sinyorina."

Maggie, "Bu benim kız arkadaşım," demeye çalıştı. "Ve dışarıda değil, yani sakıncası yoksa? Bas git."

"Valentina, amore," dedi o çok sevdiğim derin, aksanlı sesiyle. "Seninle konuşmam gerek."

Bunu uzatmanın bir faydası yoktu. Sadece gitmesine ihtiyacım vardı. "Bana mesaj atmanı söylemiştim."

"Denedim ama telefonun kapalı."

Bu da aramayı denediği anlamına geliyordu. Bu adam talimatlara uyacak biri değil.

Kuralları ben koyarım Valentina.

Artık değil. Artık kuralları ben koyuyorum.

Dönüp Maggie'nin omzunun üzerinden bakışlarıyla karşılaştım. "Beş dakikan var Luca."

"Yalnız."

"Hayatta olmaz. Maggie kalıyor."

Çenesinde bir kas sıçradı. "Böyle özel bir konuşmaya kulak misafiri olmasını mı istiyorsun?"

"Barın yanında durmama ne dersin?" Maggie bana dönerek Adam'ın bardakları parlattığı yeri işaret etti. "Ben de zamanlayıcıyı ayarlayayım."

Bir kez başımı salladım. "Teşekkürler, Mags."

Uzaklaşmadan önce Luca'ya tatlı tatlı gülümsedi. "Eğer onu daha fazla incitirsen, Benetti, taşaklarını boğazına kadar tekmeleyeceğim."

Luca cevap vermedi, kadın yanımdan ayrılırken yüz ifadesi okunmuyordu. Dikkatimi pencerelere vererek ona arkamı döndüm ama bana yaklaştığını görebiliyordum. Küçük masanın karşı tarafına doğru yürüdü ve orada sessiz bir şekilde durdu. Boynundaki morluklar benimle alay ediyordu, iyi bir adam bulduğunu düşünen masum bir kızın bıraktığı benekli morluklar.

Ona aşık olabileceğimi düşündüğüm daha dün müydü?

Tanrım, ben bir aptalmışım. Tanıştığımız andan itibaren beni kandırmıştı. "Saat işliyor," dedim ve kahvemi yudumladım.

"Acele etsen iyi olur."

Ellerini masanın üzerinde kavuşturdu, kol düğmeleri tahtaya hafifçe vuruyordu. "Eğer seni kaçırıp ülkeme götürmek isteseydim, bu çoktan gerçekleşmiş olurdu. Fikrimi haftalar önce değiştirdim."

"Benim için ne büyük şans," diye alaycı bir sesle konuştum. "Sana yalan söylediğim için kızgın olduğumu biliyorum ama-"

"*Ama* diye *bir şey* yok Luca. Başından beri beni kullanıyordun. Eğer babam yakınlarda olmasaydı, beni kaçırarak ve İtalyan hükümetine bir piyon gibi teslim edecektin!"

"Yanılıyorsun. Seni kullanmayacaktım. Aslında bunu engellemek için elimden gelen her şeyi yapıyordum. Tanıştığımız gecedan beri ayaklarımı sürüyordum, başka çözümler arıyordum."

"Ne gibi?"

"Kayıp kuzenimi bulmak için D'Agostino'dan yardım istemek gibi." New York'taki o iş yemeği. "Peki onu buldun mu?"

"Hayır, henüz bulamadım. Ama Valentina, seni Catanzaro'ya götürmek istiyorum, Rossi ya da Palmieri'yle ilgili bir şey için değil. Benim için gelmeni istiyorum. Benimle yaşamayı istiyorum ve-"

İnanılmaz bir kahkaha attım. "Şaka yapıyor olmalısın! Şimdi de beni önemseydiğine ikna ederek beni oraya götürmeye mi çalışıyorsun? Tanrım, Luca. İnanılmazsın."

"Seni önemsiyorum." Sesi alçak ve öfkeliydi. "Hiç mi dikkat etmiyorsun? Senin için her şeyi yaparım, ailemi, imparatorluğumu riske atmak da dâhil. Şimdiye kadar dönmüş olmalıydım ama burada kalıyordum. Seninle."

Sözlerinin içimde uyandırdığı tüm şefkati bir kenara ittim. Bu adam baştan aşağı bir yalancıydı. Sakince kahvemi yudumladım. "Seninle İtalya'ya gelmeyeceğim, yani... " Omuzlarımı rahat bir omuz silkme hareketi olduğunu umduğum bir şekilde kaldırdım.

"Neden gitmiyorsun?"

"Birincisi, beni hâlâ pazarlık kozu olarak kullanmaya çalışmadığına inanmıyorum. İkincisi, burada bir hayatım var. Bir restoran, arkadaşlar. Annemin evi. Benden hiç ziyaret etmediğim bir ülkede kan ve suç için imza atmamı istiyorsun."

"Senden sadece benim için kaydolmanı istiyorum. Seni kan ve suçtan koruyacağıma yemin ederim."

"Bu anlamsız bir tartışma çünkü seninle hiçbir yere gitmiyorum. Ağzından çıkan tek bir kelimeye bile inanmayacağım."

"Valentina." Parmaklarıyla gözlerini ovuşturdu, sonra ellerini tekrar masanın üzerine bıraktı. "Bütün bunları unutturmak için babanı bulmaya çalışıyordum. Ama burada kalamam. Eve dönmeli ve Rossi ile anlaşmalıyım. Eğer bunu bir an önce yapmazsam, beni ya da babanı öldürmeye çalışacak. Belki ikisini de."

"Beş dakika!" Maggie bardan seslendi.

Bir elini saçlarında gezdirerek kalın telleri karıştırdı. "Yapma bunu. Senin için deli oluyorum. Seni incitmektense kendi kolumu kesmeyi tercih ederim. Te lo prometto, bella."

Belki de doğruydu. Belki *bu sefer* yalan söylemiyordu.

Ama tüm hayatımı bir belki için riske atamazdım.

Ve beni sevmiyordu, sadece beni kaybetmek istemiyordu.

Ben tereddüt ederken, neredeyse birbirimize degecek kadar yaklaştı. "Babanın seni kaçırdığını öğrendiğimde neredeyse kendimi kaybediyordum. Hayatım boyunca hiç bu kadar korkmamıştım. Amerikalı bir polis dedektifine bilgi karşılığında bir iyilik sözü verdim, Tanrı aşkına. Seni bulmak için her şeyi yapardım." Nefes verdi ve parmak eklemlerini yanağında gezdirdi. Nazik dokunuşu göğsümde keleklerin uçuşmasına neden oldu. Yumuşak bir sesle, "Sana ihtiyacım var, aşkım. Sensiz ben bir hiçim."

"Çek ellerini!" Maggie odanın öbür ucundan bağırdı ve onun ayıltıcı sesi kalbime ve zihnime yaptığı büyüü bozdu.

Berraklığım geri geldi ve bir adım geri attım. "Cevabım hayır. Ve burada işimiz bitti."

Luca'nın eli ahşap masanın üzerine düştü. "Bu gece gidiyorum. Umarım fikrini değıştirirsin. Ama değıstirmezsene, aylar sürse bile Catanzaro'ya her zaman beklerim. Bu arada Gabriele'i sana göz kulak olması için burada bırakıyorum."

"Bunu yapmana gerek yok. Oğlunun senin için beni gözetlemesini istemiyorum."

"O bir casus değıl. Seni güvende tutacak, böylece ben de endişelenmeyeceğim. Sen benim kalbimi ve ruhumu tutuyorsun, fiore mio. Per sempre."

Sonsuza kadar.

Yanıt vermediğimde, sözlerine ünlem işareti koyar gibi parmak eklemlerini masaya iki kez vurdu. Yansımadaki çıkışa doğru yürümesini izledim, gururlu omuzları her adımda kayıyordu. Öfke, acı ve özlem içimde savaşıırken göğsüm ağrıyordu.

Ama içten içe doğru şeyi yaptığımdan emindim. Babam ve Luca'nın içinde bulunduğu karmaşadan kendimi uzak tutmalıydım.

dahil oldum. Onların sorunları benim sorunlarım değildi. Kendi başıma halletmem gereken yeterince sorunum vardı.

Ve Luca'yı bana yalan söylediği için asla affetmeyecektim - onu ne kadar özlemiş olursam olayım.

Bir kol omuzlarıma dolandı. Maggie başını benimkine yaslayarak, "Seninle gurur duyuyorum," dedi. "Bir an için pes edeceğini sandım."

"Ben de," dedim titreyerek, gözlerim yine dolmuştu. Tanrım, ağlamaktan çok yorulmuştum.

"Ağlama bebeğim. Bunu da atlatacağız, tıpkı son birkaç yıldır yaptığımız gibi."

"Gelip onunla İtalya'da yaşamamı istedi."

Homurdandı ve bana daha sıkı sarıldı. "Sanırım seni kaçırmak yerine bunu istediği için minnettar olmalıyız."

Sallantılı bir kahkaha attım. "Evet, sanırım. Vay canına, hayatım mahvolmuş." "Hayır, *onun* hayatı berbat. Sadece seni birkaç haftalığına bunun içine sürükledi.

Ama şimdi kurtuldun, Tanrı'ya şükür. Ucuz atlattın Val. Belki de tam anlamıyla, yaptığı işi düşünürsek."

Kolumu ona doladım ve manzara boyunca uzanan üzüm bağına baktık. "Her şey için teşekkürler Mags. Sensiz ne yapardım bilmiyorum."

"Muhtemelen gerçekten boktan bir şarap içer ve çok daha az eğlenirsin." "Burada birkaç saat daha takılabilir miyim?"

"Kızım, öğleden sonra içmeye başlıyoruz. Hiçbir yere gitmiyorsun."

* * *

Luca

Benim gibi bir adam umut etmeye meyilli değildi. Ne adaleti ne de bağışlamayı ödüllendiren bir dünyada soğuk, sert gerçeklerle uğraştım. İnsanoğlunun sunabileceği zalimlikleri biliyordum, çünkü çoğu zaman onları dağıtan bendim. Ve sonumun nazik ya da sıradan olmayacağını biliyordum. Seçtiğim hayat böyleydi.

Yine de umut etmişim.

Beklerken ona bir tılsım, kasvetli ve yalnız varlığımda bir ışık gibi tutundum. Gelmesi, beni affetmesi ve yanımda durması için dua ettim.

gururla yanımda olacaksın.

Seninle hiçbir yere gitmiyorum. Ağzından çıkan bir kelimeye daha asla inanmayacağım.

En azından ben denemiştim. Daha önce hiçbir kadın benden böyle bir beyanat almamıştı, kalbim ve ruhum bu kadar savunmasız bir şekilde ortaya çıkmamıştı. Yine de işe yaramamıştı. O gelmiyordu.

Küçük pencereden karanlığa baktım, dilimde acı bir başarısızlık vardı.

Cep telefonum çaldı ve kalbim boğazıma kaçtı. Ekranı baktım. Gabriele. "Pronto."

"O gelmiyor."

Omuzlarım çöktü, umudum bir balon gibi söndü. "Haber verdiğiniz için teşekkür ederim. Sonra konuşuruz."

"Bekle, baba. Sen gitmeden önce sana bir şey söylemek istiyorum." "Nedir o, figlio mio?"

"Dinliyor ve araştırıyordum. Bence burada gerçek bir fırsat var. Kimse liderlik etmiyor ve D'Agostino'nun kardeşi Toronto'da. Ortak olabilir. Kalmayı düşünmelisin."

"Ben de senin sadece barda çalıştığını sanıyordum."

"Ne diyebilirim ki? İnsanlar benimle konuşmayı seviyor. Trattoria'da çalışırken öğrendiğim şeylere inanamazsın. Allora, bu genişlemenin bir yolu olabilir."

Ailesini düşünmesi hoşuma gitmişti. Olgunluk ve öngörü gösteriyordu. "Bu şaşırtıcı ama hoş bir sürpriz. Etkilendim, Gabriele."

"Etkilendin mi? Bu yapacağın anlamına mı geliyor?"

New York'a açılmak kulağa yorucu geliyordu, özellikle de evde yapılması gereken çok iş varken. Ama onun özgüvenini kırmak istemedim. "Bunu düşüneceğim. Tamam mı?"

"Grazie, Papà. A presto."

Telefonumu bırakarak beni kokpite bağlayacak bir düğmeye bastım. "Andiamo, per favore."

Tekerlekler dönmeye başladı ve Dante'nin arkada "Tanrıya şükür" diye mırıldandığını duydum.

Yerden havalandığımızda mideme kramplar girdi, bu her şeyin gerçekten bittiğinin kanıtıydı. Onu geride bırakıyordum ama sanki bir parçam hâlâ onunla birlikteymiş gibi hissediyordum.

Benden kan ve suç için kaydolmamı istiyorsun.

Valentina'nın veda sözleri aklımdan geçti. Haksız değildi. Ondan benimle gelmesini istemeye hakkım yoktu ama ben bencil bir adamdım. Gitmesine izin vermeye hazır değildim.

Bir bardak viski daha doldurdum ve bir yudum aldım.

Kardeşim sessizce konuştu. "Onu kaçırıp GDF'ye teslim etmeliydin."

"Bunu bir daha söylersen dişlerini kırarım."

Sergio derin bir iç çekti. "Artık daha büyük sorunlarımız var. Senin hayatın tehlikede. Rossi seni öldürmeye karar vermezse, Palmieri'ye atacak."

"Rossi ya da Palmieri'den korkmuyorum. Niccolò'nun GDF'ye aleyhimizde bir kanıt verdiğini sanmıyorum."

"Umarım haklısındır. Hemen gidip Rossi'yi ziyaret edeceğinizi varsayıyorum."

"Segreto'nun söyledikleri doğruysa, aptalca görünüyor." Ben de Valentina'nın babasına inanmaya meyilliydim. "Palmieri'nin kızına suikast emrini verenin Rossi olduğunu kanıtlamamız gerekiyor."

"Elbette, kulağa kolay geliyor."

"Birileri biliyor. Rossi kendi başına bir suikast planlayamayacak kadar aptal ve tembel." Sergio iki eliyle yüzünü ovuşturdu. "Ne boktan bir durum."

"Böyle bir vuruş mu?" Aldo sıranın öbür ucundan ıslık çaldı. "Bu işi kabul edecek pek kimse yoktur. Tahminimce bu işi dışarıdan yaptırırdı."

Sergio sordu, "Ruslar mı? Sırplar? Arnavutlar?"

Başımı salladım ve önümdeki yarısı boş viski bardağına uzandım. "Öyle görünüyor." Bir yudum aldım ve likör mideme doğru inerken düşündüm. "Sorabileceğimiz biri var. Bilen biri olabilir."

Sergio da bir bardak viski aldı. "Kime?" "Alessandro

Ricci'yi hatırlıyor musun?"

"Elbette," dedi Sergio.

Aldo küçümseyici bir ses çıkardı. "Ricci'nin kadınları ve çocukları öldürmeye karşı bir kuralı vardı. O değildi."

Bunu biliyordum. Neredeyse herkes biliyordu. "Ben asistanını düşünüyordum, bütün işleri halleden kişiyi."

"Eski Rus istihbaratçısı değil miydi?" Aldo sordu.

"Evet, Rossi işi kiralamak için ilana çıkarsa hatırlayacaktır."

"Ah." Sergio içkisini bıraktı ve cebinden telefonunu çıkardı. Kilidi açtığı anda, "Numarası sende var mı?" diye sordum.

"Hayır," diye cevapladı Sergio. "Ona ulaşmak için Ricci'den geçmen gerekiyor. Ve Giulio Ravazzani'den geçmeden ona ulaşamazsın. Ve Giulio Ravazzani'ye ulaşmak için . . ." Lafi dolandırdı.

"Siktir git." İçkimin kalanını bitirdim ve bardağı yere bıraktım. Kanunsuz suçlulardık ama uymaya çalıştığım bir kuralımız vardı. "Ara onu. Şu işi bitirelim."

Sergio telefonuna hızlıca dokundu ve bana uzattı. Çaldığında, küçük uçağı çevreleyen gökyüzüne baktım.

"Pronto."

Marco Ravazzani'ye "Benetti," dedim. "Buralarda mı?"

"Duruma göre değişir. New York'ta olduğunu duyduk."

Cevap vermedim. Fausto Ravazzani'nin consigliere'i ona kendimi açıklayacağımı düşündüyse yanılıyordu. Eşit değildik, yakın bile değildik.

Marco iç çekti. "Bekleyin."

Hat sessizleşti, şüphesiz kuzenini kontrol ederken onun sesini kapatıyordu. Ama Fausto'nun sadece meraklan da olsa telefonu açacağını biliyordum. Pek sık konuşmuyorduk.

"Benetti," dedi derin bir ses. "Bu beklenmedik bir şey."

"Ravazzani," diye selamladım. "Ciao, come stai? Umarım siz ve aileniz iyisinizdir."

"Burada her şey yolunda. Ya siz? New York'ta yemekler nasıl?" "Bir şef getirdiğim için daha iyi oldu." İkimiz de kıkırdadık, sonra ben sadede geldi. "Arıyorum çünkü oğlunuzun ragazzo'suyla konuşmam gerekiyor."

"Ne hakkında?"

"Bunu telefonda söylemem güvenli değil."

"Anlıyorum. Emekli oldu, kapış?"

"Farkındayım," dedim. "Birkaç yıl önce meydana gelen bir olayla ilgili bilgi arıyoruz. Asistanının hatırlayabileceğini umuyoruz."

"Ah. Bunun New York'a neden gönderildiğinizle bir ilgisi var mı?"

Ravazzani'nin GDF, Segreto ve Rossi'den haberdar olması mümkündü. Yalan söylemek için bir neden göremiyordum. "Evet, var."

"Eğer izin verirsem," dedi yavaşça, "ve kendini içinde bulduğun bu bulmacayı çözersen, unutmayacaksın, anladın mı?"

Yani ona borçlu olacaktım. "Elbette."

"Va bene. Alessio'nun kısa süre içinde sizinle temasa geçmesini sağlayacağım." "Grazie. Ailene en iyi dileklerimi ilet."

Telefonu kapatmaya başladım ama o konuşmaya devam etti. "Biliyor musun, ben de birkaç yıl önce Mommo ile benzer bir durum yaşadım. Ama bir Afrika atasözü vardır, *'İçinde düşman yoksa, dışarıdaki düşmanlar sana zarar veremez.* Evini temizle, Benetti." Sonra bağlantıyı kesti.

Demek Rossi ve GDF'yi öğrenmişti.

Bir nefes verdim ve Sergio'ya cep telefonunu verdim. "Ricci yakında sizinle temasa geçecek."

"Başka ne dedi?" diye sordu kardeşim.

"Don Rossi'yi öldürmemiz gerektiğini."

"Minchia!" Aldo "Mamma mia" diye mırıldandığı sırada Sergio da "Minchia!" dedi.

"O haklı. Palmieri ve Rossi'yi birbirine düşürmeyi umuyordum ama bu çok uzun sürebilir. Valentina, Rossi'nin yaşadığı her dakika risk altında çünkü Segreto'ya ulaşmak için onu kullanmaktan çekinmeyecektir."

"Ama bölgenin başındaki kişiyi öldürmek Cristo, Luca." Sergio çenesini ovuşturdu. "Diğer aileler bize karşı dönebilir."

"Ravazzani bunu başardı ve hayatta kaldı. Hatta daha da güçlendi."

"Bir sorunu gözden geçiriyorsun," dedi Aldo. "Kardeşinin de dediği gibi, hayatın risk altında. Rossi yalnız döndüğünü öğrendiğinde, onu öldürecek kadar yaklaşmak şöyle dursun, hayatta kalmana bile izin veremez."

"Ve bunu önce diğer ailelerle halletmeliyiz," diye ekledi Sergio. "Onay almadan onu öldüremezsin."

"Diğer 'ndrine'larla toplantılar yaparken Valentina'yı risk altında bırakamam. Yaratıcı olmamız gerek." Uçağın arka tarafını görebilmek için koltuğumdan kalktım. "*Fratelli!*"

"Onlara ne için ihtiyacımız var?" Sergio sordu.

"Çünkü onlar her şeyi bizden farklı görüyorlar. İniş yapmadan önce fazla zamanımız yok ve indiğimiz anda hazır olmak istiyorum."

Bölüm Otuz Bir

Luca

Gönüllü olarak içeri gireceğimi hiç düşünmemiştim.

Yine de açık bir günde tam olarak bunu yapıyordum, güneş tenime vururken ellerim ve ayaklarım serbestti. Bir daha asla güneşi hissetmeme ihtimalim vardı. Bu bir kumardı ve sonucunu kimse tam olarak bilmiyordu.

Bina kahverengi ve kare şeklindeydi, kapladığı alan tam bir şehir bloğuydu. Katlar, Roma gökyüzüne karşı bir nöbetçi gibi caddenin üzerinde yükseliyordu. Üzerimde ne cep telefonu ne de kimlik vardı. Euro da yoktu. Sırtımdaki kıyafetlerden başka hiçbir şeyim yoktu.

Korkuma rağmen kalbim yavaş ve düzenli atıyordu. Artık fikrimi değiştiremezdim, zaten değiştiremezdim de. Kapıyı açtım ve güvenlik kontrol noktasına yaklaştım.

Görevli bana "Adınızı ve kimi görmeye geldiniz?" diye sordu. "Luca Benetti. Colonnello Palmieri'yi görmeye geldim."

Memur bilgisayarından başını kaldırdı, ağzı bir karış açıldı. Kılımı bile kıpırdatmadım. Kameralar şimdiye kadar beni yakalamış olmalıydı. Şüphesiz memurlar arasında bir alarm çalıyordu.

Masadaki telefonlar çalmaya başladı.

Göz ucuyla bir düzine memurun bana doğru koştuğunu gördüm. Doğduğumdan beri içimde var olan kaçma dürtüsü güçlüydü ama kıpırdamadan durdum. Göz açıp kapayınca kadar üzerime çullandılar, beni masaya doğru ittiler ve kollarımı arkamdan sürüklediler. Elleri bacaklarımda, belimde aşağı yukarı dolaşıyordu. Sanki keseme bantlanmış bir tabanca varmış gibi taşaklarımı bile tuttular.

Karşı koymadım, itiraz etmedim. Beni ayağa kaldırdılar ve bileklerimi kelepçelediler. Sonra beni metal detektöründen geçirdiler. Kemerim alarmı çaldırdı, bu yüzden hemen çıkarıldı ve bir kez daha geçirildim.

Çıktığımda, bana aptallığımı ve bir daha asla gün ışığı göremeyeceğimi söyleyerek alay ettiler.

"Colonnello Palmieri'yi görmeye geldim," diye kameraların duyabileceği kadar yüksek sesle tekrarladım.

Beni bir asansöre sürüklediler ve içeri ittiler. Ofislere çıkmak yerine aşağı indik. Şaşırmamıştım. Başkalarının yanında bana güvenmezlerdi.

Yerin altı serindi. Floresan ışığın altında, koridor boyunca sıra sıra kapılar uzanıyordu. Birini açtılar ve beni içeri aldılar, kollarım arkamda acı verici bir şekilde gerilmiş sandalyeye kelepçelendim. Yine de şikayet etmek anlamsızdı.

Beni daha ne kadar bekletecekti? Onun yerinde olsaydım, acele etmezdim. Suçluyu mümkün olduğunca uzun süre perişan ederdim. Ama Rossi'nin iddialarının çoğunun yanlış olduğundan şüpheleniyordum, Palmieri'nin karısına misilleme olarak bana karşı açtığı dava da buna dahildi. Eğer durum buysa, Palmieri bugün ortaya çıkmamdan dolayı şok olmuş ve meraklanmış olmalıydı.

Yakında öğrenecektim.

Dakikalar ilerliyordu. Pozisyonumu ayarlamaya çalıştım ama rahatlama olmadı. Sonunda kollarım uyuştı. Tavandaki noktaları saydım, kendimi sorgulamamı engelleyen akılsızca bir işti bu.

Catanzaro'ya inmeden önce Alessandro Ricci'nin asistanıyla konuştuk, o da vuruşun açık piyasaya sürülmediğini söyledi. Bu Rossi'nin bir suikastçı tutmadığı anlamına geliyordu. İş kendisinin hallettiğini varsaymak zorundaydım, bu da işin neden boka sardığını açıklayabilirdi.

Tam beni bütün gece bu şekilde tutmayı mı planlıyorlar diye düşünürken kapı açıldı. Yaşlı bir adam elinde kalın bir dosya klasörüyle içeri girdi. Çok uzun boylu değildi ve üst dudağını ince bir bıyık süslüyordu. Giydiği buruşuk takım elbise gösterişli değildi ama kaliteliydi.

Dosyayı masaya bırakıp karşımdaki koltuğa otururken hiçbir şey söylemedim. "Tanrı bugün bana gülümsüyor olmalı."

Onu kızdırmayı umarak sırttım. "Colonnello Palmieri. Sizin zeki olmanız gerekiyor. Neden içeri girdiğimi kendinize hiç sormadınız mı?"

"Bunun pek önemi yok." Kâğıtlarla dolu dosyayı işaret etti. "Bu, asla dışarı çıkmayacağınızı garanti ediyor. Yani ziyaretinizin nedeni önemsiz."

"Yanlış. Çok önemli, Colonnello."

Yumruğunu masanın üstüne vurarak dosyanın zıplamasına neden oldu. "Karımla yattın!"

Ah. Demek farkındaydı. "Bir barda bana yaklaştı ve sahte bir isim verdi. Karın olduğunu bilseydim, onu reddederdim."

"Sana inanmıyorum."

İç çekerek dudaklarımı birbirine bitıştirdim. "İnatçı olma. Karın yüzünden burada değilim."

"O halde beni aydınlatın, Don Benetti. Bugün beni neden aradığınızı anlatın."

"Hepsi benim için mi?" Başımı masanın üzerindeki dosyaya doğru eğerek sordum.

"Bunlar sadece siz ve 'ndrina'nız hakkında keşfettiğim son şeyler. Yukarıda altı klasör daha var."

"Altı mı?" Isık çaldım. "Etkileyici."

"Bu akıllıca mı? Hayatının geri kalanını hapiste geçirecek bir adamın iğnelemesi?"

"Peki suçlama nedir?"

Palmieri gözlerini dikmiş bana bakıyor, parmaklarını masanın üzerinde gezdiriyordu. "Anlaşma yapmak için mi buradasın? Ailene ve 'Ndrangheta'ya sırtını dönmek için mi?"

"Aileme ihanet etmeden önce kendimi kafamdan vururdum.

Buraya soru sormaya geldim."

Bana bakışları daha küçük bir adamın cesaretini kırabilirdi. "Sen bir suçlusun, bir katilsin. Sana neden yardım edeyim ki?"

"Çünkü kızınızın katili hakkında bilgim var."

Bu onun dikkatini çekti. Sırtını dikleştirdi ve daha yakına eğildi. "Flavio Segreto'yu buldun mu?"

Hiçbir şey söylemedim. Sorularım cevaplanana kadar konuşmayacaktım.

"Dimmi!" diye tersledi.

"Ma dai," dedim sakince, "bu işler böyle yürümüyor. Önce sen benim sorularımı yanıtla, sonra ben sana bildiklerimi anlatırım."

Saniyeler geçtikçe bunu düşünüyor gibi görünüyordu. Sonunda elindeki dosyayı kenara itti ve dirseklerini masaya dayadı. "Peki. Kabul ediyorum."

"Önce kameraları kapat." Başımı tüm görüntülerin kaydedildiğini bildiğim köşeye doğru eğdim. "Bunu kimsenin duymasını istemiyorum."

Ayağa kalktı ve kapıya doğru gitti, koridordaki birine bir şeyler mırıldandı, sonra sandalyemin arkasına geldi. Bileklerimden tutarak, ellerimi serbest bırakmak için kelepçelerin kilidini ustalıkla açtı.

"Grazie," diye homurdandım, kan acı içinde tekrar kollarıma hücum ederken.

Tekrar yerine oturduğunda, "İşte. Kamera yok. Sorunuzu sorun." dedi.

Omuzlarımı silktilim. "Kuzenimi gözaltına aldınız mı?" "Kimi?"

"Niccolò Benetti."

"Hayır."

"Onu güvenli bir evde ya da başka bir tesiste tuttunuz mu?"

"Kaç farklı şekilde hayır diyebilirim? Onu hiçbir zaman hiçbir kapasitede tutmadık. Onunla hiç tanışmadım."

Ah. Demek Rossi yalan söylemişti. Niccolò'nun nereye gittiği ve neden artık telefonuna cevap vermediği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bunun GDF ile hiçbir ilgisi yoktu.

Ve Rossi beni kullanmanın bedelini ödeyecekti.

"Ve" diye ekledi Palmieri, "eğer kuzenlerinden birini gözaltına almış olsaydım, çoktan hapse girmiş olurdun."

Kendini çok beğenmişti ama Benettis ailemizi ispiyonlamamıştı. "Hiç şüphe yok."

"Sorunuzu yanıtladım, şimdi bana Flavio Segreto'yu nerede bulacağımı söyleyeceksiniz."

"Önce bir arama yapmadan olmaz."

Palmieri'nin gözleri büyüdü ve burun delikleri açıldı. "Neden telefon kullanmana ya da başka bir şey yapmana izin vereyim ki?"

Onun kuşku dolu bakışlarına çelik gibi bir bakışla karşılık verdim. "Çünkü bilmen gerekenleri öğrenmenin tek yolu bu."

Palmieri talebimi bir süre daha düşündükten sonra kapıya doğru baktı ve telefon ediyormuş gibi elini yüzüne götürdü. Kısa süre sonra kapı açıldı ve masanın üzerine bir kullan-at telefon kondu. "Buna değse iyi olur Benetti."

"Yalnız," dedim o gitmeyince.

Kaşlarını çattı ama koridorda gözden kayboldu, kilit arkasından devreye girdi Onu.

Tanıdık bir numarayı çevirdim.

"Pronto," diye cevap verdi Don Rossi.

"Bana yalan söyledin." Sesimi yumuşak tuttum, tıpkı bir yılan gibi grevler. "Kuzenim hakkında."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Evet, biliyorsun. Her şey bir tuzaktı ve kullanılmaktan hoşlanmıyorum, Stronzo."

"Beni tehdit mi ediyorsun? Biz eşit değiliz, Benetti. Ne söylediğine dikkat etsen iyi olur."

"Siktir git. Bu iş bitmedi."

Bağlantıyı kestim, telefonu kırdım ve masanın üzerine fırlattım.

Birkaç saniye sonra Palmieri geri döndü. "Yeterince bekledim.

Segreto nerede? Kızımı onun öldürdüğünü biliyorum."

"O yapmadı. Segreto bunca zamandır saklanıyordu." "İmkansız.

Kanıtlar Segreto'yu işaret ediyor."

Başımı eğdim. "Bu kanıtı sana kim verdi?"

"Fark etmez. Segreto olduğunu biliyorum. Söylentilere göre onu bulmaya gitmişsin. Peki nerede o?"

Hayal kırıklığı oluşmaya başlamıştı ama onu bastırdım. "Colonnello, kızınızı Segreto öldürmedi. Başka bir yerde aramaya başlamanızı öneririm."

"Sanki bundan eminmişsin, kimin sorumlu olduğunu biliyormuşsun gibi söylüyorsun." Parmaklarını eski masaya vurdu. "Kim olduğunu söyle Benetti."

İstesem bile Don Rossi'yi ispiyonlayamazdım, çünkü bu kurallarımızı çiğnemek ve ailemin şerefini lekelemek olurdu. Muhtemelen diğer 'ndrine'larla bir savaş başlatabilirdi. Söz verdiğim her şeye ters düşerdi. "Sana söyleyemem. Ama Segreto'nun masum olduğunu doğrulayabilirim. Onu işaret eden bilgiler yanlıştı."

Palmieri sandalyesinden fırladı ve omuzları sert ve öfkeli bir şekilde volta atmaya başladı. "Bir isim istiyorum! Küçük kızımı kimin katlettiğini bilmek istiyorum. O yargılanmayı hak ediyor ve ben de intikamı hak ediyorum!"

"Anlıyorum, Colonnello. Ama size zaten söylediğimden fazlasını söyleyemem. Hayatımı ve ailemi büyük bir tehlikeye atmış olurum."

Etrafında dönerek yumruğunu masaya vurdu. "Korkmalısın Bana, Benetti. Çünkü bana söylemezsen pişman olacaksın."

"O zaman çıkmazdayız, çünkü daha fazla konuşmayacağım." Ayağa kalktım ve kelepçelerimi çekip düzelttim. "İyi şanslar, Colonnello."

Yolumu kesmek için hamle yaptı. "Nereye gittiğini sanıyorsun?" "Eve.

Tabii beni tutuklamıyorsan, ama ikimiz de biliyoruz ki neden."

"Sebeğim var," dedi dosyayı göstererek. "On yıllık bir nedenim var."

"Hayır, yok. Çünkü eğer olsaydı, beni bugünden çok önce tutuklamış olurdunuz."

Palmieri kelepçeleri masadan kaptı. "O zaman şunu açıkça belirteyim: Segreto'yu ya da kızını bana vermezseniz sizi tutuklayacağım. O zaman onlara kendi sorularımı soracağım. Cevabın orada bir yerde olduğu çok açık."

Valentina'yı GDF'ye teslim etmeden önce ölebilirdim. Ve babasını bu işe bulaştırmayacağıma dair ona söz verdim.

Birbirimize baktık. Palmieri'nin gözleri neredeyse manikti, nefret ve kızgınlıkla parlıyordu. Ellerimi pantolonumun ceplerine soktum ve sakinliğimi korudum. "Karını becerdiğim için mi bu?"

Yumruğu yanağıma değmeden hemen önce bir hırıltı çıkardı. Yarım adım geriye tökezledim, yüzüm alev alev yanıyordu. Doğruldu ve ona baktım. Ellerim yavaşça yumruk haline gelirken, şiddet ve intikam ihtiyacı beni titretti. Yumuşak ama ölümcül bir niyetle konuştum. "Buna pişman olacaksın."

Alaycı bir ifadeyle kapıya doğru hamle yaptı ve çekerek açtı. "*Vieni qui, per favore!*" diye seslendi koridora. "Bugün büyük Don Benetti'yi tutukluyoruz."

Otuz İkinci Bölüm

Valentina

Arka kapıdan ittim ve mutfağa koştum. "Geldim, geldim. Özür dilerim, geciktim!"

Mutfak personeli istasyonlarında çalışıyor, Giovanni ise yardımcı şefiyle tartışıyordu. Herkes benim gelişime baktı, bir deniz dolusu şaşkın yüz bana bakıyordu.

Çantamı -yıllardır taşıdığım eski çantamı- paslanmaz hazırlık tezgahının üzerine bıraktım. Ben daha bir şey söyleyemeden Roberto ofisin içinden topallayarak çıktı. "Ciao, signorina. Bir şeye mi ihtiyacınız vardı?"

"Toplantı için geldim." Saçlarımı topladım ve başımın tepesinde dağınık bir topuz haline getirdim. "Başlamadan önce beni beklemenize çok sevindim."

"Val, bella. Gel. Benimle otur. Konuşalım."

Mutfağa göz gezdirdim ama herkes akşamki yemek servisine hazırlanmak için çoktan işinin başına dönmüştü. Roberto kolumdan çekştirerek beni yemek odasına götürdü. Bana bir sandalye uzattı, ben de kendimi aşağıya bıraktım ve çantamı yere koydum. O oturduktan sonra, "Neler oluyor? Toplantı iptal mi edildi?"

"Toplantı üç saat önceydi."

Sandalyemde sarsıldım. "Hayır, bu doğru olamaz." Eğilerek çantamdan cep telefonumu çıkardım ve takvim uygulamamı açtım. "Hayır, hayır, hayır. Zamanım olduğuna eminim-"

Kahretsin.

Toplantıyı kaçırdım.

Takvimim doğru zamanı gösteriyordu ama iki kez kontrol etmemiştim, bunun yerine hafızama güveniyordum. Ki o da bugünlerde en iyi ihtimalle zayıftı. Aslında Luca gittiğinden beri.

"Lanet olsun." Telefonumu çantama geri attım ve başımı ellerimin arasına aldım. "Benim neyim var böyle?"

"Bella," dedi nazıkçe, sanki kötü haberi vermek üzereymiş gibi. "Kendini bu kadar zorlamana gerek yok. Kendine biraz zaman tanı."

"İzin almama gerek yok. Benim hiçbir sorunum yok." Kalp kırıklığı dışında, ama onu da yakında atlatacaktım. Atlatmak zorundaydım. "Ben iyiyim."

"İyi değilsin. Senin için çok önemli olan iki kişiyi kaybettin."

Luca ve babamı. Flavio, Luca gider gitmez buranın onun için güvenli olmadığını söyleyerek şehri terk etti. Arada bir kullan-at telefondan beni arayacağına söz verdi ama nereye gittiğini söylemedi.

Ama bu kayıp Luca'nın ihanetinin yanında hiçbir şeydi.

Başımı iki yana salladım. "Dediğim gibi, ben iyiyim. Burada olup işleri yürütmeme yardım etmeliyim."

"Birkaç gün idare edebiliriz. Arkadaşın Maggie ile kalabilirsin. Ya da-"

"Roberto, ortadan kaybolup somurtmayacağım. Meşgul olmam gerekiyor. Toplantıyı kaçırdığım için üzgünüm ama evde oturup kendime acıyamam."

"Çok inatçısın."

"Evet, biliyorum. İzin alması gereken kişi sensin. Bacağın daha iyileşmedi bile."

Elini o zarif İtalyan tarzıyla salladı. "Önemli bir şey değil. Bir sıyrık."

"Şimdi kim yalan söylüyor?"

"Çav, Val!" diye seslendi derin bir ses odanın öbür ucundan. Gabi omzunda bir bira fiçisiyle arka taraftan çıktı. Luca'nın genç versiyonuna o kadar çok benziyordu ki, ona bakmak fiziksel olarak acı veriyordu. Aslında ondan kaçıyordum. Kısmen Gabi'nin benzerliği yüzünden, ama esas olarak ne diyeceğimi bilemediğim için. *Baban bir pislik ve bana yalan söyledi ve beni kaçırmayı planladığını biliyor muydun?*

Gabi fiçiyi yere bıraktı ve doğruldu. "Geliyor musun? Toplantıyı kaçırdın."

Ugh. "Evet, biliyorum. Gün bir şekilde elimden kaçtı." Ağzı sempatik bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Roberto'nun telefonu çaldı, o da masadan kalktı. "Perdonami, signorina."

Masada tek başıma kalmıştım, kendimi başarısız hissediyordum. Aşkta bir başarısızlık, işte bir başarısızlık. Vay canına, bu hafta hayatı gerçekten mahvediyordum.

Daha iyiye gitmeliydi.

Olmak zorundaydı. Yemek yiyemiyor, uyuyamıyordum. Zar zor odaklanabiliyordum. Tek istediğim yataktan çıkmamak ve telefonumda yemek programları izlemektir. Bu korkunç ağrı göğsümü ne zaman terk edecekti?

Sen benim kalbimi ve ruhumu tutuyorsun, fiore mio. Per sempre.

Belki, ama o beni sevmiyordu. Benimle yatmak, belki birkaç hafta metres olarak yanında tutmak istiyordu. Ama bana yalan söylemişti ve söylediği bir kelimeye daha asla inanmayacaktım.

"Gel," dedi Gabi, beni bara doğru el sallayarak. "Otur, güzelim. Ben çalışırken bana eşlik et."

Roberto geri dönmedi, ben de kalkıp bara gittim. Yerleştiğimde Gabi bana bir bardak meyve suyu doldurdu. "İç şunu. İyi gelecektir."

"Bundan şüpheliyim ama teşekkür ederim." Meyve suyunu yudumladım ve şaşkınlıkla göz kırptım. "Bunun portakal suyu olduğunu sanıyordum."

"Bergamot suyu. İtalya'da popülerdir. Beğendiniz mi?"

"Güzeldir. Mayhoş. Portakal suyu kadar tatlı değil."

"Kadınları etkilemek için yanımda bulunduruyorum," dedi göz kırparak.

Bardakla oynadım ve kirpiklerimin arasından ona baktım. "Kalmak zorunda değilsin, biliyorsun. Bebek bakıcılığına ihtiyacım yok." Ya da gözetlenmeye, hangisi olursa olsun.

"Hiçbir yere gitmiyorum. Burayı seviyorum."

"Gabi, hadi ama." Tırnağımı cama vurdum. "Eve dönüp limon ve misket limonu kesmekten daha fazlasını yapabilirsin."

"Babam kalıp sana göz kulak olmamı istedi. Bu büyük bir sorumluluk çünkü sen onun için her şeydin."

Kendimi tutamadım, bir homurtu çıktı. "İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz."

Kullandığı bıçağı yere bıraktı ve ellerini bara dayadı. "Val. Bella. Bunu nasıl göremezsin? Daha önce hiçbir kadının hayatına girmesine izin vermedi. Leo ve ben annelerimiz dışında onun hiçbir kadınıyla tanışmadık, çünkü onları ayrı tutuyor, anlıyor musun?"

Bunun bir önemi yoktu. "Baban bir yalancı."

"Yalancı değil. Ama omuzlarında büyük sorumluluklar taşıyan bir adam ve bazen farkında olmadan insanları incitiyor."

Gabi'nin bunu söyleme şekli ... "Seni incitti mi?"

Doğruldu ve bıçağı tekrar eline aldı. "Ben ikinci oğluyum. Odak noktası her zaman Leo, yani varis oldu. Olması gerektiği gibi."

"Akıl sağlığına zarar verecek şekilde değil."

Bir omzunu kaldırdı. "Bizim dünyamız akıl sağlığı konusunda pek endişeli değil. Ama burada olmak yardımcı oldu."

"Restoranı mı kastediyorsun?"

"Evet, ama genel olarak New York. Yapacak bir şeyler olması hoşuma gidiyor." "Evde sıkılıyor muydunuz?"

"Sıkılmıyordum ama babam beni aile işlerinin çoğundan uzak tutuyordu. Çoğunlukla yaşlı adamları gezdirirdim."

"Vurulmaktan iyidir."

"Şaka mı yapıyorsun? Bütün gün yaşlı adamların osuruklarını ve burunlarını çekmelerini dinlemektense vurulmayı tercih ederim."

Vurulmayı mı tercih ederdi? Anladığımı iddia edemezdim. "Oğlumun o dünyaya girmesine asla izin vermem."

Bıçağı bana doğru salladı. "Asla asla deme Val. Babam bir gün geri dönecek."

Sonra ne olacak? Beni dövecek mi? Hayır, teşekkür ederim. Yapsa bile çocuğumu mafyaya teslim etmem. "Lütfen başka bir şey hakkında konuşabilir miyiz? Babanı düşünmekten bıktım."

"Allora, o zaman başka bir şey hakkında konuşacağız. Malikaneye geri taşınmalısın."

"Ne?" Sırtım dehşet içinde dimdik oldu. "Asla olmaz. Ben kendi evimde kalıyorum. Neden o malikaneye geri taşınayım ki?"

"Çünkü daha güvenli. Ve her gece arabamda uyumaktan bıktım."

"Arabanda uyumana gerek yok. Handa bir oda tut." "Handa kalmak sana göz kulak olmama izin vermez."

Şok beni olduğum yere mıhladı, donup kaldım. "Evimin önünde arabanda mı uyuyorsun? Neden?"

"Babama sana göz kulak olacağıma söz verdim. Onu hayal kırıklığına uğratmayacağım." "Gabi, bana hiçbir şey olmayacak. Beni takip etmene gerek yok."

"

"Onu hayal kırıklığına uğratmayacağım," diye tekrarladı, dikkati kesme tahtasındaydı.

"Aman Tanrım." Yüzümü ellerimin arasına aldım. "Bu çok saçma-"

Telefonu barın üzerinde titreşti, ekranda FRATELLO yazıyordu.
Arayan Leo muydu?

Gabi gülümseyerek ellerini sildi ve telefonunu kulağına götürdü.
"Pronto."

Diğer uçtan derin ve hızlı bir İtalyanca duyabiliyordum ve Gabi'nin gülümsemesi anında kayboldu. "Che cazzo?" diye hırıldadı. "Hayır, hayır, hayır. Non capisco."

Zeytinin rengi solmuştu, Leo devam ederken onu dinledi ve ben endişelenmeye başladım.

Bu Luca'yla ilgili bir şey miydi?

Umurumda değildi. Luca ve ben tarih olmuştuk. Onun mafya sorunları benim sorunlarım değildi.

Tırnağımı kemiriyor, Gabi kardeşiyle ileri geri konuşurken gitmeli miyim diye düşünüyordum. Ne konuştuklarını anlayamıyordum ama kulağa kişisel bir şeymiş gibi geliyordu. Belki de Leo'nun başı dertteydi.

Ben ayağa kalkamadan Gabi bağlantıyı kesti. Telefonunu dikkatlice barın üzerine koydu.

"Sorun nedir?" Bir şey söylemeyince sordum. "Ne oldu?"

Yutkundü. "Babam hapiste. Guardia di Finanza tarafından tutuklandı. Onlar denetliyor-"

"Kim olduklarını biliyorum." Kulaklarım çınlıyordu, bir korku orkestrası kafamı dolduruyordu. Tutuklanan mı? Luca mı? "Ne oluyor be? Bana bu tür şeylerin olmamasını sağlayacak adamları olduğunu söylemişti."

"Var. Bizim de var. Ne olduğunu bilmiyorum. Leo Roma'ya gidiyor. O zaman daha fazlasını öğreniriz."

O kadar bekleyemezdim. Kalbim göğsümün içinde patlamak üzere çarpıyordu. *Hemen* bilgiye ihtiyacım vardı. "Sergio'yu ara." Telefonunu ona doğru yaklaştırdım, sesim dramatik bir şekilde yükseliyordu. "Ona neler olduğunu sor."

Ben çıldırmamak için kendimi zor tutarken, Gabi onun telefonunu alıp kilidini açtı. *Aman Tanrım*. Luca *hapisteydi*.

Bu çılgınlıktı. Tutuklanmasına nasıl izin vermişti?

Midem sıkışırken onu parmaklıklar ardında, küçük bir hücrede kafeslenmiş olarak düşündüm. Yaralanmış mıydı? Gardiyanlar ona iyi davranıyor muydu? Eminim ailesinden ve erkeklerinden uzakta olduğu için çok kızgındı.

Gabi birinin telefonu açmasını bekliyordu. "Zio, che cazzo?"

Ellerimi kavuşturdum ve parmak boğumlarımı dudaklarıma dayadım, sanki bunun doğru olmaması için evrene yalvarıyordum. Anlayamıyordum

Sergio'nun söyledikleri karşısında Gabi'nin suratı daha da asıldı. Haberler iyi değildi.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Gabi telefonu kapattığında neredeyse barın öbür ucuna fırlayacaktım. "Ne dedi?"

"Babam GDF karargâhına girmiş ve tutuklanmış."

"İçeri mi girdi?" Bu hiç mantıklı değildi. "Neden böyle bir şey yapsın ki? Onu tutuklayacaklarını biliyor olmalıydı."

"Bilmiyorum ama Sergio bu kısmı gizli tuttuğumuzu söyledi. Herkesin bildiği kadarıyla Luca'yı GDF tutukladı."

Bu bir gurur meselesi olmalıydı. Doğrudan kendi tutuklanmanın içine girdiğini kabul etmek küçük düşürücüydü. "Şimdi ne olacak? Sergio avukatları Luca'yı çıkarmak için çalışıyor mu?"

Gabi dirseklerini bara dayadı ve alnını kollarına dayayarak eğildi. "Hayır. Henüz avukatlarla konuşmadı."

"Yani Luca hapiste kalmak mı istiyor?"

"Reddediyor mu yoksa memurlar izin vermiyor mu emin değilim." "Ama bu adil değil. Buna karşı kurallar yok mu?"

"İtalya'da mı? Evet, ama buradaki gibi değil. Süreç aylar, yıllar sürebilir. Resmi olarak suçlamada bulunmak için onu henüz bir yargıç önüne bile çıkarmadılar."

Böyle bir şey olamazdı. Hapishanenin kötü bir şey olduğunu, tüm gangsterlerin kaçınmak istediği bir yer olduğunu sanırdım. "Bu sana mantıklı geliyor mu?"

Gabi başını kaldırdı ve gözleri dümdüzdü. "Hiç de değil. Val-"

Söylemek üzere olduğu şeyi ısırdı. "Ne?"

"Geri dönmem gerek. Onun için, Leo için orada olmalıyım. Amcalarım için. I . . . " Yutkundu. "Ve bence sen de benimle gelmelisin."

Kuru dudaklarımı yaladım, yeni öğrendiklerimle başım hâlâ dönüyordu. "Neden seninle geleyim ki?"

"Birincisi, çünkü sana göz kulak olacağıma söz verdim. Sen buradayken geri dönemem. İkincisi, belki onunla biraz konuşabilirsin. Avukatı görmesi için onu ikna edebilirsin. Seni dinleyecektir."

"Bunu bilemezsin. İnanılmaz derecede inatçıdır."

"Bence içimizde en iyi şansa sahip olan sensin. Leo bu konuyu açtı ve ben de aynı fikirdeyim."

"Leo beni İtalya'ya götürmen gerektiğini mi düşünüyor?"

Başını salladı. "Tabii ki seni zorlamayacağım. Ama gelip onunla konuşman için sana yalvarıyorum." Avuçlarını birleştirdi ve ellerini bana doğru salladı. "Per favore, bella. Aileme yardım et. Babamın mantıklı düşünmesine yardım et."

Roberto barda bize katıldı ve ona Luca'ya neler olduğunu anlattım. "Buna inanamıyorum," dedi.

"Ben de inanamıyorum." Yere bakarak telefonumu kontrol ettim. Ama ne mesaj ne de arama vardı. Luca'nın herhangi bir iletişim aracına erişimi varsa bile bunu benim için harcamamıştı. "Luca'nın ailesi gidip onunla konuşmamı istiyor."

"Konuşmalısın," dedi Roberto hemen. "İtalyan hapishanesi, Luca gibi bir adam için tehlikeli bir yer. Orada ne kadar uzun süre kalırsa, çıkması da o kadar zor olur."

"Peki ya restoran? Oradan ayrılamam. Sen yaralısın ve biz daha yeni açtık."

"Sinyorina, bizi bu yüzden işe aldınız. İyi olacağız."

Boğazım, oraya yerleşmiş devasa duygu yumağı yüzünden acıyordu. Luca'ya hâlâ kızgın olsam da, onun acı çektiğini, pis bir hapishanede ona zarar verecek adamlarla birlikte çürüdüğünü görmek istemiyordum. Yardım edebilir miydim? Emin değildim. Ama burada kalıp hiçbir şey yapmadan duramazdım. Onu görmem, iyi olduğundan emin olmam gerekiyordu.

Gabi'nin endişeli bakışlarıyla karşılaştım. "Sanırım İtalya'ya gidiyoruz."

Otuz Üçüncü Bölüm

Luca

L'Aquila, İtalya
Supercarcere Le Costarelle

Gardiyan hücremdeki açık kapıya vurdu. "Don Benetti, yemeğiniz."

Şarap kadehimi sehpanın üzerine koydum ve tabletimde çalan caz müziğini durdurdum. Bu gecenin yemeği yerel bir restorandan sıcak olarak getirilen balıktı. "Va bene. İçeri getirin."

Görevli bir kâğıt çuval getirdi ve yemeğimi yemek masasının üzerine yerleştirmeye başladı. Ayağa kalkarak ayaklarımı ayakkabılarımın içine soktum ve şarabımı sandalyeye taşıdım. Kendimi aşağıya bıraktım ve kucağıma bir bez peçete yerleştirdim. Muhafız her şeyi yerleştirdikten sonra, "Kendiniz için bir şey aldınız mı?" diye sordum.

"Evet, Don Benetti. Cömertliğiniz için teşekkür ederim."

Başımı salladım, onayladım ve yemeye başladım. Param ve itibarım sayesinde hapisane daha çok bir otelde uzun süre kalmak gibiydi. Gardiyanlar ihtiyaçlarımla ilgilenmek için iyi para alıyorlardı ve neredeyse hiçbir şey istemiyordum. Yemek, şarap, internet, kitaplar ve geniş yatağım yumuşak çarşaf ve pelüş bir şilte ile donatılmıştı. Çok sayıda adamım burada hapsedilmişti, bu yüzden etrafım ailem ve arkadaşlarımla çevriliydi. Kart oynadık, birlikte yemek yedik ve birlikte spor yaptık. Hoş değildi ama korkunç da değildi.

Sergio her gün ziyaretime geliyordu, iş konuşuyorduk ve gardiyanlarla yaptığım anlaşma sayesinde kulak misafiri olmuyorduk. Tutuklandığım haberi yayılmıştı. Düşmanlarımız yakında yaklaşacaktı, bu yüzden kardeşlerimin hazır olması gerekiyordu. Önümüzdeki birkaç hafta içinde serbest bırakılmazsam, birçok kanlı savaşla karşılaşmayı bekleyebilirdik. Benim yokluğum bir zayıflık olarak görülecekti ve bizim dünyamız zayıflıkları fırsat olarak görüyordu.

Ne yazık ki, birçok ricaya rağmen, Testa di cazzo-Palmieri -Beni suçlamayı ya da bir avukatla konuşmama izin vermeyi reddetti. Burada sıkışıp kalmıştım.

Levrek mükemmel pişmişti, kızarmış ve lapa lapa, dilimin üzerinde eriyordu. Yemeğimi yerken tabletimde rastgele bir program izledim, bana Valentina'yı ve onun berbat eğlence anlayışını hatırlatan bir reality saçmalığı.

Mafya Adası. Kendime rağmen kıs kıs güldüm. Uzun zamandır hayatımda olmayan bir espri anlayışı, bir şakacılığı vardı ve ben onun ağzından çıkan rastgele saçmalıkları özlemiştim. O da beni özlemiş miydi? Yoksa ayrılık şeklimize hâlâ kızgın mıydı?

Belki yarın Roberto'yu arayıp sorabilirdim.

Tereyağlı levreği bitiremeden gardiyan geri döndü. "Don Benetti, bir misafir sizi görmek istiyor."

Sergio daha önce de gelmişti. Diğer kardeşlerimden biri miydi? "Kim?"

"Bir kadın."

Chiara mıydı yoksa çocukların annelerinden biri mi? "Bir isim verdi mi?" "Valentina DiMarco."

Hava ciğerlerimi aceleyle terk etti. Soyadı sahteydi ama açık bir tanımlayıcıydı. Valentina İtalya'daydı. Burada, bu hapishanede.

Ne oluyor lan?

İnançsızlık ve kararsızlık beni bir mengene gibi boğarken göğsüm sıkıştı ve gözlerim odaklanamadı. Gabriele ve Roberto onun New York'tan ayrılmasına izin vermeyeceklerini bilmeliydiler. GDF onun kimliğini fark ederse, risk altındaydı. Palmieri Valentina'yı babasına ulaşmak için kullanacaktı, tam da en başından beri planladığı gibi ve onu bu karmaşanın dışında tutmak için gösterdiğim tüm çabalar boşa gidecekti. "Ona hayır de."

"Perdonami, Don Benetti," dedi üniformasının yakasını çekiştirerek. "Ama onu reddedebileceğin konusunda bizi uyardı. Onunla konuşana kadar gitmeyeceğini söylememi istedi."

İnatçı kadın. Bir erkek hapishanesinde takılmak onun için güvenli değildi. Dil bilmiyordu ve bunlar tehlikeli adamlardı. Bunun için ikinci çocuğumu boğacaktım. Ona göz kulak olması gerekiyordu.

Dikkatlice peçeteyle ağzımı sildim ve masanın üzerine koydum. Ayağa kalktıktan sonra kollarımı giymem gereken tulumun içine soktum. Tipik bir mahkum olmasam da, kamuya açık alanlarda görünüşümü korumam gerekiyordu.

Gardiyan beni koridorlarda, benimki kadar süslü olmayan diğer hücrelerin yanından geçirdi. Yanlarından geçerken meraklı bakışlar beni takip etti, bazı mahkûmlar saygıyla çenelerini eğdi ama hiçbiriyle konuşmadım. Tenimi yakan öfke, ziyaretçi odasındaki kadından başka bir şeye odaklanmama izin vermiyordu. Valentina'nın hesap vermesi gereken çok şey vardı.

Ziyaretçi odasının kilidini açtı ve benim için kapıyı açtı. İçerisi bir kişi dışında boştu ve onu görünce tüm vücudum sarsıldı. Topuklarımın üzerinde geriye doğru sallandım ama yüz hatlarımı dikkatlice düzelttim.

Lanet olsun. Ben.

Muhteşemdi, anılarımdakinden bile daha güzeldi. Asla çizilemeyecek ya da fotoğrafı çekilemeyecek, tanımlanamaz bir kaliteyle parılıyordu; parlak bir şekilde yanan ve beni ona çeken bir canlılıktı bu. Öfkem soldu ve yerine öyle şiddetli bir özlem geldi ki, beni ondan uzak tutan her şeyin adaletsizliği karşısında ulumak istedim.

Parmaklarım ona dokunma ihtiyacıyla kaşınıyordu. Ağzını, iç çekişlerini arzuluyordum. Bana doğru kıvrılması ve göğüslerini göğsüme sürmesi. Yumuşak teni ve hindistan cevizi kokulu saçları.

Ama bunların hiçbirine sahip olamadım.

Gözetlenip gözetlenmediğimizi bilmiyordum. Önlem olarak, bu kadının benim için ne kadar önemli olduğu konusunda onlara hiçbir fikir veremezdim. Onun bir hedef haline gelmesine izin veremezdim.

Kıpırdamadığımda ya da konuşmadığımda "Seni pislik," diye başladı.

Başımı eğdim ve ona donuk bir bakış attım. "Seni tanıyor muyum?"

Kaşları havaya kalkarken dudakları aralandı. "Gerçekten mi Luca? Bu oyunu böyle mi oynayacaksın?"

Çenemi ovuşturarak düşünüyormuş gibi yaptım. "Allora, sen New York'taki o kulüpteki kadın mısın? Erkekler tuvaletinde bana oral seks yapan kadın?"

Odadaki hava, kötü giden bir pazarlık gibi buz kesmişti. "Hayır," dedi, tek kelimesi alaycılıkla damlıyordu. "Sana arabanda oral seks yapan bendim."

Sanki hiç unutabilirmişim gibi.

Gülümsemem yarı sırıtış, yarı alaydı. "Ah, va bene. Güzeldi, değil mi? Diğer mahkûmlara senin yeteneklerinle övünüyordum."

Düşündüğünü görebiliyordum, neler olduğunu ve neden böyle davrandığımı merak ediyordu. Ama vazgeçemezdim, gitmesine ihtiyacım vardı.

Duvara yaslanarak bir ayağımı sıvaya dayadım. "Kardeşim seni bana evlilik ziyareti yapman için mi tuttu? Çünkü bir tanesini geri çevirmezdim, güzelim."

Boynunun derisi kızardı ve burun delikleri açıldı. "Senden cevaplar istiyorum." Kollarını masanın üzerine koydu ve sesini fısıltıya indirdi. "GDF karargâhına mı girdin? *Delirdin* mi sen?"

Madre di dio. Soru sormayı bırakmalıydı. "Bu işler böyle yürümez." Duvarı ittim ve parmaklarım tulumumun düğmelerini açarak yavaşça ona yaklaştım. "Dizlerinin üzerine çökmek ister misin, yoksa seni masanın üzerinde arkadan mı sikeyim?"

"Kes şunu." Ayağa fırladı. "Neden böyle davranıyorsun?"

"New York'tan beni takip ettiğinde başka ne bekliyordun ki? Tıpkı oradaymışsın gibi sikimi yalamak için can attığın çok açık."

"Ne var biliyor musun? Siktir git." Ziyaret odasından çıkan metal kapıya doğru yürüdü. "Burada çürüyebilirsin, umurumda değil."

Kapıya vurmak için elini kaldırdı ama bir anda üzerine çullandım. Onu kafesledim, acımasız metal kapıya bastırdım, sonra ağzımı kulağına dayadım ve sesimi yumuşak tuttum. "Burada olmamalısın. Bu tehlikeli ve aptalca."

Valentina keskin bir nefes aldı. "Ama-"

"Hayır, fiore mio. Defol git buradan ve evine dön." Sonra beni itip kakmış gibi tökezleyerek kapıdan uzaklaştım. "Bu senin son şansın, bambina. Seni çok iyi becereceğim. Seni öyle bir bağırıtaacağım ki diğer mahkûmlar da duyacak."

Neyse ki uyarıma kulak verdi. Avucunu metalin üzerine vurdu. "Ben bittim! Hey, çıkar beni!"

"O kadar hızlı gitme," diye mırıldandım. "Eğlenebiliriz. Belki muhafızlardan bir ya da ikisi bize katılabilir. Senin koca-"

Metal kapı açıldı ve muhafız geri döndü. "Sinyorina?"

Valentina omzunun üzerinden bana baktı, bakışları yüzümde geziniyordu. Dudaklarını yalamasını izledim, sonra gözlerini kaçırdı. "Gitmeye hazırım."

Kapıyı onun için açık tuttu ve Valentina gözden kayboldu. Metal yüksek bir sesle kapandığında ruhum soldu. Az önce yaptığım şeyden nefret ediyordum. Ama en iyisi buydu. Kimsenin onun gerçekte kim olduğunu ya da aramızdaki bağı öğrenmesi riskini göze alamazdım. GDF'nin onu araştırmasına ya da takip etmesine izin veremezdim, bu yüzden başka seçeneğim yoktu.

Onun özgürlüğünü garanti altına almak her şeyden daha önemliydi, bu onun affını kazanma şansımı mahvetmek anlamına gelse bile.

Ellerimi saçlarımın arasında gezdirdim. Artık başka sorunlarım da vardı. Her şey çok uzun sürüyordu. D'Agostino'dan Niccolò'nun nerede olduğunu hâlâ öğrenememiştim ve şimdi biri Valentina'yı Roma'ya getirmiş, bu hapishaneye gelmesine yardım etmişti. Gabriele'den şüpheleniyordum, bu da onun icabına bakılması gerektiği anlamına geliyordu. Valentina bu ülkede güvenle kalamazdı. GDF'nin onun varlığını öğrenmesi ve babasına ulaşmak için onu kullanmaya çalışması an meselesiydi.

Acele etmem gerekiyordu. Kapıya gittim ve vurdum. Gardiyan görüldüğünde, hiç vakit kaybetmeden içeri girdim. "Beni geri götürün. Kardeşimle konuşmam gerek. Derhal."

Hücrelere doğru yola çıktık. "Hapishane telefonlarını kullanmak ister misiniz?" "Hayır, ocaklardan birini kullanacağım. Mahremiyete ihtiyacım var."

Otuz Dördüncü Bölüm

Valentina

Biri ona yumruk atmıştı.

Birisi o güçlü, güzel adamın güzel yüzüne yumruk attı.

Kim? Bir memur mu? Başka bir mahkûm mu?

Hapishane koridorlarında yürürken endişelenmeden edemiyordum. Hapishane Luca için cehennem gibi olmalıydı. Burada güvende değildi, her fırsatta karşısına çıkan düşmanlarının yanı sıra artık büyük Luca Benetti'yi taciz etme şansına sahip olan gardiyanlarla da güvende değildi. Giysilerinin altında hangi çürükler saklanıyordu? Uyuyor muydu? Yemekler berbat olmalı, özellikle de Luca gibi bir yemek ve şarap züppesi için.

Söylediği incitici şeylere duyduğum öfkeyi üzerimden attım. Onları kastetmediği, beni izleyenlerin iyiliği için küçümsediği açıktı ama onun böyle konuştuğunu duymaktan nefret ediyordum. Sanki ben bir hiçmişim, onun siki için "öğüren" bir kadınmışım gibi beni küçümsüyordu.

Gitmemi tercih ederdi ama yanağındaki o morluğu gördükten sonra?

Hiç şansım yoktu.

Daha önce uçakta hapse atılan ünlü mafya babalarını araştırmıştım. Bazıları diğer mahkûmlar tarafından öldürülmüş, diğerleri ise yaşlanıp parmaklıklar ardında ölmüş. Hiçbiri masum bulunmamış ve hiçbiri serbest bırakılmamış. Acımasız bir cezaydı.

Artık bir seçeneğim vardı. Dışarı çıkıp, Gabi'nin beklediği yere, Luca'nın Catanzaro'daki evine gidebilirdim. Ailesi ne yapacağına karar vermeye çalışırken oturup bekleyebilirdim.

Ama oturmak pek benim tarzım değildi. *Bir şeyler* yapmam gerekiyordu.

Luca'nın tutuklanması GDF ve babamla, subayın öldürülen kızı üzerinden yapılan şantajla bağlantılıydı. Belki de Flavio'yu kullanıp Luca'yı serbest bıraktırmanın bir yolu vardı.

Denemek zorundaydım.

Ana kontrol noktasına vardığımızda eşyalarımı topladım. Memur arkasını dönmeden önce, "GDF'den Sinyor Palmieri ile konuşmak istiyorum. Onu bulmama yardım edebilir misiniz?"

Yüzünü buruşturdu. "Sinyorina-"

"Lütfen. Sinyor Palmieri ile görüşene kadar buradan ayrılmayacağım." Masanın üzerindeki telefonu işaret ettim. "Onu ara, per favore."

Sanki ona Teksas zeytinyağının İtalyan zeytinyağından daha üstün olduğunu söylemişim gibi bana baktı. "GDF'yi arayıp benim emrimle buraya gelmelerini sağlayamam."

"Yapabilirsin ve yapacaksın da. Palmieri'ye Valentina Montella'nın burada olduğunu ve benimle görüşene kadar buradan ayrılmayacağımı söyle." Kendimi odadaki iki plastik sandalyeden birine bıraktım. Sonra kollarımı kavuşturdum ve dümdüz önüme baktım. Bunu tartışmayacak ya da gitmem için gözümü korkutmayacaktım. Bu işi bugün halledip Luca'nın serbest kalmasını sağlayabilmem için çok küçük bir şansım vardı. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Gardiyan kendi kendine İtalyanca bir şeyler mırıldandı, muhtemelen küfürler ediyordu, sonra birkaç kez iç çekti. Tam pes edeceğini düşündüğüm anda sandalyesine oturdu ve telefonu eline alıp birkaç tuşa bastı. Uzun bir konuşma oldu ve telefonu kapatmadan önce birine adımlı söylediğini duydum. Kısa bir süre sonra başka bir telefon geldi ve birkaç dakika konuştu, çoğunlukla dinledi. Kısa cevaplar verdi, sonra ahizeyi yerine koydu.

Beklemeye başladık.

Sinirlerim gerildi ve bacağım zıpladı. Tırnaklarımı karıştırdım ve dışarıda beni bekleyen Gabi'yi düşündüm. Bir saat önce inmiş ve doğrudan buraya gelmiştik, bu yüzden ailesinin Roma'da olduğumuzu bilip bilmediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama Sergio'nun ya da başka bir Benetti'nin kapıdan içeri dalıp beni durdurmaya çalışacağından endişelenerek kapıya baktım.

Güvenlik görevlisinin telefonu çaldı. Ahizeyi kaldırdı ve dinledi, sonra omuzlarının sertleştiğini gördüm. Başını sallayarak, kapatmadan önce birkaç kez "va bene" diye tekrarladı.

Ayağa kalktı ve anahtarları şingirdatarak bana doğru geldi. "Sinyorina Montella. Beni takip edin."

Nereye gittiğimiz hakkında hiçbir fikrim yoktu ama savaşıma hazırdım. Luca için elimden geleni yapmalıydım. Tesisin içine doğru devam ettik, ofislerin ve masaların önünden geçtik. Sonunda nöbetçi durdu, bir kapı açtı ve içeri girmemi işaret etti.

Dört beton duvar ve eski bir masa beni karşıladı. "Anlamıyorum," dedim başımı kaldırıp ona bakarak. "Palmieri nerede?"

"Per favore." Odayı göstermek için elini salladı.

Çekingen bir tavırla içeri girdim. Artık bu plandan o kadar da emin değildim. Gabi'den başka kimse burada olduğumu bilmiyordu ve bu yabancıların merhametine kalmıştım. Sertçe yutkundum. "Palmieri geliyor mu?"

Gardiyan cevap vermedi. Kapıyı çekerek kapattı. . . ve kilidin açıldığını duydum.

Emin olmak için uzanıp kontrol ettim. Evet, beni içeri kilitlemişti. Kahretsin!

Hayal gücümün beni ele geçirmesine izin vermeden önce masaya yerleştim ve derin nefes aldım. Panik yapacak bir şey olmadığı sürece panik yapmanın bir faydası yoktu. Ben hakları olan bir ABD vatandaşıydım. Beni sonsuza kadar burada bırakamazlardı ve bana zarar veremezlerdi.

Burada olduğumu kimse bilmiyor. Ne isterlerse yapabilirlerdi.

Telefonumu çıkardım. Servis yok. Harika.

Birkaç derin nefes aldıktan sonra Luca'yla geçirdiğim kısa süre boyunca çektiğim fotoğraflara bakarak dikkatimi dağıtmaya karar verdim. Fotoğraflardan nefret ederdi ama birkaç tane çekmeme izin verdi. Tanrı'ya şükür aramızdaki gerçeği öğrendiğimde onları silmemiştim.

Yakışıklı yüzü ekranı dolduruyordu, gözleri sıcak ve sevecendi, ağzının kenarlarında gizli bir gülümseme oynayıyordu. Koyu renkli saçları onu seksi ve tehlikeli gösteriyordu ve midem bulanıyordu. Tanrım, çok güzeldi. Bana yalan söylemesinden nefret ediyordum ama bu fotoğrafta sahte olan hiçbir şey yoktu. Gözlerindeki sıcaklık, dudaklarındaki gülümseme... hepsi gerçikti.

Ve yanağında hiç morluk yoktu.

Bu onu buradan çıkarma kararlılığımı pekiştirdi. Saf değildim, o masum bir adam değildi. Yaptığı bazı şeyler yüzünden hapiste olmayı hak ettiğine şüphe yoktu. Ama dünya, eylemlerinin sonuçlarıyla asla yüzleşmeyen korkunç insanlarla doluydu, parası ve gücü onları tepkilerden koruyan adamlarla.

Milyonlarcası acı çekmezken neden bir adam acı çeksin?

Gelir vergisi gibiydi. Çok sayıda insan neredeyse hiç vergi ödemedi kurtulurken, geri kalanımız çok fazla vergi veriyordu. Bu nasıl adil olabilir?

Onu sevdiğin için rasyonalize ediyorsun.

Bu düşünceleri bir kenara ittim ve daha fazla fotoğrafa göz attım. Bekleyiş o kadar uzun sürdü ki, telefonumu yere bıraktım.

Pil. Etrafta dolaştım, odayı inceledim. Bir kamera görmedim, ama bir yerlerde bir tane olduğuna bahse girerim. Saati tekrar kontrol ettim.

Sonunda kapı açıldı. Bir adam girdi, ifadesi düz ve mutsuzdu. "Sinyorina." Sonra kulağa kızgın gelen hızlı bir İtalyanca konuştu.

Avuçlarımı kaldırdım. "İngilizce biliyor musunuz?" "Tabii ki. Sen biliyor musun?"

Ah. Şimdi tavrı anlam kazanmıştı.

Bana inanmamıştı.

"Signore Palmieri?" Bir kez başını sallayınca devam ettim. "Ben New York'tan Valentina Montella. Babam Flavio Segreto. Sanırım onu arıyorsunuz."

Masanın karşı tarafındaki sandalyeyi çekip oturdu. Kravatı gevşemiş, gömleğinin ilk düğmesi açılmıştı. Bu onun genel sinirli havasına katkıda bulunuyordu. "Gördüğüm kadarıyla Benetti sana söylemiş."

"Luca bana söylemedi. Babam söyledi."

Palmieri'nin tavrı değişti, bakışları benimkiler üzerinde keskinleşti. "Yani onunla düzenli olarak görüşüyorsunuz."

"Pek sayılmaz. Flavio beni korumak için uzak duruyor. Ancak kızınız hakkında konuşmuştuk." Palmieri ölüm sessizliğine büründü ama gerisini anlatmalıydım. Ona anlatmalıydım. "Onu o öldürmedi."

"Perdonami, sinyorina. Ama kanıtlar aksini gösteriyor."

"Kanıtlar kim tarafından sağlandı? Çünkü biri size yalan söylüyor. Nedenini bilmek istemiyor musunuz?"

"Peki babanızın masum olduğuna dair elinizde ne kanıt var?"

Derin bir nefes aldım. "Kızınız öldürüldüğü sırada annem kanserden ölmek üzereydi. Benim haberim olmadan, babam annem hastalandıkça ona bakıyordu. Onu seviyordu. O dönemde kendisini ondan uzaklaştıracak bir işi kabul etmesine imkân yok."

"Bundan emin olamazsınız."

"Yüzde yüz eminim. Ona inanıyorum. Pasaportuna ve ölüm belgesine bakabilirsiniz. New York'tan ayrılmamış. Kızınızı başka biri öldürdü."

Yüzümü incelerken parmak uçları ahşap masaya vuruyordu. Dikkatle, sanki bir zayıflık arıyormuş gibi. Bu yaklaşım korkutucuydu ve birçok suçlunun bu yüzden itiraf ettiğinden şüpheleniyordum. Sakin kalmaya çalıştım. Gerçek benim tarafımdaydı.

"Peki baban kimin sorumlu olabileceğine dair bir tahminde bulundu mu?" "Size söyleyeceğim ama Sinyor Benetti'yi serbest bırakacağınıza dair söz vermenizi istiyorum."

Güldü ama bu kuru ve mizahtan uzak bir sestti. "Böyle aptalca bir şeyi asla kabul etmem."

"O zaman size babamın ne dediğini söylemeyeceğim."

"Yabancı bir ülkede bir hapishanedesin. Şu anda herhangi bir kozun olduğuna gerçekten inanıyor musun?"

"Evet, var. Sen benden bir şey istiyorsun, ben de senden bir şey istiyorum."

"Kendinden çok eminsin." Arkasına yaslandı, ceketi hafifçe açılarak taşıdığı tabancayı ortaya çıkardı. "Belki seni burada tutar, babanı gelip benimle yüz yüze konuşmaya zorlarım."

Bu tehdit karşısında ağzım kurudu, bu yüzden dudaklarımı yaladım. "Bunun bir yararı olmaz. Gelmeyecek ve ayrıca kızınızın ölümünden o sorumlu değil. Bunun için onun peşine düşerek zamanınızı boşa harcıyorsunuz."

Saniyeler ilerledikçe odadaki hava bunaltıcı bir hal alıyor, Palmieri'nin bakışları kızgınlık dolu siyah kürelere benziyordu. "Ülkenin en tehlikeli suçlularından birinin serbest bırakılmasını istiyorsunuz. Benetti'yi tutuklamak için ne kadar uğraştığınızı biliyor musunuz?"

"Yine de onu bir suçla itham etmediniz, bu da bana yapamayacağınızı bildiğinizi düşündürüyor. Elinizde tutunacak bir suçlama yok."

"Belki de hukuk sistemimiz burada sizin ülkenizdeki farklı işliyordur." "Öyle değil, iş yargı sürecine gelince öyle değil. Araştırdım."

"Belki seni bir soruşturmaya müdahale ettiğin için tutuklarım ve prosedürlerimizi kendin öğrenirsin."

Hayal kırıklığı içinde ellerimi havaya kaldırdım. "Beni tehdit etmeyi bırak. Ne bildiğimi öğrenmek istiyorsan Luca'yı serbest bırakacağına söz ver."

Palmieri bıyıklarını dikkatle düzeltti. "Bana duymak istediklerimi söylersen, Sinyor Benetti'nin avukatlarının bugün getirilmesine izin veririm."

Bu iyi bir uzlaşma gibi görünüyordu. "Söz veriyor musun?" "Sì, signorina. Size söz veriyorum."

"Flavio, kızınızın ölümünden Rossi adında birinin sorumlu olduğuna inanıyor ve bunun için babamı günah keçisi yapmaya çalışıyor."

"Eğer bu doğruysa, neden neredeyse on yıldır bu ülkede yaşamayan bir adamı hedef seçsin? Neden başka birini, daha uygun birini seçmedi?"

"Rossi gittiğinden beri babamı arıyor. Babam Rossi'nin mafyadan çaldığını biliyordu ve bu bilgiyi özgürlüğünü kazanmak için kullanmaya çalışmak gibi bir hata yaptı."

"Rossi burada yaygın bir isim. Elinizde başka bilgi yok mu?" "Bu ülkedeki erkekleri araştırmak sizin işiniz, benim değil. Eminim ki radarınızda olan bu isimde bir adam var."

Palmieri kıpırdamadan duvara baktı. Ne düşündüğünü, Rossi adındaki bu adamı tanıyıp tanımadığını ve onu izleyip izlemediğini merak ettim. Umarım öyledir, çünkü anlaşılmamızdan caymasını istemiyordum. Luca'nın serbest bırakılmasını istiyordum.

Karşımdaki adam ayağa kalktı ve kravatını düzeltti. "Başka bir şey yoksa, gitmekte özgürsünüz."

Ayağa kalktım ve ellerimi kavuşturdum. "Luca'nın avukatlarının onu bugün çıkarmasına izin vereceğine dair verdiğin sözü unutma."

"Benetti'yi bugün serbest bırakacağıma söz vermedim. Ama avukatlarının ziyaret etmesine izin vermeyi kabul ettim."

"Güzel. O zaman serbest bırakılması an meselesi."

"O kadar emin olmayın, sinyorina." Palmieri kapıya gelince durakladı. "Bunu durdurma şansı vardı, kapiş? Ondan seni teslim etmesini ya da tutuklanmasını istedim. Hangi seçeneği seçtiğini tahmin edebilir misiniz?"

Ağzım şaşkın bir nefesle açıldı. Bu da neydi böyle? Luca beni teslim etmek yerine onu tutuklamalarına izin mi vermişti?

Artık çıkmıyor ya da yatmıyorduk. Neden Palmieri'nin benimle görüşmesine izin vererek kendini hapisten kurtarmamıştı? Bu hiç mantıklı değil.

Seni kan ve suçtan koruyacağıma yemin ederim.

Palmieri kapıyı açık tutarak dikkatimi yeniden topladı. "Gel. Seninle ön tarafa kadar yürüyeceğim."

"Grazie," dedim ve yanından geçip koridora çıktım.

Birlikte yürümeye başladık, ayakkabılarım aşınmış fayanslara yüksek sesle vuruyordu. "İtalyancanı geliştirmen gerek," dedi. "Ama sanırım burada mükemmelleştirmek için bolca vaktin olacak, değil mi?"

Luca'nın serbest bırakılmasını beklerken, şimdi mi demek istiyordu? "Birkaç gün içinde ne kadar öğrenebileceğimden emin değilim, ama göreceğiz."

"Birkaç gün mü?" Boğazından küçümseyici bir ses çıkardı. "Sinyorina, Benetti'nin New York'a dönmenize izin vereceğini düşünüyorsanız, kendinizi kandırıyorsunuz demektir. Bu hayat, *onun* hayatı, kadınları bütünüyle yutuyor."

Yanıt veremedim. Yanılıyordu. Luca ne isterse istesin, burada kalmayacaktım. İşimiz bitmişti.

Çıkış kapısının önünde durdu ve adamlara kapıyı açmalarını işaret etti. Bir zil sesi duyuldu ve Palmieri kapıyı iterek açtı. "Arrivederci, Signorina Montella."

Gitmeye başladım, sonra durakladım. "Kızınızın kaybı için en derin taziyelerimi sunarım, sinyor."

Tepki vermedi, ben de yeterince şey yaptığımı umarak aceleyle çıktım.

* * *

"Amcalarım aklını kaçırıyor."

Arabanın kapısını kapattım ve emniyet kemerine uzandım. "Neden?"

"Luca onları aradı ve çok ama çok kızdı." Gabi aynaları kontrol etti ve arabayı hapishaneden uzakta trafiğe soktu. "Bizi hemen Catanzaro'da istiyorlar."

"Beni buraya getirdiğin için başın belada mı?" "Sanırım ikimizin de başı dertte Val."

Gabi için endişeleniyordum ama kendim için değil. "Umurumda değil. Gelmekle doğru şeyi yaptık."

"Nasıl gitti? Babamın aklını başına getirebildin mi?"

"Hayır. Çok garip davrandı. Sanki beni tanımıyormuş gibi. Sanki New York'ta takıldığı bir kızmışım gibi. Ama konuşabildiğinde, burada olmamın tehlikeli olduğunu fısıldadı."

"Ama doğru şeyi yaptığımızı söylediniz."

"Yaptık. Palmieri ile görüşüm. Bu kadar uzun sürmesinin nedeni buydu."

Gabi'nin ağzı açık kaldı. "Che cazzo? GDF ile mi konuştun? Bunun ne kadar kötü olduğunu biliyor musun?"

"Umurumda değil." Elimi çantama attım ve bir granola bar çıkardım. Sinirlerim daha önce yemek yiyemeyecek kadar yıpranmıştı ve açlıktan ölüyordum. "Palmieri'ye bildiklerimi anlatmak Luca'nın serbest kalmasını sağlayacaksa, bunu seve seve yaparım. Polisle konuşmak gibi tuhaf bir kurala bağlı değilim."

"Mamma mia, amcalarımın üzülmesine şaşmamalı."

O andan itibaren pek konuşmadık. Güneye doğru ilerlerken Gabi İtalyan otoyolları boyunca hızla ilerledi. Tuvalet için birkaç kez durduk ve

ama Luca'nın ailesine doğru sürmeye devam etti. Endişelenmemeye çalıştım. Yanlış bir şey yapmamıştım.

Sonunda ana yoldan ayrıldık ve tepelere doğru ilerledik. İnişli çıkışlı tepeler, vadiler ve eski çiftlik evleriyle güzel bir manzaraydı. Güneş parlıyordu ve koyunlar tarlalarda otliyordu. "Demek İtalyan kırsalı böyle bir yer. Çok şirin bir yer."

"Sıkıcı," dedi Gabi. "Babamın da annem gibi şehirde bir evi var ama Leo ve ben burada yaşıyoruz. Burası bizim için daha güvenli."

"Annenden uzakta büyümek zor muydu?"

"Onu her zaman görüyorum, yani hayır. Babam Leo ve benim annelerimize yakın kalmamızı sağlıyor."

"Hiç babanızın onunla evlenmesini istediniz mi?" Gabi durakladı ve ben de aceleyle, "Bu çok kişiselse özür dilerim. Sadece bana Palmieri'nin söylediği bir şeyi hatırlattı."

"Ne demişti?"

"Bu hayatın kadınları bütünüyle yuttuğunu."

Gabi parmaklarını direksiyona vurdu. "Bu konuda endişelenmene gerek yok Val."

"Biliyorum, çünkü kalmıyorum. Ama bu çok garip. Luca hiç evlenmedi ve etrafta hiç kadın yok. Kız kardeş yok, teyze yok. Hayatın tamamen erkeklerle çevrili."

Bana babasını hatırlatan tembel ve orantısız bir sırıtış attı. "Tamamen çevrili değil."

"Tamam, anladık. Çok seks yapıyorsun. Ciddi olun. Neden kadınlardan bu kadar nefret ediyorsunuz?"

"Kadınlardan nefret etmiyoruz. Hizmetçimiz bir kadın."

"Davana pek yardımcı olmuyorsun, Gabi."

Elleri direksiyonu kavradı. "Nedenini bilmiyorum. Sanırım onları korumaya çalışıyoruz."

"Kadınların rolünü azaltmak onları korumak değildir. Bu onları boğmaktır. Biz katılmak, eşit olmak istiyoruz, bir kenara itilmek değil."

"Burada kadınlar risk altında. Sen o kadar güçlü değilsin."

"Eğer o kadar güçlü değil dersen, senin kışına tekmeyi basarım."

Gabi, testislerine verebileceğim zararı düşünüyormuş gibi rahatsız bir şekilde koltuğunda kaydı. "Gittikçe daha iyi oluyor. Artık 'ndrine'ı yöneten daha çok kadın var. Kocaları hapse girdiğinde işleri yürüten daha çok kadın var."

"Ama seninkiyle değil."

"Ma dai, Val! Benden ne istiyorsun? Ben sadece ikinci oğlum.

Bunu babamla hallet."

Hayır, teşekkürler. Catanzaro'da kalmam söz konusu değildi ve evde kendi savaşlarım vardı. Bir an önce New York'a dönmem gerekiyordu.

Sessizce yol aldık. Yükseklerle tırmandıkça yollar daralıyordu. İşaretlenmemiş bir yola saptı ve devam etti. Labirent gibiydi. Harita olsa bile yolumu asla bulamazdım.

Yol boyunca uzanan siyah demir bir kapı, kilometrelerce devam ediyormuş gibi görünen benzer bir çite bağlıydı. Gabi tuş takımındaki birkaç düğmeye bastı ve metal kapı yavaşça açıldı. İçeri girerken, küçük bir evin yanında toplanmış birkaç adama el salladı. Şüphesiz muhafızlardı.

Kısa süre sonra geniş bir taş villa ortaya çıktı. Üç farklı kattan oluşan ev, doğrudan tepenin içine inşa edilmişti, neredeyse çevresindeki kayanın bir uzantısı gibiydi. Çevresini yeşil bitkiler ve ağaclar sarmış, çatının kenarına patikalar dizilmişti. Ön tarafı sarmaşık çiçekleri süslerken, dairesel yolun ortasında bir çeşme gururla duruyordu. Yan taraflarda birbiriyle eşleşen daha küçük binalar da vardı ama zekice tasarlanmış devasa yapıdan gözümü alamıyordum.

Burası bir gangsterin sığınağı değildi. Bir film yıldızına layık süper lüks bir malikâneydi.

"Vay canına," diye nefes aldım. "Burada mı yaşıyorsun?"

"İçini görene kadar bekle." Taş bir çeşmenin yanına park etti ve biz de indik. "Hadi ama. Hemen bana bağırmak isteyecekler."

"Peki ya ben?"

"Sana bağırmayacaklar." Beyzbol şapkasını arabanın arka koltuğuna fırlattı, sonra saçlarını karıştırdı. "Cesaret ederlerse babam diri diri derilerini yüzer."

Bu sözleri mutlak bir ciddiyetle söylemişti. Bu evin bedelinin kan ve suçla ödendiğinin keskin bir hatırlatıcısıydı. Bunu unutamazdım.

Bir kapıya ulaşana kadar beni yol boyunca ilerletti. Bir tuş takımına birkaç rakam tuşlayarak, "Burası babamın ofisi," dedi.

Ne söyleyeceğimi düşünmeden içeri girdik. Oda genişti, yumuşak bir şekilde aydınlatılmıştı. Modern ve temizdi, duvarlarda büyük soyut resimler vardı. Paradan anlayan ama bunu göstermeye ihtiyaç duymayan bir adam için şıktı.

Benetti kardeşler, tanımadığım başka bir adamla birlikte ayakta bizi bekliyorlardı. Hiçbiri mutlu görünmüyordu.

Sergio hemen Gabi'ye saldırdı, İtalyancası öfkeli ve hızlıydı. Gabi konuşmaya çalışmadı, sadece elleri arkasında sessiz durdu ve amcasının ona bağırıp çağırmasına izin verdi. Buna daha fazla dayanamadım. "Dur," dedim Sergio'ya. "Kızgın olduğun kişi benim. Hıncını Gabi'den çıkarma."

Luca'nın kardeşi avuçlarını birbirine bastırdı ve parmak uçlarını dudaklarına dayadı. Derin derin nefes alıyor gibiydi. "Sinyorina, saygılı olmaya çalışıyorum. Ama bugün yaptığınız şey çok tehlikeliydi. Kardeşimin hayatı da dahil olmak üzere pek çok şeyi riske attınız."

Bunun nasıl doğru olduğunu anlayamıyordum. "Palmieri ile konuşmak zorundaydım. Luca'yı serbest bırakacak güce sahip ve babamla ilgili bilgileri kullanmanın yardımcı olacağını düşündüm."

"Tehlikeli sularda oynuyorsunuz sinyorina. Anlamadığınız şeyler var."

"O zaman anlat bana."

Sanki sormaya cüret ettiğim için gücenmiş gibi dudağı kıvrıldı. "Bunlar ailevi meseleler. Aile dışından kimseyle paylaşamam."

Yanımdaki genç adamı işaret ettim. "Ya da Gabi'yle, öyle görünüyor."

Sergio'nun bakışları bana dönmeden önce yeğenine kaydı. "Oğullarının ne bileceğine Luca karar verir ve buna karışmak sana düşmez."

"Benim *haddime* mi?" Alaycı bir kahkaha attım. "Evet, senin dünyadaki *yerim* hakkında her şeyi biliyorum. Bebek yap ve sessiz ol. Değil mi, Sergio?"

Burada işe yarayabilir ama New York'ta işe yaramaz. Biz sessiz, ağırbaşlı, konuşmaktan korkan kadınlar değiliz. Palmieri babamı istiyordu ama yanlış sebeplerden dolayı. Ona gerçeği açıkladım ve Luca'nın avukatlarını içeri almayı kabul etti. Bir şey değil, bu arada. O yüzden donunu çöz ve mantrum yapmayı bırak!"

Kimse tek kelime etmedi. Sergio hem kızgın hem de şaşkın görünüyordu, alnı kırıışmış ve çenesi kaskatı kesilmişti ama kendimi açıklamayı bitirmiştim.

Gabi'ye doğru eğildim. "Şimdi evin geri kalanını, özellikle de yumuşak yataklı bir yatak odasını görmek istiyorum."

Gabi birkaç kez gözlerini kırıştırdı ama başını salladı. "Beni takip edin."

Bölüm Otuz Beş

Luca

Bu sefer kelepçe yoktu.

Sorgu odasında ellerim serbest oturuyordum. Şikayet etmiyordum. Belki de bunun nedeni avukatlarımdı? Dün onlarla görüştüğümde, beni suçlamaları ya da serbest bırakmaları için GDF'ye baskı yapmayı planlıyorlardı. Bu adli araf tam bir saçmalıktı.

En azından Valentina güvendeydi. Sergio'ya durumum çözülene kadar onu Catanzaro'daki yerleşkede tutmasını söyledim. Onun New York'a ya da Roma'ya dönmesini istemiyordum. Kardeşlerim ona göz kulak olacak, onu koruyacaktı.

Onu bir daha görebilecek miydim? Onu çok az tanıyormuş gibi davrandığım son karşılaşmamız, beni hatırlamasını istediğim şekilde değildi. Hâlâ kızgın olduğuna şüphe yoktu ve keşke bunu açıklayabilseydim.

Keşke ona, onsuz geçen her dakikanın ruhumu saran bir zincir gibi beni hapsettiğini, aşağı çektiğini anlatabilseydim. Elimde olsa her şeyi nasıl farklı yapardım. Ama hayat bize geri dönüp sevdiklerimize yapılan yanlışları düzeltme imkânı vermiyor.

Onu sevmiştim ve bunu kanıtlama şansım hiç olmayabilirdi.

Kapı açıldı. Palmieri içeri girdi, takım elbisesi yine buruş buruştu, gözlerinin altındaki halkalar daha da kötüleşmişti. Kapıyı kapattı ve benim oturduğum masaya doğru geldi.

"Bok gibi görünüyorsun," dedim.

"Bazılarımız yaşamak için çalışıyor." Oturmadı ama yanımda durmaya devam etti. "Bir ara sen de denemelisin."

Ona donuk bir bakış attım. "Ben bir iş adamıyım. Tabii ki çalışıyorum."

Yorumuma başını salladı, sonra ayağa kalkmamı işaret etti. "Benimle yürü."

Che cazzo? "Nereye?"

"Hadi gidelim."

Beni beklemeden kapıya doğru yürüdü ve koridora çıktı. Sandalyeden kalkıp onu takip ettim, uzun bacaklarım hemen yetişti. Kilitli bir kapıya ulaşana kadar beni birkaç koridordan geçirdi. Saniyeler sonra vızıldayarak içeri girdik ve sonra tekrar başka bir kilitli kapıdan geçtik. Neredeyse bir haftadır özgürlüğe bu kadar yaklaştım. Sakin kalmaya çalıştım. Bunun bir anlamı olmayabilirdi.

Palmieri devam etti.

Bir masadan beylik silahını ve telefonunu aldı. Birkaç kâğıt imzaladıktan sonra kapıdan çıkmaya devam etti. Masadaki görevliye hızlı bir bakış attım ama o beni görmezden gelerek evrak işlerine geri döndü. Palmieri'yi diğer kontrol noktalarını geçip ana girişe ulaşana kadar takip ettim.

O dışarı çıktı.

Ben de onu
takip ettim.

Güneş yüzüme vurdu ve günlerdir tuttuğum nefesimi dışarı verdim. Özgür müydüm yoksa bu geçici bir erteleme miydi bilmiyordum ama bunu boşa harcamayacaktım. Gözlerimi kapatarak nefes aldım ve sanki ciğerlerimdeki hapishane havasını temizliyormuşum gibi havayı yavaşça dışarı verdim.

Kahretsin, bu çok güzeldi.

Palmieri hapishane girişinin yanındaki bir yiyecek kamyonunun yanında duruyordu. Yanına gittim. Sahibine birkaç Euro verdi, sonra biraz kenara çekildik. Ben bir şey söylemedim. Birkaç dakika sonra Palmieri bana gevrek kağıda sarılı bir sandviç uzattı. "Bu taraftan."

Yemek kamyonunun arkasında bankların olduğu küçük bir alanı işaret etti. Hapishane tarafından görülebiliyordu ama duyulacak kadar yakın değildi.

Oturduk. Sandviçi açtım, *porchetta di ariccia* idi. Sarımsak ve biberiye ile terbiye edilmiş kemiksiz domuz eti. Bir ısırık almadan önce "Grazie," dedim.

Yemeye başladı, sanki bu işi uzatmaktan memnunmuş gibi, ben de "Yaptın mı?" diye sordum.

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Rossi hâlâ hayatta olsaydı beni buraya yalnız getirmezdin. O yüzden tebrikler."

Derin bir nefes verdi. "Başka bir adamın ölümünden tatmin olmak diye bir şey yok, Benetti."

Sandviçimden bir ısırık aldım, yutkundum. "Öldürmek bazen gereklidir. Suçluluk duygusu üzerinde duramazsın. Kızının intikamını aldın."

ve önemli olan da budur."

"Siz olsanız böyle görürdünüz."

"Herkes böyle görür, Albay. Size nedenini söyledi mi?" "Yeğenin mahkûmiyetinin intikamını almak için. Benim arabada olduğumu sanıyordu."

Kızımın bir dadıyla seyahat ettiğini fark etmedi."

Cristo santo. Rossi, Palmieri'ye suikast düzenlemeye çalışmıştı ki bu başlı başına kötü bir fikirdi ve bunun yerine polis memurunun kızını öldürmüştü. Söyleyecek söz bulamadım. Benim dünyamda kadınlar ve çocuklar kesinlikle yasaktı. "Size yardım edemememin sebepleri vardı. Bunun için özür dilerim."

"Biliyorum. Kardeşlik kuralların ya da her ne boks. Ama yaptığın az şeyi takdir ediyorum, bu yüzden seni içeride, karışamayacağın bir yerde tuttum. Kimse senden şüphelenmeyecek."

Bana zaten anlamadığım bir şey söylemiyordu. Rossi'nin aradan çekilmesiyle birlikte Güney Calabria'da liderlik etme şansını elde etmişim. Bu mükemmeldi. Hapiste geçireceğim birkaç gün, ailem için bölgesel tacı almaya değerdi. "Minnettarım. Geçmişimizi göz önüne alırsak, önemsiz biri olabilirdin." Ben, karısını becerirken.

Sandviçinden bir ısırık daha aldıktan sonra, "Dikkatimi çekmeye çalışıyordu. Kızımızın ölümünden sonra birbirimizden uzaklaşmıştık. Seni aramasının nedeni kederiydi. Onu ya da seni suçlamıyorum."

İğnelemeden duramadım. "Evliliğinizi benim kurtardığımı mı söylüyorsunuz?"

"Hayır, Stronzo. Biz boşandık." "O zaman bana neden vurdun?"

Ağzının kenarı şeytanca kıvrıldı. "Çünkü en azından bunu hak ediyorsun. Ayrıca tutuklanmanı daha inandırıcı hale getirdi."

"Çok acıttı."

"Güzel." Birkaç dakika çiğnedi. "İstifa ediyorum." Başım döndü. "Bu bir hata."

"Bitti. Bundan sonra yasaları koruyormuş gibi davranamam."

Benim dünyamdaki şiddet ve acının üstünde olduklarını düşünen bu "namuslu" adamlar ne kadar aptal. "Yasaları çiğneyen ilk memur olduğunuzu mu sanıyorsunuz? Eğer öyleyse, size gösterecek uzun bir isim listem var. Rossi de pisliğin tekiydi."

"Biliyorum, ama burada -" elini kalbinin üzerine koydu "- bana eskisi gibi devam edemeyeceğimi söylüyor. Huzur istiyorum ve bunu bu işte asla bulamayacağım. Çoğunlukla senin gibi adamlar sayesinde."

"İstifa etmeyeceğim."

"İşte bu yüzden istifa etmeliyim. Seni öldürmek zorunda kalmaktan nefret ederim, Benetti." Sanki yapabilirmiş gibi. "Peki ne yapacaksın?"

"Seyahat edeceğim. Okyanus kenarında küçük bir evde kalacağım. Geç saatlere kadar uyuyacağım. Şarap içeceğim." Sandviç kağıdını avucunun içinde buruşturdu. "Bu dünyada sahip olduğum zamanın geri kalanının tadını çıkarmayı planlıyorum. Sen de denemelisin."

Bu sözleri içime sindirirken gözümü kırpmadan otoparka, birbirine karışan araba sıralarına baktım. "Öyle olmadığımı düşündüren ne?"

"Çünkü senin hayatın hakkında hayal edebileceğinden çok daha fazlasını biliyorum. Onun yüzünden New York'ta gereğinden çok daha uzun süre kaldın. New York'ta ona ne kadar kötü davransan da, o yine de senin özgürlüğün için pazarlık yaptı. Buraya senin için savaşmaya geldi."

Valentina'nın bu hapishanede Palmieri'yle görüştüğü fikri mideme kramplar girmesine neden oldu. Ne düşünüyordu acaba? "Neden ona kötü davrandığımı düşünüyorsun?"

"Çünkü kızgın. Gözyaşı dökmedi, senin adına içten bir yalvarışta bulunmadı. Soğukkanlı ve mantıklıydı, masumiyetinden hiç yakınmadı. Ve onu senin hakkında uyardığımda, meydan okumak yerine sinirlenmiş görünüyordu."

"Peki neydi bu uyarı?"

"Senin dünyanın kadınları bütünüyle yutuyor."

Yanlış değildi ama ben olsam bunu yapmazdım. Val yerleşkede kaldığı sürece dilediğini yapabilirdi. Ev iyi donanımlı ve lükstü. Kim orada yaşamak istemezdi ki? Ve orada birlikte güvende olacaktık. Onun her zaman bu kadar yakınımda olması neredeyse ağzımı sulandırıyor. Yatağımda, ofisimde sevişmek. Havuz kenarında. Ormanda. Mülkümde ona sahip olabileceğim yerlerin sınırı yoktu.

Ayağa kalktım ve göğsümdeki kırıntıları fırçaladım. "Sen neden bahsettiğini bilmiyorsun."

Ayağa kalktı, kıkırdadı ama kuru bir kıkırdamaydı. "Evet, tabii. Zaten muhtemelen her şeyi berbat edeceksin. Bizim gibi erkekler ilişki için yaratılmamıştır." Çöp kutusuna doğru ilerledi ve kâğıdı içine attı. "İyi bir hayatın olsun, Benetti."

* * *

Valentina

İtalyanlar nasıl iyi yaşanacağını biliyorlardı.

Sıcak taşın üzerine oturup ayaklarımı Luca'nın sonsuzluk havuzunun serin suyuna sallandırırdım. Buradan görünen manzara muhteşemdi. Kırsal alan evin etrafında ve altında uzanıyor, deniz uzakta parlıyordu. Yansıtıcı cam pencerelerin önündeki havuzun kenarında sıcak pembe açık hava şezlongları, terasta ise çiçekler ve bitkiler sıralanmıştı. Parlak güneş ışığı altında bir Akdeniz cennetiydi ve tüm bu manzara canımın bir mai tai çekmesine neden oldu. Aslında şemsiyeli herhangi bir içki.

Bir kapının sürgüyle açıldığını ve ayak seslerinin pürüzsüz taşla sürtündüğünü duydum. Benimle konuşan tek Benetti o olduğu için gelenin Gabi olduğunu düşündüm ve yüzümü güneşe doğru çevirdim. "Hey, Gabi," diye selam verdim.

"Pek sayılmaz," dedi derin bir ses. "Buradayım."

Luca'nın en büyük oğlu Leo'nun elinde içinde şemsiye olan donmuş bir içecek vardı. Bardağı yanımda yere koyarken, onu incelemek için gözlerimi güneşten korudum. "Akıl okuyabiliyor musun?"

"Hayır." Kendini havuzun kenarına bıraktı ve ayaklarını suya soktu. "Ama buranın sıcak olduğunu biliyorum."

"Zehirli mi?"

"Hayır," diye yanıtladı tüm ciddiyetiyle.

Bu benim için yeterince iyiydi. Bardağı kaldırdım ve soğuk içecekten uzun bir yudum aldım. Portakallı ve çilekli bir içecekti. "Nefis. Bu nedir?"

"Dondurulmuş Aperol spritz. Henüz resmi olarak tanışmadık. Ben Leo." Elini uzattı ve tokalaştık.

Gözlerindeki benzerliği görebiliyordum ama Gabi gibi mini bir Luca değildi. Leo'nun yüzü daha ince, daha köşeliydi. Saçları da daha açık renkliydi. "Sizinle tanıştığımıza memnun oldum."

"Söylesene, seni neden zehirleyeyim?"

"Çünkü sen ve ailen dün Albay Palmieri ile buluştuğunuz için bana hâlâ kırgınsınız." Dün akşam yemeğine davet edilmemişim. Onun yerine Gabi yemek getirdi ve odamda birlikte yedik. Amcalar bugün etrafta dolaşmamı engellemeye çalışmadılar ama New York'a ne zaman dönebileceğim konusunda kimse bana cevap vermedi.

"Amcalarımın tepkisi için özür dilerim ama hepimiz kırgın değiliz. Yardımlarınız için minnettarım."

"Öyle mi?"

"Evet, her ne kadar babam senin bu işe karışmanı istemese de. Dün aradı ve Sergio'ya uzun süre bağırdı."

"Ben zaten bu işe karıştım. Baban Amerika'ya geldiği andan beri öyleyim. Luca'yı kızdırmış olmam umurumda değil. Ona yardım edebilecek durumdaydım, ben de ettim."

"Çok cesursunuz sinyorina. Babamın isteklerine karşı gelen çok kişi yoktur."

"Babanın istekleri şu anda benim için hiçbir şey ifade etmiyor." Hâlâ kızgın ve kırgındım ve onun evinde, onun eşyalarıyla çevrili olmak beni daha iyi hissettirmiyordu.

"Ama onu önemsiyorsun."

Daha da kötüsü. Sanırım onu seviyorum.

Donmuş içkiden biraz daha yudumladım. "Bunun bir önemi yok. Mümkün olan en kısa sürede New York'a döneceğim."

"Kalmayı düşünmüyor musun?"

Bu hayat kadınları bütünüyle yutuyor.

Bu sözler karşısında ürperdim. New York'ta kendime ait bir hayatım, bir işim vardı. Arkadaşlarım. Annemin eşyaları. Pembe şezlongların ve donmuş kokteyllerin cazibesine kapılmayı reddediyordum. "Hayır, istemiyorum."

"Bu çok kötü," dedi Leo, ayaklarını suyun içinde döndürerek. "Babamın seni önemseydiği çok açık. Onu daha önce hiç bu kadar kızgın ve endişeli duymamıştım."

"Bu seni rahatsız etmiyor mu?"

"Ne, birini önemsiyor olması mı?"

"Annen olmayan birini. Senden çok da büyük olmayan biri. İtalyan olmayan biri. Bunların hiçbirisi seni rahatsız etmiyor mu?"

Leo bir süre durdu, yüz ifadesi düşünceliydi. Aklına geleni söyleyen kardeşinin tam tersi olduğunu şimdiden söyleyebilirdim. Leo, Gabi'den daha dikkatli görünüyordu. Kişiliği kesinlikle Luca'ninkine daha yakındı.

Sonunda Leo, "Öncelikle, annem kocasıyla mutlu. İyi bir adam ve onunla ilgileniyor. Annemle babamın bir araya gelmesi gibi bir hayalim hiç olmadı. İkincisi, Luca'yı mutlu ediyorsan yaşın umurumda değil. Ayrıca Amerikalı olman neden umurumda olsun ki? Bence Amerikalı kızlar çok seksi."

"Gabi gibi konuşuyorsun," dedim gülerek. "New York'ta telefonunun alabileceğinden daha fazla telefon numarası olduğuna eminim."

"Buna inanıyorum. Kardeşim restoranınızda çalışmaktan keyif aldığını söyledi." Durakladı. "Ayrıca babamızın sana aşık olduğunu söylüyor."

Sen benim kalbimi ve ruhumu tutuyorsun, fiore mio. Per sempre.

Boğazıma bir yumru yerleşti. Keşke bu doğru olsaydı.

Sevdiğin insanlara yalan söylemez, onları kandırmaz ve kullanmazdın. İlişkimiz böyle başlamış olsa bile, babamı bulmak için beni kullanma planlarıyla, Luca'nın temize çıkmak için pek çok şansı vardı. Yine de yalan söylemeye devam etti. Babamı izlemeye devam etti, saldırmaya hazırdı.

Derin bir nefes aldım ve ayaklarım serin suda süzülürken yavaşça bıraktım. "Bunun bir önemi yok. New York benim evim. Baban burada yaşıyor. Son."

"Kabul et." Elini İtalyan kırsalına doğru uzattı. "Burası New York'tan daha iyi."

Oldukça güzeldi. Ama evim değildi. Bir de mafya sevgilisi olmaya hazır olmadığım gerçeği vardı. "Hudson Vadisi'ni görmedin," dedim. "Özellikle sonbaharda yapraklar renk değiştirdiğinde. O kadar güzeldir ki ağlamak istersin. Bonus olarak? Orada kimse şantaj yapmıyor ya da cinayet işlemiyor."

"Tabii ki yok," dedi nefesinin altından.

Kapı tekrar açıldı. Kim olduğunu göremeden İtalyanca bağırان sesler duyuldu. Leo doğruldu ve hemen ayaklarını havuzdan çıkardı. "Neler oluyor?" Bacaklarını plaj havlularından biriyle kurularken sordum. "Bir sorun mu var?"

"Babam burada."

Vücudum sarsıldı ve beni hafifçe geriye doğru salladı. "Burada mı? Hapisten çıktı mı?" "Scusa, sinyorina. Üstümü değiştirmem gerek." Leo evin içinde kayboldu.

ve kaşlarımı çattım. O da benim gibi tişört ve şort giymişti. Luca en büyük oğlunun her gün giyinip kuşanması konusunda ısrarcı mıydı?

Dondurulmuş Aperol Spritz'imi yudumladım ve bu düşünceleri bir kenara ittim. Leo'nun kıyafetleri Luca'nın hayatı hakkında anlamadığım ve muhtemelen asla anlayamayacağım başka bir şeydi.

Ayrıca, daha büyük endişelerim vardı.

Luca *buradaydı*. Onu tekrar görmeyi beklemiyordum, en azından bu kadar çabuk değil.

Ona ne diyecektim? Daha da kötüsü, o bana ne diyecekti?

Göğsüm hem beklenti hem de korku olduğundan şüphelendiğim garip bir hisle genişledi. Ona sarılacak mıydım yoksa taşaklarını mı tekmeleyecektim? Hazır değildim. Ve eve gitmek istiyordum.

Onun metresi ya da kız arkadaşı değildim. Ben sadece kendi çıkarları için manipüle ettiği bir kadındım. Luca, annemin beni uyardığı her şeydi.

Yine de ne olduğunu sorgulamayacak kadar saf bir şekilde, isteyerek onunla birlikte gitmişim.

Bacaklarımı suyun içinde döndürdüm ve içkimi bitirdim. Kalbi kırık olmak berbat bir şeydi. Bu duygunun gitmesine ihtiyacım vardı. Luca'yı unutmaya ve kendimi trattoria'daki işime gömmeye ihtiyacım vardı.

Belki de menüye donmuş Aperol Spritz eklemeliyiz?

"Yüzmek ister misin?"

Derin sesi içimde bir özlem tufanı yarattı, unutmak istediğim anıların seline kapıldım. Gözlerimi kıptım ama başımı çevirip bakmadım. "Hayır."

Kendini yanımdaki taşa bıraktı ve pantolonunun paçalarını sıvamaya başladı. Ellerine baktım, hareketleri emin ve hızlıydı. O elleri seviyordum. O elleri özlemiştim.

Bacaklarını teker teker suya daldırdı. "Neden olmasın? Eminim bir yerlerde fazladan bir takım vardır."

"Bu bir tatil değil Luca. Eve gitmek istiyorum."

"Bağışlayın beni. Boş kokteyl bardağını gördüm ve başka türlü düşündüm."

Arka dişlerimi birbirine geçirirken ağzım düzleşti. "Sen bir pisliksin." Ayağa kalkmaya başladım ama kolumu tuttu.

"Bekle, per favore. I . . . " Ağır bir iç çekti. "Lütfen, dinle. Söyleyecek çok şeyim var. Özür dilerim Valentina. Her şey için. Babanı bulmak için seni asla kullanmamalıydım."

"Sorun o değil. Birlikte yatmaya başladıktan sonra bile beni kullanmaya devam ettin."

"Biliyorum ve özür dilerim, aşkım."

Ayaklarımı tekmeledim ve sudaki dalgalanmaları izledim. "O zaman neden bana söylemedin? Neden gerçek olduğunu düşünmeme izin verdin?"

"Çünkü gerçektir." Eğilip alnını şakağıma dayadı. "Ruhum senin için ağrıyor. Ben etrafımızı saran toprak gibiyim, kuru ve cansız, sen ise beni hayata döndüren su. Fiore mio, benim güzel çiçeğim. Sen her şeyi daha iyi yapıyorsun, *beni* daha iyi yapıyorsun. Sensiz ben bir hiçim."

Gözyaşlarım kirpiklerimden döküldü, yanaklarımdan aşağı süzüldü. Onları sildim ama gelmeye devam ettiler. "Tanrım, Luca."

Luca bir kolunu bana doladı ve beni kendine yaklaştırdı. "Ağlama, Bella. Seni incittiğimi biliyorum. Bunu telafi etmeme izin ver."

"Yapabileceğinden emin değilim. Seni affetmeye istekli olsam bile, ne anlamı olacak ki?"

"Önemli olan birlikte olmak." Başımın tepesini öptü, sonra yüzünü saçlarıma bastırdı. "*Ti amo, Valentina.*"

Bu sözler karnıma inen bir yumruk gibiydi. Uzun zamandır bu sözleri duymak istiyordum ama artık bir önemi yoktu. O, devasa bir taş evi ve pembe havuz sandalyeleri olan bir İtalyan mafya babasıydı. Geceleri evlerimizi kilitlemediğimiz küçük bir kasabada yaşıyordum. Tanrı aşkına, tuvaletleri fırçalıyor ve mobil uygulamalardan kıyafet satın alıyordum. Bunların bir araya gelmesine imkan yoktu.

"Hayatımda hiçbir kadına bu sözleri söylemedim," diye yumuşak bir sesle devam etti. "Çünkü daha önce evlenmek istediğim birini hiç bulamadım."

Göğsüm çatladı, acı içimi parçaladı. Tanrım, bu ıstırap ne zaman dinecekti? "Yapma."

"Yapamam. Evlen benimle, burada benimle kal. Seni her gün orgazmlarla, çantalarla ve parmesanlı tavukla mutlu etmeme izin ver. Bebeklerle. Ne istersen, amore mio. Sana yanımda ihtiyacım var."

"Luca. . ." dedim titreyerek. Ondan bunu beklemiyordum ve saldırısına karşı hiçbir savunmam yoktu. "Burada kalamam. Benim bir hayatım, bir işim var. Bütün gün hiçbir şey yapmadan burada, tepelerde inzivaya çekilmiş bir mafya karısı olmaya uygun değilim."

Vücudu benimkine karşı sertleşti ve kolu omzumdan düştü. "Burası benim yaşadığım yer, Don Benettilerin nesillerdir üzerinde yaşadığı topraklar. Başka bir yerde kalmak benim için güvenli değil."

"Paesano'da yaşıyordun," diye belirtmeden edemedim.

"Kısa bir süre için, evet. Ama orada kalıcı olarak bir imparatorluk yönetemem."

Gözyaşlarımı ovuşturarak inişlerini durdurmaya çalıştım. Birkaç dakika boyunca sessiz kaldık, ikimiz de kıpırdamadık.

"Benden vazgeçmemi istiyorsun," dedi yumuşak bir sesle. "Ki bunu yapamam." "Bunu istemiyorum. Yapmayacağını biliyorum."

"Yapıp yapmayacağım ile ilgili bir soru değil bu. Sana yapamayacağımı söylüyorum. Sadece ölüm bu unvanı bir başkasına devredebilir."

İşte bu kadar. Tartışacak başka bir şey yoktu, gerçekten. İkimiz de diğerinin nerede durduğunu biliyorduk. Buraya taşınmayı reddetmemin ona mantıksız geldiğine şüphe yoktu. Ne de olsa malikâne muhteşemdi ve hiçbir şey istemezdim.

Ama Paesano'dan ayrılamazdım. Annemi de yakın zamanda kaybetmiştim, evi ve restoranı onunla olan tek bağlarımdı. Yeni bir başlangıç yapmak istemiyordum.

dünyanın öbür ucunda.

"Beni seviyor musun?" diye sordu.

Nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Ona gerçeği söylemek işleri daha da kötüleştiriyordu. Yine de bunu ondan saklayamazdım. Bilmeyi hak ediyordu. "Sanırım bana yemek hazırladığın gece sana aşık oldum."

Boynumu kavradı ve beni kendisine doğru çevirdi. Beni incelerken bakışları yumuşak ama sıkıntılıydı. "Valentina, izin verirsen sana dünyayı vereceğime söz veriyorum."

Midemdeki düğüm büküldü, içim acıyla sıkıştı. Kolay çözümleri olan sorunları severdim ama burada bir çözüm yoktu. Biz sadece farklı yerlerde yaşayan ve bunu yürütemeyen iki kişiydik.

Elimi çenesine koyarken yeniden başlamakla tehdit eden gözyaşlarına karşı koydum. "Dünyayı istemiyorum. Evimde ihtiyacım olan her şeye sahibim- tek bir şey dışında. Ve o orada kalmaz."

"Lütfen, tekrar düşünmen için sana yalvarıyorum. Kal ve hoşuna gidip gitmediğini gör."

Dinlemiyordu. Bu, denenecek ve uymazsa iade edilecek bir çift bot değildi. Bu, dünyanın öbür ucuna taşınmak ve bildiğim her şeyi geride bırakmaktı. Bunu yapamazdım.

"Yapamam. Cevabım değişmeyecek ve kaçınılmaz olanı erteliyoruz." Eğildim ve yanağına nazik bir öpücük kondurdum. "Ve beni sonsuza kadar burada rehin tutmayı planlamıyorsan, o zaman gitmeme izin vermelisin."

Yüksek sesle yutkundu, sonra elimden kurtuldu. Zarif bir hamleyle ayağa kalktı ve pantolonunun paçalarını düzeltti, kumaştan su sızmasını umursamadan. "Allora," dedi usulca. "Gabi'ye seni eve uçurmasını söyleyeceğim."

Luca arkasına bile bakmadan sürgülü kapıya doğru yürüdü ve evin içinde kayboldu.

Otuz Altıncı Bölüm

Luca

Ne kadar süredir koştuğumu unutmuştum.

Göğsümdeki ağrı dayanılmazdı ve bunu hafifletmek için düşünebildiğim tek yol egzersiz yapmaktı. Saat sabahın ikisi olmasına rağmen uyuyamıyordum. Yemek de yiyemiyordum. Bunun yerine hislerimi köreltmek için içmeye başlasaydım, bir daha duramayabilirdim.

O gitmişti. Ona her şeyimi vermiştim ama o istememişti, *beni* istememişti. Onu unutmamalı ve bunu kabullenmeliydim.

Beni sonsuza dek burada rehin tutmayı planlamıyorsan, o zaman gitmeme izin vermelisin.

Yüzümden akan teri sildim. Bir yanım onu burada tutmayı düşünüyordu. Sonunda o da burayı benim kadar sevecek ve karım olarak rolüne alıacaktı.

Ama bunu yapamazdım.

Val hayatında çok şey kaybetmişti, annesinin hastalığı yüzünden seçimleri elinden alınmıştı. Trattoria yüzünden, babası yüzünden elinden alınan seçenekler. Yeterince zarar vermiştim. Onu kendi haline bırakmanın zamanı gelmişti.

Ayrıca, aşk hakkında ne biliyordum ki? Benim dünyamdaki kadınlar, kendi annem de dahil, mutsuzdu. Erkeklerin hepsi katildi, şantajcıydı. Her türden suçlular. Ve istesem bile bunu değiştiremezdim. Chi nasce lupo, non muore agnello.

Kurt olarak doğan, kuzu olarak ölmez.

Valentina'yı böyle bir kadere sürüklemeye ne hakkım vardı?

Koşu bandının hızını artırdıkça bacaklarım yanıyordu. Unutmaya ihtiyacım vardı. Onun güzel yüzünü görmeden, beni içten dışa doğru kesen anıları olmadan gözlerimi kapatabileceğim bir yere ulaşmalıyım.

Gözüme bir hareket ilişti ve Leonardo'nun odaya girdiğini gördüm. Üzerinde sadece bir çift uzun şort olan büyük oğlum koşu bandına doğru yürüdü.

kaşlarını çattı. Ama yaklaşırken hiçbir şey söylemedi. Cığerlerim hava almakla o kadar meşguldü ki Leo'nun eğilip makinenin kablosunu duvardan söküşünü izleyebildim sadece.

Koşu bandı durdu.

Korkulukları kavradım ve düşmemeye çalıştım. "Che ... cazzo?" Hırıldadım.

"Herkesi korkutuyorsun. Yatağına git, baba."

"Ben patronum. Sikimde bile değil."

Leo kollarını göğsünde kavuşturdu. "Kendini öldürmeye mi çalışıyorsun? Bu mudur yani? Çünkü sana izin vermeyeceğim. Amcalar ve gardiyanlar buraya gelmeye korkuyor ama ben korkmuyorum."

Bacaklarım ağırlığımı taşıyamıyordu, bu yüzden duvara yaslandım ve yavaşça yere çöktüm. Kocaman bir nefes çektim ve gözlerimi kapattım. Zayıflığımı itiraf etmekten hoşlanmıyordum, özellikle de oğullarımdan birinin önünde, ama yorgunluğumdan kelimeler ağzımdan dökölüverdi. "Sadece uyumaya ihtiyacım var."

Etrafta dolaştığını duydum, sonra küçük buzdolabının kapısı açılıp kapandı. "İşte." Soğuk plastik avucuma bastırdı.

Su şişesini çoktan açmıştı, ben de minnetle içtim.

Bitirdiğimde, "Endişelenmene gerek yok, figlio. Ben iyiyim."

"İyi değilsin." Yanımda alçalarak kollarını bükölmüş dizlerine dayadı. "Hiç de iyi değilsin. Saygılarımla."

Geçtiğimiz hafta kardeşlerimi pek görememiştim ve ev çalışanlarının çoğu benden uzak durmaya başlamıştı.

Niccolò'nun D'Agostino'dan nerede olduğunu öğrenmek bile bana ihtiyacım olan odaklanmayı sağlamamıştı. Belki de Niccolò döndüğünde bu karmaşayı çözmek beni kendime getirebilirdi.

"Allora, ben iyi olacağım," dedim. "Farklı bir zaman diliminde ve hapishanede olduğum için uyuyamıyorum. Zamanla alışacağım."

"Bunun jet lag ya da hapishaneyle bir ilgisi olduğunu sanmıyorum, baba. Bence Valentina'yla ilgisi var."

Onun adını duymak sinirimi daha da bozdu. "Bana onun adını söyleme."

"Neden? Ondan bu kadar mı nefret ediyorsun?"

"Ondan nefret etmiyorum. Ama onun hakkında konuşmak da istemiyorum." "Zio Sergio ona evlenme teklif ettiğini söyledi."

Bu bilgiyi kardeşime gizli olarak söyledim, Stronzo'ya. Başka kimseye söylemeye hakkı yoktu. Hiçbir şey söylemedim ve kolumu kullanarak

Yüzümden ter akıyordu.

"Baba," dedi yorgun bir sesle. "Böyle şeyler hakkında konuşmadığınızı biliyorum. Ama konuşabiliriz."

"Konuşmak anlamsız. O gitti. Artık Rossi'nin bölgesini ele geçirmek gibi önemli şeylere konsantre olabilirim."

"Konuşmak anlamsız değil. Ya da belki senin için anlamsızdır ama benim için değil. Seni anlamak isterdim. Aslında Gabi de ben de isterdik."

"Anlayacak ne var ki? Hayatınız boyunca sizi yakınımnda tuttum, ikinizi de büyüttüm. Her zaman konuşuyoruz."

"Ama bize önemli bir şey söylemiyorsun. Zio Dante'den senden, öz babamızdan daha çok şey öğreniyoruz. Bizimle işiniz ya da özel hayatınız hakkında konuşmuyorsunuz. Bize soldati gibi davranıyorsunuz."

Ne yapacakları söylenen ama neden yapacakları söylenmeyen askerler.

Bir elimi ıslak saçlarımda gezdirdim. "Seni korumaya çalışıyorum, figlio. 'Ndrina'yı yönetmek için bilmen gerekenleri öğrenmek için yılların var. Fırsatın varken hayatının tadını çıkarmanı istiyorum."

"Nonno sana böyle mi yaptı?"

Yüzümü buruşturdum. Babam bana küçük yaştan itibaren acımasızlığı ve sorumluluğu öğretmişti. Mutlu olup olmamam umurunda değildi. Önemli olan tek şey bir sonraki Don Benetti olmak için yeterince güçlü olmaktı. "Hayır. Bana çok fazla şey anlattı. Bana çok şey gösterdi. Bu yüzden seni ve Gabi'yi mümkün olduğunca uzak tutmaya çalıştım."

"Ama sen ölürsen ne olacak? Ne yaptığımı bilmeden yönetimi devralmak istemiyorum."

"Amcaların sana yol gösterecek." Elim dizine koydum ve bırakmadan önce sıktım. "Mükemmel bir don olacaksın, figlio mio."

"Yine de senden bir şeyler öğrenmek güzel olurdu. Hazır olduğumu kanıtlamak için çok uğraştım ama sanki beni uzak tutuyorsun. Gabi'nin de aynı şeyi hissettiğini biliyorum. Bu yüzden böyle davranıyor. Ve bu yüzden seni New York'a kadar takip etti."

Gözlerimi tavana diktim. Oğullarımın benim dikkatimi çekmek ya da değerli olduklarını kanıtlamak için böyle davranmaları gerekmiyordu. Onlar Benettis ve benim oğullarımdı - bu da değerli oldukları anlamına geliyordu. "Perdonami. Ben iyi bir Don'um ama boktan bir babayım. Sadece ikinize de benim sahip olmadığım hayatı vermeye çalışıyordum."

"Ma dai, Papà. Sen iyi bir babasın. Sizin konumunuzdaki çoğu erkek, oğulları bile olsa piçlerini umursamaz. Yaşadığımız hayat için minnettarız.

Bize verdiğin. Ama artık küçük çocuklar değiliz. Bizler erkeğiz. Ve artık liderlik etmemize izin vermenin zamanı geldi."

Duygularım göğsümü yumruk gibi sıktı. Onlar iyi çocuklardı, zeki ve sadıktılar. Ben öldükten sonra imparatorluk mükemmel ellerde olacaktı ve bu beni son derece memnun etti. "Tamam."

"Gerçekten mi?"

"Don'unu sorgulama, figlio mio. Onun kararları nihaidir."

"Val'in New York'a dönmesine izin verme kararı da buna dahil mi?" Ben bir şey söylemeyince dizini dizime vurdu. "Ondan hoşlanıyorum. Gabi de seviyor."

Ben de ondan hoşlanıyordum. Ama bunun bir önemi yoktu. "New York'ta yaşıyor ve buraya taşınmak gibi bir niyeti yok."

"Ve?"

"Başka ne yapabilirim ki? Benden gitmesine izin vermemi istedi." Omuz silktim. Söyleyecek başka ne vardı ki?

Leonardo uzun bir süre sessiz kaldı, sonra usulca konuştu. "Bir keresinde sana bir şey sormuştum ve cevabını hiç unutmadım. Gabi ve ben hafta sonu annelerimizi ziyarete gittiğimizde, her birimize beş koruma gönderiyordun. İki gün için çok fazla sorun gibi görünüyordu. Güvenlik riski bu kadar yüksekken neden bu kadar sık gittiğimizi sorduğumda, 'Bazen hayatta ödül riskten daha ağır basar' demiştin."

Konuşmayı hatırlamıyordum ama benim söyleyeceğim bir şey gibi gelmişti. "İkinizin de annelerinize yakın kalmanızı istedim. Küçük çocukları onlara hayat veren kişiden ayırmak iyi bir şey değil."

"Baba, bu senin için de geçerli. Onun peşinden git. Ödülünü al."

Tavsiyesi beni rahatsız etti. Beni dinlemiyor muydu? "Catanzaro'ya taşınmak istemiyor ve ben de onu zorlayamam."

"Öyleyse orada yaşa."

Başım döndü ve ona kaşlarımı çattım. "Bunun imkânsız olduğunu biliyorsun. Her şeyi sana devretmek istesem bile yapamam."

Avuçlarını yüzüme doğru kaldırdı. "Don olmak için uğraşmıyorum. Demek istediğim, aileyi buradan yönetmene gerek yok."

Ağzım açık kaldı. "Bunu yapmak sorumsuzluğun zirvesi olur.

Risk-" Söyleyeceklerimin geri kalanını ısırarak söyledim.

"Kesinlikle," diye kendini beğenmiş bir şekilde karşılık verdi. "Risk, kazanacaklarının yanında hiç kalır."

"Öldürülebilirim."

"Gabi malikânenin iyi korunduğunu söyledi. Ve ne zaman istersen buraya uçabilirsin. İkiniz bir seferde aylarca burada kalabilirsiniz. Allora, yılı ikiye bölebilirsin."

"Çok kolaymış gibi söylüyorsun."

"Güvenlik için baş ağrısı olacak ama gerisi kolay. Bilgisayarların ve cep telefonlarının olmadığı Nonno'nun günlerinde değiliz. İşimiz uluslararası ve teknoloji de öyle."

Çenemi ovuşturdum ve bacaklarımı düzelttim. "Neden bu kadar zorluyorsun?"

"Çünkü seni mutlu görmek istiyorum. Ve belki kendi ilişkinde mutlu olursan, Bianca'yla evlenmeme izin verirsin."

"*Stai zitto!*" Ona çenesini kapamasını söyleyerek tersledim. "Evlilikten bahsetmek yok, özellikle de benim seçmediğim bir kızla."

Hiç pişmanlık duymadan sıırttı. "Belki dedim."

Leonardo beni kandırmıyordu. Bu olasılığı gündeme getirmiş olması bile bana bunu düşündüğünü gösteriyordu. "Amcalarına seni daha yakından takip etmelerini söyleyeceğim."

"Bu Paesano'da yaşayacağın anlamına mı geliyor?"

Cevap vermedim. Bu o kadar basit değildi. Bu kararı tek başıma veremezdim. Zamanımı iki ülke arasında bölüştürmek aile yapımızı yeniden düzenleyeceğinden kardeşlerimin de dahil olması gerekiyordu. New York'taki malikaneyi güvende tutmak ve Valentina'yı gittiği her yerde korumak için küçük bir ordu gerekecekti.

Ve eğer oraya taşınırsam, benimle evlenmek ister miydi? O çok gençti, önünde koca bir hayat vardı ve benim dünyam ölüm ve yıkımdan ibaretti. Bu pek adil görünmüyordu.

Evde ihtiyacım olan her şeye sahibim, bir şey hariç.

Leonardo elimdeki boş su şişesini aldı ve yerine yenisini koydu. "Gabi orada fırsat olduğunu da söyledi. Yerel halk zayıf ve dağınık durumda ve Vito D'Agostino Toronto'da. Bir kaynak olabilir."

"Evet, bana söyledi."

"Eğlenceli olabilir, baba. Yıllardır bölge savaşı yapmamıştık."

Başını ittim ve saçlarını karıştırdım. "Sen dört yaşıdaydın. Nasıl hatırlarsın ki?"

Oğlum güldü ve ayağa kalktı. Uzanarak elini uzattı. "Gel hadi. Bir duş ve yatağa ihtiyacın var."

Onunla m¼cadele edemeyecek kadar yorgundum. Her Şey i¼in ¼ok yorgundum. "Ne zaman bu kadar akıllı oldun?"

Spor salonunun kapısını benim i¼in açtı. "Ben her zaman zekiydim. Bu y¼zden onu seviyorsan gitmesine izin vermemen gerektiğini söylediğimde beni dinleyeceğini umuyorum."

Otuz Yedinci Bölüm

Valentina

İki hafta sonra

Kafeye girdiğimde zil çaldı. Sam tezgâhın arkasında tek başınaydı, buzlu kahvesini yudumluyor ve telefonunda geziniyordu. Bugün burnunda hızması vardı ve siyah saçları iki atkuyruğu şeklinde örülmüştü. Soluk teniyle tam bir Çarşamba Adams'ı gibi görünüyordu.

Ben yaklaşınca başını kaldırıp baktı. "Val, kitap kulübü için şu kitabı bitirdin mi? Çok sıkıcı. Karanlık bir aşk romanı önerdim ama onun yerine bunu seçtiler. Yüzde kırkını bitirdim ve henüz kimse sevişmedi bile."

Cüzdanımı ve anahtarlarımı tezgâhın üzerine koydum. "Hayır, daha başlamadım. Dürüst olmak gerekirse muhtemelen bu hafta sonu kitap kulübüne gitmeyeceğim."

Sam yüzünü buruşturarak tabletinden başını kaldırdı. "Özür dilerim.

Tamamen unuttuğum." "Önemli değil. Daha yeni bahsetmiştim, nasıl unutabilirsin ki?"

"Adını vermeyeceğim adamı unuttum demek istedim." "Sorun değil. Adını söyleyebilirsin. Tüm kasaba biliyor."

İtalya'dan döndüğümde herkes olanları konuşuyordu. Yangından, silahlı saldırıdan, babamdan, sonra Luca'nın nasıl tutuklandığından... ve kalbimi kırdığı bir sır değildi.

"Yine de o dev sık deliğini hatırlatacak bir şeye ihtiyacın yok. Her zamankinden ister misin?"

"Evet, lütfen."

Sam espresso makinesinin arkasına geçerken, "Bev nerede?" diye sordum. "Geç kalıyor." Kaşlarını anlamlı bir şekilde kaldırdı.

Bev'in dün gece Roberto ile randevusu vardı, bu da tek bir anlama gelebilirdi. "Dur. Ciddi misin sen?"

"Kızım, bu hafta üçüncü kez oluyor."

"Ne! Bunu nasıl kaçırdım?"

"Belki de büyükannemin bugünlerde benden daha çok seviştiğinden bahsetmek istemediğim içindir."

Bu haklıydı. "Ama Roberto da bir şey söylemedi, o köpek."

Kapı pat diye açıldı ve Bev saçları dağılmış bir halde içeri daldı. "Geldim işte! Geç kaldığım için çok özür dilerim. Alarmım çalmadı."

Sam ve ben alarm bahanesi üzerine birbirimize eğlenerek baktık. "Merak etme büyükanne," dedi Sam. "Bu sabah oldukça yavaşlık zaten."

Bev arkaya doğru gitti ve geri döndüğünde gömleğinin düğmelerinin aynı hizada olmadığını görebiliyordum. "Karanlıkta mı giyindin?" Gömleğini işaret ederek sordum.

Yaşlı kadın aşağıya baktı. "Oh, kahretsin." Düğmeleri hızla doğru şekilde yeniden ilikledi. "Merkür şu anda geri gidiyor olmalı. Ayak uyduramıyorum."

Sam gözlerini devirirken gülmemeye çalışarak dudaklarını birbirine bastırdım. "Evet, Merkür'den bahsediyoruz."

"Ne kaçırdım?" Önlüğünü beline saran Bev'in başı ikimizin arasında döndü.

Sam buzlu kahvemin üzerine krem şanti sıkarken, "Pek bir şey değil," dedi. "Hâlâ bilmem kimden bahsetmiyoruz ve Val kitap kulübüne gidip gitmeyeceğinden emin değil."

"Oh, Val. Tatlım." Bev bileğimi tuttu ve sıktı. "Biraz zaman ver. Muhtemelen tavsiye istemediğini biliyorum ama annem erkeklerin otobüs gibi olduğunu söylerdi. Birini kaçırırsan, hemen arkasından bir başkası gelir."

Yine de hiçbirisi Luca gibi değildi. Tanıdığım her erkek onun yanında sönük kalıyordu. Göğüs kafesimin arkasındaki baskı artıyor, nefes almamı zorlaştırıyordu. Onu çok özlemiştim. Yine de artık ağlamama izin veremezdim. Bu benim seçimimdi. "Teşekkürler, Bev. Bunu aklımda tutacağım."

"Hâlâ İtalya'ya taşınman gerektiğini düşünüyorum," dedi Sam.

"İtalya'ya taşınmak mı?" Bev'in kaşları kalktı. "Senden oraya taşınmanı mı istedi?"

Luca'yla yaptığım son konuşmayı sadece Sam ve Maggie biliyordu. Artık Bev de biliyordu. "Evet, onunla evlenmemi ve oraya taşınmamı istedi."

Sam içkimi tezgâhın üzerine koydu. "Üzgünüm Val. Koca bir ağzım var."

"Onu geri mi çevirdin?" Bev içkimin parasını ödeme girişimimi elinin tersiyle itti. "Bana nedenini söyle."

"Belli değil mi?"

"Benim için değil." Bev torununa baktı. "Anlıyor musun?

"Belli değil mi?"

Sam başını salladı. "Azıcık bile değil. Böyle bir adam zengin ve Kim benimle evlenmek ve beni İtalya'da bir malikaneye götürmek ister? Benim gibisini bir daha asla göremeyeceğiniz kesin."

"Alo?" Sözüünü kestim. "Burada bir işim var. Bir hayatım, dostlarım. Annemin evi. Öylece kalkıp gidemem."

Bev elime uzanırken gülümsemesi yumuşaktı. Tezgâhın etrafında yürümeye başladı. "Benimle gel. Sana bir şey göstermek istiyorum."

"Bev, restorana gitmem gerek."

"Hayır, gerekmiyor," dedi ve beni uzak duvara doğru götürdü. "Roberto ben ayrıldığımda giyinmemiştii bile. Zamanın var."

Mercury konusunu tekrar açmamak için kendimi zor tutmama rağmen yorum yapmadım.

Bir dizi tanıdık fotoğrafın önünde durduk. Her biri Pisa Kulesi'nin farklı bir açıdan çekilmiş fotoğrafıydı. Onları iyi tanıyordum.

"Bu fotoğrafları benim için annen çekmişti," dedi Bev. "Orada okurken ve babanla tanıştığında."

"Evet, hatırlıyorum. Onları çok seviyorum." Ölümünden sonra uzun bir süre bu fotoğraflara baktım ve onu o ünlü simgesel yapının önünde dururken hayal ettim.

Bev duvardan bir çerçeve almak için uzandı. "Arkasına ne yazdığını hiç okudun mu?"

Kaslarım şaşkınlıkla kilitlendi. "Fotoğrafların üzerine mi yazıyordu?" "Sadece bu fotoğrafa. Ve sanırım bunu görmek sana yardımcı olabilir."

Fotoğraf çerçevenin içine yerleştirilmişti. Bev'in biraz manevra yapması gerekti ama sonunda çıkardı. "İşte." Büyük fotoğrafı bana uzattı ve ben de ters çevirdim.

Elbette, annemin zarif yazısı oradaydı.

Bev,

Ne zamanlardı ama! Keşke ziyaret edebilseydin.

Bir dahaki sefere, mazeret yok! Hayat kısa ve dünyada yaşanacak çok fazla neşe var. Hiçbir şeyin bizi geri tutmasına izin vermemeliyiz. Fotoğrafların tadını çıkarın.

Sevgiler,

Abby

Konuşamıyordum, kalp atışlarım kulaklarımda çınlıyordu. *Hayat çok kısa*. Keşke bilseydi. Başka yolculuk yoktu çünkü ben sekiz ay sonra doğmuştum. Ondan on altı yıl sonra da öldü.

Hiçbir şeyin bizi engellemesine izin vermemeliyiz.

Gözyaşlarım göz kapaklarımı yaktı. Çok kararlı, çok azimliydi. Bağımsız ve güçlüydü. Beni de öyle yetiştirmişti. Peki ne olmuştu? Neden bu kasabayı terk etmekten korkuyordum?

"O yolculuğa çıkmadığım için her gün pişmanlık duyuyorum," dedi Bev nazikçe. "Ama kendimi kafeyi kapatırsam ya da iki haftalığına başkasının işletmesine izin verirsem kafenin ayakta kalamayacağına ikna ettim. Mutluluktan çok para konusunda endişeliydim. Kültürümüzde yanlış olan şeylerden biri de bu. Tüm yanlış şeylere değer veriyoruz."

"Mesele para değil," diye fısıldadım. "Trattoria onun mirası, tıpkı evi ve bahçesi gibi. Soyulan duvar kâğıtlarını ve son kullanma tarihi geçmiş puding kutularını atmaya dayanamıyorum. O hâlâ burada ve gitmesine izin vermekten korkuyorum."

Bev beni sıcak bedenine çekti. Vanilya gibi kokuyordu. "Tatlım, annenin gitmesine izin vermiyorsun. Bunlar sadece *şeyler*. Nerede olursan ol, annen hep seninle olacak."

Bunu teoride biliyordum ama yine de kabul etmek zordu. "İtalya'ya taşınmam gerektiğini düşünüyorsun."

"Bence bir değişiklik yapıp kendini ön plana çıkarmalısın. Seni mutlu eden şeyi yap."

Derin bir nefes alarak kendimi geri çektim ve parmak uçlarımla gözlerimi sildim. Rimelimi mahvetmek istemiyordum. "Bunu düşüneneğim."

"Güzel. Şimdi, erimeden ve Sam bağırmaya başlamadan önce git içkini al."

İkimiz de Sam'in oldukça soğukkanlı olduğunu biliyorduk ama fotoğrafı Bev'e geri verdim ve tezgâha gittim. Ben anahtarlarımı, cüzdanımı ve içeceğimi toplarken kasabadaki tek emlakçı olan Chuck kahvesinin parasını ödüyordu. Birbirimizi liseden tanıyorduk. "Hey, Val," dedi.

"Merhaba, Chuck. Nasılsın?"

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım." Kafenin bahşiş kavanozuna iki dolar attı.

Sam tezgâha yaslandı. "Chuck Portofino malikanesinin satıldığını söylüyordu."

Buzlu kahvemi neredeyse düşürüyordum. Terastaki espressoların ve uzun duşların görüntüleri bana saldırdı. Kravat seçmeler, kucaklaşmalar ve çantalar.

ve seks. Çok ama çok fazla seks.

Luca'nın eski evi satıldı mı? Şimdi o pejmürde evi başka biri satın aldı.

Tanrım, evren benden nefret ediyordu.

İkisi de bana tuhaf tuhaf bakıyordu. "Komisyon için tebrikler, Chuck. Görüşürüz."

Ve *tekrar* ağlamaya başlamadan önce oradan uzaklaştım.

Otuz Sekizinci Bölüm

Valentina

Kitap Kulübü tüm hızıyla devam ediyordu.

Neredeyse şehirdeki tüm erkekler trattoria'nın barına dolmuş, aç bakışlarla köşedeki kadınları izliyordu. Arkadaşlarımla içmek yerine, müşteriler için içki dolduruyor ve barın arkasında yardım ediyordum. Bu beni hem meşgul ediyor hem de arkadaşlarımla Luca hakkında beni sorguya çekmesini engelliyordu.

Anne Marie'nin oğlu olan yeni barmen Quincy, Manhattan ile Long Island Buzlu Çayı'nı ayırt edemiyordu ama şikâyet edemezdim. Quincy, Gabi mafya prensi olmak için İtalya'ya döndükten sonra devreye girmişti. Gabi'yi özlemiştim ama onunla düzenli olarak mesajlaşıyorduk. Sesi meşgul ama mutluydu. Babasından hiç bahsetmedi ve ben de hiç sormadım.

Luca yine metresiyle yatmaya mı başlamıştı?

Bu düşünce boş midemin dönmesine neden oldu, bu yüzden ağzıma bir zeytin attım ve etrafıma bakındım. Roberto, yıllar önce ona eve gitmesini söylemiş olmama rağmen ön tarafa yakın bir yerde duruyordu. İkimizin de burada olması için bir neden yoktu ve arkadaşlarım gittikten sonra kapatacaktım. Giovanni'nin ekibi akşam yemeği servisini neredeyse bitirmek üzereydi ve sonra endişelenmemiz gereken tek şey bar olacaktı.

Birkaç dakika sonra bir bira için para üstü hazırladım. Döndüğümde Maggie bardaydı ve bana kaşlarını çatmıştı. Müşteriye parasını verdim. "Teşekkürler Carl. Tekrar doldurmak istediğinde bana haber ver." Arkadaşlarına doğru döndü ve ben de barda Maggie'ye yaklaştım. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Arkadaşımın yanıtı anında oldu. "Evet. Sen."

"Ben buradayım."

"Val, lanet olsun. Bu beni kızdırıyor. Gel bizimle otur."

"Oturmak istemiyorum. Hepsi bana üzgün ve acıyan gözlerle bakıyor. Oturduğum anda neler olduğunu duymak isteyecekler. Dürüst olmak gerekirse

enerjim var."

"Sadece seni önemsedikleri için. Ve onlara bu gece Luca Benetti konusunu açmamalarını söyleyeceğim, söz veriyorum." Elini kalbinin üzerine koydu.

"Belki daha sonra. Quincy'ye biraz daha yardım edeyim. Tamam mı?"

Maggie beni işaret etti. "Otuz dakika içinde geri geleceğim ve hayır cevabını kabul etmeyeceğim."

"Ama-"

"Eğer reddedersen, Carl'a yedinci sınıfta ona aşık olduğunu ve yolun üzerinde olmamasına rağmen her gün okuldan sonra onun evinin önünden nasıl geçtiğini anlatacağım. Hem de hiç."

Dehşete kapılmış bir halde, Carl'ın onun adını duyunca dönmesini izledim. "Ne?" "Yok bir şey," dedim aynı anda Maggie de "Selam Carl," dedi.

"Benden mi bahsediyordunuz?" Sevimli bir şekilde kafası karışmış görünüyordu.

"Bilmiyorum." Maggie bana doğru bir kaşını kaldırdı. "Öyle miydik?"

"Sen çok kötüsün." Carl'a dedim ki, "Boş ver onu. Ortaokulda kalmış." dedim.

Carl arkadaşlarına katıldı ve ben de Maggie'ye el salladım. "Kaybol, Fiorentino."

Birkaç dakika sonra bilgisayar dondu ve yeniden başlatılması gerekti. Sırtımı bara dönmüş, bilgisayarı yeniden başlatmak için gerekli bilgileri giriyordum ki her şeyin sessizleştiğini fark ettim. Neler olduğunu görmek için aynaya baktım.

Şaşkınlıkla irkildim ve dirseğim bilgisayara çarptı. Hayır, bu olamazdı. Onu hayal mi ediyordum?

Luca.

Luca buradaydı, bardaydı. Şimdi boş olan barda. Ne oluyor be? Neden buradaydı?

Onunla yüzleştüğimde kulaklarımda yüksek bir çınlama yankılandı. İyi görünüyordu. Saçları biraz daha uzamıştı ve yanağındaki morluk neredeyse yok gibiydi. Çenesini birkaç günlük kırıksıklıklar süslüyor, koyu kahverenginin arasına gri bıyıklar serpiştirilmişti. Yoğun bakışları yüzüme kilitlenmişti ve "Burada ne yapıyorsun?" diye ağızımdan kaçırıldığında dilim tutuldu.

"Bir içki sipariş ediyorum. Buranın iyi bir şarap seçkisi olduğunu duydum." "Anlamıyorum."

"Bir Valpolicella, sanırım."

Düşünmek için zamana ihtiyacım vardı, bu yüzden titreyen bir elle ona kırmızı şaraptan bir bardak doldurdum. "Hesabı başlatayım mı, yoksa paraya mı çevirmek istersiniz?"

"Bir hesap. Burada çok kalacağım."

Ne diyeceğimi bilemeden öylece bakakaldım. Sonra herkesin bize baktığını, odanın bir mezar kadar sessiz olduğunu fark ettim. Başparmağımı mutfğa doğru salladım. "Benimle gel."

Beni takip edip etmediğini görmek için beklemedim. Bardan çıktım ve sallanan kapıdan içeri girdim. Her zamanki koşuşturma beni karşıladı, servis sırasında profesyonel bir mutfğın tanıdık sesleri. Ofisime ulaştığımda Giovanni'nin Luca'yı eski bir dost gibi selamladığını duydum. İtalyanca sohbet ettiler ama ben kapının kilidini açıp içeri girdim ve Luca'nın neden burada olduğunu anlamaya çalışırken bir ileri bir geri volta attım. Catanzaro'da söylenmesi gereken her şeyi söylemiştik.

Belki de iş için buradaydı?

Sonunda kapı kolu döndü ve koyu lacivert takım elbisesinin içinde erkeksi bir zarafet ve dizginlenmiş bir güçle içeri girdi. Kravatının günler önce onun için seçtiğim kravat olduğunu fark ettim. "Bana neler olduğunu anlat."

Tek kaşını kaldırdı. "Belli değil mi?"

"Hayır, benim için değil. İş için mi buradasın?"

"Sayılır." Şarap bardağını bir dosya dolabının üzerine koydu. "Buraya taşınıyorum."

Çenemle birlikte midem de düştü. "Ne? Şaka yapıyorsun."

"Kalıcı olarak değil. Buraya yerleşeceğim, sonra Catanzaro'ya gidip geleceğim."

Buraya taşınmak. Beynim bu kelimelere takıldı. Hiçbir anlam ifade etmiyordu. "Neden?"

"Senin için. Ben seninle evlenmek istiyorum, sen de burada yaşamak istiyorsun. Uzlaşabileceğimizi umuyordum. Zamanımızı Paesano ve Catanzaro arasında paylaştıracacağız."

Kendimi gerçekliğe bırakma ihtiyacı duyarak masanın kenarını kavradım. Bu gerçekten oluyor muydu? "Bu senin için tehlikeli değil mi?"

"Evet, senin için de. Ama bizi güvende tutmak için yanımda küçük bir ordu getirdim."

"Ne yani? Ben çalışırken sen burada tatil mi yapacaksın?" "Tatil değil. Ben de çalışacağım."

Gülümsemesi büyüdü ve gözlerinin derinliklerinde sinsî bir şey vardı. Sanki planları varmış gibi. Bu planlar umurumda değildi.

Henüz. Hâlâ ciddi olduğuna inanamıyordum. "Portofino malikanesini satın almışsın."

Bir kez başını salladı. "Duymuşsun. Güzel."

"Tabii ki duydum. Bu kasabada kimse sır saklayamaz."

"Roberto tutabilir."

"Aman Tanrım. Bu gece buralarda takılmasına şaşmamalı. Senin geleceğini biliyordu."

Luca elini ceketinin cebine soktu ve küçük bir kutu çıkardı. Kutuyu açıp içinden bir yüzük çıkarınca kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Beyaz bir parıltı gördüm ama ellerine değil yüzüne konsantre olmuşum.

Luca gözlerime baktı, yüz ifadesi ciddiydi. "Valentina, sen benim her şeyimsin. Sensiz nefes almayı, yemek yemeyi ve var olmayı denedim ama yapamıyorum. Bu yüzden sana ihtiyacın olanı vermek için her şeyi yapacağım, yeter ki sen benim yanımda kal. Evlen benimle, her iki yerde de benimle bir hayatın olsun. Çünkü nerede olduğumuzun bir önemi yok, yeter ki sen benimle ol, aşkım."

"Yılın yarısında burada yaşamayı gerçekten istiyor musun?"

"Diğer yarısında Catanzaro'da yaşamayı kabul ediyorsanız, evet."

Hiçbir şeyin bizi engellemesine izin vermemeliyiz.

Annemin sözleri. Luca'nın dünyasına kapılıp gitmemi istemezdi ama mutlu olmamı isterdi. Ve benim için her şeyi yapmaya hazır bir adamla birlikte olmamı isterdi. Yılın altı ayı boyunca dünyanın öbür ucuna taşınmak gibi.

Ayaklarının üzerinde kaydı. "Bunu düşünmek için daha fazla zaman ayırabilirsin. Bunun senin için büyük bir karar olduğunu biliyorum."

"Evet."

"Öyle düşün, fiore mio. Sana birkaç gün vereceğim-"

"Cevabım buydu. Evet, seninle evleneceğim. Evet, yılın bir bölümünde Catanzaro'da yaşayacağım. Evet, evet, evet!"

"Şükürler olsun."

Bir anda üzerime atladı, güçlü kollarıyla beni göğsüne çekti. Kendimi ona sardım ve tutundum, tanıdık kokusu başımı dolduruyordu. Tanrım, onu özlemiştim.

Uzun bir süre birbirimize sarıldık, sonra iki eliyle yüzümü kavradı ve beni öptü. Dudakları yumuşacıktı ve tadı şarap, nane ve bir ömür boyu verilmiş sözler gibiydi. Alabildiğimin en iyisini verdim, ona sözsüz olarak bu işte uzun soluklu olduğumu söyledim.

Sonunda ayrıldığımızda, alnını benimkine bastırdı. "Ti amo, bebeğim."
"Ti amo, Luca."

Bana kısa ve sert bir öpücük verdikten sonra elimi tuttu. "Umarım seversin o."

Pırlanta yüzük en üstteydi. Yastık kesim bir taş, daha küçük
Bir hale gibi çevreleyen elmaslar, hepsi platin bir ayarda. "Çok çarpıcı. Onu
takmaya neredeyse korkuyorum."

"Ama takacaksın. Herkesin benim olduğunu bilmesini istiyorum."

Açıklanamayan bir nedenden ötürü, bu mağara adamı beyanı kalbimin
ters dönmesine neden oldu. "Ben seninim. Ve bunu seviyorum." Onu öpmek
için ayağa kalktım. "Grazie, bello."

Boğazından alçak sesle hırladı, parmakları tenimde sıkılaştı. "Benim
dilimde konuşmana bayılıyorum."

"O zaman bir öğretmen tutup düzgünce öğreneceğim. Demek istediğim,
yılın yarısını orada geçireceğiz. Senin ve kardeşlerinin ne dediğini anlasam iyi
olur."

"Bu beni çok mutlu ediyor. Gel, seni yatakta becermek istiyorum."

Elimi çekiştirmeye başladı ama ben yerimde kaldım. "Bekle. Buradayken
ne yapmayı planladığını söyle bana. New York'ta yeni bir suç imparatorluğu
mu kuruyorsun?"

Luca ellerini omuzlarıma koydu. "Seni seviyorum ve birlikte bir hayat
paylaşacağız. Ama bu işten uzak durman ve işi bana bırakman senin kendi
güvenliğinin için, anladın mı?"

Takım elbise ceketinin kenarlarına tutundum. "Luca, seni bir kez
hapisanede ziyaret etmiştim. Bunu tekrar yaşamak istemiyorum."

"Yaşamazsın. Amore, GDF karargâhına beni hapse atsınlar diye bilerek
gittim. Palmieri'nin kızını öldüren adam bölgenin patronuydu. Onun adını
verip kardeşliğe ihanet edemezdin. Bu yüzden Palmieri'nin anlaması için
yeterince ipucu bıraktım, sonra da tutuklanması için ona hakaret ettim. Hapiste
olmak, ne GDF ne de 'ndrina tarafından olması gereken şey için
suçlanamayacağımı *garantiledi*. Neyse ki Palmieri akıllı bir adam ve
yapılması gerekeni yaptı. Sonra da gitmeme izin verdi."

"Hepsi planlı mıydı? Vay anasını. Çok zekisin."

Ağzı sinsi bir sırıtışla kıvrıldı. "Bu doğru. Ben çok zekiyim. Seni
malikâneye götürüp yatağa yatırmadan önce sormak istediğin başka bir şey var
mı?"

"Peki ya yangın? Malikânenin kötü durumda olduğunu sanıyordum?"

"Garaj, evet, yeniden inşa ettireceğim. Andiamo, fiore. Bu kadar konuşma yeter." Kapıyı açtı ve benim için tuttu. Masanın altından çantamı aldım, bu da Luca'nın gülümsemesinin genişlemesine neden oldu. "Görüyorum ki hâlâ benim hediyelerimi kullanıyorsun."

Bana aldığı pahalı çantalardan birini taşıyordum. "Sadece bunlar kullanılmayacak kadar güzel olduğu için. Seninle hiçbir ilgisi yok."

Yanından geçerken "Beni özledin," diye fısıldadı.

Özlemiştim ama bunu itiraf etmiyordum. Henüz. Yemek salonuna giderken mutfaktan geçtim. Çalışanların hepsi işlerini bırakmış, meraklı bakışlarla bizi izliyordu. "Yeniden birlikteyiz," diye duyurdum.

Tebrik sesleri yankılandı ama ben profesyonel görünmeye çalıştım. "Teşekkür ederim. Sabah görüşmek üzere."

Sallanan kapıyı itmeye başladım ama Luca kolumu tuttu. "Bekle."

Eğilerek beni gelin gibi kucağına aldı. Bir çılgılık attım ve boynuna tutundum. "Ne yapıyorsun?"

"*Bir Subay ve Bir Centilmen* filmini izledim. Çok klişe ama romantik. Ve kitap kulübü için sürdürmemiz gereken bir geleneğimiz var, değil mi?"

"Oh, Tanrım." Yüzümü boğazına gömdüm. "Bunu asla unutamayacağım."

Luca hızla sallanan kapıdan içeri girdi ve yemek odasındaydık. Yemek yiyenler bizi fark edince tüm konuşmalar yavaşça kesildi. Mutluluk ve utanç karışımı bir duyguyla yanaklarımın yandığını hissedebiliyordum. Ama daha çok mutluluk.

"Nihayet!" Bu, artık ayağa kalkmış olan Maggie'den geldi. "Tam zamanında, siz ikiniz!"

Biri alkışlamaya başladı ve sonra daha fazla insan katıldı. Boştaki elimle yüzümü kapattım. "Kesin şunu. Aman Tanrım. Luca, indir beni. Bu çok utanç verici."

"Hiç şansın yok, amore." Çıkışa doğru yürümeye devam etti. Yürürken Luca, Roberto'ya İtalyanca bir şeyler bağırdı.

"Roberto'ya ne dedin?" Ben sordum.

"Şerefimize kadeh kaldırmak için herkese birer şişe şampanya vermesini söyledim. Ben."

Ön kapıya vardık ama beni yere bırakmadı. Gece Sıcak ve ılıktı, o beni taşıırken yıldızlar mükemmel romantik bir fonda parılıyordu. Nasıl bu kadar şanslı olabildim?

"Bu gece yatak istediğini biliyorum," dedim kulağına. "Ama merak ediyordum. Sence mezarlık bu gece boş mudur?"

Daha hızlı yürümeye başladı. "Merak etme küçük kız. Sana iyi bakacağım."

Sonsöz

Luca

Üç hafta sonra

Isat, sırtımı duvara dayamıştım.

Gabriele solumdaki sandalyede, Leonardo da sağımdaydı. Saatin geç olması, mutfak personeli dışında trattoria'nın boş olduğu anlamına geliyordu.

Geceleri toplantı yapmaktan hoşlanmazdım. Beni Valentina'dan uzak tutuyorlardı ve şu anda onu beceriyor olmayı tercih ederdim.

Bu da sinirli olduğum anlamına geliyordu.

Parmaklarımı ahşap masaya vurdum. Leonardo şarabına uzanırken, Gabriele cep telefonunu bir kez daha kontrol etti. Hangi cehennemdeydiler?

Kapı açıldı.

Kuzenim Niccolò içeri girdi, onu başka bir adam takip ediyordu. Yabancı iyi giyimliydi, muhtemelen 30'lu yaşların ortasındaydı. Kardeşine çok benziyordu.

Ben de oğullarım gibi ayağa kalktım ve Niccolò bana doğru gelmeye başladı. "Don Benetti-"

"Bekleyeceksin, stronzo." Onu görmezden gelerek önce yabancıyı selamlamak için elimi uzattım. "Luca Benetti."

"Vito D'Agostino." Elimi sıktı. "Memnun oldum, Don Benetti. Kardeşim sizden övgüyle bahsediyor."

"Yardımları için minnettarız. Toronto'dan geldiğiniz için teşekkürler."

Yerini Niccolò'ya bırakan Gabriele dışında herkes gibi ben de oturdum. Kuzenim sessiz kalma sağduyusunu gösterdi. Onunla daha sonra, sadece aile olduğumuzda ilgilenecektim.

Leonardo masaya şarap koyarken, "Kanada'yı nasıl buldun?" diye sordum.

"Çok soğuk." Vito başını salladı. "Aldırmayacağımı sanıyordum ama lanet olsun."

New York'taki kışları iple çekmiyordum. Valentina'yı o aylarda Catanzaro'da kalmaya ikna edecektim. "Ve sen de Mancini'nin yerine geçtin. İşler nasıl?"

"İşler yoluna girdi. Bölgeyi güvence altına aldık ve genişledik."

"Kardeşinin kaynaklarına sahip olmak güzel olmalı."

Vito şarabını yudumladı ve kadehi dikkatle yere bıraktı. "Açık sözlü olmaya inanırım, Don Benetti. Eğer Enzo'nun Toronto'yu benimle birlikte yönetip yönetmediğini soruyorsanız, cevabım hayır. Bu işi tek başıma yapıyorum."

Bana söylenen buydu ama emin olmam gerekiyordu. "Ben de açık sözlü olmaya inanırım. Ailemin buraya yerleştiğini bilmelisin."

Şaşırdıysa bile bunu iyi gizledi. "Bu bölgeye mi yoksa Manhattan'a mı?"

"Bu bölgeye. Ben Catanzaro'ya gidip geleceğim ama kardeşim Dante ve oğlum burada kalıcı olarak ikamet edecek." Gabriele'i gösterdim.

"Bunun kardeşimle tanışması için getirdiğiniz kadınla bir ilgisi olduğunu varsayıyorum."

Onaylarcasına çenemi eğdim. "Bu restoranı işleten nişanlım."

"*Congratulazioni.*" Kadeh kaldırmak için şarap kadehini kaldırdı. "Birlikte nice mutlu yıllar dilerim."

"Cin cin." Hepimiz içtik. Parmağındaki yüzüğü işaret ettim. "Evlendiğinizi duymamıştım. Seni de tebrik ederim."

Elini kaldırdı ve sırtı. "Evli değilim. İlgilenmiyorum da. Bu, öyle kalmasını sağlar."

Benim dışımda herkes güldü. Bir zamanlar çok aptaldım ama sonra Valentina'yla tanıştım. Artık onunla evlenmeli, kendi huzurum için onu sonsuza dek benim yapmalıydım. "Niyetimi size bildirmek istedim, böylece daha sonra yanlış anlaşılmalardan kaçınılır."

Vito'nun parmakları hareketsiz kaldı, gözleri donuklaştı. "Niyetiniz nedir?"

"Bir saat uzaklıkta kötü işletilen bir kumarhane var. Oradan başlayıp gerektiğinde genişletmeyi planlıyoruz. MC'leri nasıl buluyorsunuz?" Kuzey Amerika'daki bazı motosiklet kulüpleri kaçakçılıkla uğraşıyordu.

"Aptalca ve baş belası."

Güzel. Bu, onları burada ortadan kaldırmanın kolay olacağı anlamına geliyordu. "Sizinle bir ticaret yapmak istiyorum. Kristal için kimyasallar karşılığında Güney

Amerikan kolası. İnsansız hava araçları kullanacağız. Gerektiğinde botlar."

"Bunu kabul ediyorum. Kumarhane ne olacak? Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Adamlarınızdan bazılarını ödünç almak isteyebilirim. Geçici olarak, işler yoluna girene kadar."

"Peki karşılığında?"

"Ne istiyorsun?"

"Kumarhanenin yüzde onu."

Güldüm. "Lütfen."

"Sekiz."

"Ma dai, bu kadar yüksek bir yüzdeyi asla kabul etmem."

"Ve sana kuzenini çok büyük bir hata yapmaktan kurtardığımı hatırlatmak isterim."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Bundan hoşlanmamıştım ama Vito haklıydı. Ve ben de kuzenimi boğacaktım. "Üç."

Vito bir kez başını salladı. "Tüm detayları daha sonra hallederiz. Kiminle konuşmalıyız? Dante'yle mi?"

"En azından tatile kadar burada olacağım. Adamlarını ne kadar çabuk buraya getirebilirsin?"

"Gelecek hafta."

"Va bene." Ayağa kalktım ve takım elbisemin düğmelerini ilikledim.

"Nerede kalıyorsunuz?" "Hemen Toronto'ya dönmeyi tercih ederim."

Çok zekice. Elini bir kez daha sıktım. "Kuzenimle ilgili yardımlarınız için teşekkür ederim."

"İyi şanslar," diye karşılık verdi. "Ve umarım bu kasabanın adını değiştirirsiniz. Çok aptalca."

Arkasında üç adamıyla birlikte oradan ayrıldı ve ben de kendimi bir kez daha sandalyeye bıraktım. "Otur şu lanet kıçının üstüne, Niccolò."

"Luca, affet beni."

Gabriele, Niccolò'nun kafasının arkasına bir şaplak attı. "Bu Don Benetti, stronzo."

Kuzenimiz yüzünü buruşturdu, sonra avuçlarını dua eder gibi birleştirdi. "Don Benetti, sizden af dilemek için buradayım. Asla bu kadar sorun çıkarmak istemedim."

"Ama yine de yaptın. Bana ne olduğunu anlat." "Bir sevkiyatı kaybettim."

"Ne sikim?" Bu, kuzeninin yüzüne doğru eğilen Gabriele'di. "Araman gerekirdi!"

Elimi Gabriele'in koluna koydum. Çok sessiz bir şekilde, "Açıklamaya başla" dedim. "Don Rossi benden adamına eşlik etmemi ve bir kamyon dolusu mal teslim etmemi istedi.

Belçika'ya kokain. Beni senin tavsiye ettiğini söyledi, ben de seni hayal kırıklığına uğratmak istemedim."

Lanet olsun. Rossi her şeyi baştan ayarlamıştı. "Devam et."

"Rossi'nin adamı kasabanın bir saat dışında gıda zehirlenmesi geçirdi. Onu bırakıp yola devam etmemizi söyledi. Ne yapacağımı bilemedim ama bu büyük bir sevkiyattı ve neyin tehlikede olduğunu biliyordum." Niccolò koltuğunda kıpırdandı ve sesinin tonu düştü. "Lucerne'de bir şeyler içmek için durdum ve kamyon çalındı."

Derin bir iç çektim ve gözlerimi ovuşturdum. "Ne kadar?"

Başını öne eğdi. "Şimdiye kadar gördüğümünden çok ama çok daha fazla kokain vardı. Don Rossi beş yüz kilo olduğunu söyledi."

"Porca puttana!" dedi Leonardo. "Bu otuz sekiz milyon Euro'dan fazla eder!"

"Biliyorum!" Yüzünü ellerinin arasına aldı. "İşte bu yüzden doğru olanı yapmaya çalıştım."

"Bu senin aptallığındı," dedim. "Hemen birileriyle temasa geçmeliydin."

"Aradım, Don Benetti, yemin ederim!" diye haykırdı Niccolò. "Önce Don Rossi'yi aradım. Sizi rahatsız etmememi, çünkü acil bir iş için New York'a gideceğinizi ve size bilgi vereceğini söyledi."

Bastardo! O Stronzo Rossi'nin ölmüş olması çok kötü. Bu yüzden onu kendim öldürmek isterdim. "Başka ne dedi?"

"Eğer o kamyonu bulamazsam beni öldüreceğini söyledi. Ve eğer bulamazsa senin beni öldüreceğini söyledi."

Bunu düşünmekten nefret ediyordum ama Rossi akıllıca davranmıştı. Niccolò'yu yolundan çekmek için bir şeyler yapması gerekiyordu ve kuzenimi kaçırmak ya da öldürmek beni misilleme yapmaya zorlayabilirdi. Kafa karışıklığı yaratmak ve belirsiz tehditler savurmak daha iyiydi.

"Paniğe kapıldım," diye devam etti Niccolò. "O kamyonu bulamayacağımı biliyordum. Bu yüzden başka birinden kokain çalarsam, kaybettiklerimi telafi edebileceğimi düşündüm."

Yine aptalca. "Nereye gittin?"

"Bir minibüs kiraladım ve Münih'e gittim. Tanıdığım askerlerin olduğu en yakın şehirdi. Onları bir gün kadar takip etmeyi, sonra da depolarının nerede olduğunu öğrenmeyi umuyordum."

Mamma mia, bu çocuk. "Başka bir aileden çalmak bizimkini tehlikeye atar, aptal."

"Aptalcaydı, biliyorum. Çaresizdim. Başka ne yapacağımı bilmiyordum."

Sesim sertleşti. "Benimle ya da Sergio'yla iletişime geç. O zaman sana ne yapacağınızı *söyleriz*."

"Biliyorum, biliyorum. Mi dispiace."

Duvara baktım, kızgınlığım artıyordu. "Seni bulmak için D'Agostino'yla bir iyilik yaptım, Tanrı aşkına. Hackerları seni Münih'te bir Cosa Nostra deposunu izlerken kameraya yakaladı, çünkü görünüşünü gizlemek için hiçbir şey yapmadın."

"Kimsenin beni aradığını düşünmemiştim. Ve panik içindeydim. Elim boş dönersem ne olacağını bilmiyordum."

Avucumu masaya vurarak çatal bıçak takımlarını ve bardakları salladım. "Ortadan kaybolman yüzünden olanları düşününce, şimdi olacaklar hakkında daha çok endişelenmelisin."

Solgunlaştı, üst dudağında ter boncukları belirdi. "Per favore, Don Benetti. Bunu düzeltmenin bir yolunu bulacağım."

"Gözümün önünden kaybol. Bunu nasıl halledeceğime karar vermeliyim. Gabriele ile git."

Küçük oğlum Niccolò'yla gitti ve ben kadehimdeki şarabı çevirip düşündüm.

"Baba," dedi Leonardo. "Zarar vermek istemedi."

"Zarar vermek istememek ve zarar vermek iki farklı şeydir, figlio mio. Niccolò düşünmedi ve çok büyük bir zarara neden oldu."

"Ama Rossi tüm bunları Segreto'yu yakalamak ve Palmieri ile yaptığı hatayı temizlemek için yaptı. Görünüşe göre Niccolò sadece bir piyundu, değil mi?"

"Evet. Rossi kendi kamyonunu geri çaldı ve Niccolò'yu saklanmaya gönderdi. Sonra Rossi'nin Segreto'yu bulmam için beni zorlaması gerekiyordu, bu yüzden beni Niccolò'nun gözetiminde olduğuna ikna etti. Bizim sahip olduğumuz bağlantılara başka kimse sahip değil, bu yüzden onun en iyi umudu bendim."

Leonardo ıslık çaldı. "Kabul etmelisin ki, oldukça zekice."

Damarlarıma öfke doldu ve parmaklarım masanın üzerinde yumruk şeklinde kıvrıldı. "O yaşlı pislik. Kullanılmaktan hoşlanmıyorum."

Oğlum omuzlarını kaldırdı. "Yoksa burada Val'le birlikte olmazdın."

Elbette bu şekilde görecekti.

Mutfağa açılan sallanan kapı kırıldı ve kadınının yüzü dışarı baktı. Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "İşimiz bitti," diye seslendim,

iki parmağıyla onu ileri çağırdı.

İtti ve bize doğru gelmeye başladı. "Bağırış çağırış duymadım, bu iyiye işaret, değil mi?"

Sandalyemi geri çektim ve kucağımı sıvazladım. "Ben asla bağırmam, fiore mio."

Oğlum bir ses çıkardı ama kadının kalçalarımın üzerine kayarken onu görmezden geldim. Sarımsak ve limon gibi kokuyordu ve yumuşak kıvrımları içimde eridi. Bir kolumu sırtına doladım ve onu kendime yakın tuttum, yüzümü boynuna bastırdım. Vücudumdaki tüm gerginlik sanki biri beni çözmek için bir ip çekmiş gibi kayboldu.

"Leo," dedi kravatımı düzelterek. "Aç mısın? Şu anda bağış poşetlerini paketliyorlar ama istersen bir şeyler alabileceğinden eminim."

"Bağış poşetleri mi?" diye sordu.

"Her gece artan yiyecekleri barınağa bağışlıyoruz."

"Teşekkürler, ama ben daha önce yedim."

Oğlum kıpırdamadı, telefonunda gezinmeye devam etti. Ona ters ters baktım. "Bizi yalnız bırak."

Bu onun dikkatini çekti. Telefonunu indirirken kaşları havaya kalktı. "Ama sen benim aracısın."

"O zaman mutfakta bekle."

Sırttı ama ayağa kalktı. "İkinizi görmek çok güzel. Bunun mümkün olduğunu düşünmezdim ama sen mucizeler yaratıyorsun Val."

"Dikkatli ol, figlio."

"Luca, dur," dedi kadının. "Teşekkür ederim Leo."

Leonardo mutfaka gitti. Valentina'nın boynuna sokuldum, teninin kadifemsi hissinin tadını çıkarıyordum. Bana daha iyi erişim sağlamak için eğildi. "Mafya adasının kralı olmayı bıraktın mı?"

Kıkırdadım. "Bu gece için, evet."

"Çok ateşliydin. Pencereden birkaç kez baktım. Çok ciddi ve kontrollü görünüyordun."

"Amore, ben her zaman yetkiliyim." "Çünkü kuralları sen koyuyorsun."

"Bu doğru." Onu daha yakına çektim. "Ve şu anda en çok ne istediğimi biliyor musun?"

"Eve gidip bütün gece sevişmek mi?"

"Hayır."

Yüzümü görmek için eğildi, kaşları şaşkınlıkla kalkmıştı. "Hayır mı?"
Başımı salladım. "Seni becermek, duş almak ve bornozlarımızı giymek istiyorum.
Sonra yatağa uzanıp seninle dondurma yemek istiyorum."

Gülümsemesi kalbime doğru bir çarpıntı gönderdi. "Ve gerçekliği izlemek televizyon?"

Dramatik bir iç geçirdim. "Eğer mecbur kalırsak."

Beni tatlı tatlı öptü. "Sen en iyi nişanlısın, Luca Benetti."

"Ve gelecek haftadan sonra, en iyi koca ben olacağım." Dudaklarını ısırdım, izin verdi, sonra dondu kaldı.

"Bekle, gelecek hafta mı?"

"Evet. Beklemekten sıkıldım." Onu yere yatırdım, ayağa kalktım ve kışına bir tokat attım. "Seni karım olarak istiyorum."

"Hayır, bu çılgınlık. Daha düğünümüzü bile düşünmedim."

At kuyruğunu yakaladım ve yüzünü kendime doğru eğerek onu sıkıca tuttum. "O zaman planla, aşkım. Çünkü önümüzdeki hafta olacak."

"Peki ya Flavio? Belki . . ."

Dudağını dişlemek için durakladı. Ne söylemek üzere olduğunu biliyordum. Son tartışmalarımıza dayanarak, Flavio'nun etrafta olmasından endişe duyduğunu biliyordum. Elini tuttum ve onu kapıya doğru götürdüm. "Valentina, eğer seninle koridorda yürümesini istiyorsan, o zaman bunu yap. Roberto'yu vurduktan, evimi ateşe verdikten ve seni kaçırdıktan sonra babanın hayranı değilim. Ama onun düğününde bulunmasına engel olmayacağım."

"Onu nerede bulacağımı bile bilmiyorum."

"Ben biliyorum." Başımı arkaya eğerek bağırdım, "Figlio! Andiamo!"

Leonardo ve Aldo, ellerinde birer sandviçle trattoria'nın mutfağından çıktılar. "Baba," diye seslendi oğlum. "Sandviç ister misin?"

"Hayır." Sonra ağzımı kadınının kulağına yaklaştırdım. "Evde yiyecek çok şeyim var."

* * *

*ZULÜM
İMPARATORLUĞU'nu
okuduğunuz için teşekkürler!*

* * *

Sırada ne olduğunu bilmek ister misiniz?
New York Eyaleti Mafya Serisi?

BAŞTAN ÇIKARMA İMPARATORLUĞU
Vito D'Agostino ve Maggie Fiorentino ile

Haziran 2025'te
Simdi ön sipariş
geliyor verin!

Göz atmak için kaydırmaya devam edin!

Baştan Çıkarma İmparatorluğu'na Bir Bakış

2025 Yazında Geliyor!

Maggie
Korkunç bir hata yaptım.

Kardeşimle birlikte aile şaraphanesini işletirken küçük bir molaya, kendim için birkaç günlük eğlenceye ihtiyacım vardı.

Bu yüzden bir hafta sonu gezisine çıktım ve muhteşem bir yabancıyla yattım.
Her zaman olur, büyütülecek bir şey değil.

Ama şimdi bu yabancının bir mafya babası olduğunu öğrendim.

Ve daha da kötüsü, bu mafya babası ailemin şaraphanesini bir poker oyununda kardeşimden kazandı.

Böyle bir şey olamaz. Buna izin vermeyeceğim.

Vito D'Agostino zeki, güçlü ve çok seksi olabilir ama benim dengim değil.

Vito
Maggie Fiorentino ile tanıştığımda sevimli olduğunu düşünmüştüm. Her şeye hazır bir kadındı, hiçbir şartı yoktu. Birlikte geçirdiğimiz tek gece boyunca adlarımızdan başka bir şey konuşmadık bile.

Onu bir daha görmeyi kesinlikle planlamamıştım.

Ama kader beni bir kez daha onun yoluna attı, geleceklerimiz iç içe geçmeye mahkumdu.

Şaraphanesini istiyorum. Ben de onu istiyorum.

Benim hakkımda bilmeniz gereken bir şey var mı? Her zaman istediğimi elde ederim.

* * *

Şimdi ön sipariş verin!

Amazon ABD

Amazon Dünya

Çapında

Baştan Çıkarma İmparatorluğu'na bir göz atmak için okumaya devam edin!

Vito

Hudson Casino and Resort

New York

"Beni fark etmeni beklemekten yoruldum."

Bu garip ses üzerine telefonumdan başımı kaldırdım. Yanımdaki bar taburesine genç bir kadın tünemişti. "Affedersiniz, sinyorina?"

Parmaklarıyla bir bardağı öne doğru itti. "Size bir içki aldım çünkü beni fark etmenizi beklemekten yoruldum."

Ağzımda isteksiz bir gülümseme belirdi. Açılış cümlelerine göre oldukça iyiydi. "Beni affet. Çalışıyordum." Bunu kanıtlamak istercesine cep telefonumu kaldırdım. "Ama bu güzel bir kadını görmezden gelmek için korkunç bir bahane."

Ve çok güzeldi. Saçları genelde sevdiğimden daha kısaydı ama omuzlarına düşen ve yüzünü güzelleştiren bir tarzda kesilmişti. Kahverengimsi yeşil iri gözleri ve uzun kirpikleri vardı. Hiçbir tıbbi müdahaleye ihtiyaç duymayan dolgun dudakları vardı. Göğüslerini çaprazlama kesen askılı bir tulum giymişti.

"Teftişiniz bitti mi?" diye sordu kokteylini yudumlamadan önce.

"Beni daha önce teftiş ettiğin için bunun adil olduğunu düşündüm."

"Doğru. Peki ne düşünüyorsun? Sana bir içki ısmarlayabilir miyim?"

Viskimin kalanını bitirdim ve boş bardağı bara geri uzattım. Sonra yeni arkadaşımın ikramı olan taze bardağı kaldırdım. "*Grazie*." Bir yudum aldım. Tadı benimkinden farklıydı. Daha iyiydi. *Çok* daha iyiydi. "Nedir bu?"

"Beğendin mi?"

"Evet,
beğendim."

"Bu New Orleans'tan el yapımı bir burbon. Biberin yanı sıra çilek ve çikolata notaları var. En sevdiğim yanı ise liman fıçısında yıllandırılması." Başını boş bardağıma doğru eğdi. "İçtiğin şey seri üretim boktan bir şeydi."

Bir dirseğimi bara dayayarak ona doğru hafifçe eğildim. "Senin gibi bir kız burbon hakkında nasıl bu kadar çok şey biliyor?"

"Bildiklerim seni çok şaşırtacak. *Kapış?*" "Telaffuzuna bakılırsa benim dilim olmadığı açık."

Güldü, zerre kadar alınmamıştı. Gözlerinin ışıltısı, gülümsediğinde ağzını çevreleyen küçük çizgiler hoşuma gitmişti. "Sadece önemli İtalyanca kelimeleri biliyorum. Barolo, chianti, valpolicella, barbaresco, prosecco-"

"Tamam, tamam." Kıkırdadım. "Demek şaraplarımızı seviyorsun." "Ben de adamlarınızı seviyorum."

Doğrudan. Takdir ettim. Bu gece üst kata çıkaracak bir kadın aramıyordum. Genelde kumarhaneye çalışmak için gelirdim, oynamak için değil. Luca Benetti ile birlikte burada bir hisseye sahiptim ve yatırımlarımı kontrol etmek için her ay ziyaret ederdim. Şimdiye kadar iyi kazandırmıştı.

Ancak poker oyunum yarın akşam için yeniden planlanmıştı, bu yüzden korumalarımı yatmaya gönderdim ve hızlı bir içki için barlardan birine uğradım.

Şanslı bir karar vermişim gibi görünüyordu.

Ona baştan çıkarıcı bir sırıtış attım. "Bu bir tesadüf çünkü Amerikalı kadınlardan hoşlanıyorum."

"Bu bir tesadüf." Elini uzattı. "Ben Maggie." "Vito."

Tokalaştık, elini sıkıca tutuyordu. Elleriyle çalıştığı belliydi. Uzun boyalı tırnakları yoktu ve cildi biraz pürüzlüydü. Buna aldırmadım. Ben de ellerimle çalışıyordum.

Burbonumu tekrar yudumladım. *Cazzo*, bu güzeldi. Toronto'ya dönerken bir şişe alsam fena olmazdı. "Peki sen ne içiyorsun?" Kokteyl bardağını göstererek sordum.

"Bu bir Greyhound. Greyfurt suyu ve votka." Ağzını bardağına dayadı, içti, sonra dudaklarını yaladı. "Kenarında tuz olsaydı, o zaman Tuzlu Köpek olurdu."

Yine etkilendim. "Barmen misin?"

"Hayır. Bir arkadaşımın düğününde içki doldurmayı saymazsan tabii." Bir süre birbirimize baktık. "Şehre iş için mi yoksa eğlence için mi geldin?"

"İkisi için de." Daha fazlasını teklif etmedim.

İşim hakkında konuşmak yasaktı. Aslına bakılırsa, konu ilişkilere geldiğinde mümkün olduğunca az şey söylemeyi daha iyi buluyordum. Toronto'da bir suç örgütü yönettiğimi, Kuzey Amerika'nın her yerinde yasadışı faaliyetlerde bulunan bir mafya babası olduğumu paylaşamazdım. Ve normalde ortaklarımın uzun vadeli fikirlere kapılmaması için alyans takardım. O yüzük şu anda odamdaydı, ama bu kız sıradan bir sikişten daha fazlasıyla ilgileniyor gibi görünmüyordu.

Bu da bana gayet uygundu.

"Ben buraya eğlenmeye geldim," diye açıkladı. "Çok stresli bir yıl geçirdim ve bu hafta sonu kendimi şımartmaya karar verdim."

Ben de onun işi hakkında konuşmak istemiyordum. "Peki kendini nasıl tedavi ediyorsun?"

"İlk olarak, spa'da, ki bu cennet gibiydi. Bu sabah orada bir servet harcadım ama buna kesinlikle değdi. Sonra yeni bir saç kesimi." Saçlarının uçlarını savurdu. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Beğendim."

"Teşekkürler. Ben de beğendim. Havuzun etrafında takıldım, biraz alışveriş yaptım. Açık büfede tika basa doydum. Oh, ve Giovanni'nin restoranı-" parmak uçlarını öptü "-mükemmeldi."

Giovanni, iş ortağı Valentina Benetti ile birlikte kumarhane tesisinin içinde bir İtalyan restoranı açmış olan yetenekli bir şefi. Paesano'daki trattoria'larına benziyordu ama büyük kalabalıklar için daha erişilebilirdi. "Çok güzel bir güne benziyor."

"Ve umarım gece de." Kadehinden içerken gözleri benimkilerden ayrılmadı.

"Bu geceye, güzelim." Kadehimi kadeh kaldırmak için kaldırdım.

* * *

[EMPIRE OF SEDUCTION için şimdi ön siparis](#) verin!

Yazar Hakkında

Mila Finelli, *USA Today* çoksatan tarih yazarı Joanna Shupe'nin yıllardır hayalini kurduğu kirli mafya krallarını nihayet yazmaya karar veren karanlık çağdaş takma adıdır. Kahve, seyahat ve kötü adamlarla ilgili kitaplara bağımlı.

Mila'nın web sitesini milafinelli.com

adresinde ziyaret edin. [Facebook](#)'ta

Mila's Famiglia'ya katılın.

Daha fazla mafya mı istiyorsunuz?

Mila'nın haber [bültenine](#) kaydolun ve ÜCRETSİZ Mafya Metresi bonus hikayesi ve daha fazlasını kazanın!

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

